

Giới thiệu Đi Tìm Bài Thơ Cổ

Truyện Đi Tìm Bài Thơ Cổ là một truyện khá đặc sắc được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, dù là một truyện lịch sử nhưng không hề khô khan như ta vẫn hay tưởng tượng. Đọc truyện bạn mới thực sự thấy được sự tài tình của tác giả Hữu Phong trong cách dẫn dắt câu chuyện, không nhàm chán, không quá đặt nặng những tình tiết dư thừa, những tình huống được xây dựng một cách logic, đem lại cảm giác hứng thú.

Xuyên suốt truyện là âm thanh văng vẳng của bài thơ, lúc ẩn lúc hiện với tứ thơ thực gợi lên suy nghĩ cho người nghe.

“Ánh chớp đi ngang qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời.

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài quá xa vời!”

Rất cuộc, tứ thơ này có ý nghĩa như thế nào, đâu là buổi bình minh, đó là lúc kết thúc mọi thừa sau màn đêm dày đặc hay là lúc bắt đầu lại mọi thứ. Anh chàng Trần Linh- nhân vật chính trong truyện lịch sử này liệu có tìm ra chân lý, thấy được điều cần phải tìm kiếm không hay mọi thứ vẫn hoài là bí ẩn. Mời bạn cùng đồng hành với câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bình Minh Kỳ Nhân Có Xuất Hiện

Ẩn sau khung cảnh mờ ảo ấy, hiện ra hình bóng một người đàn ông cao ráo, dáng vẻ hiên ngang, bước chân càng lúc càng nhanh với cách di chuyển kỳ lạ khác người, thân ảnh người này chập chờn lên xuống như bay, như nhảy múa trong màn sương khói mịt mù, bí hiểm, xung quanh là sát cơ trùng điệp như cuộn phong loạn vũ thi nhau tung hoành ngang dọc.

Người này dừng lại, ánh mắt ẩn trong màn khói, sáng như tia chớp trời giông tố, từ đỉnh đầu đến gót chân mang cái khí khái như thần tiên đắc đạo, bất cứ ai gặp cảnh tượng này đều sinh lòng ngưỡng mộ mãi miết không thôi. Lốp sương khói dần tan, dung mạo dần hiện rõ, miệng kỳ nhân mấp mấp nói: “Tổ cha nó, phóng ngựa như ăn cướp, làm ông nội chúng mày phải ngủ bụi, quân trộm chó, ta mà bắt gặp thì đừng có trách là xui xẻo.”

Người này là một gã thanh niên có nước da đen cháy, nhưng nếu công bằng nhìn nhận thì mặt mũi gã không đến nỗi nào, có thể liệt vào hàng mỹ nam ít thấy, đặt biệt ánh mắt gã sáng rõ, đồng tử linh động, nhờ cái nền da mặt đen thui càng nổi bật thêm lên. Thanh niên này mặt bộ đồ xanh lam tối, chất liệu tầm thường, trên vai gã đeo túi vải thô to gần bằng lưng, trông dáng vẻ phong trần chắc đến chín phần là khách đường xa.

Thanh niên chửi đổng thêm vài câu, giọng nói khá đặc biệt, vừa giống thổ âm miền bắc lại xen lẫn chất giọng sang sảng vùng cực nam nơi đây, hít thở một hơi dài, gã cất chân mau mắn bước đi.

Được vài chục bộ, thanh niên phóng mắt ra đằng trước, nơi tầng tầng lớp lớp bụi mờ dần tan, gã bắt thần sững người, một thân ảnh vọt đến rất nhanh, chưa nhìn rõ người kia là ai, tại thanh niên đã nghe thấy tiếng nói.

“Ánh chớp băng ngang qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời.

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài quá xa vời!”

“Ha ha ha ha...”

Giọng ngâm thơ và tiếng cười vang vọng núi rừng là của một lão già không biết từ đâu lại xuất hiện, ông ta ăn bận bộ thanh y khá giống đạo sĩ hay pháp sư trừ tà, lưng mang túi thuốc được đan bằng mây, râu tóc ông ta bạc trắng, óng ánh như lụa, phản chiếu ánh nắng, nhưng lạ thay da mặt ông hồng hào phúc hậu chẳng có được bao nhiêu nếp nhăn.

Thấy người đi ngược hướng trông giống như một ông bụt trong truyện cổ, thanh niên chẳng sinh lòng kính ngưỡng, gã còn lẩm bẩm: “Đúng là đồ điên mà, giả thần giả quỷ tưởng hay ho lắm sao, già rồi mà còn tào lao... hừ.” Nói rồi thanh niên tiếp tục bước đi qua mặt ông già. Chẳng hay biết ông ta đang quay lưng lại nhìn gã nhẹ nò nụ cười.

Đi thêm một đoạn độ nửa dặm (1), thanh niên lại nghe tiếng ngâm thơ quen quen.

“Ánh chớp đi ngang qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời.

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài quá xa vời!”

“Ha ha ha ha...”

Lúc đầu gã thanh niên hơi giật mình, nhưng nghĩ gì đó gã chợt mỉm cười rồi thản nhiên đi tiếp, chẳng đoái hoài đến ông già kia.

Lần này ông ta cũng quay đầu lại nhìn gã nhưng thay bằng một nụ cười là biểu hiện ngạc nhiên há hốc.

Đi một đoạn nữa trong khoảng thời gian bằng độ tàn một cây nhang, thanh niên lại nghe tiếng ngâm thơ bí hiểm thêm một lần nữa.

“Ánh chớp đi ngang qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời.

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài quá xa vời!”

“Ha ha ha ha...”

Thanh niên mỉm cười khẽ nói với ông già khi hai người gần giáp mặt nhau: “Thời tiết hôm nay đẹp quá phải không? Hi hi...” Ông già miễn cưỡng cười gật đầu nói “ừ...ừ”. Tiếp tục đi vài bước, ông ta quay đầu thì thấy thanh niên từ tốn rảo bước, chẳng có dấu hiệu sợ hãi hay bất ngờ gì cả, điều này làm ông ta nóng nảy vô cùng, nghĩ thầm: “Lần này phải hiện lộ thân thông để thằng nhóc này biết mặt, dám khinh thường tiên gia hả? Hừ...” Cứ thế ông già lại đi ngược hướng với thanh niên kia, được một đoạn khoảng năm trượng, ông quay đầu nhìn thì vẫn thấy gã thanh niên vẫn thong thả bước đi, ông lâm bầm: “Đội đó thằng nhóc con.” Nói rồi ông ta quẹo phải, khinh công lên những thân cây lớn của khu đồi núi quanh co, rồi quay theo đúng hướng thanh niên kia đi để đón đầu. Lão già tuy có tuổi nhưng thân pháp cực kỳ linh hoạt, lướt đi nhanh như gió, trong chớp nhoáng đã đi được hơn một dặm đường. Nhảy xuống đường, nhẹ nhép miệng cười ông ta lấy trong bọc ra một cái ghế kỳ quái chỉ có một chân dài được gắn với thanh đồng nặng ước chừng đến bốn mươi cân (2), lão nhanh tay lấy ra một cái cuốc nhỏ đào đất rồi chôn chân ghế chắc chắn, bộ áo ngoài rộng thùng thịch thì bao lấy mặt ghế, ông ta ngồi lên đó, vút chùm râu dài nửa gang cười đất ý. Nếu người không biết tiểu xảo này sẽ tưởng rằng ông già kia một tay chống gậy xuống đất trong khi xếp bằng hai chân và thân người treo lơ lửng.

Ông già nghĩ ngợi gì đó miệng cười thích chí, chờ chứng kiến gã thanh niên phải giật mình kinh hãi quỳ lạy lão, rồi rít gòi ông bật, ông tiên.

Trời bắt đầu nóng dần lên, sau thời gian dùng một bữa cơm, thì ông già đã không còn chịu nổi nữa vì phải đứng yên phơi nắng quá lâu trong bộ đồ dày cộm “Kỳ quái thật ! Tên nhóc đó đâu rồi, sao đi lâu thế, lúc này ta thấy khả năng khinh thân của gã cũng khá ... hay là té xuống núi rồi.” Nghĩ vậy ông ta vội chạy ngược lại nhưng cả một dặm đường chẳng thấy bóng dáng thanh niên kia đâu. Khi đến vị trí hai người gặp nhau lúc này, ông nhìn thấy ở dưới đất có dòng chữ: “Lão già cà chôn ăn phân!” Bên cạnh ông là đồng phân bò to tướng, ông lão tức khí, vận lực hùng hậu phóng chân như bay ngược trở lên, chạy cứ như không chạm đất. Độ một đoạn khoảng hai dặm, lão già cảm giác như mình đập trúng cái gì đó tròn tròn rồi té lăn đập mặt xuống đường, khi đứng dậy thì mặt mũi trắng trợn hết vì chà sát xuống nền sỏi đá.

“Tổ sư hửn, cái thằng mắt dầy, ta mà bắt được là ta cắt cái thằng nhỏ của mày để mang vô cung làm thái giám luôn... mẹ cha nó!” Lão già nhìn phía trước lại có dòng chữ: “Xin lỗi, cháu mời ông xoi chuối vậy...”, xung quanh có rất nhiều vỏ chuối. Ông già hét lớn lên: “Ồi trời ơi ! Tức quá đi...hu hu hu hu...” Bỗng nhiên ông ta khóc bù lu bù loa lên như đứa trẻ nít, nếu ai chứng kiến cảnh tượng này chắc sẽ cười đến sái quai hàm mất thôi.

Gã thanh niên tất nhiên không bỏ lỡ trận cười này, gã nấp trên tán lá một thân cây bạch đàn lớn gần đó, vừa cười khúc khích vừa bịt miệng sợ lão già nghe thấy. Một lát sau lão bỏ đi, thanh niên xuống đường tiếp tục cuộc hành trình.

Đi hơn hai dặm, gã thanh niên thấy trước mắt là bốn con ngựa lúc này, thù phạm khiến thân người gã dính đầy cát bụi, chúng được buộc dây cẩn thận vào những thân sưa nơi gần dốc đá nằm ngoài đường lộ, phía trước là một ngã ba, gần đó không thấy chủ nhân chúng đâu. “Haha... lại có trò vui, phen này ông nội cho chúng mày cuộc bộ, để xem có thể làm cát đá bay mù mịt nữa thôi.”

Đang lúc cỡi dây cho ngựa gã thanh niên giật bển mình khi nghe tiếng quát “dừng lại”, tiếp theo đó là tiếng ho khụ khụ, gã thâm than khổ cho rằng mình đã bị bắt quả tang làm bậy. “Không ! tôi chỉ muốn xem sợi dây đai này làm bằng cái gì mà đẹp vậy thôi mà...” Gã vội xua tay nói nhưng giây lát sau phát giác đang nói chuyện với những cái cây vô tri, vì quanh gã chẳng có ai cả.

“Mình gặp ma hay sao? Hay những con ngựa này biết nói...” Gã rùng mình cuốn cuồng tay chân, giọng nói trầm khàn đó lại vang lên: “Không được, chúng ta phải đi chung, đệ đừng nôn nóng, vật mất đã mất rồi, cao thủ lần này không hề đơn giản, lúc bình thường trong bốn người chúng ta không ai có thể đấu một chọi một với hửn, huống hồ...”

Có giọng nữ nhân cất lên ngắt lời, tiếng nói nghe rất gần, ở ngay dưới chân gã thanh niên: “Hay là thế này, chúng ta chia làm hai hướng, em cùng nhị ca đi về phía nam còn anh và tứ đệ theo hướng đến thị trấn, đại ca thấy thế nào?”

Gã thanh niên chột thông suốt, thì ra họ ở trên đá phía dưới, trong cái hang dưới chân gã, không hiểu do địa thế hay là gã nói quá nhỏ khiến những người kia không hay biết có kẻ định phá ngựa của mình.

Giọng khàn khàn nhưng đầy uy thế của người được gọi là đại ca lại cất lên: “Cũng không được, nhị đệ tánh nóng, lại đang bị thương ta không yên tâm, sau trận đấu đêm qua và những vấn đề của mỗi người lúc trước, chúng ta tuyệt đối không thể chia mỏng lực lượng.”

“Đệ chắc chắn tên áo đen đó là người nước Chiêm Thành (3), huynh lại bảo lên trấn... nếu để hắn thoát, làm mất con cóc, tất cả là tại huynh... hừ.” Người nói chắc là gã nhị ca được cho là nóng tánh.

“Dù có liều tánh mạng chúng ta cũng phải đòi về, ta dám chắc hắn chạy về phía thị trấn, dù có là người Chiêm hay không.” Lão đại đan thếp nói: “Bằng bó cho tứ đệ xong chưa, phủ áo ngoài cho cẩn thận, khi giao đấu đừng để lộ điểm yếu nơi cánh tay phải, nhớ tỏ ra bình thường, lão nhị, cậu cũng vậy, chân đau cũng ráng chịu đừng để sơ hở, đối thủ của chúng ta lần này thân thủ linh hoạt, nhạy bén... nên mọi người càng phải khéo léo ứng biến.”

Lão nhị ngắt lời ngữ khí khó chịu: “Sao huynh cứ đề cao địch mà coi thường... hừ.”

“Thôi! Đừng tranh cãi nữa, đi nhanh nếu không mất dấu.” Giọng nữ nhân ra vẻ nóng nảy. “Gã đại ca cất giọng điềm tĩnh.” Mang theo báu vật nặng cả trăm cân, hắn không để gì tàu thoát đâu, chạy suốt một đêm hai cái chân của hắn sắp rớt ra rồi, chắc chắn là đến thị trấn để mướn phòng, dù vô công đến đâu hắn cũng là con người, hơn nữa tên đồng bọn kia của hắn đã bị sự phụ tóm cổ rồi, hắn sẽ không một mình bỏ đi đâu... thôi chúng ta lên đường, bọn ngựa chắc đã đỡ mệt rồi, đến thị trấn còn hơn ba dặm nữa...”

Nữ nhân thở dài nói: “Nếu muội và huynh không bị tàu tán khí lực chắc chúng ta đã đánh bại được hắn rồi...” Lão đại lại nói: “Bời thế tuyệt đối muội không được độ công lực với hắn.”

Bọn bốn người nhanh chóng lên ngựa lao đi theo hướng tây, gã thanh niên nhìn sơ qua, rõ là ba nam một nữ, tuổi khoảng trên dưới ba mươi, nữ nhân kia tướng mạo cũng tầm thường không có gì đặc biệt ngoài tư thể mau lẹ vững vàng của người luyện võ.

Thanh niên từ thân sưa nhảy xuống, gã hiểu kỳ về câu chuyện của những người này, cảm thấy có cái gì không đúng khi nghĩ đến con cóc nặng trăm cân: “Cóc thì không có gì lạ nhưng đến cả trăm cân cũng đáng được coi là báu vật ấy nhỉ!” Gã nghĩ thầm: “Quái lạ quá, hay họ cố tình thêu dệt câu chuyện này để lừa mình, à hay là họ đã phát hiện ra mình muốn phá ngựa nên chơi mình... nhưng điệu bộ khàn trương của những người này thì chắc không phải thế đâu.” Vừa đi theo hướng những người kia, vừa lăm bắm, rồi mắt gã thanh niên sáng lên như phát hiện ra điều gì: “Cũng tiện đường mà đi theo phá bọn này chơi, Trần Linh ơi Trần Linh mày có bao giờ bỏ qua những vụ thị phi náo nhiệt đâu mà suy nghĩ chứ... hi hi.”

Thanh niên tên gọi Trần Linh dừng lại hít một hơi dài, rồi co chân chạy, cước bộ của gã mau lẹ và quái dị phi thường, càng chạy càng nhanh có thể sánh ngang với những con tuần mã đang phi nước đại.

...

Sau thời gian độ tàn một cây nham, họ Trần đã bắt kịp bốn con ngựa chạy trước, gã chạy chậm dần rồi dừng lại thở dốc nghĩ thầm: “Càng ngày mình chạy càng nhanh hơn, cũng đỡ thấy mệt hơn, cái bộ khinh thân của ông thầy Tám Sẹo dạy mình hiệu quả thật, không ngờ có thể đuổi kịp bốn con ngựa kia... à mà bọn nó cũng không phải ngựa tốt huống hồ đã chạy cả đêm rồi.”

Trần Linh cứ thế bám theo những con ngựa đằng trước, chạy một đoạn không lâu thì thấy trước mặt là hàng trăm mẫu ruộng vàng óng thì nhau đến tận cuối chân trời, cảnh tượng đồng quê thanh bình yên ả đập vào mắt gã họ Trần, những con gió nhẹ thổi vô định trên cánh đồng làm những cây lúa đang độ chín tới gọi sóng lần lần, trên trời đám chim sẽ dạo dạt bay tứ tung tìm chỗ đậu, xa gần là những anh chàng bù nhìn rom nghiêm nghị dang tay như muốn nói “lũ chim kia đừng có phá lúa của chủ nhân tao”, Trần Linh đi chậm lại, nghĩ bụng: “Vây còn đúng một dặm nữa là đến thị trấn gần nhà mình. Đã ba năm rồi, cha sẽ vui lắm khi thấy con cả chôn của ông đã về, mình chưa bao giờ xa nhà lâu đến vậy, phen này chắc một em lợn mập mập sẽ phải châu trời vì cuộc tương phùng này quá... hà hà.”

Đang kỳ thu hoạch, ngoài đồng đông vui hơn hẳn, công việc của đàn ông là bó và gánh trên vai thành quả sao bao ngày vất vả, các cô gái cúi mình thì nhau cắt lúa trong không khí vui vẻ, cô nào cô nấy đều thao tác mau lẹ, điệu nghệ, Trần Linh thấy những cô gái ở mẫu ruộng cánh phải sát đường lộ đang khom lưng hướng về phía mình, mắt gã sáng lên nghĩ thầm: “Chà những cái mông thật đầy đặn làm sao, xem kia cô gái áo xanh kia con trẻ quá, đáng người sao mà thon thả đến thế, còn cô áo vàng hi hi... cái mông của cô ta thật là to quá, những cô gái như thế này chắc sẽ dễ lừa lắm đây... Bỗng nhiên cô áo vàng đứng lên xoa hông vì mỏi, không hiểu sao cô ta có cảm giác bị nhìn lên nên quay đầu lại thì bất gặp gã họ Trần đang trơ trọi cặp mắt hướng về phía họ. Trần Linh vội quay mặt đi, giả bộ thân nhiên như không có chuyện gì, gã hơi ngẩn đầu thông thả đi vài bước thì nghe tiếng nói: “Anh gì ơi, nhìn đã chưa? Nếu chưa thì xuống đây cắt phụ với chúng em này... hi hi.” Cô gái này lúc đầu hiểu ra hơi ngượng ngùng nhưng thấy Trần Linh vội quay đầu, tưởng gã xấu hổ trước hành động bất nhã, đoán rằng gã nhút nhát, dựa vào số đông chị em bên cạnh nên cô quyết định chọc quê anh chàng da đen kia. Các cô gái khác hiểu chuyện cũng thì nhau hùa theo kêu gọi “xuống đây” ới ới, họ nghĩ rằng anh ta sẽ què lăm, cong giò bỏ chạy không kịp, ai ngờ Trần Linh tỉnh bơ quay sang nói: “Các cô này thật là kỳ, giữa đường giữa chợ lại ỏng ẹo với người khác, tuy rằng tôi rất đẹp trai nhưng các cô cũng không nên sỗ sàng như vậy, công dung ngôn hạnh của ông bà ta dạy các cô để đâu rồi, thanh niên thời này thật là... chán quá đi... hừ.” Gã vừa nói vừa tỏ mặt nghiêm nghị phong thái như ông thầy đồ thuyết giáo làm những cô gái kia cười phá lên. Cô gái áo xanh khá xinh đẹp nhưng da ngâm đen phảng phất sương gió, cô cố nín cười rồi nói: “Ồ anh tú tài đọc sách thánh hiền sao dám nhìn mà không dám nhận chứ... có muốn xuống cắt phụ không nào, rồi trưa đến ăn mừng với làng chúng em, sẽ đông vui lắm đấy!” Trần Linh nghe sượng trong lòng, cô gái kia giọng nói ngọt ngào như mê hoặc làm gã mướn tượng đến một viễn cảnh tốt tươi là được hò hẹn với người đẹp, đằng hắng một tiếng họ Trần hơi cười nói: “Ê hèm, tiệc tùng tôi chả ham đâu, chẳng qua thấy các cô chân yếu tay mềm, tôi đây đang rồi nên giúp đỡ thôi, ai bảo cha mẹ sanh tôi ra tánh đã tốt bụng, nhờ là giúp liền à...” Một cô nói: “Vây thì mau nhảy xuống đây...” Trần Linh tháo tay nải, xắn ống quần định xuống thì liếc mắt thấy ở dưới ruộng bùn đất có vẻ ẩm ướt, nhìn sang thì thấy các cô gái có vẻ cố nhịn cười, cô áo xanh có nét cười tinh quái. Trong đầu họ Trần liền thoáng qua cái ý nghĩ: “Mình nhìn trộm mông người ta giống như hành động của một tên lưu manh, họ không chửi tới tấp, gọi trai làng đánh một trận toi bời cho là may, lý nào còn mời tiệc tùng, chắc có âm mưu phá

mình đây, thôi dẹp vụ này đi.” Gã hay chọc phá người ta nên nghĩ ai cũng như vậy, vẫn thường đề phòng luôn. Quả đúng như vậy, thấy họ Trần ngưng ngừng, các cô kia nồn nóng thúc dục “ mau xuống đi”.

“À quên tôi còn có chuyện, để dịp khác đi, không dám làm phiền các cô nữa...” Trần Linh co giò chạy biến đi, bên tai còn nghe tiếng cười khanh khách. Lần này họ Trần dùng hết sức bình sinh để chạy, những người trên đường dưới ruộng chứng kiến đều kinh hồn bạt vía, các cô gái vừa trêu chọc gã sau màn cười chế diễu liền sững sờ há hốc, miệng không ngậm lại được.

Chẳng mấy chốc hai bên đường đã hiện ra vài ngôi nhà tranh, nhà gỗ tồi tàn, họ Trần nhận ra thị trấn đã ở trước mặt. Vừa chạy vừa nhìn quanh tìm kiếm bốn người cưỡi ngựa, gã tin điều này không hề khó, vì ngựa ở vùng này không có nhiều. Đang ngó đông nhìn tây Trần Linh chợt giật mình khi một bóng người lộn qua đầu gã đứng chắn phía trước khoảng cách một trượng. Vội lạng người né tránh họ Trần lao đảo tòng vào cái cây mọc chìa ra bên đường cái rậm, té ngã trông rất hoạt kê. Gã ôm trán sùng vu đứng dậy quay đầu lại chửi đồng :”cha người đó, sao cản đường ta, xem mặt xấu xí của người kia, ta đây đâu có quen, đúng là cà chớn mà ...”

Người kia ăn bận bộ đồ màu lục bảo sang trọng, trên tay có cây quạt gấp phe phẩy ra dáng một nho sinh. Với ngũ quan sáng rõ, đạo mạo, anh ta nổi bật sáng loáng ai thấy đều ngưỡng mộ.

“Hóa ra là một tên thư sinh chết bầm, diêm dúa nhìn thật chẳng giống ai, thôi mặc kệ... ông nội mày đây còn có chuyện phải làm, không rảnh để nói chuyện văn thơ ba hào với cái đồ... cái đồ lẻo lét như mày đâu... tránh ra.” Trần Linh nói năng chẳng nề nan ai. Nho sinh kia nhướng cặp lông mày thanh tú tỏ vẻ khó chịu nói: “Ta đã chờ người từ sáng đề ti thí, với cách ăn nói như lưu manh của người cũng đủ lý do để ta dạy cho một bài học đắt giá rồi... ăn đòn đi...”

Cảm thấy chùng hững, Trần Linh đứng trân nghĩ thầm :”Cái quái gì thế này, từ nhiên ở đâu xuất hiện ra một thằng điên, chờ từ sáng chỉ để đánh nhau...”

Thần tốc vô cùng cây quạt trong tay nho sinh đánh tới, Trần Linh vội né tránh nhưng không kịp, vì suy nghĩ miên man gã lãnh một cái tát đau đớn, má phải như muốn rụng xuống. “Mẹ cha mày con công lẻo loét điên khùng, dám ra tay đánh ông nội mày sao?” Nói rồi Trần Linh chợt ngẫm nghĩ :”Hắn ta là con công lẻo loét, mình nhận là ông nội hắn, chẳng khác gì tự xưng là con công lẻo loét đến độ đáng mặt ông nội của hắn ư... như vậy đâu có đúng !”

Cảm thấy mặt bị tát đau đớn Trần Linh nổi dóa lên chửi bới “tổ sư mày thằng khốn” rồi xuất quyền phải đánh tới. Nho sinh giữ nguyên tư thế tiện tay phải dùng quạt đánh chéo lên khuỷu tay địch thủ. Không ai có thể ngờ họ Trần ra chiêu nóng này chỉ là bề ngoài, gã bắt thần xoay chuyển, dùng chân phải đạp thẳng vào chỗ hiểm giữa hai đùi đối phương. Phản ứng của nho sinh cũng không tệ, hắn liền co chân trái lên vận động khí lực chống đỡ. Khi hai chân chạm nhau, nho sinh chấn động tâm thần, cước lực của đối thủ quá ư mãnh liệt, chân trái của hắn thâm đau đớn, cổ lăm mơi giữ được mình không bị thất thế. Họ Trần đang con tức đầu dễ buông tha, gã dùng song quyền thay phiên đánh tới tấp vào mặt của đối thủ. Nho sinh liên tiếp thối lui và lạng đầu né tránh trước khí thế hùng hậu đó, không lâu sau đó, hắn cảm thấy các chiêu quyền cước của đối thủ tuy có uy lực nhưng quá thông thường, chẳng có diệu dụng ngược lại còn để lộ nhiều điểm yếu, chẳng qua là hắn khinh địch nên mới phòng bị chậm, khiến thủ lực chưa đủ để chống đỡ chiêu cước vừa rồi mà thôi. Qua hơn mười chiêu né tránh nho sinh lạng người sang trái thúc cùi chỏ vận lực sấn tới đánh vào sườn trái ngay dưới cổ đối thủ. Khí thế đối phương quá mạnh mẽ Trần Linh chưa bao giờ thấy qua chiêu thức thần tốc trong tư thế đẹp mắt này, nên gã né tránh theo cảm tính, vai trái liền bị trúng đòn. Họ Trần thối lui một trượng tự nhiên mỉm cười thích thú nói: “Chiêu này của người hay quá...” Nho sinh nghe những lời này liền điên tiết lên chửi “đồ lưu manh” vì cho rằng gã đang châm chọc chiêu thức có phần tàn độc của mình. Thật tệ nếu họ Trần không có lực thủ hùng hậu và cang tề hơn nếu gã bị đánh vào cái xương sườn dưới cổ.

Trần Linh phát ra câu nói rất tự nhiên không hề để lộ nét khoai trá trên khuôn mặt. Cây quạt trong tay nho sinh linh hoạt diệu nghệ, lúc xòe, lúc gấp, lúc đâm, lúc chém biến ảo vô cùng, cũng một chiêu đâm thẳng hắn đã biến chiêu ba lần mỗi lần đều khác nhau, những chiêu liên hoàn lại biến hóa linh động hơn, ba thành chín, chín thành hai mươi bảy... Trần Linh có vẻ như kinh nghiệm giao đấu không có nhiều, gã liên tiếp né tránh trong khi buột miệng khen đối phương “hay quá”, “tuyệt thật”.

Người Việt cứ thấy náo nhiệt là bầu vào, quanh đường lộ đã có đến hơn ba mươi người đến xem trận đấu này, trong đó có vài người là khách giang hồ, họ đang bình luận với nhau về Ngô gia kiếm phái, một gia đình có tiếng tăm trên võ đàn và là hậu duệ của Ngô Vương năm xưa, vị lãnh tụ đã chiến thắng quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng, lịch sự oai hùng đó luôn là đề tài hấp dẫn của các bộ lão làng trên xóm dưới khi kể chuyện cho đám con nít.

Nho sinh đánh ra một trăm chiêu, trong tư thế và bộ vị khác nhau, càng lúc càng ưu việt, chiêu trước mở đường cho những chiêu sau trong tư thế có lợi hơn, vì vậy càng lúc tốc độ và lực công mỗi chiêu đánh ra càng lợi hại thêm lên. Trần Linh không thể nào lật ngược lại thế trận, dù thân pháp né tránh của gã nhanh đến kỳ lạ. Càng về sau Họ Trần càng luống cuống, mắt gã quáng gà, né bừa tránh bậy theo cảm tính và cứ năm, sáu chiêu họ Trần dính một thức. Vẫn đều đều bị ăn đòn nhưng có vẻ họ Trần vẫn trụ vững, chẳng thấy gã tỏ ra đau đớn gì.

“Cậu chủ hãy dừng kiếm...” Một giọng nói êm dịu vang lên, để đoán biết chủ nhân của nó là một cô gái còn trẻ, tiếp sau đó thanh kiếm sáng loáng đã rút khỏi vỏ bay chính xác về vị trí của tên nho sinh đang đứng, nếu có kiếm trong tay từ trước thì thật khó đoán tính mệnh của họ Trần, chắc gã đã gặp diêm chúa đến ba lần là ít. Nho sinh tung mình lên cây quạt đánh “chát” một tiếng thanh kiếm bay ngược về phía cô gái.

Ngô gia kiếm phái mấy chục năm trở lại đây chỉ sử kiếm, công phu quyền cước của họ không được đánh giá cao cho lắm, nên đối với kinh địch, nho sinh nào dám tay không giao đấu, mà dù sao dùng quạt cũng coi như là năm canh trên so với đối thủ tay không rồi, nếu còn sử kiếm thì nhà họ Ngô còn mặt mũi nào, danh tiếng càng lớn con người ta càng coi trọng thể diện. Ngược lại Trần Linh thì khác, gã là kẻ lười đọc sách, chẳng hề biết đến nhân tình thế thái, cũng chưa có kinh nghiệm giang hồ nhiều, nhân lúc nho sinh phân tâm, họ Trần sấn tới tung một quyền nhanh như sấm chớp vào má phải của đối thủ làm thân người nho sinh lộn lộn một đoạn cả năm trượng, chắc hắn không ngờ mình bị đánh bại như vậy, họ Trần cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không kém khi cú đâm của gã mang uy lực lớn như vậy.

“Ha ha... ông bạn vô cớ đánh tôi hơn mười cái, tôi đánh lại chỉ có một, thế là ông lời quá rồi... thôi tôi đi, tha ông bạn vậy... nhớ đừng cà chớn vô cớ chặn người khác lại nữa là được rồi...” Trần Linh cười hả hê, gã quay sang đám đông thì thấy nhiều người nhìn mình với ánh mắt không thiện cảm cho lắm. Gã lấy làm kỳ rồi mặc kệ họ cứ bỏ đi.

“Đứng lại” Nho sinh má trái sưng vù, đầu tóc bù xù lấm lem, cô gái hầu cận đến đỡ, hắt tay cô, giọng người dậy lão đảo đi vài bước nói: “Người đã thắng, công chánh cũng được, yếm trá cũng được, thua là thua ta không còn gì để nói...” Trần Linh tỉnh bơ đáp: “Vậy tôi đi đây ông bạn còn nhiều chuyện để làm gì, cha mẹ sanh ra đã phiền phức hết thuốc chữa vậy sao... tầm bậy không à.” Nho sinh chùng hững hỏi: “Nghĩa là sao, không phải người đến để giải quyết chuyện hai phái chúng ta sao...?” Trần Linh ngạc nhiên nói: “Chuyện gì, phái nào, tôi có biết gì đâu tự nhiên ông bạn xông ra cản đường, rồi đòi đánh nhau, chứ tôi đâu có rảnh...”

Nho sinh lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng: “Giờ chứ, đã hẹn sáng nay gặp, ta đã đến từ sớm mà có thấy ai là cao thủ đâu? Ngoài người ra...” Trần Linh lẩm bẩm: “Cái tên mang con cóc nặng trăm cân... bọn bốn người kia nữa... họ không phải cao thủ sao?” Họ Trần nói lí nhí nhưng không ngờ nho sinh vẫn nghe được, hắt hỏi: “người nào... con cóc gì nặng trăm cân...”

Bỗng nghe giọng trầm trầm của một người đàn ông: “Phan Huy Phát của Bạch Vân môn đã đến đây... Ngô Công Chính người đã hồ đồ rồi.” Nho sinh nhanh chóng tỉnh ngộ nhận ra mình đã lầm, hắt vừa định nói thì cô gái đi cùng đã vội lên tiếng hướng về phía người mới xuất hiện: “Tên họ Phan chết bầm, người đã đến trễ, lại còn không sửa lên một tiếng, làm cậu Hai của ta phải phí sức với cái tên lưu manh kia, người đứng đó quan đầu này giờ, vậy còn bốn chân đi ra làm gì, công bằng có còn không, đúng là cái tên mặt dày mà.” Gã Huy Phát này độ ba mươi tuổi, dáng người to cao lực lưỡng, mặt chữ điền, mày rậm râu dày trông rất ngầu, nhìn qua đoán chắc không phải người thường, bị cô gái xỏ xuyên anh ta cũng không tỏ ra giận gì, cười hề hề nói: “Con bé này! Mới mở mũi mà miệng lưỡi ghớm nhĩ, hà hà... tôi cũng có chỗ không đứng... tôi thấy bộ pháp của anh chàng kia lợi hại nên xem để mở rộng tầm mắt thôi.” Họ Phan vừa nói vừa hướng về phía Trần Linh, ngẩng đầu coi ra nhiệt thành hòa hảo, nhưng cô gái độ mười lăm, mười sáu tuổi của nhà họ Ngô kia không nghĩ như thế, cô tức giận nói: “Người chỉ xem bộ pháp tên lưu manh kia, không coi kiếm pháp của Ngô gia ta ra sao hả, hay người cố ý nói vậy... hà hà người của Bạch Vân môn chỉ có thể, toàn tiêu nhân có xem mà không dám nhận...”

Trần Linh cảm thấy không còn chuyện của mình nên lặng lẽ luồn qua đám đông hướng về trung tâm thị trấn. Những lời nói của anh chàng Ngô Tuấn kia làm gã suy nghĩ: “Quái lạ võ công của mình tầm thường ai cũng biết mà, luyện võ lúc nào cũng bị hai bà dì la mắng, bốn người kia chắc chắn võ công cao lắm, lại còn cái tên mang theo con cóc... Gã theo đạo Không kia nói là chờ từ sớm mà không thấy ai đáng mặt cao thủ, chẳng lẽ võ công mình còn hơn những người đó ư, hi hi... buồn cười thật, bọn người giang hồ thật là rắc rối thảo nào hai bà dì và cha lúc nào cũng bắt mình đứng chen chân vào... mà nói đi cũng nói lại, nhiều rất rối mới có chuyện thú vị, gì mà đánh nhau giải quyết vấn đề, rồi chỉ vì một con cóc ghê mà đuổi đánh nhau cả đêm, còn lão già giả thần giả quỷ kia nữa chứ... tùm lum tùm la... rùm ben rồi đen cả lên.”

“Nhắc đến con cóc mới nhớ, bốn tên kia không biết ở đâu rồi nhĩ, mình tò mò muốn biết con cóc trăm cân mặt mũi như thế nào quá, chuyện này quả là khó tin thật.” Trần Linh vừa đi vừa lẩm bẩm một mình không lâu đã dừng chân trước một quán rượu nhỏ. “Chạy cả buổi sáng đói bụng rồi, kiếm chút gì ăn cái đã.” Nghĩ vậy Trần Linh liền đi vào trong, nhìn sơ qua thấy quán này khá nhỏ và cũ kỹ, vách gỗ chạm vài hoa văn đơn giản đã phai màu son, mái ngói mông, hình thức kếp hai viên theo kiểu cách giống những ngôi nhà tầm thường nơi đây, không có gì bắt mắt để thu hút khách hàng ngoài vị trí là quán ăn uống đầu tiên của thị trấn tính theo hướng họ Trần đi đến.

“À... anh bạn, muốn ăn hay muốn ở đây?” Chủ quán ăn bận giặt dĩa trên tay đang cầm cái khăn lau bàn tiến nhanh lại đưa đường cho Trần Linh đi về cái bàn ở góc trái cạnh cửa sổ, nơi có thể nhìn ra đường qua những cái song gỗ thẳng đứng. “Ăn thì sao ở thì như thế nào?” Trần Linh không trả lời mà hỏi ngược lại. “Ăn thì vô tư, ở đây có đủ món đặc sản của vùng này, kể cả các món ăn nổi tiếng đất Chiêm Thành. Còn ở thì không được rồi, quán tôi nhỏ chỉ có sáu phòng và đã có người thuê, không biết bao giờ trả... hi hi.” Chủ quán thấy Trần Linh mang túi hành lý to lớn trên lưng, theo cảm tính công việc hắt đoán là khách nơi khác đến, không phải dân địa phương.

Trần Linh cười nói: “Thế còn gái thì sao, quán này có không?” Chủ quán chẳng giận, cười hi hi nói: “Anh bạn vui tánh quá, quán tôi có chỗ nào giống lầu xanh đâu, ở cái thị trấn nhỏ bé này chỉ có hai cái à, mà ở tận phía đông bắc, nếu muốn... ăn xong tôi có thể chỉ đường... hi hi.”

“Ày, do đầu óc chú suy nghĩ bậy đó, tôi hỏi gái ý nói chú có con gái không ấy mà... a hà... chưa hỏi mà đã tự khai nhé... chú hay đi lầu xanh lắm có phải không?” Trần Linh cười chỉ vào ngực chủ quán, giọng gã khá to làm nhiều người đang ăn hướng nhìn về phía họ.

“Này, nói nhỏ thôi cái cậu này, cậu muốn bà vợ tôi nghe thấy hay sao hả?” Chủ quán vội nói sang chuyện khác: “Tôi có đứa con gái mà cậu hỏi làm chi vậy?” Trần Linh tỉnh bơ đáp: “Ồ trọ không cho thì xin ở rẽ chứ sao, con gái chú đâu rồi... hi hi.”

Chủ quán có vẻ hơi khó chịu, không muốn quanh co với gã họ Trần nữa vội nói: “Thôi! Cậu em muốn ăn gì uống gì để tôi mang ra, đừng giỡn nữa, tôi còn phải làm việc.”

Trần Linh đẩy tay chủ quán cười nói: “Lâu ngày giỡn chơi tý mà, chú Tư không nhận ra cháu à!” Chủ quán lui đầu ra ngấm ngấm, Trần Linh còn nói thêm “nhìn cho kỹ coi”.

Chủ quán đáng điệu ngạc nhiên nói lớn: “Trời đất! Thăng Linh, mày mới về hả, trời! Đi lâu quá tao nhận không ra... mày làm gì mà da đen như than vậy nè? Mả sao mày không đi luôn, về đây làm chi?”

Trần Linh đang cười hi hi liền im bặt nói: “Ày, chú nói thế cháu buồn nghe... lâu ngày chú cháu mới gặp lại, không mừng rỡ cười tanh bành một hiệp, giết gà đãi một trận toi bồi thì thôi... sao chú lại nói ra những lời dễ làm ta xa nhau như vậy?” Gã chợt cười trở lại: “À! Hay là sợ cháu tiết lộ bí mật của chú chứ gì... hề hề.” Chủ quán vội nhìn quanh rồi bịt miệng Trần Linh nói nhỏ: “Cái miệng này, mấy năm nay ta tu rồi, đừng có nói bậy nói bạ, bà vợ ta hay ghen rùm ben, đúng sai gì không biết, bà mà nghe phong phanh là quậy banh xác cái quán này lên cho coi, mày cũng biết tánh bà quá rồi mà... tao lạy mày tao già rồi, để cái lỗ nhĩ tao yên tĩnh dùm cái.”

Trần Linh cười nói: “Thôi được rồi, không giỡn nữa, chú lấy cho cháu một hũ rượu trắng và một tô mì xào đi, đói quá rồi!” Chủ quán tên Tư nói: “Á cái thằng nhỏ này, đi vài năm về không học được gì hay ho, tập thêm cái thói uống rượu uống chè, bình thường mày hay ăn nói tầm bậy, say sìn vô ai mà chịu mày cho nổi, thôi dẹp đi, ăn mì thôi.” Trần Linh khó chịu nói: “Cái chú này, cháu đã mười chín tuổi rồi có còn nhỏ nữa đâu, chú không lấy rượu phải không... thím oi...” Chủ quán vội ngăn: “Thôi được rồi, để tao lấy... vừa về là làm rồi đen lên à!”

Trần Linh cười hi hi đảo mặt nhìn một vòng, trong quán có khoảng mười người, làm gã chú ý hơn cả là vị khách mặc áo vải thô màu tro, đầu quấn khăn trùm luôn sau gáy, tóc đen dày, hấn có khuôn mặt rất trắng trẻo, thanh tú, như chưa từng trải qua sương gió, điều đặc biệt nữa là bộ râu tía tốt rất đẹp, nhưng hình như quá dày, không xứng với tuổi tác.

Trần Linh tháo túi hành trang xuống vô ý đặt lên bàn cái “rằm”, thanh âm rất lớn và chất chói như tiếng kim khí va chạm nhau, dễ dàng đoán được những món đồ trong đó rất nặng, hơn năm mươi cân là cái chắc. Điều này làm nhiều người khách quay đầu lại nhìn gã họ Trần, trong đó người đàn ông da trắng râu rậm đặc biệt nhép miệng cười, ném cái nhìn khinh khi như muốn nói: “Tên hèn mạt dám tỏ vẻ ta đây là cao thủ chốn giang hồ.”

“Này mọi người có biết rằng thái giám có đến hai loại hay không vậy?” Trần Linh quay quanh đồng dạt nói lớn. Mọi người trong quán chừng hừng ngơ ngác không hiểu gã nói như thế là có ý gì. Ở góc đông bắc có anh chàng béo ú, đang cầm cúi ăn ngấu nghiêng bát mỳ, miệng còn đầy thức ăn anh ta nhập nhèm nói: “Người nói cái gì thế, thái giám là đàn ông bị cắt cái bảo bối, làm gì có hai loại chứ, chẳng lẽ có người đến hai cái bửu bối, cắt một cái còn một cái ư, ta thông minh thế này có lý nào lại không biết đến điều này chứ... tạm bậy... tạm bậy!”

Trần Linh đứng dậy đi lại gần người đàn ông da trắng và hướng mặt chỉ tay vào anh béo tỉnh bơ nói: “Quả thật anh bạn này rất thông minh, nhưng mờ đã che mờ lý trí anh ta mất rồi, trên đời này ngoài các vị thái giám phục dịch trong cung cấm, còn có một loại thái giám nữa... đó là cái đồ lẹo cái đẩy biết không.. hả? Bất lực, có bửu bối mà không xài được, còn dán thêm bộ râu chẳng tương xứng để làm ngầu, các người nghĩ xem như vậy có đáng buồn cười không cơ chứ... ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha...” mọi người trong quán cười rần lên, hòa theo điệu cười quái gở của họ Trần dù chẳng hiểu rõ ý họ gã là gì, lý do lớn nhất khiến họ cười là cái cách nói nhanh nhẩu suông sè và động tác múa tay giả làm “yểu điệu thục nữ” dán râu của gã trông rất hoạt kê. Còn anh chàng béo kia cười càng ác liệt hơn, cười văng mỷ tung tóe, lý do anh ta cười chắc không ngoài câu nói “quả thật anh bạn rất thông minh”, chẳng còn tâm trí để hiểu được cái về sau “mờ đã che mờ lý trí”.

“Soẹt... rằm...” Nam nhân râu rậm lạnh lùng rút đại đao ngang hông, thân nhiên đảo một vòng dương lên chém xuống một chiều, cái bàn trước mặt được chia tách làm hai, ngay sau đó kính lực làm tan tành muôn mảnh. Cả quán sững sờ chết đứng, một vài người hốt hoảng bỏ chạy.

Trần Linh đứng chỉ cách một bộ, dư lực một phần nào đó tấn công gã, nhưng xem ra đôi chân họ Trần chẳng hề nhúc nhích. Trong sát na nào đó, mắt nam nhân kia ánh lên vẻ ngạc nhiên rồi nhanh chóng trở về trạng thái lạnh lùng.

“Có thể điều gì đó đã làm cho anh bạn tức giận, nhưng cái bàn nhỏ bé tội nghiệp này không có thù giết cha anh bạn, nên đền tiền là điều tất nhiên không thể chối cãi, vậy cảm phiền móc ra năm mươi quan... ề ề cho may mắn nào!” Trần Linh chẳng hề khó chịu vì nghĩ rằng trong cuộc đấu khẩu này mình đã thắng lý, gã không bận tâm nghĩ đến việc đối phương chưa nói ra một từ nào cả.

Trong tình hình căng thẳng như thế này, mọi người bàn quan chắc đến chín phần sẽ có một cuộc quyết đấu. Nhiều khi những cuộc tử chiến một mất một còn diễn ra với lý do rất tào lao như thế này đây.

Nam nhân râu rậm đứng phát dậy, hấn vung đao đâm tới nhắm ngực Trần Linh, họ Trần cuống quýt xoay người né tránh, thanh đao trong tay nam nhân không hề xoay chuyển, vẫn hướng thẳng đâm tới, chỉ nghe “rầm” một tiếng, binh khí và cả thân người nam nhân kia bay thẳng ra cửa sổ trước sự ngỡ ngàng của mọi người, trên tay trái hấn nắm một túi vải đen khá lớn trông có vẻ nặng nề.

Trần Linh hơi ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi cười nói: “Ha ha... biết sợ... biết sợ thì tha... ha ha... Rồi gã nghĩ gì đó nét hoàng hốt hiện ngay trên mặt: “Chết tiệt! Hấn chưa đền tiền.”

Trần Linh vội nhảy ra cửa sổ, ra ngoài thì được, nhưng thân người té sấp xuống mặt đất trông rất thảm thương, gã còn cố quay đầu nói: “Chú Tư yên tâm cháu sẽ bắt gã đền tiền.”

Vừa định thân họ Trần liền nghe thấy tiếng vó ngựa “lộp cộp”, phía trước là bốn người cưỡi ngựa có cái lưng quen thuộc, những cái lưng gã đã nhìn suốt mấy dặm đường: “Là bọn họ... ấy chà... ề nào cái tên mặt trắng mang râu giả kia là người đánh cắp con cóc... đúng rồi, chắc hấn đã biết bị phát hiện nên mới chạy chứ không phải kẻ ăn quýt đâu.”

“Ê! Linh... hấn có để lại tiền dưới ghế này, đừng đuổi theo nữa!” Chủ quán trong nhà nói vọng ra. Trần Linh vội và đáp: “Cháu có chuyện phải đi, sẽ ghé chú sao... thế nhé!” Nói rồi họ Trần chạy biến đi.

Người ngựa đuổi theo nhau một đoạn khoảng hai mươi trượng thì tới trung tâm thị trấn. Nam nhân râu rậm nhanh chân trà trộn vào đám người đang họp chợ, rồi hấn đi vào con hẻm gần đó quay ngược trở lại. Bốn người cưỡi ngựa không hiểu có nhìn thấy người kia hay không, họ cũng quay ngựa ngược về hướng quán rượu, Trần Linh cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn cứ chạy theo bốn con ngựa kia.

Gần trở về quán rượu, bốn con ngựa bỗng nhiên quẹo lên con đường nhỏ đi về hướng đông bắc, Trần Linh chạy gần họ chẳng nhìn ra người nam nhân râu rậm kia đâu, cảm thấy khó hiểu khi bọn bốn người đi hướng đó. Suy nghĩ giây lát gã cũng chẳng biết tính sao nên đành đi theo.

Bước chân của những con ngựa dẫn Trần Linh đi qua rất nhiều con đường lớn nhỏ, có lúc quay ngược lại hướng tây, có lúc chạy vòng tròn, trời đã trưa lắm rồi, lại đang mùa nắng nóng, gã họ Trần như phát khùng vừa đi vừa chửi: “Mẹ nó bọn điên này, có ăn nhầm thứ gì không biết, dẫn ông nội nó đi loạn quanh, hù... hù... mết muốn chết.”

Cuối cùng cũng ra đường lớn, đi thêm một đoạn năm trượng, Trần Linh nghĩ gì đó mắt láo luyên, ngó đông nhìn tây: “À ha, nhìn thấy rồi, hai cái lầu xanh mới xây dựng, ôi kia cô nàng kia nhìn thật là đã mắt quá, xinh thật, mà hình như trét phấn... ý lộn trét phấn hơi nhiều, mặt trắng bệch cứ như ma sơ... sao ít người thế nhỉ? Mà cũng đúng đang trưa ai rảnh đâu ra phơi nắng chứ, buổi tối mới nhộn nhịp, hôm nào rảnh phải đi cho biết mới được hi hi...”

Trần Linh đang cười bông giật mình :”Chết! Mấy con ngựa đầu mất rồi... tổ cha hán lo ngắm gái quên mất tiêu rồi... giờ tính sao đây.” Chạy hai trượng thì đến ngã tư, họ Trần nhìn hướng bắc thì thấy có cát bụi ít nhiều bay bay :”Chắc là họ rồi, theo hướng đó thôi!”

Trần Linh ra sức chạy mong bắt kịp bọn kia, không bao lâu khoảng cách đôi bên chỉ còn vài trượng, đám ngựa rẽ sang hướng tây khi đến một ngã ba :”Tổ cha hán, lại đổi hướng... phiền quá đi... không hiểu sao mình phải tự làm khổ thân khi đi theo cái bọn chẳng biết phương hướng này... ối trời ơi!” Họ Trần lại lăm bằm gãi đầu bứt tóc, nhưng rồi gã vẫn đi theo hướng đám người kia.

Lần này họ không quanh co nữa, thẳng một đường mà phi hết lực, Trần Linh đã thấm mệt, dù sao chạy cả buổi sáng chân khí đã hao tổn, trời đang nắng nóng thế này là thời điểm dễ kiệt sức nhất.

Cuối cùng bọn bốn người đã ra khỏi thị trấn, Trần Linh cố sức chạy dù đôi chân rã rời, gã hiểu rằng nếu dừng lại nghỉ ngơi thì sẽ không chạy được lâu nữa :”Dù sao mình đã từng luyện kình công gian khổ trong ba năm rồi, nếu bỏ cuộc thì còn mặt mũi gì gặp thầy gặp bạn nữa chứ, là đàn ông con trai thấy khó khăn mà vội từ bỏ thì về lấy yếm đỏ mà mặc cho rồi.”

Bất ngờ trong đám bốn người có một nam nhân đứng trên yên ngựa, hần lấy đà rồi khinh thân đến phía trước, nhào một vòng trên không trung chặn trước mặt nam nhân râu rậm. Thì ra họ vẫn luôn đuổi sát nhau, có điều cát bụi đã ngăn tầm nhìn của Trần Linh mà thôi.

Cả bọn dừng lại, Trần Linh nhanh chân nấp vào đám lao sậy, ngồi chồm hổm, thở hồng hộc và quan sát tình hình.

“Ha ha, người có chạy đằng trời, tối qua, ta đã rắc một loại phấn đặc biệt lên người ngươi, dù có chạy cả chục dặm cũng không thể trốn khỏi cái mũi của con chồn thính này! Không hồn thì giao con cóc ra, ta có thể để cho ngươi đi.” Trần Linh đoán biết đây là tên đại ca trong số bốn người, bởi vì giọng nói trầm khàn của hắn khá đặc biệt. Nghe hắn giới thiệu con chồn thính, Trần Linh mới vỡ lẽ cái lý do bọn họ chạy lòng vòng này giờ.

Vứt túi vải đen nặng nề xuống, người có râu rậm lạnh lùng nói: “Muốn lấy lại vật báu thì lên đi, đừng lảm chuyện!” Trần Linh nghe thanh âm lạnh lùng nói lớn, quát nạt nhưng vẫn để lộ sự thanh thót:”Chắc chắn rồi! Ta nghĩ là đúng mà, hán là con gái cái trang, đáng bỏ râu nhìn không thật tởm nào.”

“Sát tinh trận bài bố!” Sau tiếng quát của tên đại ca, bốn người tuốt gươm bao vây cô gái có râu ở giữa theo hình vuông. Cùng một lượt kẻ công trên người tấn dưới, họ thì nhau chém vào cô gái. Sau vài chiêu, cô gái xuất cước nhắm đập vào lưỡi gươm của lão tứ vì chắc rằng gã chính là điểm yếu nhất trong bốn người, đồng thời thanh gươm trong tay cô chém ngược lên cổ tay lão nhị. Lão tứ rút chậm bị đâm trúng, gươm tụt khỏi tay, còn riêng lão nhị, hán xoay cô tay lạng ra mé ngoài bắt thần đâm một chiêu nhắm vào cổ đối phương. Cô gái có râu cong người né tránh xoay chuyển hướng chém vào thân gươm của cô gái duy nhất trong bọn bốn người làm thần người cô ta chấn động mạnh liệt phải thối lui, đồng thời, cơ chân phải cô gái có râu đá một cước trúng ngực lão tứ. Lão đại dù đoán được nhưng hán ra tay khá chậm, có vẻ như xuất chiêu còn chậm hơn lão nhị nữa.

Trần Linh ở ngoài quan đầu nghĩ thầm: “Trận pháp gì mà dở như phân, chỉ mới hai, ba chiêu mà đã tanh bành, còn cái tên đại ca kia, xuất chiêu gì cứ như đàn bà múa lửa, chẳng có sức lực gì cả, bọn diễn tuồng còn nhanh hơn.”

“Hợp trận” Lão đại hô lớn, ba người có gươm trong tay xích lại gần, cô gái có râu bị đẩy lùi hai bước, bọn ba người cùng nhau xuất chiêu liên tiếp tấn công đối thủ, Trần Linh tuy không biết nhiều về cách sử dụng các loại binh khí, nhưng đến đây gã không dám coi thường bọn kia nữa, bởi lẽ họ đứng sát nhau, tấn công tới tấp với tốc độ nhanh, nhưng tuyệt nhiên các thanh gươm không hề chạm trúng nhau bao giờ, người trên thì kẻ dưới, kẻ đông thì người tây, chiêu thức rất bài bản cứ như cùng một người múa đến ba thanh gươm vậy. Cô gái có râu có vẻ hơi bối ngỡ, chắc đêm qua bốn huynh đệ họ chưa sử chiêu thức này đâu với cô. Cô gái liên tiếp bị chèn ép phải thối lui đến tám bộ, tương ứng với tám chiêu mỗi người bên kia đánh ra. Lúc này lão tứ đã có thể an toàn nhặt lại thanh gươm của mình.

“Biến trận” Sau tiếng hô của lão đại, ba người có vẻ hơi nói rộng ra, tung chiêu có vẻ mạnh mẽ và thỏa mái hơn, trong thế né tránh đỡ gạt dòn dập, cô gái giật mình khi thấy thần hình lão tứ đang lơ lửng trên không, sát cơ trong thanh gươm của hán gần chém đến đầu cô, vội lạng né tránh thì vai phải cô đã trúng một chiêu chém chéo từ dưới lên của lão đại, rất may vết thương không sâu lắm. Lão tứ lúc này đang phi thân bằng cách mượn vai của lão nhị, sau cú chém hụt, hán bắt thần lộn người, gót phải đánh ngược ra sau tấn công lưng đối thủ. Nếu trúng chiêu này thần hình bị đẩy gần về phía ba người kia, cô gái có râu chắc chắn sẽ bị loạn đao chém tới tấp. Trần Linh quan đầu nóng người vô cùng, hai tay bóp chặt không biết có nên giúp hay không, nhưng dù muốn chắc chắn cũng không kịp rồi.

Lưng cô gái vẫn bị đá trúng, nhưng lão nhị có cảm giác như mình đá phải con lợn khổng lồ và tron lảng. Chân hán bị trượt đi, bao nhiêu khí lực đều đổ vào khoảng không. Cô gái lộn một vòng qua cánh phải rồi múa đao loạn xạ, nhanh đến kinh ngạc, trong chớp mắt, màn đao quang cùng lực công mạnh mẽ bủa vây khắp người cô và đang sấn tới bọn kia, bốn người giật mình kinh hãi trong thoáng chốc.

Lão đại liền trấn tĩnh quát :” Biến chiêu tư do, bỏ đá phá đường.” Lão nhị và lão tứ hình như đã hiểu ý, hai người sấn tới, huy động khí lực vào thanh gươm, chẳng hề do dự xông đến tấn công, cảnh tượng này giống như những con thiêu thân lao vào ngọn lửa đang bùng cháy.

Nghe “xoẹt” một tiếng lão tứ đã trúng một nhát gươm chỉ sau vài chiêu, cánh tay phải của hán bị chặt đứt liền đến tận cùi chỏ. Tiếp theo lão nhị bị chém một nhát sâu bên hông phải. Vết thương cả hai máu tươi xối xả, Trần Linh ít ra giang hồ, những cảnh tượng máu đổ thịt rơi như thế này gã chưa hề thấy qua, bất giác cảm thấy rung mình, nổi óc ao. Chỉ một sát na sau đó, hai thanh gươm sáng loáng từ trên cao chém xuống đỉnh đầu cô gái có râu, phản ứng của cô rất nhanh nhạy, liền vung gươm lên đỡ. Công lực mạnh mẽ của cô gái này khiến hai thanh gươm của lão đại và lão tam bị chấn động tụt khỏi tay họ, tiếp đó hai người này còn bị đá liên hoàn hai cước vào ngực, bất ngờ thanh gươm trong tay lão nhị ở dưới đâm tới, trúng ngay vị trí cách nách phải cô gái độ nửa gang, cú đâm này là tất cả sức mạnh còn lại của lão tứ, vết thương của cô ta xem ra rất là nặng. Cô quay sang tung cước liên tiếp vào mặt lão nhị rồi nhặt túi vải đen, nhanh chân đi về phía những con ngựa.

Vừa đến gần, cô gái tung lưỡi gươm chém vào cổ ba con ngựa làm chúng hí lên một tràng rồi ngã ra chết tươi, phần cô nhảy lên lưng con ngựa ô còn lại rồi dùng sống gươm thúc nó đi, lúc đầu con ngựa này nhảy cẫng lên vì cái chết của đồng loại, nhưng rồi nó nhanh chóng nghe theo sự điều khiển của cô

gái. Trên hông cô còn nguyên thanh gươm nhuộm máu đỏ và cứ thế cô cho ngựa quay về hướng thị trấn.

“Con mụ độc ác, sao chém chết ba con ngựa vô tội chứ? Mẹ nó có thù giết cha cô sao... mình phải làm sao bây giờ? Trần Linh không hề hiểu lý do cô gái kia lại ra tay tàn độc với những con ngựa như vậy, nhưng bọn bốn người không có ngựa để đuổi theo thì hiểu rất rõ, giờ họ chỉ biết đứng nhìn, lão đại và lão tam thì bị tẩu tán khí lực, lão nhị và lão tứ đang thọ thương quá nặng.

“Đừng nói là ăn cướp của người, nội hành động giết hại những con vật vô tội cũng đáng bị trừng trị rồi, tôi sẽ bắt ả, đánh cho một trận rồi tống vào lầu xanh, để xem ả còn làm hại ai được nữa không... các người yên tâm ở đó chờ đi.” Trần Linh bỗng nhảy ra nói lớn, điều này khiến bọn bốn người chùng hững, cứ ngỡ gã ở trên trời rớt xuống.

Họ Trần vận lực cò giò chạy, đang con tức giận quên cả mệt nhọc, gã chạy như điên và không nhìn đường liền vấp cục đá lớn, té ngã lăn lộn. “Không sao, yên tâm đi tôi sẽ lấy lại con cóc.” Trần Linh phui bụi trên mặt xoa tay nói. Gã đang đứng ở ngã ba và đã đi sai hướng, lão đại nói được vài tiếng :”Này anh bạn...” Trần Linh vội ngắt lời: “Yên tâm đi... yên tâm đi” Rồi cò giò chạy biến đi. Được khoảng nửa dặm, họ Trần càng chạy thì càng thấy ruộng lúa hai bên đường càng nhiều, nhìn sang hướng hướng tây nam thì núi non trùng điệp.

“Có cái gì không ổn rồi! Chết cha, nhầm đường thì phải, mình quên để ý, không biết cô ta có chạy hướng này không?” Trần Linh ngẫm nghĩ rồi nhìn xuống đường chẳng thấy dấu chân ngựa đâu cả, cả vết máu cũng không có:”Chắc chắc rồi, mày đã nhầm đường, Linh ơi là Linh.”

Vò đầu bứt tóc, tự trút giận bản thân, Trần Linh quay đầu chạy ngược lại, không bao lâu đã đến ngã ba, lúc đó nhìn thấy bọn bốn người đang băng bó vết thương, gã vội nói lớn :”Không sao đâu! Tôi chạy nhanh lắm, sẽ đuổi kịp con mụ kia thôi, sẽ đòi được con cóc cho mấy người, cứ ở đó chờ đi nghe.”Không chờ xem bọn người kia nói gì, họ Trần vội chạy biến đi.

Chạy một đoạn, Trần Linh nhìn thấy một người đàn bà ăn vận kỳ lạ theo kiểu người dân tộc Thái đi tới, ngược hướng với gã. Khi hai người đi ngang mặt qua nhau họ Trần chỉ còn nhớ đến bà ta có một nụ cười bí hiểm và rồi chẳng hay biết gì nữa.

*****

Trần Linh cảm thấy mình đang ở một nơi âm u, tối đen như mực. Rồi gã nghe thấy tiếng ai đó đang gõ mõ, từng nhịp từng nhịp đều đều miên man bất tận... Lăn mò trong đám sương khói, cuối cùng Trần Linh thấy được một chút ánh sáng leo lắt, gã cứ đi theo, rất lâu rất lâu sau, gã thoát khỏi cái nơi tăm tối đó. Phía trước là quang cảnh một ngôi chùa, ánh sáng nơi đó lung linh, tuy kiến trúc bề ngoài của ngôi chùa rất giản dị, quy mô cũng không lớn, cây trái, hoa lá quanh chùa đều là những loại thông thường, nhưng gã nhìn đâu cũng thấy đẹp đẽ, tinh khôi... Rồi gã cảm thấy trong người nóng sốt khó chịu, từng hồi từng hồi gã cảm thấy như mình bị những cây kim đâm vào da thịt, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đau, càng ngứa ngáy khó chịu... Rồi gã lại nhìn thấy cảnh lão nhị và lão tứ trong bốn người mất bấu vật kia, người họ be bét máu, tay chân họ đứt rời, mặt họ trông rất ghê sợ... Trần Linh hoảng hốt la thốt thanh a...a a a...

Rồi gã thấy miên man, mù mịt một khung cảnh giống như lớp học, nơi có thầy đồ và chúng bạn, gã thấy một thằng nhóc đầu khoảng mười tuổi, nó đang mặc bộ đồ lấm lem, rách rưới, gã nghe thấy tiếng ông thầy đồ quát lớn:”Tại sao lại mặc bộ đồ dơ dáy rách thối vào lớp học, không thể chấp nhận được, không thể chấp nhận được, mẹ trò đầu sao không vá, không giặt?” Trần Linh hình dung thấy đứa nhỏ lam lũ ấy nói:”Trò không có mẹ?” Lại nghe ông thầy nói:”Bọn ta là nho sĩ, là người có học thức, được nhiều người nể trọng, phải luôn chú ý đến tác phong, người không xứng, cắt ra khỏi đây... Trần Linh lại nghe thấy tiếng cười nhạo “ha ha ha ha” của đám bạn học. Rồi gã lại nghe thấy tiếng cười nói châm chọc :”Vì nó bẩn thỉu, hôi thối nên mẹ nó bỏ nó đi”, “đồ dơ bẩn”, “đồ không có mẹ”, “ha ha ha ha”,... Đứa nhỏ hét lên “Không... Không... không phải vậy...”

Trần Linh giật mình tỉnh con ác mộng, mở mắt gã đắm đuối trên mặt, hơi thở gã hỗn hển, bộ dạng kinh sợ phờ phạc. Hôn mê không biết đã bao lâu, khi tỉnh dậy thì mặt trời đã sắp xuống núi, gã thấy mình nằm trơ trọi trên đám lau sậy, tiếp theo là cảm giác ngứa ngáy khó chịu xâm chiếm, gã đứng dậy vừa gãi vừa nhảy lên nhảy xuống trông rất buồn cười, chắc lúc nằm bất tỉnh gã đã bị anh em nhà kiến tấn công rồi.

“Tại sao mình lại thiếp đi, sao không nhớ gì cả...” Bỗng người đàn bà dân tộc Thái có nụ cười bí hiểm xuất hiện trong tâm trí gã, Trần Linh sợ hãi nghĩ thầm:”Hay là mình đã gặp ma... ôi mẹ ơi, gì thế này... giờ mình phải đi đâu để tìm con cóc đây...” Trần Linh kiểm tra hành trang thì không thấy mất gì, gã thiếu nào đi ra đường lộ rồi nhắm hướng mặt trời lặn thẳng tiến.

*****

Hoàng hôn đã giăng kín một màu đỏ chói, trên cánh đồng những con gió nhẹ thổi vì vu mát mẽ, lũ chim chóc ríu rít gọi nhau cùng đến san sẻ bữa ăn thịnh soạn dành cho chúng, thóc lúa trên những cánh đồng mới gặt xong còn vụn vãi, đối với đàn chim sẽ, còn gì đông vui hơn thế. Trần Linh lầm bầm: “Ê cái con sẽ kia, mày thật là tham ăn, của mày có rồi còn giành của người khác, ầy còn con kia, sao mày lười thế, cứ nhảy qua nhảy lại, chơi bời thì làm sao cho no bụng được... hi hi... Bọn chim này có vẻ đang rất hạnh phúc, hạnh phúc của một con chim là gì nhỉ, là một bữa ai thỏa thuê... hay là được tự do bay lượn trên bầu trời... còn con người, hạnh phúc của một người là cái giống gì... con người ta sống vì cái gì nhỉ, vì bát cơm hay vì manh áo... Ý! Sao hôm nay mình lại có cái ý nghĩ sến như vậy, đúng là đi học nhiều rồi suy nghĩ của mình không còn vô tư như xưa nữa... Thật là không đâu vào đâu cả... mà vô tư không lo nghĩ gì để sống có thật sự tốt hay không...?” Trần Linh thoáng bước đi, miên man với suy nghĩ của riêng mình, bóng dáng của gã là duy nhất, là cô độc trên con đường thẳng tắp không biết đâu là tận cùng, hai bên là đồng ruộng vàng óng ánh, lượn sóng và lộng gió, cảnh tượng này thật là phong vị. Trần Linh suy tư về đời mình, gã cảm thấy kỳ quặc, nhưng gã đâu biết rằng, điều đó bình thường đến với đời người, ai rồi cũng có lúc trưởng thành, cũng sẽ suy tư về cuộc đời.

*****

Càng gần đến nhà, tâm trạng họ Trần càng trở nên tốt hơn, gã nghĩ thầm”Mình đã có lòng muốn giúp họ, nhưng lực bất tòng tâm, đối thủ quá xảo quyệt, không hề dễ đối phó, thôi quên chuyện này vậy, đất trời rộng lớn biết tìm cô gái kia ở đâu chứ...”Thế là họ Trần gạt đi bí ẩn về con cóc trăm cân ra khỏi tâm trí, cũng như cô gái có râu và người đàn bà bí hiểm gã tin là đồng bọn của cô.

Đi một đoạn khoảng mười trượng họ Trần nhìn thấy rừng tre già phía trước, bên cạnh là con đường ruộng nhỏ bé đi về hướng nam. Gã nghĩ thầm: “Gần đến nhà mình rồi, ôi không biết cha con lâu ngày gặp lại nên nói gì đây nhỉ, chẳng lẽ chạy đến ôm nhau nhảy cẫng lên rồi nói những điều sến đến nổi da gà?” “Cha! Con nhớ cha lắm, con quý cha lắm.” Trần Linh vội nhảy sang một bên khom lưng cúi tư thế đóng giả như cha già: “Ôi con trai yêu quý, cha cũng nhớ con lắm...” họ Trần rùng mình nghĩ thầm: “Nghe đúng là nổi da gà thật...” Rồi gã bỗng nghiêm giọng tỏ vẻ lạnh lùng điềm tĩnh nói: “Cha! con đã về, con đã lớn và đã là một người đàn ông thực thụ rồi... ôi thôi không được, chẳng có tí cảm tình nào cả.”

Đi vài trượng qua vài mẫu ruộng, Trần Linh nhìn thấy cái giếng nước phía trước, nhìn qua thấy rêu phong cũ kỹ, lòng chợt thấy xao xuyến, cái giếng ấy là tuổi thơ tắm mát của gã, những hồi ức cùng nhau nô đùa với đám bạn, làm gã cười sượng sượng, gã chợt thoáng thốt: “Ôi không ngờ mọi chuyện đã qua đi rồi, mới đó như ngày hôm qua thôi, thế mà...”

Gần cái giếng cổ là bãi đất trống, chắc nơi đây là trung tâm văn hóa của làng, nơi mọi người già trẻ đến sinh hoạt, cũng là nơi tổ chức lễ hội, tiệc tùng của làng. Có vài người nhìn họ Trần nhưng không ai đến hỏi han, Trần Linh cho rằng họ thấy mặt mũi mình đã khác nên không ai nhận ra, gã nghĩ mình nên về nhà gặp cha trước rồi mới đi chào hỏi hàng xóm. Trần Linh hướng về ngôi nhà phía bắc cách đó độ năm trượng, điều đầu tiên đập vào mắt gã là hàng cau sai quả phía trước, phần lớn đã chuyển màu vàng, chắc lâu quá không có người hái: “Cha đã già rồi, xương cốt rệu rã làm sao có thể leo trèo được nữa chứ, đáng lẽ mình là người hái cau xuống cho cha ăn ngày đêm, còn phải tự tay tem trầu cho cha nữa mới trọn đạo hiếu, cha đã một đời vất vả vì mình mà, lang thang mấy năm bỏ mặt cha già không ai lo, mình thật là bất hiếu.” Gã xúc động nhớ lại những năm tháng rong chơi phá làng phá xóm, bị người ta đến tận nhà quở trách cha mình, ông không chịu nổi phải dẫn gã đến nhà hai cô em gái của mẹ... càng nghĩ gã càng cảm thấy đau lòng buột miệng gã kêu lên “cha” rồi chạy như bay vào nhà.

Đôi mắt đã đóng đầy giăng lệ, chỉ cần một sự kích động nhỏ nữa thôi, là sẽ tuông trào như suối, Trần Linh chạy nhanh vào nhà những chẳng thấy cha gã đâu, tai bỗng nghe tiếng kim khí va chạm nhau chát chúa. Trần Linh nghĩ gì đó vội chạy ra sau nhà miệng không ngớt gọi “cha...”, phía trước gã là hai hàng chuối sát nhau chừa lối đi nhỏ. Gã chỉ chạy khoảng tám bộ thì đã gặp được cha mình.

Một lò rèn nhỏ cũ kỹ nhưng được dựng rất kiên cố với những cây cột đá khá lớn, chính giữa là lò lửa đang bùng cháy, ông già râu tóc bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo khắc khổ đang ngồi bên đó, nhìn Trần Linh không chớp mắt.

“Cha... con đã về...cha có nhận ra con không... cha... trông cha già đi nhiều...con...” Trần Linh chậm chậm bước tới nghẹn ngào nói.

“Ô hô hô... không ngờ thằng con càn khôn lại về, về thật đúng lúc quá, tao đang lo sẽ không kịp... mau...khụ khụ... mau lấy cái búa tạ đằng kia lại đây đập phụ với cha mày... nhanh lên... còn đứng đực ra đó làm gì... số nông cụ này phải làm gấp để người ta còn có cái để gặt, rồi còn chuẩn bị vụ mùa mới, trồng dưa, trồng khoai, trồng đậu nữa... ô hay cái thằng này... nhanh lên chứ.”

Trần Linh chùng hững, cứng cả họng, lát sau gã nói được từ “con...” liền bị ông già ngắt lời: “Con... cái con khi gì? Nhanh lên cái thằng này...”

Trần Linh lấy búa, ông già thêm than, thế là tiếng búa tiếng đe đập nhau chan chát kéo dài đến tận khuya.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tử Tù Mười Hai Tuổi

Một hồi trống vang lên, lúc đó tự nhiên mây đen lù lục kéo về, trời biến sắc u ám, gió thu mang theo lá khô lung lay tứ tung, không khí lạnh tràn trề giành lấy uy thế, cậu bé nhỏ tuổi đôi mắt đượm buồn ngẩng đầu lên nhìn cao xanh, khác hẳn với cái cách dân chúng tại quảng trường Quốc Oai(1) này, đang hướng mắt ngạc nhiên nhìn cậu.

Một lão nông bắt nhãn không thốt nên lời: “Thằng bé này, tuổi chắc chưa đến mười hai đâu, nó có thể làm nên chuyện gì mà phải nhận lãnh tội chết.” Chẳng ai trong hàng trăm người dân ở đây có thể xóa tan nghi hoặc trong lòng lão, mọi người bàn tán xôn xao.

“Đinh Long con trai của phản tặc, cha hắn gây tội ác tày trời, chia rẽ đồng bào dân tộc, kích động chống phá triều đình, cướp bóc hãm hại nhiều người, riêng bản thân hắn, tuy nhỏ tuổi nhưng bản tính hiếu sát, lạnh lùng đã sớm bộc lộ, xét tội trạng cha hắn vốn dĩ bị xử tru di tam tộc, cho nên Đinh Long bị phán tội chết không cần xét xử... Chém!” Vị quan nói xong ném sất lệch ra đằng trước, tay đao phủ cao lớn lực lưỡng đã sẵn tư thế dương thanh đại đao lên cao.

Đại đao chém xuống máu tươi tung tóe xối xả, văng cả vào một số người bên dưới pháp đài, kèm theo tiếng kêu “éc éc”, cái đầu be bét máu rơi xuống, cái đầu này có cái miệng rộng cùng chiếc mũi dài và to tướng, nhìn dọc nhìn ngang tuyệt nhiên không giống đầu người.

Nhiều người kinh sợ la thất thanh, nhiều người ngạc nhiên tròn mắt há hốc, còn một số người thì ôm bụng cười như điên như dại.

Viên quan lớn tiếng quát nạt: “Tên điên kia! Ngươi làm cái trò gì thế, tại sao lại ném con heo kia lên pháp đài? Ngươi dám cản trở quan gia thi hành án sao? Ngươi muốn chết chung với hắn hả?”

Người bị xi và là một nam thanh niên tuổi chừng đôi mươi, anh ta mặt mày khá sáng sủa, điển trai với nét hài hòa, ngũ quan chính tề, đặc biệt cặp mày

kiếm đẹp như vẽ. Tuy nhiên cách ăn mặt và đầu tóc anh ta trông rất lam lũ, lờ lờ. Thanh niên lung túng, cứ cả lăm “tôi...tôi” một tràng.

Viên quan vội quát: “Lính đâu bắt lấy hẩn.” Thanh niên giật mình vội la lớn: “Không ... không phải tôi có ý đâu mà, đừng bắt tôi ... tôi còn mẹ già đang bệnh không ai lo... tôi...tôi còn đám heo con không ai chăm, đám cây trồng không ai tưới nước ... đám rau muống không ai ... không ai ăn, đám ... đám cưới thằng bạn không ai dự... tôi ... tôi còn cô người yêu nhỏ bé bao năm chưa dám nói... còn có...”

Thanh niên vừa than thở, vừa nhăn mặt, con mắt già lão luyên, tay chân gã cuống cuống, Viên quan vừa tức điên tiết nhưng cũng thấy buồn cười, ông cố nén giọng trầm tĩnh rồi nhanh nhẩu nói: “Yên tâm! Đám ma của ngươi sẽ có người lo ... lời yêu chưa nói, ông nói dùm cho... lính đâu bắt lấy hẩn...”

“Khoan!” Thanh niên chợt thay đổi thái độ, vừa rồi gã cúi nể nể nể nể, nhưng giờ gã đứng thẳng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nói giọng nghiêm nghị: “Nam nhi trong trời đất có gan làm có gan chịu, tôi đây gấp hung hiểm quyết chẳng chao mày đâu, các vị thấy cậu bé này có tội nghiệp không, cha là cha con là con có sao tội cha bắt con cái gánh chịu ... công đạo trời đất ở đâu, lòng người ở đâu chứ!”

Mọi người giật mình khi nghe gã thốt ra những lời đó. Tội bị phán gã dám chống thì tự tìm đường chết rồi, không hiểu gã ăn gì mà to gan đến thế.

Viên quan tỉnh bơ đáp: “Lúc này ta định nhốt tù ngươi vài ngày rồi tha... nhưng giờ ta đổi ý rồi, ngươi chắc chắn là đồng đảng của cha con bọn chúng... lính đâu bắt trời... xử trăm luôn tên này!”

Thanh niên còn lăm lăm ngầu, đến lúc nghe hết câu viên quan kia nói thì rụng rời tay chân, miệng phân trần: “Không biết hôm nay tôi ăn nhầm cái gì... đại quan tha tội cho tôi ... tôi còn mẹ già ...”

“Im ngay” Viên quan quát lớn, mặt đỏ phừng lên vì giận. Thanh niên cúi gầm đầu không nói, giây lát sau gã từ từ đi đến pháp đài, tay phải đưa lên ra hiệu ngừng tay. Mọi người không hiểu gã kia làm gì, ai nấy im lặng xem gã giữ trò gì nữa.

Thanh niên dùng tay móc trong ngực áo ra một cái túi lụa cầm màu đỏ nho nhỏ và nói: “Vật này có thể chứng minh thằng bé tội nghiệp trên kia là vô tội, các người đã bắt lầm người rồi.”

Mọi người tại pháp đình trở mắt ngạc nhiên nhìn gã bán heo. Cậu bé đang chịu tội từ nãy đến giờ vẫn giữ thái độ lạnh lùng bất cần, nhưng giờ đây vẻ mặt cậu đã thay đổi, ném ánh mắt kì lạ nhìn gã kia.

Viên quan nghiêm giọng nói: “Người đừng tào lao, bọn ta đã vào tận sâu huyết của chúng, đã âm thầm cho người giả... giả... mà ta cần gì phải đòi co với ngươi chứ... lính đâu...”

“Khoan!” Gã bán heo bình tĩnh nói: “Trong này có cái gì mọi người biết không, à... mà tôi không nói sao mọi người biết được, cái này chỉ có cha mẹ tôi và tôi biết thôi mà... ha ha ...”

Viên quan nóng nảy: “Tên khốn nói gì nói nhanh... không ... người không được nói... ối trời ơi!... lính đâu, bắt...”

“Xin quan ông hãy bình tâm, để tôi nói hết, nếu không người sẽ hối hận đấy. Tôi nói cho mọi người hay... cha mẹ tôi đẻ tôi ra, họ khó khăn nuôi tôi lớn... tôi lớn lên... cho đến khi họ đẻ em trai tôi ra, họ khó khăn nuôi em tôi lớn lên, em tôi...”

“Lính đâu bắt thằng điên này lại ngay...bọn người còn chậm trễ đừng có trách ta...” Viên quan đứng phắt dậy, gào lên chỉ trỏ. Bọn lính lần này không do dự nữa, cả thầy cùng chạy thi nhau chụp lấy gã bán heo. “Vứt một cái tên này phi thân lên pháp đài cao nửa trượng. Gã ta đứng chắn trước cậu bé họ Đinh, rồi từ tốn quay về phía người dân và nói: “Thưa các vị! Các vị nhìn đây là cái gì?” Gã bán heo móc trong túi cầm ra một vật, mọi người khi nhìn rõ lập tức bàn tán xôn xao, nào có người nói “ruột heo khô mà”, rồi “da heo để lâu ngày”, hẩn bán heo lấy thịt heo khô ra có gì lạ chứ”, “cái này thì chứng mình được gì chứ?” ...

Thanh niên bán heo từ tốn nói: “Cái này là ruột người chứ không phải là của heo đâu... chính xác là cái dây rốn hai mươi năm của tôi... của tôi và của em trai tôi...” Ai nấy nghe gã nói đều há hốc, viên quan phất điện gào lên định sấn tới, đám lính vừa chạy lên, thanh niên quát đàn kia không thèm nhìn đến một cái, gã thản nhiên nhảy xuống pháp đài rồi nói tiếp: “Dù bạn có đi xa, dù bạn có thành công như thế nào đi nữa, có giỏi giang như thế nào đi nữa, có... có sao thì bạn cũng chỉ có một quê hương, quê hương là nơi chúng ta chôn nhau cắt rốn... hịt hịt, nói đến đây tôi không thể nào cầm được nước mắt... xin lỗi các vị, nhất là các vị bộ lão đạo cao chức trọng... tôi đã đi rất lâu và rất xa để tìm đứa em này, thưa các vị ... nó chính là em ruột của tôi...” Gã nói rồi chỉ thẳng tay vào cậu bé đang bị trói, mọi người ngạc nhiên há hốc, một số thì cười ngạo nghễ, một số thì lắc đầu ngán ngẩm “tên này điên rồi!”

“Các vị biết đấy, cũng như các gia đình khác, ông bà chúng ta có tục lệ, anh em đót rốn với nhau rồi uống cùng nhau để thương yêu nhau, hòa thuận với nhau ... nhưng chúng tôi mười mấy năm ly tán, từ ngay lúc còn tằm bé, nếu các vị là tôi các vị có buồn không cơ chứ... hịt hịt... buồn lắm các vị ơi...”

Viên quan lạnh lùng nói “Vay ngươi là anh nó, anh em cùng đi đoạn tụ với ông bà nhé!” và kẻ đao vào cổ thanh niên, anh ta không biết vị quan kia ở phía sau mình từ lúc nào.

Thanh niên hoảng hốt: “Không! Tôi họ Trần mà, có phải họ Đinh đâu, mà không ! Là cả hai anh em tôi đều họ Trần mới đúng!”

“Câm!” Viên quan mắt tóe lửa, gầm lên một tiếng uy mãnh. Ngay lúc đó có vật gì đó bay đến, viên quan phản xạ không tòi, vội lạng đầu né tránh, thanh chủ thủ bay ngang qua lông tóc ông ta, gió lạnh căm người.

“Những ai không liên quan mau chạy đi, nếu không muốn uống mạng!” Giọng nói là của một cô gái trẻ, chạy cạnh cô ta là một ông lão râu tóc bạc phơ, sau lưng họ còn có đến cả chục nam nhân mang guom mang giáo mặt mũi hung tợn đang chạy đến.

Người dân la ó chạy tán loạn, gã nuôi heo mừng rỡ ra mặt, nhân cơ hội này ba chân bốn cẳng gã giành nhau tẩu thoát.

Bên quan binh dường như đã có chuẩn bị, sau tiếng hô của viên quan mọi người đều xông lên giáp đấu. Viên quan tấn công cô gái, tên đao phủ đấu với lão già, tiếp sau màn chạm trán, tiếng la ó ầm ỏi, tiếng kim khí chạm nhau chan chát.

Cuộc giao tranh vừa mới bắt đầu nhưng dường như đã muốn kết thúc. Viên quan và tay đao phủ sau mười chiêu đã kém thế, lão già bên mới đến tuy thấp bé nhẹ cân nhưng mỗi chiêu lão đánh ra uy lực mãnh liệt, tay đao phủ to xác nhưng mỗi lần binh khí đôi bên chạm nhau thì hắn như muốn đứng không vững. Gươm đao đôi bên chạm nhau thêm lần nữa, lúc này đao phủ đã thất thế thấy rõ, hắn chỉ còn trụ nửa chân, ông già xoay chuyển gươm đi chênh chếch xuống hạ bộ đối phương chém một nhát ngang hông, bồi thêm hai cước thay phiên nhưng nhanh như cùng lúc. Thân hình to lớn của đao phủ đổ sầm. Ông già dường như vẫn chưa múa hết chiêu thức liên hoàn, có lẽ do thói quen lão bước đến một bước, hơi xuyên một chút hướng đến cái lưng viên quan đang trong tư thế bị dồn ép, lão già đá cước hậu, cùng lúc thanh gươm trong tay chém ngang từ sau hướng nửa vòng đến cái lưng dưới của viên quan. Hai mặt giáp công, phía trước viên võ quan bị chém trúng ngực. Cả hai vết thương đều có thể lấy mạng, viên quan ngực xuống nhưng vẫn chưa chết hẳn, ông ta cũng chẳng hề rên rĩ.

Binh lính thất thủ chạy tán loạn. Bọn người mới đến không đuổi theo. Cô gái vội đến mở troi cho cậu bé và nói: “Cậu chủ không sao chứ! Bọn tôi chậm trễ đã làm cậu kinh sợ rồi...”

Cậu bé cười nhep miệng nói: “Cần gì nói những lời dư thừa ... bọn các người diễn kịch hay lắm... thật là hay ... ha ha... cả cái tên bán heo kia nữa hẳn làm ta cười đến sái quai hàm mất... cả tên quan kia cũng được mời tham gia vở kịch này có phải không?” Nói rồi cậu bé khó khăn lê từng bước chân đi về hướng tây lúc này trời đã xế chiều.

Đám người mới đến sững sốt nói không nên lời. Họ đi theo nhưng cậu bé cứ quất nạt, càng nói càng buông lời thậm tệ, khó nghe. Cậu không cho bọn kia đi theo mình. Cô gái đành đứng lại, mắt cô sa lệ, ông già thì thở dài ngao ngán.

*****

Cậu bé cứ đi, cậu cứ lê từng bước chân nặng nhọc, cậu cũng chẳng thèm ngoái đầu xem có ai đi theo mình không.

Từng bước chân là từng thời khắc trôi qua, từng con đường là từng cánh rừng cậu đã đi qua, từng con suối là từng dốc núi cậu đã leo lên, cứ thế cậu vẫn đi dù đôi chân mệt mỏi khôn cùng. Lúc nào đói khát thì cậu tìm thức ăn nước uống, cậu bé nhỏ tuổi cứ đi, đi đến một nơi gọi là vô định, đi đến một nơi, nơi đó không đo bằng dặm mà đo bằng sức chịu đựng của đôi chân nhỏ bé.

Thời khắc kéo nhau đi, ngày đây tháng trôi qua, cậu bé đã đi rất xa, rất lâu, đến nơi núi cao sông dài, nơi làng quê hẻo lánh hay nơi phồn hoa đô hội, đều đã có dấu chân của cậu.

Đích đến đã gần, cậu bé đã không chịu đựng được lâu nữa. Lang thang rất lâu, ăn uống nghỉ ngơi không đủ, khiến sức lực cậu suy kiệt. Đã đến lúc đôi chân buột cậu phải ngã quỵ xuống.

Hai mi mắt cậu bé dần khép lại, cậu đã buông xuôi, tâm thần nhỏ bé chơi vơi sắp ngã rồi. Khi thần thức sắp ngủ mê cậu bé họ Đinh cảm nhận thấy bàn tay ai đó chụp lấy người mình. Cậu nghe tiếng nói “cậu gì ơi... cậu có sao không?” Rồi cậu bé cảm nhận thấy ai đó đang lay động mình. Rồi cậu chìm trong mê man.

*****

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua ... Đinh Long mở mắt sau giấc ngủ dài. Điều đầu tiên cậu cảm nhận được là quang cảnh hoang tàn xung quanh. Tại cậu nghe thấy giọng nói trẻ con.

“Ha ha ... bụng lão to như cái trống, thân người thì lùn tùn, đôi mắt híp lại thế này này ... còn cái mũi lão thì thôi đi, nó rộng như ống thổi lửa, chưa hết đầu lông mũi dài ra cả tắc thế này nè, còn mỗi khi lão thở ra là mùi hôi thối không ai chịu nổi, cha tôi đứng xa cũng phải đưa tay lên bịt miệng. Lão cực kỳ hùng hồn... lão gầm lên như heo hạch bị chọc tiết. Cha tôi võ nghệ cao cường, ông bình tĩnh lắm... chờ lão đến gần, cha tôi liền nhào lộn trên không trung đập cho lão một cái như trời giáng, cả thân người to lớn của lão ta ngã xuống úp mặt vào đồng phân trâu... ha ha... cái mũi lão to tướng, hít vài hơi là mùi phân vào hết trong bụng, khỏi cần ăn cả tháng cũng không thấy đói ... chưa hết sau cú đá đó thân người lão nặng nề quá cộng với sức mạnh của cha tôi khiến cho trời đất như rung chuyển, các cậu thấy ghê ghớm không...”

Đứa trẻ khác nói chen vào: “Có thể thôi à, đánh một cái thôi à...”

Giọng đứa trẻ lúc này: “Chưa đâu... tất nhiên là chưa rồi... cái cậu này tài lanh quá... chưa hết đâu, bọn hậu vệ của lão phú hộ rất đông... có nhiều cao thủ... Chúng xông lên, cha tôi lúc đó cảm thấy đau bụng... muốn ối, muốn đi ngoài!”

“Gi thế đang đánh nhau mà thấy đau bụng là sao... cha cậu kỳ quá!” Có giọng nói của một cô bé nhỏ tuổi.

Đứa trẻ kia lại nói: “Thì kẻ phải có đầu đuôi chứ... chắc có lẽ do mùi hôi thối do lão phú hộ khò... khò thế này nè... có thấy hôi không?”

“Áy hời quá đi! U Ám vô duyên quá...” Cô bé kia nói nhưng giọng điệu không tỏ vẻ khó chịu cho lắm.

Cậu bé kia nói tiếp: “Miệng tởm tho, nói năng trung thực thế này mà còn hôi hăng hờ cái lão phú ông chuyên lừa gạt, bắt nạt dân làng. Thế đấy! Làm sao cha tởm chịu nổi.

Đình Long nghe đến không nhịn được nữa, ôm bụng cười khanh khách.

Nơi đây là một ngôi chùa nhỏ bị bỏ hoang đã lâu, bụi thời gian phủ đầy khắp nơi. Chỗ che thân hoang tàn này là mái ấm của bọn trẻ không nơi nương tựa, chúng tụ tập lại với nhau, tự đùm bọc nhau.

“Cậu ấy đã khỏe lại rồi ... thật may quá!” Giọng nói là của cô bé có thân người nhỏ nhắn chừng mười tuổi, khuôn mặt lấm lem, quần áo vá chằng vá chịt nhưng so với hai đứa con trai để tóc “ba chòm” bên cạnh thì sạch sẽ hơn rất nhiều.

Đình Long tỏ ra e ngại cứ “ấm ự”. Giờ đây đáng về của cậu còn tệ hơn cả những người bạn mới trước mắt, quần áo cậu rách nát, bản thiếu và lời thôi.

“Hi hi ... Tôi là Phương Đông U Âm, còn cậu tên gì vậy!” Cậu bé vừa kể chuyện, vui vẻ lại gần Long và mở lời, cậu ta có nước da đen cháy nắng, và cặp mắt sáng đến kỳ lạ.

Đình Long lấy làm lạ, lẩm bẩm: “U Âm ... U Âm ... cái tên gì thật kỳ cục ...”

“Kỳ cục lắm sao? Ai cũng nói vậy ...” Cậu nhóc mặt đen cười nói, Long không ngờ mình nói nhỏ nhưng lại bị nghe thấy, cậu cảm thấy bối rối, ngập ngừng cậu nói như gỡ gạc: “Tôi không có ý đó ... chỉ là nghe thấy cái tên cậu lạ quá ... ai lại đặt tên ...” U Âm cướp lời: “Tên xấu lắm sao? Đó là cha tôi đã đặt cho đấy... dù sao cũng có cái để gọi... và lại mẹ tôi bảo, tên xấu mới dễ nuôi, không sợ ma quỷ bắt mất... hi hi... Thế cậu tên gì?”

“Tôi ... tôi là Long!” Cậu bé họ Đình ngập ngừng nói, bé gái nhanh nhẩu cười hớn hờ nói: “Tôi là Phương, hi hi, còn cậu ta là Tí.” Cô bé chỉ tay vào đứa nhóc còn lại, cậu bé này lùn nhất, mặt trông hiền lành chất phát. “Ha ha... Phương ròm... Phương ròm...” Hai đứa đầu ba chòm thì nhau làm mặt hề ghẹo cô bé, Phương đỏ mặt xấu hổ nắm lấy cây chổi cùn dưới đất đuổi đánh khiến hai cậu bé chạy tán loạn, vừa chạy vừa không quên chọc thêm “Phương ròm”, “Phương beo”. Chúng chọc cô bé mà không nghĩ đến bản thân mình cũng gầy tong gầy teo không kém.

“Các cậu đã đưa tôi về đây à!” Câu nói của Long làm ba đứa trẻ dừng cuộc đuổi bắt lại. Cậu bé tên Ám nói: “Ừ... người cậu cũng ốm nhom nhưng sao nặng quá ... làm chúng tôi cũng không nổi, đành phải dùng cán khiên về. Hai đứa kia đồng thanh “Đúng đấy! Nặng muốn chết à!”

Long không nói gì, lẳng lặng suy tư. Cậu ta không nói cảm ơn, ba đứa còn lại cũng không để ý gì, chúng vẫn vô tư như thế.

Thấy Long có vẻ buồn Ám nói: “Này! Làm gì vậy? Nhớ nhà hả... Đúng rồi chắc là đói bụng chứ gì.” Bỗng nghe tiếng “ọc ọc”, âm thanh không phát từ phía Long mà là bên cạnh Ám, Phương lại một phen đỏ mặt, Ám cười liếc mắt lảo luyển nhìn Phương làm cô bé xấu hổ quay mặt đi.”

“Chúng ta lên chùa ăn cơm nhé! Vừa đi tớ sẽ kể chuyện tiếp cho các cậu nghe, có chịu không?” Ám nói, Tí cười, Long ậm ự, Phương im lặng, nhưng rồi cả bọn cũng kéo nhau đi.

Đình Long cảm thấy một cảm giác kỳ lạ, vừa mới mẻ vừa thân thương. Bởi lẽ trong mắt cậu từ trước đến giờ chỉ toàn là những cảnh đua tranh, mưu đoạt, đấu đá, đả kích nhau. Sự hồn nhiên đáng lẽ phải có ở cái tuổi của cậu đã bị cướp đoạt không tiếc thương. Giờ đây hòa nhập với bọn nhóc ngây ngô, cậu cảm tưởng như mình là sinh vật từ dưới địa ngục chui lên vậy.

“Kể toàn chuyện đánh nhau với ác bá cũng chán, tôi sẽ kể cho các cậu nghe những chiến công hiển hách của cha tôi... cha tôi đã từng đánh bại rất nhiều quái vật hung ác ở biên cả rộng lớn... hà hà...” Phương Đông U Âm nói giọng tự hào, bọn hai đứa reo lên “hay quá kể nhanh đi”. Đình Long cũng cố reo lên theo, nhưng tiếng nói cậu nhỏ nhỏ và bối rối, chả có được cảm giác hân hoan nào.

Ám quay sang Long và nói: “Cậu làm cái gì vậy, đàn ông con trai ăn nói gì lí nhí như sợ bị nghe thấy vậy, phải mạnh mẽ lên chứ... xem tôi này ... Tuyệt với quá Ám đẹp trai ơi! Mau kể nhanh đi!... Thế đây phải nói như vậy.” Cậu bé họ Phương la lên hết sức có thể, cậu còn sửa lại câu nói hoành tráng hơn chính bản rất nhiều. Hai đứa kia đưa tay lên bịt tai nhấn mặt, riêng Long vẫn bối rối chẳng biết tính sao, cậu ta quen được mọi người nể trọng vì thân phận khác thường, tự nhiên bị chê bai thế này liền có cảm giác tự ái.

Long quay đầu định bỏ đi, nhưng rồi cậu cảm thấy như vậy là quá hèn nhát. Long nắm chặt hai bàn tay mình lại và hít một hơi: “Hay quá Ám ơi! Mau kể cho Long đẹp trai nghe đi.” Tiếng quát chứa đầy khí thế sung mãn thanh âm lớn đến mức màn nhĩ ba đứa trẻ đứng gần như muốn tung ra ngoài tai. Một lúc sau chúng vẫn còn nghe thấy lũng bùng.

“Không ngờ ngoài tôi ra cũng có người la lớn đến vậy! Ha ha khá lắm, cố gắng lên!” Ám nói rồi vỗ vai Long tỏ vẻ mình là cao thủ nổi trội hơn, bọn trẻ cùng nhau cười khanh khách.

“Tổ cha chúng mày, trưa nắng là lười om sòm, mau cút cho người khác nghỉ!” Có tiếng quát của một lão bà từ ngôi nhà cạnh đó, bọn trẻ kéo nhau vừa chạy vừa cười ha hả.

Bọn nhóc kéo nhau đi qua rất nhiều con đường đất ngắn đoạn, chúng vừa đi vừa nhảy nhót, nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Long không nhớ mình đã đi qua những đâu, bởi vì tất cả sự chú ý của cậu đều đã dồn hết vào Ám, càng lúc Long càng thấy người bạn mới này thật thú vị, cậu ta tùy ba hoa nhưng lại mang đến cho Long cảm giác gần gũi, đôi khi còn chê bai coi thường Long đủ điều nhưng thả lỏng chừng như thế còn hơn hàng trăm người cung kính, nể trọng ngoài mặt, còn trong lòng họ tính toán điều gì đều không thể qua mặt được đầu óc nhạy cảm của cậu. Long cảm thấy cái tên U Âm của cậu ta chẳng xứng với người, nên gọi là Phương Đông cho dễ nghe, nhưng dường như Ám chẳng bận tâm điều đó.

Một lúc lâu, khi đi qua hết những con phố nhà san sát, trước mặt bọn trẻ hiện ra những cánh đồng lúa thênh thang, xa xa thấp thoáng bóng dáng một ngôi chùa cổ nằm giữa những mẫu ruộng. Nhà Lý xem đạo Phật là quốc giáo, nhà chùa được vua ban cho ruộng đất để tu sĩ tự canh tác, đất chùa không thuộc sử hữu tư cũng chẳng thuộc sở hữu công, nó được xem như đất cúng vườn tam bảo.

“Đó là nơi sư thầy cụt tay tu hành, ông ấy đối xử với bọn tôi rất tốt, lúc nào cũng để nhiều cơm, ăn không hết lại mang về, từ nay có thêm cậu nhập bọn chắc ông ấy vui lắm. Chúng ta đến ăn cơm, giúp thầy dọn dẹp rồi phơi nhang. Cậu đừng có lười đấy!” Giọng nói của U Ám có vẻ nghiêm túc, không cười cợt như trước, Long thấy tò mò, cậu thử tưởng tượng xem thầy tu là người như thế nào, vì đây là lần đầu tiên cậu đi ra thế giới bên ngoài.

Cả bọn không đi cổng chính, mà vào từ cửa sau, điều đầu tiên đập vào mắt Long là sự cổ kính của ngôi chùa này, khắp nơi sạch sẽ thoáng mát, chim chóc cây trái hiền hòa vui tươi đầy sức sống. Quanh chùa nào là lư hương nào là tượng Phật độc đáo và đẹp mắt, Long cảm thấy thích thú, mới mẻ vô cùng.

Ngắm chưa đã mắt Ám đã dẫn cả bọn đi vào khu nhà bếp. Khác hẳn những khu nấu nướng trước đây Long từng biết, ở đây chẳng ngửi được mùi hôi tanh, chẳng thấy có máu me và chẳng nghe được tiếng kêu của gia súc. Nơi đây bề thế chừng năm trượng vuông, ngoài khu ăn uống rộng rãi của các tu sĩ, còn có ba gian phòng, cả bọn đi vào căn phòng hướng đông, bất thần một cảm giác kỳ lạ liền đến với Long. Là con cháu nhà nội gia võ thuật cậu cảm nhận chắc chắn đang có một cao thủ ở trong phòng, người đó đang thi triển tâm pháp nội công thượng thặng mà đôi cậu chưa gặp qua, không nhìn thấy bóng dáng hay tư thế người đó nhưng với sự nhạy cảm đặc biệt của mình, Long nhận ra đây có thể là một cuộc tạo ngộ không hề dễ dàng đủ duyên để có được.

“Chúng con đã đến rồi sư ông ơi!” Ám đã thốt lời ra khỏi miệng, Long định ngăn lại nhưng không kịp. Nghe tiếng gió và tiếng cửa mở cả bọn tiếng vào bếp phòng, Long xông vào trước nhưng chỉ thấy một ông lão cụt tay phải mặt áo xám, đầu không có tóc, râu trắng dài nửa gang. Mắt cậu nhìn về phía cửa sổ thì thấy cánh cửa vẫn còn lay động, chắc chắn theo suy đoán của mình, có ai đó vừa phi thân ra ngoài.

“Mô Phật! Tốt lắm! Tốt lắm!” Vị sư cất giọng thâm trầm già nua. Long không cảm nhận được gì khác lạ từ ông.

“Đây là Long, người bạn mới mà con đã nhắc với sư ông hôm qua. Nhờ thuốc của sư ông mà cậu ta đã khỏe lại rồi!” Ám cười nói, rồi quay sang, chỉ thấy Long mặt đầy tâm sự, chẳng để ý gì, Ám lấy tay mặt đánh vào sau lưng Long và nói: “Cái cậu này, đầu óc để trên mây à, sao không mau cảm ơn sư ông đi!”

Long như người trên trời rơi xuống, cậu chẳng được dạy là phải cảm ơn người đã giúp đỡ mình, nên không có một phản xạ nào cả.

Luống cuống một hồi Long mới nói “cám. . . cảm ơn”, Ám cau mày tỏ ra khó chịu, vị sư mỉm cười hiền hòa nói: “Mô Phật! Khỏe rồi thì tốt lắm! Tốt lắm!”

*****

Sau tiếng chuông báo giờ dùng bữa không lâu, thực phòng đã đông đủ các vị sư già trẻ lớn bé. Long cảm thấy kỳ lạ khi đông người như vậy nhưng chẳng hề có không khí ồn ào, náo nhiệt. Ai nấy đều tự túc lấy phần cơm của mình, rồi ngồi vào bàn ngay ngắn, yên lặng dùng bữa. Xong xuôi mọi người tự dọn dẹp và rời khỏi không gây nên một tiếng động to tác.

Bọn ba đứa Ám, Phụng và Tí cũng vậy, thấy họ không nói lời nào nên Long cũng yên lặng dùng bữa, trong lòng hiện diện bao nhiêu lạ thắc mắt không thể nào hiểu nổi.

“Mô Phật! Các con đi theo thầy!” Vị sư già cất tiếng nói, cả bọn đáp “ạ” rồi xếp hàng theo sau sư ông.”

Họ đi qua rất nhiều gian phòng lớn nhỏ, Long không quên nhìn ngắm khắp nơi, cái gì nhìn thấy cũng mới mẻ đối với cậu. Một lúc sau họ đi đến toa nhà lớn nhất, Long nhìn lên tấm bảng có ba chữ “Đại Bảo Điện”.

Vừa vào trong, một pho tượng Phật hoành tráng, cao đến hơn hai trượng hiện ra, kim quang sáng loáng khiến bọn trẻ ngơ ngác, Long thì không nói làm gì, bọn ba đứa kia cũng lần đầu tiên đến đây. Phụng giật mình thoáng thốt: “Ôi bức tượng đẹp quá, đẹp và to gấp trăm lần bức tượng ở chùa chúng ta!”

Long nghe thấy kỳ lạ: “Chùa chúng ta! Chúng ta cũng có chùa sao?” Ngẫm nghĩ giây lát cậu mới thông suốt: “Hóa ra cái chỗ lúc sáng mình ở cũng là chùa, đúng là cũng có một số vật dụng và pho tượng giống nơi đây.”

Vị sư mỉm cười nói: “Mô Phật! Đẹp hay xấu cũng là một bức tượng mà thôi!”

Phụng nói: “Nhưng nhìn tượng đẹp vẫn thích hơn, thưa sư ông!” Vị sư lại nói: “Mô Phật! Vì yêu thì thích nên khổ tâm gìn giữ, đến khi mất rồi thì lại tiếc nuối. Đừng bận lòng chi cho khổ não.”

Đình Long nghe xong chấn động tâm thần. Cậu nghĩ đến một việc trong quá khứ, lúc đó cậu chỉ mười tuổi, cha về mang cho cậu một con ngựa gỗ, cậu đã thích nó lắm, tuy là đồ vật vô tri nhưng bên cạnh nó, chơi đùa với nó, cậu cảm nhận được sự hiện diện của cha mình. Nó không nói gì nhưng không khiến cậu khó chịu như những lời nói điệu dàng của bọn người giả dối, vì thế cậu cố gắng gìn giữ kỷ vật của cha, một bước không xa rời. Rồi một hôm con ngựa gỗ trở thành đồng gỗ nát, cậu nghe tin dữ báo về, cha cậu đã bị bọn hắc giáo đánh bại, chúng đã bắt ông rồi, họ nói ông sẽ không về nữa.

“Mô Phật! Long! Con họ gì?” Vị sư cất giọng thâm trầm, lại gọi đúng tên mình khiến Long ngơ ngác, ấp úng nói: “Họ... họ Đình thưa...” Hai tiếng “sư ông” cậu bé không đưa ra ngoài miệng được.

Vị sư xoa đầu Long, hiền hòa nói: “Mô Phật! Con thật là một đứa trẻ đặt biệt, chúng ta cùng thắp nhang, lạy Phật rồi nói chuyện nhé!”

Vị sư đi đến nắm bó hương đưa lên ngọn đèn rồi chia cho mỗi đứa trẻ. Đây là lần đầu tiên bọn trẻ dâng hương, nhưng ngoài Long ra bọn ba đứa kia lạnh lợi, chúng nhanh chóng làm đúng theo động tác của lão sư.

Khi cúi người sát đất, Đinh Long giật mình kinh hãi khi thấy những luồng hơi nóng trong người mình dao động, cậu chỉ luyện khí công được hai năm nay thôi. Chẳng thấy được tí tiến triển nào, chẳng cảm nhận được luồng khí hướng hồ dẫn nó di tản theo các đường kinh mạch.

Nhưng giờ đây luồng khí mạnh mẽ đang di chuyển khắp người cậu, chẳng có chút kinh nghiệm nào, cậu không còn cách nào khác, ngoài để mặc cho chúng tán loạn trong mình. Trần Long đỏ mồ hôi hột, mắt lộ vẻ kinh dị, hoảng hồn.

Vị sư nói: “Mô Phật! Người dạy cho con không nói tâm pháp điều khí hay sao? Đã luyện đến bốn thành hóa hầu rồi, chẳng lẽ lại không biết cách dẫn dắt vào khí hải (1)”

Hỏa khí bốc lên đầu, khuôn mặt Long biến sắc, ánh mắt trợn trắng lên trông rất hung tợn, cả người co giật từng cơn, rồi cậu bé ngã bật ra.

Vị sư già vội đến bắt mạch, hai mắt ông thoáng biến sắc, bọn trẻ giật mình sợ hãi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thần thức dần mê mờ, Long tự nhiên cảm nhận luồng khí âm từ lưng đi vào người, bàn tay ai đó đang xoa dọc sống lưng mình, tiếp theo sáu điểm từ trán lên đỉnh đầu ra sau gáy rồi xuống dọc sống lưng nóng ran lên. Cậu cảm thấy những luồng hơi nóng khắp cơ thể đang tê rần về sáu nơi đó, càng lúc càng nóng, càng lúc càng dữ dội kéo về.

Sau thời gian dùng một bữa cơm, Long dần lấy lại tự chủ, nhưng không dám nhúc nhích, những luồng khí càng ngày càng giảm, nhưng sáu chỗ từ trán đến sống lưng thì càng nóng thêm lên. Vị sư xoay chuyển thân người, bàn tay ông bắt đầu xoa bóp trán, đỉnh đầu, sau gáy và ba điểm trên sống lưng cậu.

Cảm giác nóng ran dần tan biến, Long cảm thấy trong người thư thái, tinh thần sáng khoái vô cùng, cậu cảm thấy tràn trề sức lực, như biến thành một con người khác.

“Phù... Mô Phật! Thật may quá...” Vị sư thở phào, mặt ông giờ trắng bệch không chút huyết sắc. Long nhìn vị sư già với ánh mắt đầy cảm kích nói: “Cám... cháu cảm ơn ông!”

“Mô Phật! Gần đến giờ thiền, chúng ta nên ra ngoài nói chuyện.” Vị sư nói rồi chậm chậm đi ra, bọn trẻ thi nhau đi sau, Long thì cũng phần nào hình dung được chuyện gì đã đến với mình, còn ba đứa kia thì ngơ ngác chẳng hiểu gì, bụng chúng chứa đầy những thắc mắc.

Ra hoa viên vị sư cất tiếng niệm Phật: “Mô Phật! Từ nay con đừng luyện công nữa, đã quá muộn rồi, hỏa hầu đã khai mở đến bốn thành, nhưng con không hề có một chút hiểu biết về vận khí cả! Phải hiểu rằng luyện khí và dẫn khí là hai việc cùng lúc, tiến bộ từ từ, có trình tự, thứ lớp. Ta không biết vì sao con lại bỏ qua việc vận khí, giờ đây nội khí đã quá mạnh, không thể tự sức con dẫn đi được nữa, con hiểu không? Ta chỉ tạm thời đưa chúng vào vòng xoay của sáu luân xa(2), sáu điểm nóng trong người con lúc nãy. Khí hải của con không thể dung chứa nổi những dòng khí tà môn đó. Nếu tiếp tục con có thể làm hại chính mình, làm hại người khác. Nên dừng lại ở đây, con có hiểu không?”

“Có nghĩa là từ nay con trở thành phế nhân, không thể luyện võ nữa!” Đinh Long hốt hấn nói như van nài.

Vị sư điệu giọng: “Con vẫn có thể luyện quyền cước, thậm chí có thể giỏi hơn rất nhiều người nếu con cố gắng, ta tin tư chất con không tệ, sắp tới vào những buổi sáng sau khóa thiền, các con cứ đến đây học với các chú tiểu khác, nên nhớ luyện võ để nâng cao sức khỏe, để phòng thân, không phải để thi thố hay dung dưỡng “cái tôi” của mình. Thôi đã đến giờ thầy phải tọa thiền, các con về đi nhé.”

Bọn ba đứa hớn hờ đáp “ạ”, chúng chào vị sư rồi kéo nhau ra về, Ám kéo tay Long, cậu bé họ Đinh buồn bã nói gót đi theo.

Nhìn theo bóng dáng những đứa trẻ dần khuất, vị sư cất tiếng niệm Phật và nói: “Mô Phật! Hai vị cư sĩ, xin mời xuống đây tương kiến.”

“Không cần lão gọi, bọn này đang muốn tính sổ với lão đây!” Nghe thanh âm của phụ nữ, tiếp theo hai bóng người một nam một nữ, một già một trẻ từ trên nóc điện phi thân xuống thủ thế.

“Mô Phật! Một đứa trẻ, tâm hồn như tờ giấy trắng, nó không có tội tình gì cơ sao phải bị vấy đục bởi những toan tính của người lớn!”

“Lão thì biết cái gì, chuyện của bốn hội chúng tôi không cần lão can dự vào. Công lực cậu chủ đã đến bốn thành, không bao lâu nữa có thể trả thù cho hội chủ và những người anh em đã khuất trong hội.” Lão già bên kia nói lớn, cô gái trẻ ngôn: “Đừng vậy! Tìm ra một người để luyện công phu này không hề dễ dàng, tương lai giáo hội chúng tôi đều trông cậy vào cậu ấy, lão không có quyền phá hỏng!”

Hai người này không phải là ai khác, chính là bọn đã cướp pháp trường, giải cứu cho Đinh Long tháng trước. Họ vẫn âm thầm đi theo và giúp đỡ cậu bé miêng cơm, cốc nước. Có điều hành động của họ quá kín kẽ, một cậu bé không có kinh nghiệm giang hồ, chẳng thể nào phát giác được.

“Mô Phật! Một đứa trẻ hiền lành sẽ đánh mất tâm tính, trở nên vô cảm, độc ác, nó càng thành tựu sẽ càng nguy hại cho võ lâm. Lão chỉ còn nửa mạng nhưng sẽ không để cho các vị đạt mục đích đâu!” Lão sư già đành thếp nói, mặt ông ánh lên vẻ cương nghị, khiến hai người kia liền có cảm giác e dè.”

“Vậy là lão đã tự tìm lấy đường chết, chớ oán trách nhau! Xem gương” Lão già bên kia quát lên, nhanh như cắt sấn tới chém liền ba chiêu tấn công và cánh tay khuyết, cổ và bụng vị sư.

Vị sư già nghiêng người né tránh, quanh người ông gió lộng lên, cánh áo trái xoay động, quần lấy thanh gươm của đối phương, đúng lúc đó cô gái bên kia sấn tới, thanh gươm cô đâm thẳng vào hông phải lão sư, nơi cánh tay bị khuyết không thể đỡ gạt.

Chú Thích: Nguồn : wiki

(1): Huyệt Khí Hải (chữ Hán: 氣海穴, biển của khí) là một trong 36 đại huyệt trên cơ thể con người. Khí Hải nằm trên mạch Nhâm. Đôi khi người ta thường lấy tên là Đan Điền vì nó là một phần của vùng hạ Đan điền.

Vị trí

Đo từ rốn xuống phía dưới 1,5 thốn đồng thân, điểm đó chính là huyệt Khí Hải.

Công dụng

Trong y học, nó là huyệt vị tốt chữa các chứng về đường tiêu, bệnh về thần kinh suy nhược, bệnh về đường sinh dục.

Trong khí công, nó là vùng tụ khí quan trọng bên dưới cơ thể, là cái bể chứa nguyên khí của cơ thể.

Trong võ thuật phương Đông, đây là một trong ba mươi sáu tử huyệt.

(2)Luân xa: Trong Ấn Độ giáo và một số nền văn hóa châu Á, một chakra (Devanagari: चक्र, Tiếng Việt: Luân xa) được cho là một nexus của năng lượng tâm linh và sinh lý ẩn trong cơ thể con người.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Câu Trả Lời Của Thường Kiệt

Nghe “keng” một thanh âm chất chói, thanh gươm trong tay cô gái chấn động mạnh, cong lại và đâm vào khoảng không, tiếp đó một thân ảnh màu xanh phóng đến, tung ra những đòn cước liên hoàn tấn công cô gái, khiến cô liên tiếp né tránh trong thế không thể phản công, chẳng có thời giờ để nhìn rõ người kia già hay trẻ, nam hay nữ huống hồ phán đoán chiêu thức của họ thuộc tông phái nào.

Càng lúc cô gái càng ở thế bất lợi, khoảng ba mươi chiêu, người áo xanh cúi thấp người chân phải công vào song cước của đối thủ, cô gái nhảy lên, mừng thầm vì thời cơ đã đến, thanh gươm trong tay cô chém xuống với thế chẻ tre, chẳng chút khoan nhượng. Người áo xanh mỉm cười, thanh gươm vừa đến gần, anh ta nghiêng đầu, thân pháp mau lẹ cả người anh cong thành cánh cung, lạng một cái đã đứng lên, mặt đã gần chạm đến má phải của giai nhân.

Cô gái hơi bối rối thì thanh gươm của cô đã bị hai tay đối phương chế ngự, biết mình bị trúng kế thì đã quá muộn, vũ khí liền bị tước đoạt. Người áo xanh không thừa thế đã phung đối thủ, anh ta cho đối phương một cơ hội biết khó để lui, cô gái tức điên người nhưng cảm thấy mình đã nhận ân huệ. Trong lúc đó vị tu sĩ đã đánh lui lão già bên kia, ông ta dù cố gắng dụng công đến đâu, tất cả các chiêu thức đều bị bộ áo rộng của nhà sư kiềm chế. Nếu đánh cả ngày kết quả cũng chỉ có tệ hơn mà thôi.

“Mô Phật! Hai vị cư sĩ đi thông thả, hãy yên tâm giao cậu bé họ Đinh cho bản tăng, nhân duyên đã dẫn dắt cậu bé đến đây, các vị đừng nên nhọc lòng làm chi nữa!” Nhà sư buông lời khiêm cung, hai người kia không nói gì, lặng lẽ bỏ đi.

Người mặc áo xanh mới đến là một thanh niên tuổi đôi mươi, nhìn thoáng qua thì không phải là công tử con nhà quyền quý, nhưng nét mặt anh ta mang thần sắc uy dũng và trang nghiêm, nước da ngăm đen cùng thân người vạm vỡ săn chắc như tự công khai anh là một cao thủ ngoại công rồi.

“Sư phụ! Thầy bao năm qua sống yên ổn không chen với đời, không hiểu sao lại có người đến sinh sự, việc này phải chăng có liên quan đến thằng bé hôm qua?” Thanh niên cất lời, ngữ khí hòa hảo như các vị sư thuần hành.

“Mô Phật! Tường Minh! Con đoán đúng rồi, thằng bé đó có thân phận thật đặc biệt, nửa tháng trước ta có ghé thăm sư Chân Thịnh ở chùa Quốc Oai, vô tình có nghe câu chuyện của thằng bé, nó mới mười hai tuổi thôi phải nhận lãnh tội chết ... Mô Phật!” Nhà sư cất tiếng niệm Phật rồi nói tiếp: “Trong lúc cấp bách bọn thuộc hạ của cha nó đã đến tương cứu, chắc trong số đó có hai người vừa rồi.”

“Ghé góp vậy sao! Thân phận nó quá không hề tầm thường!” Thanh niên thoáng thốt, nhà gât gù nói tiếp: “Mô Phật! Chưa hết đâu, trước khi đưa ra pháp trường có đến ba nhóm người đến tấn công cướp ngục, mục tiêu của họ chính là thằng bé họ Đinh này, ta được sư Chân Thịnh cho hay, bọn giang hồ tin rằng, thằng bé chính là manh mối quan trọng để họ tìm kiếm một món đồ ... đó là một bài thơ cổ!”

“Một bài thơ? Kỳ lạ! Bọn giang hồ đa số thường thô lỗ cộc cằn, đâu phải nho sĩ yêu văn yêu thơ gì đâu chứ!” Tường Minh khó hiểu trong lòng, buột miệng nói, nhà sư vẫn giữ nét điềm tĩnh cất lời: “Mô Phật! Nghe thì có vẻ kỳ lạ thật, nhưng chuyện một bài thơ bị tranh giành đã từng xảy ra trong quá khứ. Vào thời loạn mười hai xứ quân, đã có rất nhiều người nhảy vào nhưng cuộc tranh đoạt này. Người ta đồn thổi đủ thứ chuyện nào là bài thơ là bí kiếp võ công thượng thừa thất truyền đã lâu, có người cho rằng nó là một bản đồ kho báu ... Nhưng nội dung bài thơ ra sao, nó chứa bí ẩn gì thì không ai hay biết ... Sau khi Đinh Bộ Lĩnh dẹp loạn mười hai xứ quân, dẹp luôn những cuộc náo loạn trong giang hồ. Nhiều người tin rằng ông ấy đã có được bí kiếp lợi hại từ bài thơ nên không ai địch lại, người khác thì cho rằng họ Đinh có được kho báu nên có tài lực để củng cố quân đội, dẫn đến đánh đâu thắng đó.”

“Sự thật là như thế nào! Thằng bé họ Đinh này có liên quan gì đâu ...” Nói đến đây Tường Minh dừng lại, nét mặt thay đổi, anh ta ngập ngừng nói tiếp:

“Chẳng lẽ thằng bé họ Đinh này chính là con cháu của Đinh Tiên Hoàng?”

“Mô Phật! Theo mẩu chốt nhiều vấn đề, rất có thể đây là sự thật, nhưng thằng bé có biết bài thơ hay không, thì việc này không dám chắc. Có một điều chắc chắn là thằng bé đang bị nguy hiểm, lúc đầu thầy định giữ nó ở lại chùa, nhưng giờ đã bị bọn người kia phát hiện, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến chốn thanh tu của hàng trăm tăng sĩ, võ công con đạo này tiến triển vượt bậc, ta hoàn toàn tin tưởng để giao thằng bé cho con. Bao lâu này con vẫn muốn tìm kiếm cha mình phải không? Sẵn dịp này hãy đi đến Nam Sơn, vùng đất gần giáp ranh với người Chiêm Thành, có một người có thể biết tông tích của cha con, đó là họ Trần, ông ta là em rể của cha thân sinh con đây. Hãy nhớ những điều này, cha con là Phan Tường Thanh, em rể ông ấy tên là Trần Lâm, làm nghề thợ rèn, là một thợ rèn giỏi nhất Đại Cồ Việt, Con hãy nhớ lấy mười sáu chữ này. “Mông tám tháng giêng, trên sông Lục Đầu, kết nghĩa kim lang, thề cùng sống chết!” Hãy nhớ lấy những lời đó, chỉ cần nói ra ông ấy sẽ biết con là huê duệ của cô nhân.”

“Dạ! Con ghi nhớ rồi, thưa sư phụ!” Tường Minh tuân lời, sư thầy lấy trong bọc áo ra một lọ thuốc trao cho thanh niên họ Phan và nói: “Đây là thuốc bổ tâm, con hãy đều đặn cho thằng bé họ Đinh uống mỗi ngày, tuyệt đối đừng để nó luyện công, nếu không hậu quả khó lường.”

Phan Tường Minh đáp dạ rồi cáo biệt, chẳng tỏ ra buồn bã khi phải xa người thầy bao năm dung dưỡng ân nghĩa, vị tu sĩ mỉm cười hài lòng, giáo lý nhà Phật xem sinh ly tử biệt là chuyện thường của kiếp người không nên chấp vào đó mà phiền não, Tường Minh bao năm thiên hành đã thấu đáo được việc này, anh cho rằng làm tốt việc thầy giao là cách tỏ lòng biết ơn đối với người thầy của mình.

*****

Cánh đồng hoa lan rừng như những đoàn quân kỷ luật nhất quán, bảo ban nhau xếp hàng ngay ngắn trải dài đến tận cuối đường chân trời xa thăm thẳm. Gió thu hiền hòa thổi mát vào lòng nhân thế, mon man điều đất tản hồn người thi sĩ. Nơi trời đất giao thoa, ánh nắng sớm chiếu rọi chan hòa.

Trên đỉnh đồi thấp thoáng bóng dáng hai con người, một già một trẻ. Người mặc áo rộng màu xanh lam tuổi chừng bốn mươi, bốn mốt. Ông có khuôn mặt chữ điền, ngũ quan sáng rõ cùng với nét chăm phá uy vũ của bộ râu dày, khiến người đối diện không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ. Đứng cạnh là thiếu niên mặc áo da hổ chừng mười một, mười hai tuổi. Cậu bé tuy còn quá trẻ nhưng những nét thanh tú, hoa mỹ đã hiện rõ nét, hứa hẹn tương lai sẽ trở thành một mỹ nam tử có một không hai.

“Thu đến mang theo làn gió mát.

Hòa với rừng lan hương thơm ngát.

Giang sơn gấm vóc đẹp tuyệt vời!

Kẻ sĩ thấy thu, thu đang hát.”

Những câu thơ chứa đầy phong vị, được ngâm bằng tất cả trách nhiệm của một thi nhân yêu thơ, yêu cảnh, yêu vật. Người trung tuổi quay sang thiếu niên cất tiếng nói dịu nhẹ, trầm ấm: “Thường Kiệt! Con có thấy không, đất nước của chúng ta xinh đẹp biết mấy! Con có yêu nước nhà ?”

Thiếu niên thoáng suy nghĩ trên nét mặt, một hồi lâu môi mấp máy nhưng vẫn chưa nói. Người trung tuổi mỉm cười, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cậu bé.

“Câu hỏi của cha khó trả lời đến như vậy sao?” Người đàn ông hiền hòa nói. Cậu bé vẫn suy tư, chưa trả lời.

Giây phút im lặng, tiếp tục kéo dài, lúc đó dưới ngọn đồi thấp thoáng bóng dáng cô thôn nữ đang vui tươi gánh trên vai hai bó lúa. Cô ta vừa đi và bắt đầu cất tiếng hát. Giọng hát thanh tao, giản dị, ngân vang hòa trong lòng gió mát, lời ca mộc mạc, gần gũi với nhà nông chân lấm tay bùn. Người đàn ông bất giác không cầm lòng được buột miệng reu lên “hát hay quá!”

Bài son ca dần trở nên nhỏ tiếng cho đến khi dứt hẳn thì hình bóng cô thôn nữ đã nhạt nhòa, nam nhân lại quay sang cậu con trai và nói: “Con có yêu những con người vất vả ngược xuôi, có yêu đồng bào ta?”

Cậu bé lại suy nghĩ miên man, người đàn ông vẫn kiên nhẫn đợi cậu trả lời.

Thời khắc trôi qua, cuối cùng cậu ta cất tiếng nói: “Hai câu hỏi của cha thật sự trong đời này chẳng còn câu nào khó hơn, con tự cảm thấy mình không đủ khả năng để trả lời, cho nên con có thể không nói, được không cha ?”

Trung niên cười hiền hòa, quay sang cậu con trai bảo: “Cha vẫn tin tưởng vào con, mãi mãi là như vậy. Thôi! Chúng ta về nhà nhé!”

Cậu bé chợt cười hồn nhiên rồi nắm lấy tay cha mình kéo đi. Hai người đàn ông một đã từng trải sự đời, một thì chưa, họ đi dắt nhau đi xuống dốc núi rồi qua những đoạn đèo quanh co, những con suối nước mát chảy róc rách, lâu lâu cậu bé cười lên khanh khách bởi những câu nói đùa của cha mình. Trung niên lòng tự nhủ, chẳng có gì hạnh phúc hơn nụ cười của con trẻ.

*****

Mưa, hôm nay là một buổi chiều mưa tầm tã, cơn mưa như nổi oán giận của nàng thu đối với những ngày hè khô hạn. Gió, mỗi lúc một gia tăng thêm lên, như muốn thổi bay hết những gì còn sót lại của mùa cũ. Người, người lê thê những bước chân nặng nhọc, ông ta nghiêng chặt hàm răng, như muốn thách thức tất cả, thách thức tất cả những vết thương sâu chí mạng trên người ông, thách thức với lão diêm chúa đang đe dọa mạng sống của ông. Cậu bé, cậu chờ cha cả buổi chiều nhưng không thấy bóng dáng cao cao cùng nụ cười hiền hòa ấy đâu. Thay vào đó là cảnh tượng bi thương tột cùng dần hiện ra trước mắt cậu.

“Cha!” Ngô Thường Kiệt hét lên trong nỗi kinh hoàng, người ông be bết máu thối là máu, hơi thở dồn dập của ông khiến bụng dạ cậu cồn cào, như muốn đứt ra từng khúc. Giấy lát sau, hai người ở chạy đến và giúp đỡ cậu, thân thể đầy thương tích của vị quan tên Ngô An Ngữ này được đưa vào chánh phòng, gia phủ nhỏ bé này náo loạn cả lên. Những tiếng người huyền náo thi nhau nói: “Gọi đại phu”, “Ông chủ! Sao thế này”, “nhanh nhanh lên”.

“Vô ích thôi! Thường Kiệt này, hôm trước ... khi ở trên đồi Ngọc Lan, cha ... cha đã hỏi ... hỏi con ... con có trả lời ... cho cha được không?” Giọng nói yếu ớt của An Ngữ khiến con trai ông chấn động tâm thần, đối với cậu nó còn rung động hơn hàng trăm hàng ngàn lần lời quát nạt của những kẻ cùng hung cực ác.

Trong khách phòng, Ngô An Ngữ đang nằm gục phía đông, trên chiếc phản chiếu khách, chính giữa gian nhà lớn này là bàn thờ tổ, theo đúng cách cha ông xưa bày trí. Ngô Thường Kiệt gạt lệ, ánh mắt cậu chợt trở nên cương nghị, mỗi ngày trên đất của người Việt luôn có những đứa trẻ mới được sanh ra đời, nhưng đứa trẻ đang lớn và những đứa trẻ sắp trưởng thành, nhưng một đứa trẻ nhỏ tuổi đã mang khí khái của một đấng anh hào, đầy rẫy chính khí như cậu thì trăm năm mới có một.

Thường Kiệt không nói một lời, cậu bé vỗ về lưng bàn tay cha mình như muốn nói “cha hãy yên lòng”, rồi cậu nhẹ cất bước đến bàn thờ tổ, thao tác nhanh nhẹn đốt lấy ba nén nhang, cậu nhẹ cất chân lui xuống ba bộ, nghiêm trang quỳ xuống cất tiếng nói đồng dạt: “Kính thưa các vị tiền nhân nhà họ Ngô! Con! Ngô Thường Kiệt con trai trưởng của Sùng Tiết Tướng quân Ngô An Ngữ, cháu sáu đời của Ngô Vương Quyền (2) ... thừa hưởng chí hướng truyền đời của các vị Lạc tổ Lạc tông, hôm nay xin được thề nguyện, nếu một tấc đất của Đại Cồ Việt bị dày xéo con sẽ liều thân này để bảo vệ, nếu một người dân Việt bị bức hại con xin dùng tánh mạng này để ngăn cản, con ...” Nói đến đây Thường Kiệt đã không thể giơ mình để kìm hãm cảm xúc được nữa, nước mắt nước mũi cậu tuông rơi, cậu quay đầu nhìn cha thì thấy nụ cười đã mãi nguyện trên môi ông, tay An Ngữ nắm thanh gươm hướng ra như muốn trao lại cho con mình, nhưng ông đã không giữ được đến lúc chính tay Thường Kiệt chạm vào, lúc thanh gươm rơi xuống đánh “keng” một tiếng cũng là lúc An Quốc công Ngô An Ngữ đã buông xuôi tất cả.

Chú Thích: nguồn wiki

(1)Ngô Thường Kiệt: sau này đổi sang họ Lý, ông tên thật là Ngô Tuấn (吳俊), là con của Sùng Tiết tướng quân Ngô An Ngữ, cháu của Ngô Ích Vệ, chất của Sứ quân Ngô Xương Xí và cháu 5 đời của Thiên Sách Vương Ngô Xương Ngập–hoàng tử trưởng của Ngô Quyền, người phường Thái Hòa, thành Thăng Long (Hà Nội ngày nay). Có tài liệu lại nói quê ông là làng An Xá, huyện Quảng Đức (Cờ Xá, huyện Gia Lâm ngày nay). Cha ông làm Thái úy đời Lý Thái Tông[4], quê ở huyện Câu Lậu, Tế Giang (nay thuộc huyện Mỹ Văn, Hưng Yên), được vua ban quốc tính, vì mới có tên là Lý Thường Kiệt. Cha của Đỗ Anh Vũ gọi Lý Thường Kiệt là cậu ruột.

Sử sách Trung Quốc chép tên ông là Lý Thường Cát hoặc Lý Thượng Cát.

Ngày lại ngày trôi qua, sắc trời vào thu càng trở nên rõ rệt hơn, nằng thu đã ôm trọn vạn vật vào lòng mình mà vô về, âu yếm, sự hiện diện của nàng ta khiến quang cảnh trở nên tàn tạ một màu lá úa, buồn bã, thế lương nhưng chứa đầy phong vị.

Chợt một đợt gió giật ở phương đông thổi đến, sự xuất hiện của chàng ta khiến những chiếc lá vàng, gĩa nua trên những nhánh cây dương liễu, không thể gắng gượng thêm nữa, từng chiếc theo nhau lia cánh, gió vô tình thổi chúng bay tứ tung, dập dềnh lên và rồi xuống, như muốn níu kéo lấy sự sống. Trong mắt người thi sĩ, tuy những chiếc lá mỏng manh, nhỏ bé, nhưng dường như chúng có một sinh mệnh nào đó.

Cuộc sống êm đềm được bao lâu?

Giông tố kéo đến, biết được đâu?

Một chiều mùa thu lá lia cành.

Núi với làm chi, chuốt thêm sầu!

Trùng hợp gió thổi về hướng phát ra giọng ngâm thơ trầm ấm, có tiếng kinh phong từ khí giới phát ra, những lá liễu thưa thớt phủ lên thân hình cậu thiếu niên nhỏ tuổi, mặc áo xanh lam, thanh gươm trong tay cậu múa máy liên hoàn, càng lúc càng nhanh, nhưng ba hồi lại đột nhiên hơi chùn lại, rồi có vẻ như lại có gắng để nhanh hơn. Hơi thở cậu bé càng trở nên dồn dập, nhưng có vẻ cậu ta sẽ không dễ dàng chịu ngừng tay. Bộ đao pháp này có nhiều chiêu thức biến hóa rất giống với kiếm thuật, danh gia dùng kiếm lấy sự nhanh nhẹn, ảo diệu làm nền tảng bù đắp cho sức mạnh của kiếm chiêu. Ngược lại, đao pháp lấy uy lực thâm trầm để trấn áp đối phương. Còn ở đây cậu bé sử bộ đao pháp này nhanh nhẹn từng chiêu khác thường, việc liên tiếp hao tổn tâm sức khiến đôi lúc đường đao sử ra không được mạch lạc, điều này không thể nào che giấu được nhãn quan từng trải của trung niên đang đứng cạnh quan sát.

“Thường Kiệt!” Trung niên cất tiếng gọi lớn, cậu bé bất ngờ, vội dừng tay lại và thờ hồng học, giấy lát sau cậu mới nói: “Cha! Thứ lỗi cho con, vì ... vì không biết cha đến!”

Người trung niên là Khai Quốc Vương Lý Long Bò (3), sau khi cha Ngô Thường Kiệt mất không lâu thì mẹ cậu cũng lâm bệnh mà qua đời, Phó Vương thương tình họ Ngô nhiều đời ra sức vì xã tắc lại thấy cảnh hai đứa trẻ họ Ngô côi cút không yên tâm nên nhận Thường Kiệt và em trai cậu là Thường Hiến về nuôi, xem là nghĩa tử.

“Cha và An Ngữ cha con đã có mối giao hảo từ lâu, cho nên đao pháp của họ Ngô cũng như võ học trong thiên hạ, hai bên đã nhiều lần trao đổi, tham cứu lẫn nhau, không giấu gì con, cha cũng am hiểu đôi ba phần tinh túy trong cách sử đao của Ngô gia, để cha chiết giải một vài thức trong bốn mươi chín chiêu vừa rồi cho con xem nhé!”

Thường Kiệt khuôn mặt hơi ánh lên vẻ mừng rỡ đáp: “Hay quá! Gươm đây thừa cha!” Nói rồi Thường Kiệt nhanh nhẹn tiến vài bộ hai tay dang gươm,

cùng lúc đó Lý Long Bò cũng chậm chậm đi đến, bắt thần thần người ông phóng đến, tay phải với lấy cán gươm, rồi thân người ông xoẹt một cái đã phóng ra sau lưng Thường Kiệt. Biến cố bất ngờ Thường Kiệt chưa phát giác gì thì Lý Long Bò đã bắt đầu múa tít thanh gươm.

“Bộ đao pháp này, không nhanh cũng không nên chậm, con hay nhớ kỹ, tinh yếu nằm ở chính nhãn quang phán đoán đối thủ và sự tinh tế của con, từng chiêu đều có thể biến hóa và cơ hội mở đường cho những chiêu khác, có lúc phải đánh nhanh ra chiêu mạnh mẽ thế như chẻ tre, có lúc chậm rãi, thư thái như nho sinh múa bút.” Lý Long Bò vừa nói vừa đánh ra những chiêu thức có nhanh có chậm xen kẽ, ví như chiêu “Liên hoa tam hợp” lúc vừa động chiêu, thủ pháp đánh ra dè chừng và chậm rãi, nhưng tư thế lại sẵn sàng có thể phòng thủ trước sự công kích của đối phương.

“Con xem này, không phải lúc nào chiêu này cũng đánh chậm như thế đâu, nếu đối thủ của chúng ta đang ở thế hạ phong, thì thế này, chém đúng ba nhát đao liên tiếp nhanh như thế này này, xuất phát từ ba phía cùng đánh về trung tâm, thường là ngược đối thủ, một khi đã đánh ra thì chỉ được thành công, nếu sử sai là liền mất thế ngay đấy. Nếu họ không thọ thương cũng khó đứng vững, chiêu liên hoàn tiếp theo của “Liên hoa ba lần tương hợp” là “Xả tính mộc chín đầu” phải không, nhưng không phải lúc nào ta cũng cứng nhắc theo trình tự. Phải xem tình trạng của đối phương thế nào, nếu không thọ thương hoặc họ đã kịp thoái lui nhưng chưa thủ thế, thì trong tư thế đang hướng tới như vậy, đâm một chiêu cực kỳ mãnh liệt tới liền, là chiêu gì con biết không?”

Thường Kiệt sáng mắt lên nhanh nhẹn nói: “Là “Thạch Sanh bắn đại bàng tinh” thưa cha!”

“Đúng rồi!” Lý Long Bò vui mừng nói: “Đúng rồi đó! Chiêu này trong lúc quyết định có thể dùng hết lực phóng thẳng mũi đao vào người đối thủ, Luyện võ hay bất cứ cái gì trong đời này, phải tùy cơ, đừng bao giờ cứng nhắc. Cứ làm mọi việc hết mình ngay lúc này để cái hậu này tốt tươi là được rồi, còn những chiêu thức cũ, đã xử qua đối phương đã tỏ tường rồi đừng nên xử lại, dù chiêu thức đó cao quý bao nhiêu, diệu dụng bấy nhiêu cũng vô ích. Đây chỉ là một vài ví dụ con hay thông suốt rồi mai một chúng ta hay trao đổi, có thể ta không giỏi bằng cha con những vẫn sẽ hết mình vì con! Con hiểu ý cha chứ!”

Thường Kiệt chột ngẩn người ra, rồi đáp “ạ”. Khai Quốc Vương Lý Long Bò điệu giọng nói: “Tốt lắm, hôm nay là tết trung thu, mẹ con có làm bánh hây đến ăn và nói chuyện với mọi người, ở tuổi con nên vui chơi với anh em, với bạn bè, mới tốt, không nên trốn ở đây luyện võ một mình. Hãy nhớ luyện võ là việc cả một đời người, đâu phải vì một bữa không luyện là sẽ không thành tựu được đâu, nhiều khi luyện hoài, luyện mãi vẫn thấy rối rắm, không tìm được yếu quyết, lối ra. Nhưng nếu cho mình một phút giây nào đó bình tâm thư thái, con sẽ hiểu ra nhiều điều lắm đấy!”

Thường Kiệt sắc mặt thay đổi, hơi nghẹn ngào đáp: “ạ! Thưa cha!”

*****

“Điện tiền chi huy sứ cho người mới ngồi đến bàn công vụ, thưa vương gia!” Một gia nhân tuổi hơn năm mươi chạy vào, câu nói của ông ta khiến mọi người tạm dừng tiếng nói cười, Lý Long Bò bình thần cất chân rời khỏi bàn tiệc trà, hướng mắt về Lý phu nhân và nói: “Nàng và các con cứ tiếp tục, lát nữa lúc tối trời nàng hãy dẫn mấy đứa đi xem hoa đăng, chắc hôm nay tôi không ở nhà cùng mấy đứa được.”

Lý phu nhân tiễn chân chồng, những vị tiểu vương gia vẫn tiếp tục nô đùa, riêng Thường Kiệt lặng lẽ trở về phòng của mình. Nãy giờ tâm trí cậu cứ nghĩ đến các chiêu thức đao pháp, chẳng bận tâm đến bánh có ngon, trà có thơm và không khí tết có vui hay không. Từ cái đêm định mệnh ấy tâm trạng cậu lúc nào cũng vậy. Không u uất nhưng chẳng thể nào tìm lại nét vui tươi hồn nhiên lúc xưa nữa.

“Minh thật là yếu kém quá, lâu nay cứ cho rằng luyện cho đúng bốn mươi chín chiêu là có thể dương danh nhà họ Ngô, ai ngờ sử dụng bài bản lại là khiến mình đi vào lối mòn, may thay cha nuôi đã làm mình sáng mắt ra.” Suy nghĩ miên man Thường Kiệt lại muốn ra vườn sau tiếp tục luyện đao. Nhưng chột nhớ đến những lời lúc này của Phó Vương cậu lại thôi.

Thường Kiệt cúi xuống bàn lấy lên một cái hộp gỗ mun bóng, dài ba tấc, rộng một gang, cậu nhẹ nhàng nắp hộp, tức thì kim quang dần loan tỏa. Bên trong là thanh đao vô đồng to dài và nặng nề. Thường Kiệt lấy khăn mềm rồi trình trọng, tỉ mỉ lau chùi thân vỏ dù thanh đao này đã sáng loáng như mới. Hằng ngày cậu vẫn làm công việc này, di vật này là của người cha quá cố trước lúc lâm chung trao cho cậu, Thường Kiệt giữ gìn và nâng niu nó như bảo vật đệ nhất thiên hạ.

“Minh thử rút đao ra xem sao...” Thường Kiệt lại ngẫm nghĩ: “Không được! Minh còn quá nhỏ, thanh đao này mình chưa thích hợp để dùng, tuy cha trao cho mình nhưng mình chưa thực sự xứng đáng dùng nó, bốn mươi chín chiêu thức vẫn chưa hiểu được bao nhiêu. Cho đến khi mình có đủ tài để không làm hoen ố thanh danh Ngô gia đao, vật báu này mới chính thức là của mình.”

“Cậu Kiệt ơi! Thái tử Nhật Tôn đến, ngài ấy muốn gặp cậu...” Có tiếng một gia nhân nôn nóng gọi lớn, Thường Kiệt vội vã cất thanh đao, rồi phóng chân nhanh ra cửa.

Ngô Thường Kiệt đi chưa lâu thì Thường Hiến đến phòng gọi cửa: “Anh hai! Đi chơi đi, hôm nay là tết mà!” Tuy là anh em ruột nhưng Thường Hiến có khuôn mặt hơi vuông tròn, khác với nét thon gọn thanh tú của anh mình. Chờ lúc lâu không thấy anh trai trả lời cậu bé thấy cửa khép chưa kín, nên mở cửa vào luôn. Lúc trước hai anh em cậu ở chung, nhưng từ khi chuyển đến phủ Phó Vương, mỗi cậu được xếp một phòng riêng rộng rãi, cách bài trí và vật dụng ở đây đều hoành tráng, đẹp đẽ hơn ở nhà cũ, khó trách cậu bé mười tuổi nổi tính tò mò, cậu muốn xem phòng của anh mình có đẹp hơn hay không.

Ngoài một cái bàn lớn để đủ loại sách và giấy dày cộm thì chẳng có gì đặc biệt hơn. Từ khi gia đình xảy ra biến cố, anh em cậu không hay chơi chung như trước. Thường Hiến suy nghĩ còn non nớt hơn nên không cảm thấy buồn nhiều vì sự ra đi của cha mẹ, nơi đây lại có thêm ba người anh chị em mới, nhờ vậy Hiến cảm thấy cũng vui hơn đôi chút.

“Đạo này anh hai ham học ghê! Sách không là sách thế này, đọc mười năm cũng không hết.” Thường Hiến lăm bằm băng quơ rồi đi đến bàn học, cậu đọc lướt qua thì thấy ở đây có đủ loại, từ võ học đến kinh thư, binh pháp đến địa lý đều có đủ. Thường Hiến tâm trạng đang vui, tách lại hiếu động, vừa xem sách cậu vừa đá đá đôi chân. Bất ngờ cậu đá vào vật cứng nào đó, đôi chân dừng lại, cậu bé thấy tò mò nhìn xuống rồi phát hiện ra hộp gỗ đựng

đao.

Vốn tánh hiếu kỳ, Thường Hiến mở ra xem rồi la toáng lên: “Ôi thanh đao của cha đây mà!” Nhìn thấy vô đao chưa thỏa lòng, Thường Hiến dùng hết sức rút thanh đao ra để coi bên trong thế nào. Dù không siêng năng như anh mình nhưng cậu bé cũng là con cháu danh gia võ thuật, từ nhỏ đã được huấn luyện, nên sức khỏe của cậu cũng khá hơn nhiều đứa trẻ bình thường. Cán và vô đao thì bằng đồng, chạm rồng khắc phượng còn thân đao bằng thép quý nên độ sắc bén của nó thật kinh người, sát cơ tiềm tàng thâm trầm ghê ghớm.

Thường Hiến xoay thân guom ngược lại thì thấy bên kia có dán tấm giấy cũ đã ố vàng. Đã đến đây thì tánh tò mò làm sao giữ yên cậu bé được nữa. Thường Hiến đặt thanh đao lên bàn và mở tờ giấy ra xem. Bên trong viết: “Thường Kiệt còn à! Con hãy là một người đàn ông mạnh mẽ, đừng buồn phiền nhiều nếu một ngày nào đó, cha không còn bên cạnh anh em con được nữa! Thanh đao này cha định sẽ giao cho con khi con đã trở thành một người đàn ông thực thụ. Nhưng tiếc thay hiện giờ cha đang bị vây khốn. Cha không thể đứng nhìn hai dân tộc vì một sự hiểu lầm nhỏ mà tàn sát lẫn nhau. Một người Nùng bị bức hại bởi một kẻ gian trá, hãm hại cho người Miêu(4) là thủ phạm, rồi kích động hai bên đánh nhau. Người Nùng thua thế nên liền kết với người Tày, vốn là bộ tộc anh em với họ, hứa hẹn một trận chiến khốc liệt. Cha chính là người biết hết tất cả sự việc. Cha và thuộc hạ quyết bắt kẻ gian tà kia để vạch trần sự việc này, nhưng tên kia thế lực quá lớn và giờ cha đang bị vây hãm ở đây. Một lát nữa thôi là cha cùng huynh đệ mình sẽ liều mình mở đường máu, cha mong mình sẽ trở về được với mẹ con con. Những nếu có điều gì bất trắc mà vẫn chưa nói với con bí mật của Ngô tộc thì có chết cha cũng không thể nào nhắm mắt được. Thường Kiệt à! Con là đứa con đặc biệt lắm có biết không? Từ cái cách con lớn lên, cái cách con tập trung khi học một cái gì đó, cái cách con suy nghĩ trước khi nói với một ai đó, cha cũng cảm thấy thật đặc biệt. Thôi lan man quá, cha phải nói với con bí mật của gia đình. Thanh đao này là của Ngô Quyền, ty tổ của chúng ta, nó từng say máu quân thù để bảo vệ giang sơn, ông là một người không chỉ con cháu họ Ngô mà nhân chúng cả nước đều kính trọng thờ phượng. Sau khi đánh bại quân Nam Hán và xưng vương, điều ty tổ con luôn lo lắng đó là gìn giữ cơ đồ. Nên ông đã để lại một kho báu lấy từ bọn gian tham, để phòng lúc nguy biến, ngoài những tài vật còn có bốn cuốn sách, được ty tổ và những nhà thông thái lúc đó gọi là “An Nam Tứ Bảo”, bốn cuốn sách là đúc kết hàng ngàn năm nghiên cứu địa lý, võ thuật, phong thủy và binh pháp. Chắc con sẽ thắc mắc vì sao lại không công khai cho mọi người dân được học để ra sức vì nước nhà. Con biết không tình hình lúc đó rất bất ổn, tuy ty tổ tạm thời nắm quyền nhưng khắp nơi vẫn có người chưa phục, còn thêm những tộc đông đảo miền ngược vốn thích sống nếp tự quản. Nếu tứ bảo vào tay người hiền lương thì không sao, còn vào tay kẻ xấu chắc chắn sẽ sinh can qua, chưa nói nếu vào tay ngoại bang thì địa lý và những tuyến tuyến phòng thủ của chúng ta đều bị nắm rõ, sách lược và võ công đều bị khám phá, thế thì hung hiểm vô cùng. Vậy cho nên ty tổ Ngô Quyền Vương mới giao cho hai người thân tín và giỏi giang nhất của mình cùng đảm nhận việc gìn giữ bảo vật cũng như tạo cơ hội cho người tài trí có thể khám phá báu vật ngàn năm ấy. Hai người đó một là họ Trần gốc thợ rèn Nam Sơn, người thứ hai họ Mạc trong môn phái Kể Chuyện. Nghe lạ lắm phải không, khi nội con nói cha cũng mới biết trên đời này có một môn phái tên như thế. Đa phần họ là những vị bô lão, già làng tâm huyết với văn hóa truyền, không muốn bị đồng hóa, nên họ lang thang làng trên xóm dưới kể chuyện cho bọn trẻ, nhằm trào truyền ý chí của cha ông xưa. Trong quá trình hoạt động vào những năm tháng đất nước bị đô hộ, họ luôn bị sự truy đuổi, cấm đoán của người phương bắc, cho nên việc cần một tổ chức để trao đổi võ công cũng như những câu chuyện, khiến họ lập ra môn phái này, còn được dân gian hồ gọi với cái tên “Hội những người nhiều chuyện”. Ôi dài lê thê quá, cha ước gì có cơ hội để nói với con thật nhiều nhưng cha đang bị vây khốn. Con trai con hãy cố gắng sống thật tốt và rèn luyện cho mình bốn đức tính “trí, dũng, tài, đức”, cha hy vọng Mạc gia sẽ thích con, khi nào cảm thấy đã đến lúc, con hãy tìm ông ấy, và họ Trần nổi tiếng là thợ rèn nổi tiếng nhất nước, cha có biết mỗi đời họ vẫn có những hậu nhân tài năng. Con hãy đến gặp hai người ấy. Mấy năm nay họ Lý đã ngồi vững chắc ngôi vị đã đến lúc mang những báu vật ấy truyền cho đời, những hãy nhớ là phải chọn lọc cho thật kỹ càng.”

(2): Ngô Vương Quyền: là tên gọi theo dân gian của Ngô Quyền, người đã chỉ huy cuộc chiến chống quân Nam Hán trong trận Bạch Đằng nổi tiếng, chính thức kết thúc hơn một thiên niên kỉ Bắc thuộc, mở ra một thời kì độc lập lâu dài của Việt Nam. Sau chiến thắng này, ông lên ngôi vua, trị vì từ năm 939 đến năm 944.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 4: Tên Họ Trần Phải Chết !

Vẫn thái dương đã tìm chốn nương náu, cũng là lúc cuộc nhậu nhẹt đi đến hồi kết, ba người khách cúi chào thi nhau ra về, ông già cô vè đã ngà ngà say, riêng Trần Linh thì vẫn tỉnh như chưa uống giọt nào, dù dưới nền gạch đỏ vô rượu vớt vung vãi, chứng tỏ mỗi người đã uống không ít.”

Ông già cất giọng túy lúy :“Tao nghe dì mày đánh bồ câu về, trong thư nói rằng ba năm này mày chẳng lo học hành gì, vô không xong văn hồng bút, chỉ lo chơi bởi tâm bậy, bắt cá, bừa lưới, tập thói nhậu nhẹt, lớn rồi nên lo tương lai đi là vừa, chú Ba ngồi cạnh mày lúc này đó, con gái ông ta hiền thực nết na, tao chấm cho mày rồi đó, mười chín tuổi rồi chứ ít gì!” Trần Linh nghe đến đoạn tập thói nhậu nhẹt cười thầm trong bụng: “Cha cũng khiến con phải nhậu đấy thôi!”

Ông già dút lời, gã họ Trần vội xua tay nói: “Thôi đi cha, chưa gì đã kiếm người quản thúc con à, đất trời rộng lớn, để cho con đi một vòng đã chứ...”

Ông già ngắt lời: “Ngoài kia mưa gió hung hiểm, vô công mày lại chẳng ra gì, có chuyện ... lấy gì ứng phó ... lại sắp xảy ra đại loạn... mà không đã loạn rồi chứ, cái chỗ của chúng ta đây không biết có còn yên ổn được bao lâu nữa đây này, Chiêm Thành sai lính lác, giặc cướp quấy nhiễu, phá phách khắp nơi, họ Trần núi Nam Sơn chúng ta mười mấy đời thợ rèn, đúc đồng, đến đời cha chỉ còn có mình mày, lo chuyện nổi đời tông đường trọn đạo hiếu với tổ tiên là quan trọng nhất, cái nghề gia truyền của chúng ta không thể không có người kế nghiệp, thằng anh mày... mà thôi.”

Trần Linh vẫn cười vô sự nói : “Cha ơi là cha, lại coi thường con rồi, trên đường về đây con được người ta xem như cao thủ đấy, lễ phép cung kính chẳng dám to tiếng...”

Ông già cười lớn để lộ hàm răng thưa thớt và đen thui: “Ha ha ha... cái thằng này, chẳng thay đổi gì, vẫn thích nói bậy, ba hoa cho sướng miệng... thôi đẹp mày đi.”

Trần Linh bị cha xem thường cảm thấy áy náy, gãi phân trần: “Cha không tin à, để còn kể cho nghe...”

Ông già vội ngắt lời: “Thôi đi, thằng già này không bị cái miệng giảo hoạt của mày lừa đâu... thôi đi chơi đâu thì đi đi... à mà này, đi lên trần chơi thì được, cha cấm mày qua lại với con bé nhà họ Nguyễn, cái lão già đó tao chẳng ưa chút nào, ép tao làm thông gia với hắn, thà lấy dây thừng treo cổ ta đi...” Ông già đành giọng, tỏ vẻ nghiêm túc lắm. Thanh niên kia cười cợt: “Cha vừa thúc con lấy vợ gờ lại kén chọn... Nó còn nhỏ mà, lúc trước thấy nó không có bạn cũng tội nên tới chọc phá cho vui ấy mà, con bé đó ngây ngô thật, bị lừa hoài mà vẫn không khôn ra. Vui nhất có một lần nói với nó rằng bìa rừng phía đông, con đã gắp một con quỳ cây mình đây lông lá trông rất ghê sợ, bị lừa nhiều nên nó không tin lời con... hi hi nó thích lên khu rừng đó hái quả, hôm đó con phủ đây lá khô lên người, con bé cũng gan lỳ thật nó đi cả đám vào trong rừng hi hi... con vừa nhẩy ra nó hoảng hồn chạy té khói, tè dầm ra cả quần, con về thấy mẹ nó mắng cho một trận ha ha... ha ha từ hôm đó nó xấu hổ chẳng dám nhìn mặt con cả năm trời... ha ha... mỗi lần nhớ lại là thấy buồn cười kinh khủng...” Trần Linh ôm bụng cười rồi gãi bất giờ dừng lại đang lúc cao trào, cúi mình chào cha rồi nhanh chân đi ra cổng trúc.

Họ Trần đi chậm chậm trên con đường ruộng chỉ rộng có hai bộ, trời đã tối đen, mây mù vân vũ, ánh trăng yếu ớt chập chờn lu mờ, xung quanh là tiếng ếch nhái kêu ồm ộp, dừng lại hít mạnh một hơi thật dài, Trần Linh thấy trong người thư thái: “Ba năm ở miền biển ăn cá mặn, về lại đây hương đồng gió nội thật là tuyệt... Ôi cái mùi phân trâu trộn với rom rạ, ta mới nhớ mày làm sao! Chẳng ở đâu có cái mùi đặc trưng như đất Nam son này... hi hi...”

“Ui da...” Gã chợt ôm tay phải lẩm bẩm: “Cha thật là kỳ, con trai ba năm đi xa về không niềm nở vui mừng, mỗ lợn giết gà đãi một trận thì thôi... ui da... lại bắt mình đập rền, nhiều ngày liền chỉ ngủ có vài tiếng, đập đến gãy cái tay mất rồi, sưng tấy, bọng lửa hết tron rồi... cũng may là đã hết hàng, nếu không cha bắt mình đập cả tháng cũng nên... Kể ra cũng tội, mình đi mấy năm này, không có người phụ giúp chắc cha đã mệt nhọc lắm... Giờ mình đi đâu chơi đây nhỉ... bọn thằng Dân thằng Nam không biết có nhà không...” Sực nhớ gì đó, gã dừng bước chân, thò tay vào bọc áo vải thô lấy ra một cái túi đựng tiền nhỏ bằng nửa lòng bàn tay, làm bằng lụa xanh lam. Lúc ấy ánh trăng bán nguyệt ló mình ra khỏi đám mây dày, ánh sáng đủ để nhìn ra bốn chữ thêu bằng chỉ hồng “Đông cho anh Linh.” Gã phì cười “Là tặc chứ nhỉ, con bé này cả năm không thèm gắp mặt mình, thế mà lúc mình đi lại đến đưa cho cái này. Mà sao cha mình lại không cho chơi với nó nữa nhỉ, lúc trước đâu có vậy đâu... mà thôi kệ, lên phố chơi cái đã, giờ khuôn mặt mình đã khác xưa nhiều, tự nhiên trên đường gặp người quen như thế thú vị hơn... hi hi...”

Vừa đến đầu trấn Nam Sơn đã nghe thấy tiếng đám đông náo nhiệt, Trần Linh thích thú vội nhanh bước đến. Bên cạnh hồ sen trung tâm trấn là một quán trà khá lớn, bày biện giản dị, trên cột và xà nhà có treo nhiều đèn lồng lụa đỏ, lụa vàng, trà khách ngồi chen chúc đến gần cả trăm người, đa phần là nam nhân, trên thành hồ già trẻ gái trai chen chúc nhau nhón nháo cả lên.

“Cuóp... bớ người ta cuóp.” Có giọng nam quát lớn, ánh mắt chú ý của mọi người xoay chuyển về phía phát ra tiếng nói, có người hiếu kỳ đi ra, dần dần để lộ những khoảng trống trên thành hồ.

Trần Linh khoái chí liền chen vào một chỗ tốt gần quán trà, khi nhận ra mình đã bị lừa thì nhiều người đã mất chỗ, đám đông lại nhón nháo cả lên, nhiều kẻ nóng nảy không tiếc lời chửi rủa. Nhìn xuống hồ Trần Linh thấy có con một con thuyền nhỏ, thật ra chỉ dùng làm cảnh là chính, trên đó có một dàn nhạc gồm bốn người đàn ông đứng tuổi chơi đàn cò, đàn bầu, sáo trúc và một phụ nữ tuổi khoảng ba mươi đeo trống cơm trên cổ. Ngoài ra còn có hai cô gái trẻ trang điểm nhẹ mặc áo tứ thân và hai nam thanh niên mặc quần áo như thư sinh, đầu quấn khăn. Nhìn qua Trần Linh đoán biết họ đang chuẩn bị hát hò diễn kịch, lúc nhỏ gã rất mê đi xem hát, cho nên cảm thấy hứng thú vô cùng, gãi cúi xuống buộc miệng hét lớn: “Mau hát đi nào...” Những người ở dưới thuyền ngược đầu lên nhìn Trần Linh, trong số đó, ánh mắt Trần Linh chạm phải ánh mắt của cô gái trẻ tuổi nhất, như tái tê trong lòng, gã không thể điều khiển được mình, tâm tư bấn loạn. Nàng ta đẹp thanh khiết như sen hồng mùa thu, mong manh xa vời với và cũng gần gũi giản dị vô cùng, ánh sáng khi tỏ khi mờ càng tăng thêm sự bí ẩn của đôi mắt đen tuyền... Trần Linh như chìm vào cõi mộng thần tiên của riêng mình, chẳng còn tâm tư nào để ý đến những cặp mắt đang trừng trừng nhìn mình.

Ánh mắt đẹp như trời đầy sao của cô gái bỗng thay đổi, mở to và lộ ra những nét kinh dị, hoảng hốt, cặp nhãn thần trong một sát na nào đó chuyển sang bên cánh phải Trần Linh, cô chỉ kịp nói ra một từ “cẩn”, Trần Linh chỉ kịp đưa mặt qua phải một chút, đầu của gã đã lãnh trọn một vò rượu. Lực đạo không hề nhẹ chút nào, cái vò vỡ tan, rượu bắn tung tóe và đầu họ Trần máu tươi xối xả.

Trong lúc thần thức như sắp mê mờ, Trần Linh cảm nhận có một bàn tay mềm mại ôm ngang lưng mình, mùi hương quế thanh thoát xông vào mũi, gã chưa từng ngửi thấy loại phân thơm nào đặc biệt thư thái đến thế. Gã mơ hồ cảm giác mình bị xách đi, đi rất nhanh, bên tai nghe tiếng gió vù vù, rồi chẳng còn hay biết gì nữa.

*****

Ánh nắng sớm chiếu xuyên qua từng khe hở của những viên ngói cũ kỹ rã mục, Trần Linh mệt nhòa tỉnh giấc, điều đầu tiên gã cảm nhận được là con đau phần đầu tựa như búa bổ, xuýt xoa giấy lát gã nhận ra mình đang nằm trong căn phòng quen thuộc mà nhiều năm rồi nó vẫn chưa thay đổi gì gọi là to tát. Vì lao động nặng cộng thêm mấy ngày thiếu ngủ, Trần Linh nằm thẳng giấc hơn mười canh giờ mà vẫn còn cảm thấy mệt nhọc.

“Đêm qua đã xảy ra chuyện gì, ai đã đưa mình về nhà?” Tự hỏi, rồi gã nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ vội đứng dậy và gọi: “Cha! Cha ơi, đêm qua ai đưa... cha ơi!”

Trần Linh vội rửa mặt, cọ răng rồi đi về phía lò rền, nơi gã tin rằng cha đang ở đó. Quả đúng như vậy, nhưng lúc đến gần định hỏi điều đang thất mất thì gã sững người khi thấy cha gã đang đứng trân trân bất động, mắt ông chăm chăm nhìn về phía thanh thép trước bệ đá.

Thanh thiết dày cộm dài hơn ba thước trước mặt tỏa ra khí lạnh kinh người, Trần Linh giật mình kinh hãi rồi buột miệng nói: “Trời! Thanh thần thiết này ở đâu cha có nó vậy, xem cái màu của nó kìa, trên đời có báu vật này sao, ai đã luyện ra nó chứ...?”

Sinh trưởng trong gia đình nhiều đời làm thợ rèn, đã gặp qua trăm loại sắt thép, ít nhiều Trần Linh cũng có khả năng phân biệt hàng tạp nham hay cực phẩm. Thanh thép trước mặt khiến gã thanh niên họ Trần trở nên chùng hững, gã có cảm giác như lâu này gã rèn chỉ toàn là phế phẩm, chỉ như rỉ sắt của bảo vật trước mặt. Chuyển về nhà lần này gã cũng mang về một số thép tốt, nhưng xem ra chẳng là gì so với báu vật trước mắt.

Ông già họ Trần thờ dài nói : “Là phúc hay là họa đây, chỉ có trời mới tỏ tường. Trần Thừa Chí này cả đời chỉ mắc nợ có một người, hậu nhân họ tìm đến nhờ cậy lẽ nào từ chối...?”

“Cha sao vậy... gì mà phúc họa, nợ nần gì ở đây... thanh thép này ai giao cho cha...” Thấy cha miên man suy tưởng, Trần Linh đến gần thanh thiết thì thấy nó đang đề trên một tấm giấy lớn, gã tò mò mở ra xem, bên trong vẽ hình một thanh kiếm, hình thức thanh kiếm này kì dị, trước sau gã chưa từng thấy, nó to bản và có hai thanh đồng được ghi chú là kẹp hai bên để cố định mũi và lưỡi kiếm. Kỳ lạ hơn phần chui kiếm nó to tròn như quả cầu được ghi chú là nặng bốn mươi đến năm mươi cân trong khi phần lưỡi kiếm là mười cân, gã cảm thấy kỳ quái vô cùng bởi chưa gặp ai rèn loại kiếm có chui nặng như thế, trong mơ gã cũng chưa bao giờ có manh nha về nó.

“Đến năm mươi cân, nặng thế này cầm cho vững đã khó, huống hồ... mà tại sao chỉ nặng phần chui, nó giống như cái chùy vậy... lạ đời nữa là hai thanh đồng, làm sao mà rèn được đây... người vẽ ra cái này chắc bị điên nặng rồi!” Trần Linh thắc mắc không kìm giọng được, ông già thờ dài nói: “Thằng nhóc như mày không biết là phải rồi, đừng nói người khác điên, phải cân nhắc kỹ trước khi nhận xét điều gì, nếu không, đến lúc bị đánh cho không còn răng ăn cơm, thì đừng có trách người ta vì sao không chừa lại cái nào để ăn cháo, cái tật đó ba năm vẫn chưa đổi hả? Thật là hết biết...” Trần Linh hơi bùi ngùi, thấy cha có vẻ hơi giận, gã không dám nói thêm lời nào nữa. Ông già lại nói tiếp : “Trên đời này quả có những người luyện bộ kiếm pháp kỳ quái tương tự, sức mạnh đôi tay họ rất ghê gớm, luyện đến mức cầm trên tay thanh kiếm nặng gấp mười bình thường vẫn múa máy linh hoạt... lúc đó, một chiêu sử ra là có thể làm chấn động binh khí của đối thủ, mà không phải là một hay hai người, cả chục người cũng có thể bị đánh bay binh khí trong một chiêu. Nhất là trên chiến trường, nếu bộ binh đôi bên giáp lá cà, chỉ cần mười cao thủ đi tiên phong là có thể làm rối loạn đội hình của địch, làm tăng khí thế phe ta, như vậy coi như phần thắng đã cao hơn rồi.”

Trần Linh âm ỉ suy nghĩ, thấy lời của cha gã cũng có lý, gã cũng tự nhận thấy giang hồ có nhiều chuyện kỳ quái, không thể giải thích theo lý thông thường, chẳng hạn như con cóc nặng đến trăm cân nhiều người tranh giành.

Ông già lại nói : “Lý do chui kiếm nặng như vậy cũng thật khó hiểu, cha mày cũng chưa tỏ tường cho lắm, tốt nhất không nên đoán bừa, người khôn ngoan thông thái thường rất kiệm lời, còn những kẻ hiểu biết sơ sài lại thích thể hiện, thích nói nhiều... đạo lý này mày nên nhớ!”

Trần Linh cười nói : “Ấy ấy... nói vậy chẳng phải cha tự cho mình khôn ngoan hay sao? Đạo lý gì mà kỳ vậy?” Gã nói với thái độ hơi cợt nhả, chọc quê cha gã, mong rằng làm cho không khí bớt căng thẳng, không hề có ý mỉa mai. Ông già chăm sóc gã từ nhỏ nên quá biết tánh tình gã ra sao, nên ông chẳng hề giận, trong trường hợp tương tự nếu là người khác chắc sẽ xảy ra một cuộc đấu khẩu, thậm chí đánh nhau tới tấp.

Ông già nói: “Cha đã nói là không biết rõ rồi, đâu phải tự nhận khôn ngoan đâu, mà những kiến thức đại loại thế này, ai có duyên chứng kiến hoặc nghe qua thì biết, đâu có thể dùng làm thước đo kẻ ngu người khôn.”

Trần Linh cười nói: “Câu nói của cha có vẻ như trước sau hơi mâu thuẫn đấy, chắc cha chọn hoàn cảnh không thích hợp rồi, con hiểu ý cha... hi hi... con chỉ giỡn tí thôi mà, nhưng làm theo như cha, con thấy mệt quá, người ta nghĩ sao thì mặc kệ con chẳng quan tâm, xem con là rom rác, ngu muội cũng được, con thích tự do, muốn nói gì thì nói... đâu cần phải bận tâm đủ điều thiên hạ nghĩ làm chỉ cho mệt.”

“Bởi vậy cả cái làng này có ai ưa mày đâu, sống sao để cho người ta quý, người ta đừng coi thường mình chứ... cách cư xử của mày còn nhiều vấn đề lắm, không ngờ ba năm ở với hai cô em của mẹ mày chẳng được nên thân, ta cứ sợ mình bận bịu không có thời gian quan tâm dạy dỗ nên mới giao mày cho họ, ai ngờ! Cũng như không à.” Ông già nói rồi lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẫm, hết cách với thằng con của mình.

“Con đã nói từ đầu là cha đừng nhọc lòng rồi mà, lúc trước đi học đạo nho với ông thầy đồ làng mình con đã không muốn rồi, thật là những giáo điều nhàm chán hết sức, con không thích ở trong một cái khuôn bánh nào cả, tự con sống cuộc đời của con, lúc con thích tròn thì tròn, vuông thì vuông, méo được méo... như vậy có phải thích hơn không... hi hi.”

Ông già mỉm cười vì điều gì đó, ông nói: “Đi ba năm cũng có tí hiểu biết ấy nhỉ, lý lẽ cũng hay lắm, nhưng cha hỏi mày một câu, chúng ta đúc đồng điều đầu tiên cần có cái gì?”

Trần Linh đáp: “Thì lửa!”, ông già lại nói: “Còn gì nữa”, Trần Linh lại đáp: “Thì là đồng chứ gì... sao cha hỏi những điều như vậy?” Ông già nhẩn nại hỏi tiếp: “Sau khi đã nấu chảy đồng rồi... ta làm gì nữa.” Trần Linh đáp theo quán tính: “Thì đổ vào khuôn...”

Ông già cười ha ha nói: “Ha ha... không có cái khuôn thì ra cái giống gì... cái khuôn đúc đồng ví những chuẩn mực đạo đức của một con người, người xưa đã khéo tạo ra những khuôn thước đúng đắn và hoàn thiện ấy rồi, không đi theo mày thích là cái giống gì đây... hay muốn thành rị đồng vứt đi một cách hoang phí. Con người phải hướng theo cái tốt đẹp để sống cuộc đời có ích...”

“Nhưng con không thích, ông thầy đồ ấy dạy chỉ để lấy tiền, những đứa con phú ông, địa chủ thì được ưu ái đủ điều, bọn con cháu tá điền, thợ lao động nghèo như mình vẫn bị coi thường luôn, thiếu một xu tiền học là bị đuổi thẳng cổ... ông ta không xứng đáng... nói toàn nhân nghĩa đạo đức... con ở dưới ngồi nghe thấy già dối vô cùng... chỉ muốn chạy đến đánh rắm vào mặt ông ta thôi... còn nhiều chuyện bí ối lắm, con chẳng muốn nói ra làm gì...” Trần Linh có vẻ hằn học, ngữ khí đầy vẻ sân si.

“Đừng nói tầm bậy...” Ông già nạt lớn tiếng rồi thờ dài nói: “Hà à... đời là thế, luôn tồn tại những sự bất công con à, ôi con vua lại được làm vua, con sư sãi ở chùa lại quét lá đa... nhưng mày cũng nên nhớ, ở đời đâu phải ai cũng xấu xa bi ối, chắc chắn số lượng những người tốt luôn áp đảo bọn xấu, như thế xã hội mới có thể tồn tại được.”

Ông già ngao ngán nghĩ thầm: “Mày giữ cái ý nghĩ đó sẽ đi vào đường xấu mất thôi con ơi, cha không thể truyền hết võ công gia truyền cho mày được,

nếu có tí bản lĩnh mày sẽ to gan làm cán đến mức nào nữa đây... ời cha ời, con phải làm sao với đứa con này đây!”

Trần Linh lảng sang chuyện khác :”Thôi gạt chuyện này đi cha, con lớn rồi con sẽ cố gắng không làm điều gì để cha phiền lòng đâu, cha đừng lo...Giờ tính sao với thanh thép này đây, mà ai đã giao nó cho cha, không ngờ cha nổi tiếng thật, lò rèn của mình ở sâu trong ngõ ngách ở vùng biên cương xa xăm này mà vẫn có người nghe danh tìm đến.”

Ông già phồng mắt suy tư giây lát, rồi thờ dài nói :”Mày đã mười chín tuổi rồi, cũng coi như là đã trưởng thành dù không được như người ta... Có điều này cha vẫn chưa nói với mày... Lúc còn trẻ cha cũng như mày, thích ngao du giang hồ, thích đi đây đi đó, cũng kết giao nhiều bạn bè, cuối cùng cha đã làm một việc sai trái, cha và bác Thanh của con đã làm một việc sai trái, đến giờ đây cũng còn thấy hối hận vô cùng... Ồi chỉ tại ta nôn nóng... nôn nóng... nên đã bị trúng kế kẻ gian, giết hại... ời thôi, nói chung cha đã làm một việc sai trái, cha đã đúc ra thanh quý kiếm ấy, vì nó bác Thanh của con đã thay đổi, đó là thanh thép của ma quỷ, ông ấy đã dẫn đi vào ác đạo, làm nhiều việc thiên địa bất dung...”

Trần Linh nôn nóng:”Cha kể gì mà cứ úp mở vậy... làm con tò mò quá.” Ông già trầm tư giây lát rồi nói:”Lúc đó cha chỉ bằng tuổi con bây giờ, với mười năm luyện bộ khí công gia truyền đã đạt đến thành hóa hầu thứ sáu, cha cảm thấy trong tay mình tràn đầy khí lực. Bất cứ thanh thép cứng đầu nào, qua tay cha là y như rằng nó liền bị đè bẹp theo ý muốn ngay khi vừa rút ra khỏi lò, ông nội con mừng lắm truyền hết kỹ thuật rèn kiếm cho cha, kể cả bộ kiếm thuật gia truyền của mình. Bộ kiếm nhà họ Trần của chúng ta đã từng xúng bá giang hồ một thời gian dài và đã có lúc họ Trần đứng trong hàng ngũ danh gia về kiếm thuật, chẳng hề kém cạnh họ Ngô hay họ Lý cả.”

Trần Linh giọng hơi tức tối nói:”Thật thế, sao cha không truyền cho con, hay con không phải con ruột của cha?” Ông già thản nhiên nói:”Thế một thằng con nuôi cả chón suốt ngày phá làng phá xóm như mày có thể thử thách độ kiên nhẫn của cha mày hả, tao không đẹp mày đi mới là chuyện lạ.”

Trần Linh làm bộ ngẫm nghĩ nói: “Cũng đúng nhì! Rồi sao nữa cha, sau khi là đại cao thủ võ công cao cường cha đã làm gì?” Ông già đáp:”Thì xong pha giang hồ chứ còn đợi gì nữa... Cha đi qua nhiều nơi, gặp được nhiều người, nhưng vì chẳng có mục đích rõ ràng, nên cứ đi lòng vòng hết ba năm, cũng có một chút danh tiếng, được người ta nể vài phần khi nghe tên, nhưng thật sự ta thấy phù phiếm, vô vị quá... Trong một lần cũng với đồng đạo tấn công bọn Ngũ Linh giáo, trận chiến quá căng go, tử thương vô số, lúc đó cha bị trúng độc tưởng mình sắp chết, sau đó được bác Thanh mày cứu, rồi sau đó bọn ta kết bái kim lang, thề sẽ đồng sinh cộng khổ... Cũng chẳng ngại cho mày biết em gái bác ấy sau đó là vợ của cha, tức là mẹ của mày. À mà quên, ông ấy là cậu của mày mới đúng. Người mang thanh thiết này đến đây nhờ vả là hậu nhân của cậu Thanh mày, là anh họ của mày, đáng lẽ hôm qua mày phải ở nhà để gặp mặt, nếu không sau này con ra đường đụng độ cậu ta thì không tốt.”

Nhìn về Trần Linh chẳng thấy gã ngạc nhiên tò về gì, biết tánh khí con mình hơi khác thường, nhiều khi vì chuyện nhỏ mà gã nhảy cẫng lên làm thành to tát, con những chuyện quan trọng thì gã tỏ vẻ như vô sự, ông già thờ dài nói tiếp: ”Cha đây thật có lỗi khi không bảo vệ được mẹ của mày để mày phải chịu cảnh mồ côi, giang hồ rất phức tạp, rất dễ gây oan chuốt thù, cừu nhân đến đốt nhà, lúc đó ta đang ẩm mày đi dạo, mày mới hai tuổi, mẹ và anh trai mày cha đã không thể về cứu kịp, ta chẳng biết hài cốt họ ở đâu nữa, cứ hốt hết đồng tro tàn thả trôi sông, đó là lý do những lúc mày hỏi mẹ, cha đây không muốn nhắc.”

Ông già nghiêng răng nói:”Cha thề sẽ báo thù... oán thù đã làm cha mờ mắt, dựa vào một thanh kiếm dính máu ở gần nhà, cha đã đi đến nhiều nơi điều tra nhiều người, cuối cùng cha cứ tưởng mình đã tìm được hung thủ, nhưng thật sự đó chỉ là một màn kịch và cha chính là một con rối không hơn không kém. Cha xông vào cầm thành, liều cái mạng của mình mong giết chết tên hôn quân trừ hại cho dân, trả thù cho vợ con, nhưng cũng may là bác Minh mày đến cứu kịp, nếu không cha đã toi mạng rồi, hai tên cận vệ của ông ta quá cao cường và sử dụng hai thanh đao quá lợi hại, thanh kiếm của cha sau vài ba chiêu đã thành tám khúc sắt vụn.”

Trần Linh mặt đơ đơ, mặt không cảm xúc gì, ông già lại nói tiếp:”Một người có máu mặt trên võ đàn đến tặng cha hai thanh thiết quý giá hàng cực phẩm và cha đã rèn thành hai báu vật, ít nhất lúc đó cha đã nghĩ như vậy. Cha và bác Minh lại nuôi lớn ý chí báu thù. Cao xanh không phụ lòng người, mục tiêu đã gục xuống vĩnh viễn, nhưng không bao lâu sau đó cha đã nhận ra mình đã lầm, ông ta tuy đã giết anh cướp ngôi, nhưng ông ấy không xấu xa tàn bạo như lời đồn đại, tất cả đều nằm trong một vở kịch lớn và cha chính là con rối ngoan ngoãn biết vâng lời. Bác Minh đã giao phó em gái yêu quý cho cha, vậy mà cha đã không làm tròn trách nhiệm... còn khiến bác ấy phải cũng mang tội chung, cắn rứt cả một đời... Từ đó làm đường lạc lối.”

Trần Linh nói:”Cha đang nói đến Lê Long Đình(1)... ai cũng biết ông ta tội ác tày trời cơ mà...” Ông già từ tốn nhìn xa xăm nói:”Không ai có thể biết nội tình bên trong cả, nhưng cha tin ít nhất ông ta là một người đàn ông chân chính, đáng mặt nam nhi... Cũng là một vua vì dân vì nước, nếu không đã không đi đánh dẹp khắp nơi, không đi lấy những kinh sách có giá trị... tất cả đều vì bình nước an dân!” Trần Linh nghiêng răng: ”Vậy kẻ đã giết hại mẹ và anh con là kẻ giật dây điều khiển cha, kẻ ấy là ai?”

Ông già nói:”Cha không dám chắc đâu, cha vì mê mị vì oán thù nên đã làm sai, rất may, nhà Lý được ngôi, họ đủ tài sức, đất nước vẫn yên ổn thanh bình, nếu không... Thôi! Con hãy quên chuyện này đi... chúng ta hãy nói về thanh thần thiết này...”

Trần Linh rung rung nói:”Không, con không quên đâu...” Nói rồi Trần Linh chạy đi, mặc kệ cha gã quát lớn gọi lại.

Trần Linh vừa chạy vừa ré rân trời, ra khỏi làng gã dừng lại thờ hồn hèn : ”Kẻ nào, kẻ nào đã khiến ta phải làm một thằng nhóc không có mẹ, phải bị trêu chọc, phải bị bắt nạt, phải bị coi thương... ta ... nhất định không tha cho kẻ đó, ta... ta sẽ đốt cả nhà tên ác ôn đó...ya ....a...”

*****

Chiều tối, sấm chớp, giông tố, mưa rì rào rơi, trong màn nước mờ ảo ấy xuất hiện bóng dáng một người, gã vừa đi vừa nở nụ cười, nụ cười rất tươi.

“Linh con...” Ông già vội chạy ra lời gã vào nhà, những tưởng gã sẽ kháng cự nên ông ra sức, nhưng không, ông già đã đoán sai, Trần Linh ngoan ngoãn nghe lời, đi nhanh theo cha vào nhà.

“Đừng đau buồn, là một người đàn ông phải dũng cảm vượt qua nỗi đau, như thế mới xứng đáng là một đấng nam nhi, như thế mẹ con mới yên lòng...”

Ông già khó khăn nói, bởi cha con họ chỉ nói sang sàng, không quen nói những lời tình cảm như thế này.” Trần Linh cười tự nhiên nói: ”Con nghĩ lại rồi, sẽ chẳng buồn đâu, con sẽ cố gắng làm việc, học võ cho tốt để bảo vệ mình, và để kế nghiệp cái nghề gia truyền của gia tộc mình, nên cha cứ yên tâm đi.” Ông già sừng sốt há miệng không ngậm lại được, Trần Linh cười nhẹ rồi đi về phóng mình lấy quần áo.

Trần Linh cười hi hi nói: ”Ha ha... cha nhận xét như vậy có vội quá không, cha có thể rèn được thanh kiếm kỳ quái này...” Ông già cười nói: ”Một mình thì chưa chắc, nhưng có thêm mày thì sẽ được thôi.”

Trần Linh mặt sáng rỡ ngẩng cao đầu nói: ”Xin lỗi... Con rút lại câu vừa rồi, phải nói cha nhận xét rất sáng suốt mới đúng, chỉ có con mới có thể giúp cha đề độ thanh thiết cứng đầu kia... ha ha.”

“Đừng vội mừng, chẳng qua tao nhờ mày đốt lò thôi mà, cái mặt đen của mày rất hợp với công việc này... ha ha.” Ông già vuốt râu cười, Trần Linh biết cha đùa nên nói: ”Thôi đi cha... cha đừng dối lòng nữa, con biết cha cần cái tay mạnh mẽ này của con lắm lắm, trong ánh mắt của cha đã nói lên tất cả rồi... hà hà.”

“Đừng có cười, nghiêm túc chút đi, đây là chuyện đại sự...” Ông già bỗng nhiên nghiêm giọng, Trần Linh ngờ ngác nói: ”Nhưng cha...” Ông già ngắt lời: ”Đừng có nói nữa...”

Hình như ông già gồng mình để cố giữ mặt nghiêm, thấy điệu bộ ngờ ngác như thằng ngố của Trần Linh ông không nhịn được nữa bỗng cười lớn lên ”ha ha ha ha” ông cười đến chảy nước mắt làm Trần Linh cũng lẫn lộn cười theo.

*****

“Một thật đấy, thanh thiết này thật cứng đầu, đập cả buổi mà chẳng đầu vào đâu... cha vào nhà nghỉ đi, hay đi dạo qua nhà hàng xóm chơi, ở đây làm gì thế?” Trần Linh tắm rửa com nước xong ra lò thì thấy cha già vẫn cứ ngắm nghía thanh thiết mãi. Ông già nói nho nhỏ: ”Cha muốn ở đây một lát, mày đi chơi nhớ về sớm, đừng có gây chuyện thị phi để người ta công về nữa đó!”

Trần Linh nghĩ gì đó nói: ”À nhắc mới nhớ, hôm qua ai đưa con về đây vậy?” Ông già có vẻ cũng như mới nhớ ra nói: ”Cha cũng đang thắc mắc người hôm qua là ai, sao đưa mày về.”

Trần Linh nói: ”Là người lạ ha cha, con bất tỉnh nên không biết, à là nam hay nữ vậy?” Ông già nói: ”Là đàn ông, à... chắc là người tốt thấy mày bất tỉnh nên đưa về, ủa... mà sao biết nhà mà đưa đến tận nơi chứ... lạ thật.”

Trần Linh cũng ngạc nhiên không kém, nghĩ thầm ”Lạ nhỉ, đàn ông mà dùng phần thơm, hôm qua mình nhớ rõ cái mùi ấy khá nồng...” Trần Linh nói: ”Thôi con đi đây cha... cha nhớ ngủ sớm, con tự về sẽ vô phòng ngủ, sớm mai chúng ta lại tiếp tục.” Ông già đáp ”Ừ” rồi lại quay sang ngắm nghía thanh thiết.

Mang theo nghi vấn trong lòng Trần Linh đi lên thị trấn, hôm nay có vẻ còn náo nhiệt hơn. Trần Linh nghĩ thầm ”Lúc trước đâu được đông vui như thế này đâu, đi ba năm mọi thứ đổi khác quá.” Họ Trần lại đến hồ sen, nghĩ gì đó già cười thích chí, chạy như bay.

“Rắn... có con rắn... á... rắn...” Ở gần nghe tiếng quát lớn, mọi người hốt hoảng nhảy cẫng, chạy loạn, nhất là đàn bà con gái, họ la thét thanh điếc cả tai.

Trần Linh lại có được chỗ tốt, già hí hửng cười, trong bụng nghĩ thầm ”Ha ha... thật là dễ mắc lừa quá.”

Ban nhạc đang chuẩn bị hát, Trần Linh đảo mắt ngang dọc nhưng vẫn chưa nhìn được người già muốn thấy: ”Cô gái ấy đi đâu rồi cả, chẳng lẽ đêm nay cô ta không đến, mình chưa được nghe cô ấy hát hò ra sao...” Trần Linh cảm thấy lồng ngực mình nóng sôi, một cảm giác hụt hẫng chưa từng đến trong đời.” Nhìn về phía quán trà, thấy rất nhiều đàn ông hướng về phía con thuyền, đa số là thanh niên, Trần Lâm nhìn họ rồi nói với người bên cạnh: ”Đứng là cái bọn mê gái không, đâu có ai cũng như tôi, đến vì thưởng thức nghệ thuật đâu.”

Người bên cạnh họ Trần nói: ”Anh đẹp trai và biết thưởng thức nghệ thuật ời, anh nói đúng qua đi mắt, em đây cũng vậy nè.” Nghe giọng nói của cô gái này Trần Linh bỗng rùng rùng, già quay đầu sang xem tướng mạo, rồi vội quay đi chỗ khác, ngó lơ già cảm già điếc, cô ta có khuôn mặt bảy phần giống đàn ông, ăn bận lẻo lét, trang điểm điểm dúa.

“Em tên Đông, này anh gì ời, anh tên gì vậy, nhà anh ở đâu... sao anh không nói... Giời ời người gì đâu mà lạnh lùng quá trời quá đất đi à...” Cô gái nói cứ hỏi đủ chuyện, Trần Linh chỉ ậm ự cho qua, già nhăn mặt nghĩ thầm ”Trời ơi! Tự nhiên bắt chuyện làm chi vậy không biết... tính sao đây, giờ bỏ đi là mất cái chỗ, cô gái đêm qua xuất hiện mà mình không được gặp thì sao đây, mình vẫn chưa được nhìn kỹ mà, còn chưa nghe cô ta hát...”

Bên quán trà có tiếng người nói: ”Này anh bạn, có thể nhường cho cậu chủ tôi cái chỗ này với giá năm quan không?” Người nói là một thanh niên ăn bận như nô bộc, sau lưng già là một vị công tử nhà giàu ăn bận sang trọng kiểu nho sinh, tóc búi cao, dáng cao ráo, mặt mũi tuấn tú. Cảm thấy quen mặt lắm nhưng Trần Linh nghĩ mãi vẫn chưa ra.

“Có tiền là ngon lắm sao, cái chỗ này tao ngồi giữ từ trưa tới giờ, uống hết mười tám ấm trà, mày nói một lời nhường là nhường sao, đâu có dễ vậy.” Người nói ngồi gần hồ, tuổi khoảng ba mươi, ăn bận lôi thôi, tướng mạo tầm thường.

Trần Linh nghĩ thầm ”Uống mười tám ấm trà, tên này uống trà thay cơm, chắc là điên thật rồi...”

Gã nho sinh kia nói: ”Thế năm mươi quan thì sao?” Gã ăn bận lôi thôi nhanh miệng đáp: ”Thì nhường chứ sao... hê hê mời công tử, anh thật là hào phóng quá... hê hê phát tài rồi.”

Trần Linh buột miệng chữ:”Tổ cha nó, cái tên hèn, tỏ ra hay ho lắm, cuối cùng làm nô tài cho đồng tiền... Ừm mà năm mươi quan cũng nhiều ấy nhỉ!”
Câu sau gã nói nhỏ chỉ mình gã nghe.

Cô ai giống đàn ông đứng bên lại gần và nói: “Em cũng không thích những người như vậy đâu, không ngờ anh và em lại có cũng suy nghĩ như vậy.”

Trần Linh là một phen rung mình với cái giọng đái ngọt như đường ấy, cũng lúc ấy gã nghe được mùi hương quế từ trên người đối phương toát ra, họ Trần chấn động tâm thần suy nghĩ”Đêm qua người đưa mình về có tướng mạo giống như một gã đàn ông, lúc mơ hồ mình nghe được cái mùi hương tự thể này, chẳng lẽ... cha mẹ ời... thôi đừng nghe!”

Bỗng lúc đó mọi người rêu hò lên “a... Nguyễn Hoài Đông cô nương đã ra rồi”, “Hoài Đông cô nương”...

“Thì ra cô ấy tên là Hoài Đông, cái tên nghe lạ nhỉ, mùa đông lạnh lẽo có gì mà nhưng nhớ chứ... hi hi mùa đông thì không cần nhớ, còn người con gái đẹp như thế kia... ời có chết Trần Linh này cũng quyết nhớ không thôi.” Lúc đầu Trần Linh còn nghĩ ngợi này nọ, nhưng khi nhìn sâu vào người đẹp có khuôn mặt thủy mị ấy, gã như đánh mất chính mình, mọi người ồn ào nhưng tai gã cứ như bị ù đi, chẳng nghe thấy gì. Bỗng nhiên nàng hé nụ cười thật tươi, Trần Linh giật mình tròn mắt, gã thấy mặt mình nóng ran, tỏa hỏa tam tinh. Nụ cười nhẹ vẫn còn hiện diện trên đôi môi căng mọng, Hoài Đông cất tiếng nói:”Cảm ơn mọi người đã đến xem và ủng hộ cho dàn nhạc... một lần nữa tiểu nữ xin cảm ơn rất nhiều ạ.”

Trần Linh tai văng vẳng những chữ cuối cô ấy nói ”tiểu nữ xin cảm ơn rất nhiều” gã cảm thấy từng chữ diệu dàng nhảy múa trong lỗ tai mình, làm cả người gã nóng ran lên, những cảm xúc mạnh liệt ấy cứ tuông trào, cứ lớn mạnh, Trần Linh không cách nào ngăn lại được.

Hoài Đông trong khi cúi chào mọi người ở tứ phương, ánh mắt của nàng đảo qua đảo lại nhưng chưa hề chạm trúng hai con ngươi đang lồi ra ngoài đôi chò của gã họ Trần, gã cứ mong nàng nhìn đến mình, sức nhớ gì đó Trần Linh nghĩ thầm”A... hôm qua mình rê to, cô ấy đã nhìn mình, hình như có một chút gì đó lo lắng cho mình khi mình bị đánh lén.”

“Mọi người mau hát đi nào.” Trong lúc cấp bách họ Trần chẳng nghĩ được gì hay ho, nên đành nói lại câu nói đêm qua. Quả nhiên Hoài Đông ngược lên nhìn gã, ánh mắt nàng lộ vẻ ngạc nhiên, không biết nghĩ gì nàng lại cười với gã làm Trần Linh tai tê, sướng rần trong lòng. Bỗng nhiên ánh mắt nàng lại mở tròn hoảng hốt, một cảm giác không ổn lướt qua đầu Trần Linh, tiếp theo nghe “choảng” một tiếng, lần này có vẻ con đau và sự chấn động còn mãnh liệt hơn hôm qua, Trần Linh liền ngã qua trái, rồi mê man chẳng hay biết gì.

*****

“Tên họ Trần phải chết!” Giọng khàn đặc và lắc léo là của một lão bà, tuổi trên bảy mươi, bà ta có khuôn mặt đầy nếp nhăn nheo, nhăn hơn bất cứ người già cả nào ở những vùng đất quanh đây. Bà ta ngồi trên một chiếc ghế to, quanh bìa rừng gần trấn Nam Sơn này có một đám đông, khoảng hơn bốn mươi người.

“Hóa bà bà! Tôi không biết vì có gì mà tổ chức lại tìm giết người này, hần đã làm ra chuyện gì.” Một lão già tuổi ngũ tuần cất giọng nghi hoặc.

“Hần là người Cờ Việt thừa trưởng lão!” Giọng nói của Hóa bà bà này khá là mỉa mai, ai cũng biết tuổi lão vừa nói xứng làm trưởng, nhưng so với bà thì đáng hàng cháu chít.

Một lão già cao tuổi hơn lão vừa rồi, ông ta chống gậy đi đến và nói giọng đầy uy lực: “Người Cờ Việt đến hàng vạn, hàng triệu người... Giết hết được sao?”

“Quan hệ của chúng ta với Cờ Việt như chuột lớn với mèo con, nếu không có hành động, khi đủ móng vuốt, mèo sẽ thịt chuột. Nhưng chúng ta cũng cần suy xét, đây không phải lúc làm càn.” Hóa bà bà lại cất giọng thâm trầm ma quái.

“Vậy tại sao chỉ vì một tên họ Trần không tên không tuổi lại hao tốn sức lực, điều động nhiều binh tướng đến vậy!” Một lão già khác nói, đám đông bên dưới hòa theo : “Đúng đấy”, “tôi lằng lộn giang hồ đã ba mươi năm chưa nghe danh hần”, “một tên nhãi ranh tuổi đôi mươi mà phải cần lão phu ra tay sao?”...

“Câm họng hết cho ta!” Hóa bà bà quát lên, thanh âm lớn đến mức làm kinh động cả đến bầy chim sẻ rừng, khiến hàng trăm con đang yên ngủ gật mình đảo đất bay.

Giây lát sau bốn bề trở nên yên ắng, Hóa bà bà mới cất lại giọng nói thâm trầm :”Ta và các người đều là con cháu của Thánh Mẫu Thiên Y A Na(2), chẳng lẽ ta lại không vì lợi ích của người Chiêm hay sao? Thật là phiền não! Nhưng công chúa của chúng ta đã yêu gã họ Trần này, chỉ có cách giết hần, nếu không nàng sẽ mê muội mãi, mãi mãi mê muội, các người muốn như vậy sao?”

Đám đông ngơ ngát, cùng bàn tán nhón nháo cả lên, dù sao họ cũng đã hiểu lý do phải giết họ Trần, họ chỉ thất mắt, tại sao công chúa của họ lại đi mê người Cờ Việt, vốn đã chuốc oán thù với nhau từ những cuộc giao tranh trước. Nghĩ thì ai cũng nghĩ, nhưng không ai đứng ra hỏi lý do, họ sợ mang tội bất kính.

Một lúc lâu đám đông giải tán, bìa rừng chỉ còn lại vị bà bà và hai cô gái giấu mặt đứng cạnh, một cô trong số đó nói: “Công chúa chúng ta tính cương mạnh, người không phải là không có hiểu biết, có sao lại sa ngã vào mối tình oan gia này.

Vị bà bà thở dài, rồi cất tiếng nói: “Hữu sử giả đã hỏi thì lão bà cũng không giấu giếm nữa, tháng trước, bọn ta đã đến Thôi Sơn phái để lấy báu vật quan trọng, tên trưởng môn Cờ Việt này quá lợi hại, trong lúc một sớm một chiều không thể nào mở đường để cả hai cũng thoát thân, ta đành giao Bách Cân Chu Cáp cho công chúa điện hạ, rồi mở đường máu cho nàng ấy đi trước. Ta tiếp tục giao đấu, rồi dẫn dụ tên trưởng môn chạy ngược hướng công chúa, nàng chỉ bị bọn tôm tép nên ta tạm yên tâm. Ngày hôm sau, sau khi thoát khỏi tên tiểu tử họ Lâm trưởng môn ấy. Ta mới tới Trần Nam Sơn theo ám hiệu

để lại trên đường của công chúa. Đến nơi thì thấy nàng đang bị thương và lại đang giao đấu với gã họ Trần đó. Ta đoán định lực của hắc kếm côi, nên đã dùng phấn mê lãng để bỏ ngài(3) hắc. Gã họ Trần nằm mê man nhanh hơn của suy đoán của ta, hắc thật là hợp thuốc... Không may, ta thật bất cẩn, nghĩ lại lão thấy hối hận vô cùng, ta không nỡ nhìn công chúa vì vết thương mà đau đớn nên đã thôi miên nàng, ai ngờ trong lúc cấp bách lại dùng bùa ngài tình yêu, khiến... ôi khiến cho công chúa của chúng ta đã mê đắm cái gã đen đúa, xấu xí người Cò Việt. Giờ đây nhìn nàng tương tư đau khổ ta thật muốn chết để ta tội. Nhưng giờ chỉ có ta mới phá giải được lá bùa này... ta... ta sẽ chết sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này.”

Hai vị sứ giả ngồi nghe này giờ thay đổi cảm xúc liên tục. Đến cuối cùng thì giật mình kinh hãi la thất thanh.

Tà sứ giả nói: “Ta không muốn thấy công chúa phải vì tình mà đau khổ như vậy được, phải giết họ Trần trong đêm nay!”

Hữu sứ giả trợ lời: “Đúng vậy chúng ta mau đi. Nhưng manh mối tìm gã ở đâu?”

Hóa bà bà nói: “Ta có một khả năng đặc biệt, đã gặp ai một lần sẽ không quên khuôn mặt họ, nên đã vẽ lại những bức tranh này, hai vị sứ giả mới đến nên chưa kịp đưa, thật là thiếu sót.” Nói rồi lão bà giao hai tờ giấy vẽ một nam nhân tuổi đôi mươi. Ngũ quan người này sáng rõ, khá điển trai nhưng mặt mày bị bôi đen thui.

*****

“Ánh chớp băng qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời?

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài quá xa vời! Ha ha ha ha.”

Người ngâm thơ và thanh âm quen thuộc này nếu Trần Linh được nghe thấy chắc chắn gã sẽ nhận ra chủ nhân của nó, nhưng không có cơ hội, giờ gã đang bận ngủ rồi. Lão ông tóc trắng mặt hồng cười ha hả nói: “Xin lỗi các vị! Ta với tên mặt đen này có chút tư thù, nhưng ta sẽ mang hắc đi ngay, không phiền các vị xem hát đâu... hà hà.”

“Lại là lão, lão cứ vô cớ đánh người, phá rối nơi đây!” Giọng nói là của cô gái mặt giống đàn ông đứng gần Trần Linh này giờ. Ông già nói: “Cô nương này thật nhiều chuyện, sao cứ năm lần bảy lượt phá chuyện tốt của lão thế hả?”

Cô gái nói: “Đánh người bất tỉnh là chuyện tốt của ông hả? Còn chuyện xấu chắc giết người phá làng quá... Cô chủ... à không, muốn dẫn anh kia đi phải bước qua xác bốn cô nương.” Cô nói rồi nhìn xuống hồ tò về chắc chắn.

“Hôm qua vì lão có chuyện bất ngờ nên tạm tha cho gã mặt đen này, cô đánh không lại lão đâu, đừng có cố, lão không muốn mạng tiếng già ăn hiếp yếu, trai ăn hiếp gái.” Ông lão tóc trắng nghiêm giọng nói.

“Tiếp chiêu.” Cô gái quát lên rồi tiến tới xuất quyền tấn công ông lão, “chát, chát, chát” ba tiếng, ba chiêu quyền công vào ngực, chéo vào hông, ngược lên cằm của cô gái đều bị ông lão đỡ ngược, dư lực khiến cô gái thối lui hai bộ, rồi tự lùi thêm ba bộ nữa, mặt cô thoáng biến sắc, trong khi ông lão tỉnh bơ, môi mỉm cười, giữ nguyên bộ vị.

Cô gái quát lên “Trung Vương quy vị”, đôi bàn chân cô chụm lại, tay phải chỉ lên trời, liền sau đó hơi cúi người tiến tới, tay trái dang ngang tạo tư thế cười voi xông pha trận mạc. Khi khoảng cách đôi bên là hai bộ, cô đảo người nhào lộn một vòng, hai chân đá liên tiếp vào thân trên ông lão, nhanh như cắt, cô đá ngang đá dọc song cước cùng lúc, tạo thế “Phi cước tung hoành” như tiếng cô quát. Chiêu thức này đã sử là trúng, bởi tiến thoái hay qua phải trái đều nằm trong phạm vi chiêu thức. Người sử ra nội lực hùng hậu, dù không trực tiếp trúng vào người đối phương nhưng nội công phóng ra đủ sức đã thương đối thủ.

Lần này đến lượt ông lão biến sắc nghĩ thầm “Phi cước của hiệp nữ Mê Linh (4) đây sao, ông tự cho mình là bậc bô lão thâm niên lãng lộn võ trường, không trực diện đỡ gạt thì còn mặt mũi nào đứng tiếp ở đây nữa. Ông lão lãnh trọn hai cước ngang dọc gần như đến cùng lúc vì nó quá nhanh. Hơi thở có chút bấn loạn, nội khí trong người dao động, ông lão không dám xem thường đối phương, một cô gái đôi mươi nữa.

Cô gái sẵn đã đánh tiếp trong thế chủ động, ông lão giờ mới tung chiêu thực sự, đôi bên đối đáp bốn mươi chiêu ở thế tám lạng nửa cân, ông lão phát giác nội công của đối phương lúc mạnh đỉnh điểm lúc yếu không có một chút dấu hiệu, hơn bốn mươi năm lần lộn giang hồ, chứng kiến biết bao là kỳ nhân dị sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy một cô gái như vậy. Cảm thấy đánh càng lâu càng mất mặt, ông lão tiến thoái lưỡng nan.

“Đúng là tên mặt đen này rồi!” Nghe tiếng một cô gái nói, liền sau đó là giọng một cô khác thanh âm lớ lớ khá lạ: “Thật không ngờ lại may mắn đến thế!”

Cả hai đồng thanh quát: “Lấy mạng hắc!” Nói rồi mỗi người rút ra một thanh kiếm mỏng kỳ lạ. Biến cố quá đột ngột, khi mọi người vừa định thần thì hai lưỡi kiếm chỉ còn cách Trần Linh độ một gang tay.

Chú Thích: Nguồn wiki

(1)Lê Long Đình (chữ Hán: 黎龍鋌; 986 – 1009) là vị vua cuối cùng của nhà Tiền Lê trong lịch sử Việt Nam. Ông trị vì 4 năm từ 1005 đến 1009. Cái chết của ông ở tuổi 24 dẫn đến việc chấm dứt nhà Tiền Lê, quyền lực rơi vào tay nhà Lý.

Trong sử sách, Lê Long Đình hầu như luôn được nhắc đến như là một kẻ dâm dăng, tàn bạo và độc ác. Tuy nhiên gần đây xuất hiện các ý kiến cho rằng

một số điều xấu của ông chỉ là thiếu hụt, và bị "đóng đinh" trong lịch sử.\

(2) Bà Thiên Y A Na: hay bà Chúa Ngọc, người Chiêm Thành (gọi tắt là người Chiêm hay Chăm), gọi là nữ thần Poh Nagar (hay Pô Ino Nogar), tuy chỉ là một vị thần theo truyền thuyết, nhưng đã được cư dân Việt và Chăm thờ phụng, và đã được nhà Nguyễn xếp vào bậc thượng đẳng thần.

Theo người Chăm

Nữ thần Poh Nagar do bọt nước biển và ánh mây trời sinh ra ngoài biển khơi. Một hôm, nước biển dâng cao đưa bà vào bến sông Yjatron, ở Kauthara (Cù Huân). Sấm trời và gió hương liền nổi dậy báo cho muôn loài biết tin bà giáng thế. Tức thì, nước trên nguồn dồn lại thành sông chảy xuống đón mừng bà, và núi cũng hạ mình thấp xuống để đón nước bà.

Khi bà bước lên bờ, thì cây cong xuống để tỏ lòng thần phục, chim muông kéo đến châu hai bên đường, và hoa cỏ cũng xinh tươi rực rỡ hơn để điểm hương cho mỗi bước chân bà đi. Rồi nữ thần Poh Nagar dùng phép hóa ra cung điện nguy nga, hóa ra trăm hương cùng lúa bắp...

Nhiều phép thuật, bà cũng rất nhiều chồng. Nơi hậu cung của bà, có đến 97 ông. Nhưng trong số đó, chỉ ông Pô Yan Amo là có uy quyền hơn cả. Sống với ngân ấy ông chồng, nhưng bà chỉ sinh được 38 người con gái. Những người con ấy, sau đều thành thần, trong số có ba người được bà truyền nhiều quyền phép, đó là Pô Nogar Dara, Rarai Anaih (cả hai được người dân vùng Phan Rang tôn thờ) và Pô Bia Tikuk. (được người dân Phan Thiết tôn thờ).

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tên Họ Trần Phải Sống !

Nghe “keng ... keng” hai tiếng, hai thanh kiếm nhọn hoắt của hai vị sứ giả bị ám khí lạ đánh lệch hướng, đâm vào khoảng không.

Liền sau đó, một bóng đen phóng đến từ phía bắc hồ nước, thân thủ người này nhanh vô bì, mọi người chưa định thần thì thân người Trần Linh đã bị xách đi. Tiếng người la ó, huyền ảo. Tiếp sau đó, hai vị sứ giả, ông lão râu trắng và cô gái giống đàn ông thì nhau rượt theo.

Đường xa mới biết ngựa hay, sau khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm thì chỉ còn ông lão râu trắng là có thể tiếp tục cuộc truy đuổi, những người kia đều bị bỏ xa. Nhưng nếu công bằng mà nói trong trận tỉ thí khinh công này người áo đen kia mới là xuất sắc nhất, bởi thân người Trần Linh không hề nhẹ.

“Tên kia, người đừng cố, người chạy không lại lão đâu!” Ông già quát lên, hơi thở trong thanh âm phát ra hơi dồn dập, chứng tỏ ông ta sắp đuổi sức.

Lát sau, khi không còn gắng ngượng được nữa vì tuổi cao sức giảm, ông già mới nói: “Chẳng qua người còn trẻ, xương cốt còn cứng, ối cha! Đau lưng quá! Chờ đó, ta không dễ dàng để tụt mất thăng độ từ tốt đâu!”

*****

Một lần nữa Trần Linh lại tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, sau cơn đau như búa bổ vào đầu. Họ Trần chẳng tức giận, chẳng chửi thề, mang bản mặt râu rĩ gã tự nhủ: “Bị đánh một đòn đã bất tỉnh, không biết là sống hay chết! Vậy là võ công của mình vẫn còn kém lắm, cái tên nho sinh họ Ngô chắc chỉ là hạng tiểu tốt mới khen mình là cao thủ.”

“Linh! Dậy rồi đó hả? Sao hôm nào cũng sức đầu mẻ trán vậy, sao lại gây gỗ đánh nhau hả con? Cha thật không biết thế nào với con đây, cha đã già rồi, con hãy trưởng thành để cha có thể yên tâm được không?” Trần lão nói giọng buồn buồn, không quát nạt nhưng Trần Linh thấy rung động, gã nghĩ rằng vì mình chiếm chỗ xem hát nên bị đánh, điều đó là có nguyên nhân từ bản thân, thấy cha buồn bã đến vậy, mặt gã trông có vẻ bứt rứt.

“Cha! Con xin lỗi! Từ này con sẽ ở nhà làm việc, không đi chơi nữa!” Nói đến đây gã lại nghĩ đến việc vẫn chưa được nghe cô gái ấy hát, lòng nuối tiếc miên man, khuôn mặt buồn như đưa đám

“Ha ha! Đúng là thằng ngố, cha chỉ nói vậy thôi, đánh nhau cũng tốt, để rèn cho chai đòn, cho xương nó cứng... ha ha ha ha... làm gì mà thiếu não vậy.” Trần lão thấy Linh buồn ra mặt nên bắt nạt. Nếu là thường ngày, Trần Linh liền cười nói bông đùa, thì cơn lại lạnh, canh lại ngọt, gã vẫn tiếp tục quậy phá. Nhưng giờ đây gã không muốn như thế, cất giọng nói: “Sao cha không quát nạt thật nặng, không đánh con như từ cho chữa ra, như cách làm của tất cả những người cha khác? Như cách của ông bà xưa, thương cho roi cho vọt!”

Ông lão họ Trần cười nói: “Vì con là đứa con ngoan chẳng qua tánh hơi khác thường mà thôi, ít nhất cha vẫn tin con mình. Giờ con đã lớn rồi, mười chín tuổi rồi, đánh con chỉ một thân già cha thôi, dành sức để đập rèn con hơn.”

Nước mắt nước mũi đã đọng đầy, Trần Linh nói: “Con nổi tiếng là đứa quậy phá mà, cha quên rồi sao, làng này ai cũng cấm con họ chơi với con... sao cha lại nói con ngoan chứ!”

“Mỗi cái khuôn đúc ra những thanh đồng giống nhau, con đã nói, con không muốn là một sản phẩm đại trà từ khuôn mẫu mà, vậy thì cần gì để ý đến người ta. Cha chỉ biết con là con của cha, không trộm cắp, không lọc lừa, không vô cớ làm việc tổn hại đến người khác, như vậy là đủ rồi!” Nói rồi Trần lão quay lưng bỏ đi.

*****

“Linh à! Chúng ta đừng rên vài ngày để cha xử lý thanh thiết cũng như tạo khuôn đúc đồng. Hôm nay bác Ba Phạm hàng xóm bắt đầu thu hoạch khoai, con nên qua phụ giúp bác ấy một tay, đó là tình làng nghĩa xóm, bác ấy không nhờ nhưng chúng ta cũng nên chủ động. Con gái bác ấy, nhỏ Liên vẫn hay qua đây nấu cơm, giặt giũ cho cha những lúc cha bận vật lộn với số nông cụ mùa gặt, tội nghiệp con bé thật, nhiều khi đến đốt lò cho cha, chẳng ngại bẩn, chẳng ngại nóng rất... Thật là hiếm có. Ước gì...”

Trần Lâm lão nói lấp lửng nhưng cũng đủ cho Linh hiểu hết ý trong lời của ông, mặt gã khó xử nói: “Giúp thuận theo tình làng nghĩa xóm thì con sẵn sàng, riêng chuyện mối mai cho con thì...”

Trần Lão cướp lời: “Mối mai thì đã sao? Xưa nay cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, mảy tính cãi hay sao? Ông bà xưa không hề nói sai, cha mẹ là những người có kinh nghiệm trong tình trường cũng như đời sống vợ chồng, lựa chọn bạn đời cho con mình bằng những kinh nghiệm từng trải. Cha cũng vì mảy mà thôi!”

Trần Linh đáp “ạ” rồi vác cuốc đi, lòng mang nặng những suy tư. Gã cứ đi cứ nuôi lớn những suy nghĩ không nhất quán ở trong đầu. Nhà bác Ba Phạm cách Trần gia con đường ruộng hai mẫu đất. Trần Linh đến Phạm gia khi vẫn chưa đã thông tư tưởng.

Trần Linh băng qua rừng cây rồi đến bãi đất trồng khoai chứ không vào cửa chính. “Chào bác Ba, cháu đến để giúp gia đình một tay ạ!” Bác Ba Phạm mặt lộ vẻ ngạc nhiên, dừng cuốc đứng lên, giây lát sau ông mỉm cười nói: “Quý hóa quá! Nhưng bác thấy cháu đang làm việc mà, mảy hôm nay vẫn nghe tiếng búa tiếng đe.” Phạm lão tuổi ngũ tuần, dáng người thấp bé nhưng trông rất khỏe mạnh và rắn chắc. Nơi đây còn có một người đàn bà lớn tuổi, hai cô gái tuổi thanh niên và một cậu nhóc bảy, tám tuổi. Chắc những người này là vợ con Phạm lão.

“Cha cháu đang xử lý và làm khuôn đúc, cháu không có việc nên sang đây. Ôi chao! Bãi đất nhà bác lớn quá, cháu nhớ hướng tây này là một cánh rừng rậm rạp mà, ồ kia! Đàng kia Còn có con kênh nữa.” Trần Linh vừa nói mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Phạm lão lại cười hiền hòa: “Cũng nhờ cuốc và rìu của cha cháu rên, Nên bác khai phá bãi đất và đào con kênh này chỉ trong vòng ba tháng thôi đấy. Từ khi cha con cháu đến đây, cả làng này đỡ vất vả hơn nhiều, nông cụ cha cháu rên sắc bén kinh khủng, chặt nhẹ nhẹ vài cái, là cái cây to đứt liền. Không hiểu sao, có tài như cha cháu lại chịu đến xử “khi ho cò gáy” này.”

Trần Linh đáp: “Xứ nào cũng có cái hay của nó! Chắc cha cháu nghĩ như vậy! Và lại cha cháu nói núi Nam Sơn này là quê gốc của họ Trần, vì cuộc bạo loạn Mười Hai Sứ Quân, nên ông cố mới dẫn ông nội di chuyển chỗ ở, giờ thời bình rồi nên cha cháu dẫn cháu về hương khói tổ tiên.”

Trần Linh vừa nói vừa vác cuốc đến cạnh cô gái trẻ, Phạm lão nói: “Thì ra là vậy, bác cứ thất mắt hoài!”

Cô gái có vẻ e dè, ngượng ngùng né sang một bên, Trần Linh mỉm cười nói: “Cám ơn Liên những năm qua đã đến nhà phụ giúp cha tôi, thật là ngại quá!”

Phạm Thị Liên hơi ấp úng nói: “Không... Không có chi đâu... Cậu... Cậu đừng bận lòng!” Mặt cô gái đôi mươi đỏ ửng lên, cô gái xinh xắn nhưng dáng người lam lũ, vì không chải chuốt, điểm trang gì nên nhìn cô khá dân dã.

“Mặt con làm gì đỏ vậy Liên... hà hà.” Phạm lão cười nói, vợ ông vội đánh nhẹ vào lưng chồng, bà nói: “Ông này! Sao nói vậy làm con bé xấu hổ!”

Câu nói của Phạm phu nhân không gỡ gạc được gì, Liên càng đỏ mặt thêm lên, Trần Linh nghĩ mình nên giải nan cho nàng, gã nói: “Khoai lang gấp nắng, mặt còn đỏ húng hỏ Liên Liên cô nướng nhà ta. Chuyện thường mà hai bác... Hi hi.” Mọi người cười, Liên cũng cười, nụ cười duyên dáng, khiến nàng xinh đẹp hơn, một nét đẹp thật là dung dị, Trần Linh nhìn thấy, một chút rung động hiện lên mặt gã, rồi chợt tắt.

“Vui vẻ quá ha!” Một giọng nói ngao nghể, phá tan tâm trạng đang vui của mọi người.

Một lão già tuổi ngũ tuần, dáng người hơi béo, lão mặt quần áo lụa sáng màu vàng, trông ra đáng những kẻ ăn trên ngồi trốc. Gia đình họ Phạm đều giặt mình thối lui và dừng công việc, Trần Linh có linh cảm chuyện không hay thường xuất hiện như thế này.

Phạm lão rụt rè nói: “Không biết phú hộ Bá đến, không kịp đón tiếp, cho tôi được xin lỗi!”

“Nguyễn Bá này không thích nghe những lời dư thừa, cái ta cần là số nợ phân giống, trâu cày và số thuế đất lão trồng khoai này, lão phải trả!” Họ Nguyễn giọng điệu chẳng nề nang gì, vừa nói lão vừa dùng gậy chọt chọt vào những củ khoai mới đào.

Trần Linh tức điên người nghĩ thầm “Đất này do bác Phạm khai phá, là đất của ông nội lão để lại hay sao?”

“Xin ngài cho chúng tôi thêm vài ngày... tôi...” Phạm lão nói như van nài, Nguyễn Bá trừng mắt, lão dương cây gậy lên đánh một cái thật mạnh vào vai Phạm lão, rồi thọt vào bờ sườn ông một cái rất mạnh, tấm da trần của Phạm Ba liền bị trầy xước, ứa máu, người ông ngã lún xuống đất. Vợ con ông vội đến đỡ và che chắn lấy thân người ông. Họ chắc chắn Nguyễn Bá sẽ không chỉ đánh có vậy, hẳn sẽ hành hung ông Ba cho đến khi đã tay như mọi khi.

Trần Linh điên tiết mặt mày, máu nóng sôi lên, bàn tay nắm chặt. Bụng nghĩ thầm “Quá lắm rồi, không thể chấp nhận được!” Họ Trần vận lực, chân trái tiến một bộ, tay trái đưa ngang vai sẵn thế quơ ngang, nhưng đó là động tác đánh lạc hướng đối thủ, tay phải cong và đưa lùi ra sau, sẵn thế tung nắm đấm mãnh liệt mới đúng là mục đích của chiêu thức này. Thực ra đây là một chiêu rất căn bản, bất cứ võ sư làng nào cũng có dạy, ai có chút ít am hiểu về võ thuật đều nhận ra đó là tư thế trong bộ quyền pháp, có tên “Thủy Tinh Nổi Giận.”

Kinh phong nổi lên, tất cả sức mạnh gã họ Trần dồn hết vào đây. Chiêu quyền mới đánh được một nửa, bỗng nhiên Trần Linh ngã quỵ xuống chân Phú

Hộ bá, ôm ngực mà rên la trong đau đớn. Diễn biến quá đường đột, mọi người tại ruộng khoai đều ngạc nhiên há hốc.

Nguyễn Bá đá chân vào người Trần Linh và nói: “Cái tên này làm gì vậy? Mày bị trúng gió hay sao?” Thị Liên vội đến xem tình hình họ Trần, cô giật mình khi thấy gã mặt mày tái mét, mạch đập loạn xạ.

“Đừng tưởng già bệnh là khỏi trả nợ!” nói rồi Nguyễn Bá nắm lấy cổ áo Trần Linh định xách người gã lên. Mặt họ Trần tỏ ra đau đớn quặn thắt, gã huơ tay hất một cái, thân người mập mạp của phú hộ Bá liền bị đẩy ngã lăn.

Trong cơn đau đớn điên loạn, Trần Linh dùng hai nắm đấm của mình đánh liên tiếp vào những củ khoai lang dưới đất, không bao lâu hàng chục củ liền bị nghiền nát.

“Hắn lên cơn điên rồi, bây giờ kiểu về! Phạm lỗi nhớ đấy, ông cho bọn người ba ngày, nếu không trả đừng trách ông không báo trước.” Nói rồi Nguyễn Bá bước lên kiểu không quên quát nạt những anh phu khiên.

Tiếng kêu la của Trần Linh dần yếu ớt, tiếp sau đó gã lăn ra đất, nằm im bất động. Phạm Lão rút rề tiến lại gần, đưa tay lên mũi gã, thấy còn thở, ông già vui mừng ra mặt, rồi cùng vợ con đỡ gã họ Trần vào nhà và gọi đứa trẻ bảy tuổi sang nhà Trần lão báo tin.

*****

“Linh con, thấy trong người thế nào?” Mặt họ Trần dần hiện ra hình dáng người cha quen thuộc, đây là lần thứ ba trong tháng, gã bị bất tỉnh nhân sự. Nhưng lần này thấy vì cảm giác mệt nhọc, đau đớn. Trần Linh thức dậy, gã múa mấy tay chân, khuôn mặt như muốn nói “con thấy tràn trề sức lực”. Trần lão vui mừng ra mặt, ánh mắt ông ánh lên những tia sáng ngời ngời. Trần Linh ngờ ngác nói: “Sao cha lại cười! Chuyện gì xảy ra với con vậy?”

Trần lão nói: “Cha thật không ngờ! Với bản tính hướng ngoại, thích quậy phá như mày lại ... lại có thể lĩnh hội được bí pháp luyện nội công nhanh đến vậy. Giờ đã qua giai đoạn quan trọng, nội công của con sẽ thăng tiến rất nhanh.”

“Bí pháp luyện công, con luyện lúc nào chứ?” Trần Linh mặt ngạc nhiên hỏi, ông già tươi cười đáp: “Ha ha ... chính là những thời thảnh thơi trước và sau khi đi ngủ đấy.”

Trần Linh tỏ mặt chưa hiểu nói: “Con không hiểu, cái đó con tưởng ai cũng phải ngồi chứ, đơn giản vậy mà là luyện nội công sao? Nói vậy con đã là cao thủ rồi à?”

“Chưa đâu, cần nhiều thời gian hơn, cần nghiêm túc hơn, con ngồi khoảng bao lâu thì vào trạng thái an định?” Trần lão hỏi, Trần Linh ngẫm nghĩ đáp: “Con không biết, dạo gần đây thấy nhanh hơn, không còn cảm giác đau chân, mỗi lúc nhiều nữa, nhiều khi cứ muốn ngồi mãi.”

“Vậy đã tới cảnh giới tam thiên, cha thật không ngờ đấy, lúc này cha xem các luân xa của con thì thấy đã khai mở được năm thành hóa hầu. Đã qua giai đoạn khó khăn đầu tiên, cảm lấy quyền sách này, đây là bí pháp thăng tăng ở những mức độ cao hơn. Trong đó còn có những kinh nghiệm trong quá trình luyện và vận khí mà các nhân vật đời trước của dòng họ đã đúc kết lại.”

Nghe cha nói vậy nhưng họ Trần vẫn giữ vẻ mặt mơ hồ: “Khoan đã cha, con chỉ ngồi im, hít vào thở ra, rồi hướng suy nghĩ đến bụng dưới. Chỉ có như vậy thôi, chẳng lẽ việc luyện công dễ đến như vậy sao?”

Trần lão lại nói: “Mỗi ngày ngồi hơn ba canh giờ, ngồi từ lúc con sáu tuổi, tính ra đã được hơn mười ba năm rồi, có dễ dàng đâu chứ. Ngoài ra phương pháp luyện của nhà chúng ta có khác. Những lần cha xoa bóp cho con là những lúc cha đã dùng công lực của mình để kích thích các luân xa của con hoạt động. Việc này diễn ra rất chậm rãi nên con chẳng hay biết gì là vậy. Tâm pháp nhà ta là không để lộ cho người luyện biết, để tránh họ dụng công. Lúc nhỏ, cha đã biến việc ngồi thiền, thành một phần trong cuộc sống của con, giống như đối phải ăn, một phải ngủ vậy.”

Trần Linh ngẫm nghĩ: “Mình học chạy với thầy Tám, nhanh chóng bỏ xa những đứa học lâu năm. Gần đây, đôi khi những cú đấm của mình đột nhiên trở nên mạnh mẽ. Chẳng lẽ ...” Suy nghĩ miên man, Trần Linh vui ra mặt, không kìm được, gã buột miệng rêu lên: “Ha ha ... hay quá cha ơi!”

Trần lão cũng cười ha hả, rồi ông đột ngột làm mặt nghiêm túc: “Đừng vội mừng ... Giờ công lực của con cũng khá nhưng chỉ biết vẫn dụng vào những bước chạy không chưa đủ. Ra đây!”

Trần Linh vội đi theo, mặt gã há hức vô cùng. Trần lão lấy ra một cái hộp gỗ cũ kỹ, trong đó có những cái chuông to bằng bàn tay, đầu chuông móc vào những sợi dây mảnh, nhưng trông có vẻ chắc chắn. Hai cha con họ cùng nhau đi ra lò rèn.

Nét tươi cười dần tắt, Trần Linh méo mào nói: “Hóa ra cha dạy khí công cho con là để đập rèn sao?”

“Chứ làm gì, có cần phải ngạc nhiên vậy không?” Trần lão vừa chuẩn bị dụng cụ vừa nói: “Nghề rèn có gì không tốt, chẳng lẽ mày muốn giống bọn người giang hồ vô công rồi nghệ, kết bè kết phái để làm mấy trò không ra gì hay sao? Người học võ đầu tiên phải quên mình đang học võ, như vậy sẽ không khiến bản thân trở nên kiêu ngạo, ta đây thế này thế nọ.”

Có tất cả tám cái chuông được treo theo hình trăng khuyết trước bệ đê, nơi đặt sắt nung đỏ để gia công. Trần Lão từ tốn nói: “Họ Trần ta có hai bộ binh khí thuật. Một là Kiếm, thứ hai là Búa, cha sẽ dạy con sử búa trước, vì dù sao con đã dùng búa từ năm mười bốn tuổi, ít nhiều cũng có kinh nghiệm. Cha sẽ dùng tay để di chuyển những cái chuông này bằng cách kéo những sợi dây nối này, khi thân người con chạm trúng, nó kêu lớn là chưa đạt. Cha sẽ tăng mức độ từ chậm đến nhanh. Nói là thuật luyện búa nhưng có bao gồm thân pháp né tránh, di chuyển. Ngoài ra ở đây có ba cái đê, cha sẽ di chuyển cái kim cùng thanh thép này liên tục trên chúng. Để xem khả năng phán đoán của con thế nào trong khi phải bận rộn né tránh những cái chuông.”

“Không có chiêu thức, bài bản gì vậy cha, con chỉ né bừa rồi đập bậy à.” Trần Linh khó hiểu, ông lão họ Trần nói: “Không có chiêu cũng được hiểu với ý có vô lượng chiêu thức, vô công đồng họ ta có xuất xứ từ Phật gia, ngay cả khí công lẫn ngoại công đều tóm gọn trong một câu nói cổ: “Đi với Bụt(1) mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”, con hãy hiểu câu nói này, yếu quyết chỉ có từng đó thôi!”

Trần Linh lẩm bẩm câu nói của cha trong đầu, giây lát sau gã cười nói: “Con hiểu rồi, có thể bắt đầu được chưa, thưa cha!”

Theo sự bố trí đặc biệt, tám cái chuông có bốn cái di chuyển ngang, bốn cái di chuyển dọc, được điều khiển bằng tay phải của ông già. Muốn vào tầm búa để đập thanh thiết, Trần Linh phải di chuyển vào trận pháp ấy. Lúc đầu gã họ Trần hơi luống cuống, may nhờ có học qua kinh công nên những bước di chuyển của gã khá mau lẹ, né tránh được những cái chuông di chuyển vô định hướng, không theo một lẽ nào cả.

“Nhanh quá! Ôi chào! Cha...” Trần Linh loạn choạng ngã nghiêng miệng cứ bô lô ba la, có lúc gã bị dồn ép phải lăn lộn xuống nền than đất, cả người đen đúa, lấm lem, trông thật khá coi. Ông già họ Trần thủ pháp nhanh đến kỳ lạ, cùng lúc quản lý tám cái chuông nhưng tuyệt nhiên không hề để chúng va chạm vào nhau.

Trần Linh khôn khéo né tránh những cái chuông đã khó, hướng hồ rãnh tay đánh vào mục tiêu, mà mục tiêu của gã cũng không cố định, toàn cuộc giống như một mình gã đang bị nhiều người vây khốn nhưng không được đánh họ, phải cố gắng né tránh các đòn thế, trong khi tấn công một người khác ở phía đối diện.

Thời khắc dần trôi qua, khi trời tây đã đỏ một màu, bỗng một thanh âm chói vang lên “Keng”, tiếp sau đó những tiếng chuông lớn thi nhau dồn dập, Trần Linh đã tung ra cú đập đầu tiên. Ông già cười lớn nói: “Ha ha, trật lất rồi...”

Họ Trần thiếu não nói: “Cha nói từ chậm đến nhanh cơ mà! Không rãnh tay để ra đòn nữa là...” Họ Trần đánh được một chiêu đã không trúng đích, còn bị những cái chuông thi thi nhau tấn công, trong thế công không dụng tâm phòng thủ, gã đã để thân người mình chạm vào chuông.

Ông già nói: “Đây là mức dễ nhất rồi, tám cái chuông tương đương với bốn đối thủ hạng bét. Dù sao mày cũng khá, né tránh cũng nhanh lắm, ngày đầu vậy là giỏi hơn cha lúc xưa rồi.”

Trần Linh ánh mắt vui lên đôi chút nói: “Vậy khi nào có thể thành tựu hả cha?” Ông già tỉnh bơ đáp: “Cả đời cũng không thể thành tựu! Được đến đâu hay đến đó thôi! Cho đến khi phản ứng của con trở nên nhanh nhạy và mỗi chiêu đánh ra đều tính toán thiệt hơn, sẵn thế phòng thủ, thì mới có thể được coi là thành tựu một nửa. Phần còn lại phải tự học hỏi, tự kinh nghiệm trong những lần thực chiến. Vào thời Ngô vương nhà ta có một vị tướng quân dưới trướng ngài ấy. Vì tỵ tở ấy cả đời chinh chiến không bị một vết thương, dù là một trong những vị tướng tiên phong.”

“Thật vậy sao cha? Nhà ta có người làm quan à?” Trần Linh nói giọng hơi ngạc nhiên, ông già đáp: “Ông ấy có danh hiệu là Bách Chiến Mộc Búa, sử sách bị khuyết bởi ông rất đậm bạc danh lợi, sau trận Bạch Đằng Giang liền về đây ở ẩn, chỉ có những người trong võ đàn mới biết đến. Lúc nhỏ cha nghe nội con kể rằng, vào một ngày mùa đông, gió bắc lạnh căm căm, mình ông đến đền thờ Ngô Vương tại Đường Lâm chịu tang khi nghe tin báo, lúc đó nhiều kẻ đối nghịch vì danh vọng đến khiếu chiến, đều bị đánh gục tại đường trường, từ đó tỵ tở có ngoại hiệu Bách Chiến Mộc Búa”

Long Nhãn quân! Cấp báo, cấp báo!” Một anh lính mặc quân phục nước Chiêm Thành phi ngựa thẳng vào phủ Bình Nam tướng, phá tan buổi chiều thu cô tịch.

Đang ngồi trên ghế thái sư là một người đàn ông trung niên, ông có khuôn mặt vuông vức đầy góc cạnh, ánh nhìn ôn nhu và ngử quan đầy đặn hơn nhiều so với người thường. Cái miệng rộng rãi của người này mấp máy nói với vị văn sĩ già kế bên dưới: “Nguyễn học sĩ! Quân tình có báo cáo, mau cho gã lính kia vào!”

Văn sĩ già có thân hình gầy dẹt, với khuôn mặt dễ bắt gặp ở bất cứ đâu, ngoài tú sách dày đeo trên lưng thì người ông chẳng có gì đặc biệt để người khác ấn tượng lâu dài. Nguyễn học sĩ đáp dạ rồi đi ra cửa lớn Hạp Quân đường.

“Các người đừng làm khó dễ, tướng quân cho mời anh lính kia vào.” Đám lính canh vội lui ra nhường đường, anh lính tuổi khoảng hai mươi năm, mặt mày đầy đặn sương gió, tóc tai rù rượ, quần áo lấm lem, hai chân anh ta giành giật nhau tiến vội đến trước cửa Hạp Quân đường.

“Người tên gì, là thuộc hạ của ai?” Vị tướng cất giọng điềm đạm, anh lính trẻ tuổi vội đáp: “Bẩm! Lâm Tân thưa ngài! Cuối năm ngoái thuộc hạ cùng chín người khác, được đích thân tướng quân tuyển lựa cho nhiệm vụ đặc biệt.”

“À! Ta nhớ ra anh rồi, anh em họ Lâm trong hội Thập Nhân! Mà sao không tiếp tục thám thính, có tin báo thì giao cho tốp người nằm vùng ở Ma Linh Châu (2) chạy về là được rồi!” Bình Nam tướng nói, anh lính vội đáp: “Thuộc hạ được anh em giao nhiệm vụ báo tin cho ngài, đây là việc cấp bách, không kịp liên lạc với hội Rồng Một Mắt được.”

“Vậy nói đi!” Vị tướng bình thản hớp một ngụm trà, anh lính có vẻ nôn nóng lắm rồi, anh cất lời: “Thuộc hạ cùng anh trai là Lâm Tấn, qua nhiều ngày tháng tha phương, cả hai nằm vùng tại nhà một hào phú kinh thành nước Chiêm. Qua điều tra biết được, con trai cả ông ta là phó đội Hoàng vệ quân trong triều. Cũng là lý do bọn thuộc hạ chọn làm tở ở nhà này. Cơ may cuối cùng cũng mỉm cười, bộ quần áo thuộc hạ đang mặc là của lính vệ quân. Mấy ngày trước, bọn thuộc hạ nghe tin công chúa nước này trở về, cảm thấy kỳ lạ nên đi thám thính, cuối cùng phát hiện ra một sự việc vô cùng có ảnh hưởng. Cô công chúa này rất được sủng ái, thậm chí có nhiều người sẵn sàng ủng hộ cô ta lên làm nữ vương. Nhưng giờ đây cô ta đang chết một một anh chàng Cò Việt.”

“Ôi chào! Dạ, thuộc hạ xin lỗi...” Nguyễn học sĩ không giữ bình tĩnh, Bình Nam tướng hươ tay coi như vô sự rồi hướng mặt về phía anh lính nói: “Tiếp tục đi!”

Anh Lính đáp dạ rồi nói: “Đây không phải là bông bột cũng không phải tình yêu sâu đậm gì, những cái ấy có thể thay đổi. Còn lá bùa của thánh nữ Thiên

Y A Na thì vô phương cứu chữa, trừ khi gã kia chết còn không, cô công chúa đất Chiêm vĩnh viễn mất kẹt trong cuộc tình oan gia này.”

“Kể sách Trọng Thủy tráo nỏ thần, cũng hay ho đó chứ, nhưng chắc chắn bên kia chiến tuyến sẽ không ngồi yên để ta chiếm tiên cơ!” Bình Nam tướng vẫn điềm đạm nói, anh lính vui mừng ra mặt cất lời: “Tướng quân anh minh, chắc ngài sẽ có đôi sách để ủng hộ người con dâu tương lai của Đại Cồ Việt lên ngôi vương. Chỉ có một điều, bùa ngài ấy vẫn có thể phá giải khi đối tượng của nàng ta là trần.”

“Thưa tướng quân! Chúng ta dùng hạ kế xưa cũ này có nên chăng. Không quang minh lỗi lạc thì khó phục chúng, con dân Việt vẫn còn mối di hận khi chính mình là nạn nhân của xạo kẻ này!” Nguyễn học sĩ chen lời, vẫn với thái độ điềm tĩnh vô sự, Bình Nam tướng đáp: “Nếu xạo kẻ giữ được thái bình vùng đất Nam phương này, thì nó là cứu cánh, chúng ta không phải lo đến việc bị hai mặt giáp công nữa.”

Anh lính vội nói: “Tướng quân nói không sai! Việc quan trọng đầu tiên lúc này là bảo đảm tính mạng cho đối tượng, gã họ Trần phải sống, mới có thể làm phò mã được.”

Bình Nam tướng nói: “Gã đang ở đâu, bọn người đã có hành động gì chưa?” Lâm Tân đáp: “Bẩm! Anh trai thuộc hạ đã nhận nhiệm vụ bảo vệ gã, nhưng lúc sáng đây thôi, bọn thuộc hạ nghe tin không hay nên vội đến đây xin trợ giúp. Đối phương đã phái hai cao thủ là anh em nhà Sa-bát đi thích sát họ Trần. Chúng là những dũng sĩ đệ nhất đất Chiêm, anh trai thuộc hạ chắc chắn không địch lại một tên trong số chúng, cả thuộc hạ nữa cũng chưa chắc, huống hồ trước đó đối phương đã phái nhiều giáo đồ trong hội Thiên Y A Na.”

Bình Nam tướng thoáng ưu tư trên nét mặt rồi nhanh chóng trở về trạng thái vô sự nói: “Người đi tắm rửa thay đổi quần áo người Chiêm ra, rồi đến đây ngay, ta sẽ an bài, gặp được anh người thì cả bọn lập tức dẫn gã họ Trần ấy về đây ngay, ta sẽ biến hắn thành anh tài, cho thật xứng đáng với mỹ nhân ... ha ha!”

*****

“Bác ơi cho hỏi, bác có quen anh chàng này không?” Người nói là một nam nhân tuổi khoảng ba mươi. Anh ta có thân hình cao lớn, lực lưỡng, cùng giọng nói khá đặc biệt, đi cùng còn có một người nữa, anh ta có ánh nhìn lạnh lùng, không cảm xúc. Lão nhân tuổi ngoài sáu mươi, lưng còm và đang mang trên lưng thúng đựng ngô nặng nề, xem chừng còn khỏe mạnh lắm. Ông ngắm nghía bức vẽ giấy lát rồi vội nói: “Là thằng Linh, nó đi xa mới về làng này tháng trước thôi, các cậu là bạn nó à!”

Người thanh niên kia đáp nhanh: “Đúng vậy! Nhờ bác chỉ đường bọn tôi đến nhà để trưng gạo!” Ông già chưa kịp nói, thì bỗng nhiên từ con đường ruộng mè đông thấp thoáng bóng người đi đến, người này, da mặt đen, thân người ra dáng lính tay lẹ chân, ánh mắt tươi sáng hay cười. Không ai khác đó chính là Trần Linh, người bọn kia đang muốn tìm. Gã họ Trần tánh ưa náo sự liền hỏi: “Có chuyện gì vậy bác Năm?”

“Hay quá! Vừa nhắc là có mặt, có bạn ở xa đến tìm cháu này.” Bác Năm vội hớn hờ nói rồi quay lưng đi. Bọn hai người kia thay đổi sắc mặt, vội cảm ơn ông già rồi đi về phía họ Trần.”

Trần Linh ngạc nhiên khi chưa bao giờ nhìn thấy những người này, gã vội nói: “Các anh tìm tôi à?”

“Không!” Người kia lạnh lùng nói: “Là diêm chúa tìm mi! Bọn tao là anh em nhà Sa-Bát, người chắc đã nghe qua rồi chứ?”

Trần Linh chừng hững hờ nói: “Sa-bát với sa mạc gì chứ, tôi có quen bọn ông đâu!” Người này giờ nói chuyện trông già dặn hơn, có lẽ là anh trai của kẻ con lại. Hắn ta nói: “Vậy giờ mi đã biết, nhưng tao e rằng đã quá muộn! Chết đi!” Nói rồi gã anh này rút thanh đao bọc trong túi da dê ra, chẳng ngần ngại, liền chém tới tấp về phía Trần Linh. Em trai của hắn cười nhếch miệng rồi đi đến thân cây bạc hà tựa lưng quan đầu.

“Tổ cha mày, thằng điên ... ối chào!” Họ Trần cong người ra sau né tránh đường đao ngọt lịm trong gang tấc, cùi chỏ đối phương đánh về phía bụng họ Trần, gã liền xoay người trong tư thế khó khăn, tay phải chống xuống đất, tiện chân đá hai phát vào hạ bộ đối thủ.

Hai anh em nhà Sa-bát kinh ngạc tốt độ, không ngờ thân hình họ Trần như con lươn, tên anh nhanh chóng xoay chuyển đại đao múa tít, sẵn đến tấn công, lúc này họ Trần đã sẵn thế, hai chân cùng đưa thân người xoay ngang qua một bên đường làm ba chiêu đao nhanh như chớp của đối phương trở nên vô dụng.

Trần Linh xoay chuyển ý nghĩ vội lùi đến thân cây bạc hà bên đường. Sa-bát anh tiến đến tấn công liên tiếp hơn hai mươi chiêu, có đơn giản, có ảo diệu nhưng tất cả đều không làm gì được họ Trần, gã dựa vào thân pháp nhanh nhẹn cùng những thân cây hoặc cành cứng chĩa ra làm lá chắn.

“Tao lấy mạng mi!” Sa-bát điên tiết lên, lực đạo trong thanh đao càng lúc càng mãnh liệt, những thân cây rộng một gang nhiều khi còn bị chặt đứt đến một nửa huống hồ những cành lá chỉ như cánh tay người.

“Mày định làm tiêu phu chắc, vô cớ đốn gỗ là sao?” Trần Linh hơi rảnh tay một chút liền nói, thanh đao lần này lại chém tới nhắm chân họ Trần, gã lạng choạng né tránh, nấp vào sau thân cây to bằng bắp đùi người. Đường đao của Sa-bát quá sức tưởng tượng của họ Trần, thân bạc hà này liền bị chặt đứt liền, dư lực vẫn còn thanh đao đi ngang cắt đứt ống quần Trần Linh.

Một thoáng biến sắc nhưng với tâm cơ linh động gã họ Trần liền đẩy thân trên cây bạc hà ngã vào người đối thủ, phán đoán hắn ta sẽ né sang cánh phải, họ Trần liền nhảy sang cánh trái tên người Chiêm tung tất cả sức lực vào cú đập này. Thân người cao lớn của Sa-bát bị đá lộn vào đám cành cây vung vãi, văng xa cả đoạn hai trượng.

Trần Linh vội nắm lấy một cái cành có tư thế giống búa tạ đến sáu, bảy phần. Bụng nghĩ thầm “Ông sẽ cho mày biết tay!”

Tên Sa-bát lâu nay vẫn nhận được sự ca tụng và nể sợ của nhiều người cả Cồ Việt lẫn Chiêm Thành. Ai ngờ này giờ đã tung gần năm mươi chiêu vẫn

chưa làm gì được đối thủ tay không, còn bị đá lăn lộn, mặt hấn ánh lên tia hung dữ, hàm răng hấn nghiến chặt, miệng rống lên và thanh đao tóa ra sát khí kinh người.

Nãy giờ Trần Linh đã nhìn ra nhiều sơ hở cùng điểm yếu của đối thủ, nhưng gã không có binh khí trong tay, không thể đủ tầm công kích đối phương. Sa-bát chém tới liên hoàn, thanh đao nhanh hơn lúc nãy rất nhiều, họ Trần né tránh liên tiếp và trong lòng xoay chuyển ý nghĩ: “Hắn ta đang giận, càng đánh càng có nhiều sơ hở, thanh đao đi nhanh nhưng quá đà và không rút về kịp, như vậy chẳng làm khó mình được.

Sa-bát chém từ dưới lên, Trần Linh thối lui, lúc mũi đao đến ngang cổ họ Trần, Sa-bát với thủ pháp kỳ dị, tay trái trợ lực đánh vào chui đao, thanh đao tuốt khỏi tay phải xoay tít, sẵn thế vòng tròn cửa ngang cổ đối thủ. Là người có chút am tường về nội gia khí công Trần Linh chắc hẳn biết huyết Lao Cung trong lòng bàn tay trái đối thủ đã phát động nội công thượng thừa, đến cảnh giới như ý tùy hình.

Nhưng Trần Linh không có thời giờ bận tâm đến điều đó, gã cũng không được dạy như vậy, bởi vì từ lúc luyện Búa pháp Trần gia từ hai tuần trước, cha gã không cho gã rảnh một sát na nào để suy nghĩ chuyện khác ngoài né tránh và công kích mục tiêu di chuyển. Như đã đoán biết, Trần Linh liền rút đầu rùa, cúi mình xuống, hai tay nắm thanh gỗ đập hơi chéo lên nhắm vào bả sườn Sa-bát.

Chọn vị trí ấy hẳn có chủ đích, khi luyện bộ búa pháp này, cha gã luôn xoay chuyển cánh tay phải, ngoài việc bận rộn né tránh, luyện tập khả năng phán đoán vị trí để đánh trúng quả không dễ dàng. Nhưng vào lúc sinh tử tồn vong họ Trần liền ứng biến nhanh lẹ, vượt lên khả năng của gã.

Sườn bảo vệ phế phổi, sau khi lãnh một đòn không nhẹ, hơi thở Sa-bát liền bắn loạn, hấn ôn ngực thối lui trong khi binh khí không kịp chụp lại. Trần Linh không thừa thế xông lên mà dừng im nói: “Tôi có làm gì đâu mà mấy người đòi mạng chứ, thắng bại đã rõ, mau đi đi khi tôi đây chưa đổi ý!” Nói thì nói vậy nhưng trông ngực họ Trần đã đập loạn cả lên rồi, gã nghĩ thầm: “Hú vía quá, thanh đao đi ngang lạnh tê mặt, mau đi đi mấy ông nội! Không biết mình đã làm gì mà đủ thứ chuyện không rõ ắt gặp gì cứ ập tới.”

Anh em nhà Sa-bát nào để yên và từ bỏ mục đích, chúng không hèn mà cùng nhau sấn tới. Đây là lần đầu tiên Trần Linh đối mặt với tình thế hung hiểm như vậy, mồ hôi trán nhễ nhãi, sống lưng lạnh toát, nghĩ đến việc vừa mới thoát chết trong gang tấc không khỏi rung mình. Bụng bảo dạ: “Nên chạy cho mau, may mắn chắc không đến hai lần, huống hồ có tên kia nữa!”

Nghĩ vậy hai chân họ Trần cuống cuống xoay ngược tìm cách thoát thân. Anh em Sa-bát liền tức tốc đuổi theo. Chạy được một lúc thấy khoảng cách giữa mình và hai người kia không bị rút ngắn, có lúc càng được nói rộng ra, Trần Linh lấy lại bình tĩnh và nghĩ thầm: “Mình được học khinh công đã ba năm, đạo gần đây phát hiện ra có nội công kha khá trong người, vậy thì việc gì phải sợ bọn chúng chứ, tự mình nhát mình rồi.”

Giây lát sau về mặt họ Trần trở nên tươi tỉnh, động tĩnh trẻ con gã quay ngược lại làm mặt hề rồi vỗ mông trêu chọc hai kẻ đồ tể phía sau làm chúng tức điên lên, gia tăng cước lực. Vì Trần Linh hơi ngập ngừng cộng thêm đối phương bị kích, cho nên khoảng cách hai bên giờ chỉ còn chưa đến hai trượng.

Lúc này gã họ Trần lại tái mặt, gã lo nhìn phía sau không để ý vấp phải thanh cây khô bên bệ đường, té ngã lộn nhào. Thanh đao chém tới, sát khí kinh người, Trần Linh vội lăn mình né tránh, thân pháp mau lẹ gã bật người lên cầm đầu chạy tiếp.

Một lúc sau đôi bên cùng đến một bãi đất rộng. Trần Linh cứ cầm đầu chạy, không cần bận tâm phía trước mình có một cái giếng cũ. Bất thần lúc đẩy hai thanh đao phóng tới, lực đạo người phóng ra hùng hậu khiến hai món lợi khí bay như tên bắn, trong lúc cấp bách, họ Trần vội né tránh sang thành giếng, miệng la toát. Vô tình chân gã đập trúng đám rong rêu trơn lán trên phiến đá cũ, cú trượt này khiến thân người họ Trần loạng choạng, rơi tòm xuống miệng giếng sâu thăm thẳm. Tuy còn sáng trời nhưng ở trên nhìn xuống chỉ thấy một màu đen hun hút.

Chú thích: Nguồn wiki

(1)Bụt: là một danh từ (được sử dụng rộng rãi trong dân gian ngày xưa) khác để nói về Phật. Bụt cũng được gọi là Bụt-đà, Phật-đà, Bạc giác ngộ, Giác giả, Phật, có thể có các nghĩa sau: người giác ngộ, Thích-ca Mâu-ni, Phật tính, tận cùng thế giới, tuy nhiên cũng có thể được dùng để nói về những bậc thần thánh Việt Nam nhân từ, chuyên cứu giúp người tốt, trừng phạt kẻ xấu.

Phật giáo du nhập vào Việt Nam từ rất sớm, ngay từ đầu công nguyên với truyền cổ tích Chử Đồng Tử học đạo của một nhà sư Ấn Độ. Luy Lâu (thuộc tỉnh Bắc Ninh) là trị sở của quận Giao Chỉ sớm trở thành trung tâm Phật giáo quan trọng. Các truyền thuyết về Thạch Quang Phật và Man Nương Phật Mẫu xuất hiện cùng với sự giảng đạo của Khâu Đà La (Ksudra) trong khoảng các năm 168-189.

Do tiếp thu Phật giáo trực tiếp từ Ấn Độ nên từ Buddha (bậc giác ngộ - Phật) được phiên âm trực tiếp thành Bụt, từ Bụt được dùng nhiều trong các truyện dân gian. Phật giáo Việt Nam lúc ấy mang màu sắc của Tiểu thừa, Bụt được coi như một vị thần chuyên cứu giúp người tốt, trừng phạt kẻ xấu. Sau này, vào thế kỷ thứ 4-5, do ảnh hưởng của Đại thừa đến từ Trung Quốc mà từ Bụt bị mất đi và được thay thế bởi từ Phật. Trong tiếng Hán, từ Buddha được phiên âm thành Phật đà, Phật đồ rồi được rút gọn thành Phật.

Phật giáo ăn sâu, bám rễ vào Việt Nam từ rất sớm. Đến đời nhà Lý, nhà Trần, Phật giáo phát triển cực thịnh, được coi là quốc giáo, ảnh hưởng đến tất cả mọi vấn đề trong cuộc sống. Đến đời nhà Hậu Lê thì Nho giáo được coi là quốc giáo.

(2): Ma Linh: là tên một địa danh lịch sử của Việt Nam gồm các huyện Vĩnh Linh, Gio Linh, Cam Lộ thuộc Quảng Trị ngày nay

Ma Linh trước là một châu của Chiêm Thành, năm 1069 sau trận chiến với Đại Việt, vua Chăm là Chế Củ bị bắt đem về Thăng Long. Để được tha về nước, vua Chế Củ đã dâng 3 châu phía bắc Chăm Pa cho Đại Việt mà Ma Linh là một trong 3 châu đó. Sau khi sát nhập Ma Linh vào lãnh thổ Đại Việt, đến năm 1074 nhà Lý đã đổi tên Ma Linh thành châu Minh Linh

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi Là Một Người Lính !

Trần Linh ngã, đầu hướng xuống miệng giếng, gã nhanh trí lộn người hướng đầu lên trên để tránh va đập. Cứ thế thân người họ Trần rơi khoảng tám trượng thì tới mực nước. Cũng may giếng khá rộng, thân thể gã không bị va đập vào thành, nhưng có điều nước khá nông nên khi té xuống hai bàn chân chạm đáy, ngấm ngấm đau đớn.

Họ Trần quờ quạng, chói với giầy lát rồi phát hiện mực nước chỉ tới cổ gã nên được trấn an đôi phần. Bên trên nghe tiếng nói: “Hắn có chết không ta?” thanh âm khá quen chắc là của Sa-bát anh, lại nghe giọng nói khác, khá lạnh lùng: “Muốn chắc thì ném đá xuống, chúng ta có cần xác của gã không nhỉ?” Trần Linh đoán đây là tiếng nói gã còn lại.

“Không biết nữa! Nhưng đã làm thì phải lấy bằng cứ chứ!” Sa-bát anh nói, lúc đó có bốn người lạ mặc chạy đến, hắn ta liền quát: “Bọn mi là ai?” Trần Linh vô tình huy động nội công cải thiện thính giác nên nghe tiếng đáp xa xa vang vọng: “Giáo đồ Thiên Y A Na đến để trợ thủ thừa tướng quân, đây là tín lệnh!”

Sa-bát anh nói: “Đến cũng thật đúng lúc, các người mau dùng đá tảng ném xuống, để chắc chắn mực tiêu đã chết, rồi mau kiếm dây thừng đưa xác hắn lên!” Bọn người kia liền đáp “dạ”.

“Anh em ta đi làm chén rượu đi đại ca, lên thị trấn xem người đẹp hát hò nữa... ha ha!” Sa-bát anh nói: “Nếu đệ thích, có thể bắt nàng ta về Chiêm! Ha ha ha...” Nghe tên dũng sĩ kia nói, Trần Linh chấn động tâm thần, nghĩ thầm: “Hai tên ác ôn này có vẻ xảo trá, võ công lại cao cường, hẳn làm hại đoàn ca kịch thì sao, nhất là cô nương ấy... không được, mình phải ngăn bọn này!”

Trần Linh lần mò khắp nơi, ánh sáng mờ ảo nhìn đâu đâu cũng thấy rác rưởi, thành giếng thì rêu phong trơn láng, mũi gã thính nghe toàn mùi xú uế khó chịu. Trong lòng họ Trần đủ mối lo ngại, nhất là khi bọn kia sắp ném đá xuống.

Trời đã sập tối, quanh bia rừng tiếng quạ kêu oan oát, Trần Linh rùng mình nghĩ thầm: “Chẳng lẽ mình lại chết ở đây hay sao? Mình còn quá trẻ mà, vẫn chưa làm được trò trống gì, vẫn chưa lấy vợ như ý nguyện của cha. Không! Mình không thể chết được! Mình phải sống!” Chưa bao giờ cuộc sống có ý nghĩa với gã như thế này, chỉ có đến lúc sắp chết người ta mới biết trân trọng và nâng niu là vậy. Đầu óc bị nước lạnh xâm chiếm, Trần Linh lại suy nghĩ mông lung: “Đáng lẽ mình phải ở bên cha nhiều hơn, bớt những trò nghịch ngợm vô bổ để làm cha vui lòng, mình phải giúp đỡ hàng xóm nhiều hơn, họ vẫn quý mình cơ mà, mỗi khi có đồ ăn hay quà từ phương xa đều đến cho mình, à mà không... họ quý cha thì đúng hơn, mình chỉ được thơm lây... Còn hai bà dì nữa, mình có đến hai người mẹ thương mình vậy mà không biết quý, vẫn làm họ nhức đầu luôn... ối trời ơi! Làm sao bây giờ, phải chết như thế này sao?”

Chút ánh sáng hấp hối bị che bớt phần nào, linh cảm mách bảo Trần Linh bọn kia sắp làm điều chúng nói, tảng đá tuột khỏi tay tên kia, Họ Trần vội lặn người xuống né tránh, trong lúc phản xạ gã nghĩ thầm: “Đúng rồi! mình phải cố để sống sót qua những đợt đá rơi, khi chúng thả dây xuống thì mình bắt ngờ đánh gục tên đó, rồi nhanh chóng leo lên... Đúng rồi! Phải làm thật nhanh cho bọn ở trên không kịp trở tay.”

Tay chân Trần Linh co rúm lại, cái đầu được thân bảo vệ, từng đợt đá thi nhau rơi xuống, tấn công vào thân người, nhiều cảm giác đau đớn thì nhau lộn hành. Gã từng sống ở miền biển ba năm nên khả năng nhịn thở rất khá, nên cũng tự cảm thấy may mắn phần nào.

Giầy lát lẳng động, Trần Linh nhẹ nhàng ngoi lên, cổ gấn không gây ra tiếng động mạnh, trong người nhẹ nhõm đôi ba phần, trên kia bỗng nghe tiếng nói: “Hắn chết chưa nhỉ?” Có giọng người già hơn nói: “Cứ ném thêm một lần nữa cho chắc.” Bọn kia lại đi khiên đá, Trần Linh tái mặt, lúc này có một tảng đá lớn bằng lưng gã rơi xuống vai và khớp tay trái nên giờ những chỗ đó của gã đau đớn khôn tả, xem ra thương thế không hề nhẹ, còn lại cả thân người từ đầu ra đều bầm dập.

“Lần này mình nên có sự chuẩn bị!” Trần Linh lại lặn xuống, hai tay gã cố gấn bóí móc và xếp đặt một cái hốc đá tự tạo, giống như xây chiến hào để cản sức công phá của cung thủ đối phương.

Hai tay quờ quạng, đào xới Trần Linh phát hiện ra đám đất mềm, vui mừng trong lòng gã cố gấn đào một cái lỗ để chui vào, trong tình thế nguy ngập gã chỉ nghĩ được có vậy, bụng suy tính: “Hang để thì đã sao, là anh hùng cũng không cần cứng nhắc, mình lại càng không phải anh hùng gì, lo cái mạng cái đời!” Từ nhỏ Trần Linh đã rất thích nghe bà lão trong làng kể chuyện về các anh hùng lịch sử, các cao thủ giang hồ, nên rất khâm phục những cách xử sự, hành động dũng cảm của họ. Cũng là lý do gã thích ngao du.

Chỗ này đất mềm như cái hang có sẵn, đào đến đâu mạch nước tuông trào đến đó, càng rộng, càng dễ dàng hơn, Trần Linh ngoi lên hít thở, cặp mắt sáng của gã ánh lên vẻ vui mừng, gã nghĩ thầm: “Trời cứu mình rồi! Đã có thể chui được nửa người, chờ bọn kia ném tiếp mình vừa chui vừa đào, giờ phải hít no bụng cái đã, ối cha! Chưa bao giờ không khí lại cần thiết đến vậy, dù hơi bốc mùi!”

Sát cơ ẩn tàng đó đây, tiếp sau đó Trần Linh nghe tiếng kim khí va chạm nhau chan chát. Ở trong tối nhìn lên, Trần Linh thấy thấp thoáng một thân ảnh màu đen, bay qua nhảy lại nhanh như cắt. Sau đó giầy lát là tiếng la ó, tiếng rên la vì đau đớn. Trần Linh bụng bảo dạ: “Yêu quái xuất hiện hay sao?” Vẫn tính trẻ con gã tưởng tượng đủ thứ chuyện, rồi gã lạnh sống lưng nghĩ thầm: “Hình như cái giếng ở bia rừng này bỏ hoang đã lâu, lý do hình như có người chết thì phải, đúng rồi lúc còn nhỏ nghe mọi người kể có cô gái nhảy xuống đây tự tử vì oan ức gì đó hay sao ấy. Rồi mọi người bàn tán đủ thứ chuyện, cô ấy vẫn hay ngồi trên thành giếng, kể lể, kêu oan... Cha mẹ ơi! Ôn quá, này giờ vì cấp bách không để ý, xác cô ta có thể ở đâu đây...”

“Chị ơi, không phải là em cố ý đâu, em cũng vì muốn giữ mạng mà thôi! Em sợ ma lắm, đừng hiện ra nhát em nghe!” Trần Linh run như cây sậy, gãi khăn vải khắp nơi, hứa hẹn đủ điều.

Ngước đầu nhìn lên họ Trần Thấy hai con mắt mở to đang trừng trừng nhìn mình, không thấy mặt mũi người này đâu cả, hoảng hốt gãi vội quay đầu đi và lẩm bầm “tha... tha cho em!”

“Này! Có còn sống không! Tôi đến cứu anh đây!” Chát giọng đàn ông khoảng ba mươi, người trên chắc không nghe Trần Linh nói gì, anh ta nói thêm “Này... có nghe thấy không” hai ba lần.

Trần Linh trấn tĩnh nhưng vẫn chưa dám trả lời lại, gãi nghĩ cũng có thể bọn kia giả vờ để xem thử gã còn sống hay không. Người kia vẫn kiên nhẫn gọi thêm nhiều lần, Trần Linh xoay chuyển ý nghĩ: “Giọng người này nói tiếng Nôm rất chuẩn, giống như dân ở kinh thành Thăng Long, khác hẳn cái giọng lớ thớ của người Chiêm.” Nghĩ vậy Trần Linh đánh bạo nói: “Tôi có nghe! Ông là ai?” Người trên nói giọng vui mừng: “May quá! Anh không sao chứ, tôi là thuộc hạ của Bình Nam tướng, có nhiệm vụ bảo vệ anh, anh có leo lên được không?”

Trần Linh ngạc nhiên ra mặt: “Gì chứ, mình có giao hảo gì với ông ta đâu mà cho người bảo vệ mình, mình con cháu dân đen mà ... Bình Nam tướng này hình như có nghe quen quen. À đúng rồi, lúc nhỏ hình như ông ta có đến nhà hay sao ấy, đúng rồi lúc đó cả làng rối loạn, lính gác đi đông cả trăm người, cả làng đến coi náo sự. Ông ta tới nhà để rèn vũ khí hay sao ấy... Hóa ra là vậy!”

Trần Linh liền đáp: “Tôi không leo được, có dây thừng đó không?” Người kia vội đáp, có thì có nhưng trước khi chết tên kia chém đứt thành nhiều đoạn rồi! Để tôi buột lại, anh ráng chờ một lát.” Trần Linh giật mình: “Anh đã giết họ sao?” Người kia đáp: “Tôi cũng không muốn vậy, lý tưởng tôi và họ chẳng khác nhau, đều là những người lính, nhưng không cùng chiến tuyến. Chúng tôi không có quyền lựa chọn, chúng tôi chỉ biết mình đã nhận nhiệm vụ và phải hoàn thành, thế thôi!”

“Nhưng đâu cần phải giết người!” Trần Linh nói, anh lính đáp: “Tôi gieo nhân ác, nhưng biết đâu góp phần cho Cờ Việt gặt hái quả lành, không còn lo cuộc chiến Việt Chiêm xảy ra lần nữa. Còn nếu tôi do dự, họ gọi đồng bọn đến, cả tôi và cậu đều chết vô nghĩa, rồi Việt Chiêm lại đánh nhau, tử thương vô số, cha mất con, vợ mất chồng ... Ồi chao! Đúng sai ở đời thật khó nói, từ lâu tôi đã không thêm bận tâm tới nữa. Tôi chỉ là một người lính, ăn bát cơm của dân cày thì tất nhiên phải bảo vệ họ.” Trần Linh bùi ngùi suy nghĩ không nói gì, cứ để mặc thời khắc trôi qua.

“Có lạnh lắm không, tôi ném rượu xuống đây!” Người kia nói rồi, một túi da dê ném xuống, Trần Linh đón lấy, không suy nghĩ gì, tu một hơi dài, không kìm được vội nói: “Rượu ngon quá, mùi lạ và thơm quá, đã thật, tôi uống hết luôn nghe!”

“Ha ha ... tôi vẫn còn một túi anh cứ tự nhiên.” Người trên cười nói vọng xuống: “Đây là rượu ... nổi tiếng đất Chiêm Thành, chôn cất trên ba mươi năm, chỉ dành cho vua chúa, quyền quan uống thôi đấy ... phương pháp nấu rượu của họ thật đặc biệt, lên men đến ba lần mỗi lần thêm một loại trái cây, nước lấy từ lòng suối trong nên hương vị rất đặc biệt đậm đà, mỗi hớp lại có hương vị và nồng độ khác nhau. Ồi! Tự nhiên nhắc đến lại thèm, anh có thể ném túi rượu lên lại cho tôi được không!”

“Anh còn một túi cơ mà?” Trần Linh ngạc nhiên hỏi, anh lính gãi đầu cười trả lời: “Tôi nói dối anh đấy thôi, đó là túi cuối cùng, không biết tôi có thể quay lại đất Chiêm để trộm tiếp nữa không, nên muốn ... Ồi chao! Thèm quá, anh ném lên đi nào!”

Trần Linh cười hề hề nói: “Nhưng tay tôi đang bị thương.” Người kia: “Anh chơi kỳ vậy! Bị thương đúng lúc thật! Anh gạt tôi phải không?” Trần Linh nói: “Anh đoán đúng rồi!” Túi da dê được ném lên, anh lính vội chụp lấy tu một trảng, họ Trần ôm tay phải ngấm ngấm đau đớn, gãi nói vọng lên: “Mấy lần tôi bị đánh bất tỉnh, rồi ai đó đưa tôi về, người đó có phải là anh không?”

“Không phải tôi!” Anh lính nói: “Mà người anh ăn gì mà nặng thế không biết, lại gây thù chuốt oán tùm lum, già trẻ, gái trai đều có, khiến tôi bị rượt chạy gần đứt hơi.”

Trần Linh cười nói: “Sao nói không phải và biết rõ vậy?” Anh lính lại cười: “Tôi nói dối đấy!” Trần Linh thấy đối phương kỳ quái nhưng rất thú vị đứng ý gã, lại nói: “Hỏi vậy thôi chứ tôi biết hết rồi! À mà anh tên gì, tôi là Trần Linh.”

“Lâm Tấn... hi hi, ực ực...” Anh lính cười rồi nắm túi dê tu một trảng nữa, Trần Linh nói: “Tên anh nghe gì mà nặng nề vậy?” Lâm Tấn ném túi dê xuống và nói: “Bắt lấy! Tên anh nghe cứ như muốn nhận đồ của người ta không à! Lính ngô, lính tiền, lính gạo... ha ha...”

Trần Linh đón lấy túi da dê cười nói: “Linh rượu nữa chứ, vậy tôi với anh đi chung là hợp rồi, lính một tấn ngô, một tấn tiền, một tấn gạo ... ha ha ha.”

Trần Linh nắm lấy túi rượu uống một hớp thì nghe thấy tiếng nói lớ thớ khá quen “Giết hán!”, tiếp sau đó sợi dây thừng ném xuống, họ Trần quát lên: “Lâm Tấn có chuyện gì vậy!” Họ Lâm nói giọng cấp bách: “Lên nhanh có cung thủ.”

Sợi dây thừng bị một thanh đao chặt đứt, Trần Linh giờ muốn lên cũng không được nữa rồi, trong lòng lo lắng đến an nguy của người bạn mới vô cùng. Họ Trần quát lên: “Anh cứ mặc kệ tôi, cứ chạy đi...”

“Đừng nói những lời như vậy nữa, chẳng khác nào anh đang sỉ nhục tôi, tôi là một người lính!” Lâm Tấn nói giọng đanh thép, Trần Linh tâm tư rồi bời, gãi cổ bám vào thành giếng nhưng vô ích. Gã điên tiết lên đâm vào thành và quát: “Các người mà làm hại họ Lâm thì đừng có trách Trần Linh này... Có ngon thì nhảy xuống đây đầu tay đôi!”

Tiếng kim khí va chạm liên hồi, một lúc sau, nghe thanh âm Sa-bát anh quát “chết này” rồi nghe tiếng hán cười, Trần Linh nôn nóng trong lòng, ruột gan như muốn sôi lên, họ Trần quát lên: “Tên Chiêm Thành kia, có dừng tay lại không, anh ta chẳng liên quan, có ngon xuống đây đầu tay tao này! Lâm Tấn anh mau chạy đi!”

“Ha ha! Tên đồng bọn mi chết rồi, dám giết bốn người của tao. Giờ định làm theo ý mi, nhưng bọn tao có mười tay cung thủ mới đến, mà tao lại đang muốn thử tài chúng... ha ha, mi sống cũng dai thật!” Sa-bát anh nói rồi, những bóng đen ập tới. Trần Linh chưa xót trong lòng, gã xoay chuyển ý nghĩ: “Người anh em, cậu đã vì tôi mà mất mạng, tôi thề sẽ sống để trả thù cho cậu, báo đáp gia đình cậu!”

Trần Linh vội lặn xuống, hướng thân người chui vào mạch nước ngầm, ra sức đào bới. Lướt tên đầu tiên đã bắn xuống, Trần Linh giật mình, chân trái đau điếng, gã nghiến chặt hàm răng cố sức đào, gã đã bị trúng tên rồi, gã co chân dùng tay bẻ gãy mũi tên rồi tiếp tục.

Vào lúc sinh tử cận kề, Trần Linh quên hết mệt nhọc và đau đớn. Hai tay họ Trần càng đào càng nhanh, càng thấy dễ dàng. Giây lát sau gã theo mạch nước ngầm, cứ đào theo hướng dốc xuống. Lúc này Trần Linh đã ở vị trí an toàn, cung tên không thể làm gì được gã nữa.

Không lâu sau đó, khoảng cách của gã với thành giếng đã gần một trượng theo phương dốc xuống. Nín thở đã lâu, bây giờ có quay lại cũng không biết có sóng nổi với con mưa tên không, Trần Linh không còn cách nào khác, gã vẫn cứ đào.

Phía trước mặt họ Trần là ánh sáng yếu ớt, gã càng ra sức, cả thân người chui tọt ra, đây có vẻ như là một cái hồ, không thể tả hết sự vui mừng trên nét mặt gã. “Minh thoát rồi!” Trần Linh bơi lên, nước ở đây không sâu lắm, chừng hai trượng là họ Trần có thể thoả thê hít thở.

“May quá không hiểu tại sao ở đây lại có hồ nước!” Rồi họ Trần lại nghĩ: “Nếu mình phát hiện ra sớm, cậu bạn họ Lâm chắc đã không vì mình mà chết!” Phóng mắt nhìn bốn bề, Trần Linh phát hiện ra mình đang ở trong thạch động, rộng chừng bốn trượng vuông, xung quanh là hốc đá, rễ cây, cùng dây leo chằng chịt. Ở góc phía đông có một cái hốc đá nho nhỏ, vừa đủ thân mình gã chui vào, bên trong đó đen thui một màu. Trần Linh đảo mắt xung quanh thăm nhủ: “Ánh sáng này ở đâu ra nhỉ!” Rồi gã giật mình la toán lên khi thấy một cái lỗ ở góc tây, nhìn vào đó thấy một cây đuốt.

“Nơi đây có người ở hay sao?” Họ Trần không biết nên vui hay buồn nữa, gã vội rửa sạch bùn đất rồi leo lên, mũi tên ở chân gã không dám rút ra, cứ để như vậy mà lê lét về hướng tây. Đến gần, Trần Linh nghe có tiếng người khá ồn ào, gã vội đi nhẹ rồi tiến đến cái lỗ phát ra ánh sáng, rụt rè đưa mắt quan sát.

Trần Linh giật mình sém la thất thanh, bên kia là gian phòng rộng gấp đôi nơi đây. Xung quanh là vàng bạc vùng vãi. Có tất cả mười bốn người ở nơi này, chia làm hai bên đứng đối diện nhau, một bên sáu, một bên tám.

“Đã lâu rồi, tổ chức chúng ta không có một người đứng đầu ra lệnh hành động. Các người cứ muốn mãi thế sao? Các người cứ tin vào một đứa nhỏ, thò lỗ mũi xanh hay sao? Lấy gì để phục chúng, thật nực cười!” Người nói thân hình cao lớn và vạm vỡ, mặt mày dữ tợn, râu ria lồm sồm, hằn cội trần, mình đầy hình xăm rồng rắn, cá sấu.

“Đinh Long còn nhỏ thì sao chứ! Cậu ấy là con trai của hội chủ, thân thể tôn quý, là rồng là phượng, còn nhỏ mà tư chất đã hiển lộ, chẳng bao lâu sẽ trở thành đại cao thủ. Loại như ngươi có luyện cả đời cũng chỉ đủ nạt trâu, bắt chó, họ Tạ ngươi xứng để buông lời chê bai hay sao?” Bên kia liền có người đối đáp, người này là một lão già, mặt nhăn nheo, bề ngoài lồi thối. Bên ông là một cô gái, khoảng gần ba mươi trông khá xinh đẹp, nhưng cung cách ăn mặc và điềm trang khá dung dị, cô ta nói: “Đúng vậy! Các người lúc nào cũng hô hào trung thành, thế non hẹn biển này nọ, vậy mà giọt máu của hội chủ bị nạn, các người lại khoanh tay đứng nhìn, vô tình vô nghĩa, còn đòi tự bầu nhau lên nắm chức vụ cao quý này. Thật đáng kinh...” Nói rồi nàng ta phun ra đất một bãi nước miếng, như cách những gã đàn ông thô lỗ chốn giang hồ vẫn thường làm.

Hai người này là hộ vệ của Đinh Long, họ từng cứu cậu bé ở pháp trường Quốc Oai cách đây hơn một tháng. Bên cạnh họ còn sáu người khác mặt mày nghiêm nghị, căng thẳng. Trong đó có hai người trông như nhỏ sĩ, tuổi trung niên mặt mày anh tuấn, râu tóc gọn gàng. Đôi nam nữ mặc đồ giống người Mường, tuổi khoảng ba mươi, da hơi đen, ra dáng can trường, tư thế vững chãi. Một cô bé tuổi chừng mười một, mười hai tuổi, khá xinh xắn và cao hơn những đứa trẻ cùng trang lứa. Ngoài ra còn có một lão bà lão, tóc bạc phơ, trông rất cao tuổi, đến tám, chín mươi là ít, bà là người duy nhất ngồi ghế. Ai nấy trông đều đặc biệt ấn tượng, Trần Linh rất ít khi gặp qua những người như thế này.

“Người Nùng đã khó đối phó, huống hồ giờ đang liên minh với Tây. Hội Giao Long chúng ta mấy năm qua suy yếu lực lượng, cứ trốn chui nhủi không tuyển thêm được hội viên nào ra đáng. Các người định dẫn anh em đi chết cả sao!” Người nói là một lão già da mặt còn căng, ánh mắt ôn nhu hòa hảo, râu tóc còn đen, tuổi trên năm mươi.

“Huỳnh bô lão nói đúng! Chúng ta với Nùng tộc chẳng có ân oán gì, tù trưởng của họ cũng rất hòa nhã, chỉ dựa vào những lời nói phiến diện của hai người... không nên làm liều, phải điều tra thật kỹ...” Người này da mặt hồng hào, râu tóc bạc phơ. Trần Linh càng nhìn càng thấy quen mặt, cả giọng nói cũng vậy, gã nghĩ thầm: “Đúng rồi! Chính là lão già già thân già quý, tháng trước đến đường về nhà mình đã gặp lão.”

“Huỳnh lão, Phạm lão nói đều có lý! Đúng vậy! Đúng vậy!” Bọn sáu người mé đông, thay phiên tán thành ý kiến của nhau. Bên tám người mé tây cũng tranh giành nhau nói, cuộc đấu khẩu càng lúc càng trở nên náo nhiệt. Trần Linh đoán rằng những người này là một tổ chức nào đó trong võ lâm. Hành động và binh khí họ mang theo người, đoán chắc không phải dân nông lương thiện.

Nho sinh mặc áo xanh lam đi đến vị trí giữa hai bên, đưa tay tỏ ý khuyên can và nói: “Các vị có thể cho họ Ngô này nói vài lời được chăng?” Cuộc tranh cãi dần thưa thớt tiếng nói, cho đến khi dừng hẳn nho sinh mới cất lời: “Việc cứu tiểu hội chủ tất nhiên phải làm... đó là nghĩa khí của những người trong hội. Thấy con cháu anh em bị nạn, không trợ cứu thì dẹp cái hội này cho rồi. Các vị nói có phải không?”

Bên mé đông người “nhưng”, kẻ “nhị”, này nọ, còn bên mé tây gật gù đồng tình, văn sĩ nói tiếp: “Nhưng cứu thế nào, không thể nông nổi nhất thời, nhất sự việc này có ảnh hưởng đến sự tồn vong chung thân của hội.” Đầu mắt nhìn thái độ mọi người, nho sinh tiếp tục giọng nói điềm đạm, hòa hảo: “Như thế này! Chúng ta hãy lập ra một môn phái mới, cử một người làm bang chủ, tiện việc để phát triển thành viên, cũng như trốn tránh sự dò la của triều đình. Cùng lúc đó chúng ta sẽ thâm nhập Nùng tộc, dò la tin tức thiếu chủ, các vị thấy thế nào, thiết nghĩ chúng ta không nên chia rẽ, bè phái nữa...”

Số đông mọi người gật gù, họ Ngô nói thêm: “Nói họ Nùng không có tham vọng điều đó không chắc, hẳn ta vẫn thường tuyển mộ cao thủ, kết thân danh sĩ và bài thơ cổ có xuất xứ thần bí kia, ai dám chắc hẳn không có tham vọng chiếm làm của riêng!”

Lời nói của văn sĩ họ Ngô có vẻ đã xoa tan mọi khúc mắc của hai bên, không ai nêu lên ý kiến gì, bà lão lớn tuổi, móm miệng nhai trầu, tươi cười cất lời: “Già thấy thẳng nhóc họ Ngô này nói đúng đấy... cứ làm vậy cho già!”

Bên sáu người cũng không có ý kiến gì, Huỳnh lão tóc đen đứng ra nói: “Sáu người bọn chúng tôi tán thành, ba hôm nữa, sau khi truyền tin cho tất cả hội viên, chúng ta sẽ họp bàn tại đây. Hồng lão ung ý chứ ạ!” Lời nói ông ta nghiêm cung hết mực, lão bà nói: “Đồng ý, già đồng ý!”

Bên sáu người cung tay ra về, lần lượt bên mé đông cũng đi đến miệng hang lớn. Giấy lát sau, tại gian phòng đá chỉ còn lão bà và cô bé nhỏ tuổi.

Lão bà đột nhiên hướng về phía Trần Linh nói: “Đưa nào lấp ló đó bây!” Họ Trần giật giật cả người, gã té xuống, nửa cây tên còn lại va chạm vào đá khiến vết thương của gã ứa máu ra, gã buột miệng rên la.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tôi Sẽ Buồn Ngàn Năm !

“Vết thương xem ra rất nặng đấy chứ!” Bà lão nói giọng già nua, Trần Linh nhăn mặt thanh minh: “Cháu không định vào đây để nghe lén chuyện của mọi người đâu ... Cháu bị truy sát, vì muốn giữ mạng nên cháu đào một cái hang từ cái giếng cũ, may mắn sao lại vào chỗ này, cháu sắp chết ngộp ...”

“Ta tin” bà lão nói, trên nét mặt Trần Linh và cô bé kia lộ vẻ ngạc nhiên. Bà lão cúi xuống xem vết thương họ Trần và nói: “Tên có độc, nhóc chết chắc rồi!”

Trần Linh hơi run giọng nói: “Có độc sao?” Bà lão xoay ra nói với cô bé: “Lấy đồ nghề châm cứu của cụ đến đây!” Cô bé vâng lời, rồi bà nhìn họ Trần giấy lát cất lời: “Vết thương có thể chữa khỏi, nhưng nhóc đã nghe hết chuyện của bọn già, chỉ có đường chết hoặc tù chung thân thôi, chọn cái nào?”

Trần Linh ngần ngừ không đáp, bà lão cười ha hả để lộ hàm răng đen thui nói: “Hỏi vậy thôi, chứ ai lại chọn đường chết chứ, sống chờ cơ hội tẩu thoát khỏi đây chứ nh... ha ha!”

“Cháu sẽ chết! Nhưng không phải bây giờ!” Trần Linh bỗng nhiên lấy lại vẻ mặt trầm tĩnh nói, bà già đắm chiều nhìn gã, Trần Linh mắt ánh lên nét cương nghị, khác hẳn vẻ sợ sệt lúc trước.

“Vậy là ngày mai hay ngày mốt?” Bà lão nói, Trần Linh vẫn nét cương nghị đáp: “Cháu không dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, còn nhiều việc cần đến cháu, cháu cũng không cam lòng chung thân ở đây!”

“Cũng thường thôi, có thể đoán được, già cần một câu trả lời hay hơn nữa! Nhóc đáp được, già giải độc rồi tha cho mà về!” Bà lão vẫn nhìn họ Trần với nét mặt không thay đổi.

Trần Linh quỳ xuống đưa trái lên và nói: “Xin trời đất chứng giám, Trần Linh xin tuyên thệ, nếu những sự việc hôm này nghe được mà đem nói cho người khác biết, sẽ bị chết không toàn thân, chết cả dòng họ...”

Bà lão vẫn nhìn vào cặp mắt sáng quắc của họ Trần, như muốn soi rọi tâm can gã. Lát sau bà nói: “Nhanh trí lắm, nhưng nhóc vẫn phải chung thân ở đây, trừ khi giúp già hai việc nhỏ!”

Trần Linh không biết nên vui hay nên buồn, gã cất lời: “Chuyện nhỏ là chuyện gì?” Bà lão tỉnh bơ đáp: “Thứ nhất là đánh bại hết đám người lúc nãy, nhất là cái tên thư sinh họ Ngô, thứ hai là xông vào nhà tù trưởng của tộc Nùng, đánh bại hãn cứu đưa nhỏ cuối cùng nhà họ Đinh!”

Trần Linh giật mình, lời của bà lão khác quá xa với dự đoán của gã: “Vậy là chết chắc rồi! Bà chơi gì kỳ vậy! Sáu người kia còn e dè, huống hồ...”

Bà lão cười nói: “Sao cậu không nghĩ đến việc giả vờ đồng ý, rồi khi ra ngoài tìm cách chạy trốn?” Về mặt Trần Linh tỏ ra ngờ ngạc, bà lão chăm chú nhìn vào mắt gã, tuyệt nhiên không có phản xạ vui mừng hay giả vờ gì. Bà mới lẩm bầm: “Nhanh trí nhưng quá ngây thơ, ở đời kẻ thắng đa phần thường xảo trá, lắm mưu mẹo.”

Trần Linh nghĩ thầm “Minh mà không đủ xảo trá ư! Lão bà này nhìn nhầm người rồi!” Lúc đó cô bé nhỏ tuổi cũng vừa đến. Vết thương của họ Trần bắt đầu đau đớn khi gã nghĩ về nó, còn trong cảnh thập tử nhất sinh lúc này, gã chẳng có cảm giác gì.

Sau thời gian khoảng hai thì thần, vết thương nơi chân phải đã được giải quyết xong, bó buột cẩn thận. Trong lúc chữa trị cho họ Trần bà lão bắt mạch gã, từ đó ánh mắt bà cứ tỏ ý cười hoài, Trần Linh cảm thấy khó hiểu nhưng gã cũng không bận tâm lâu.

Nơi đây gồm hệ thống hơn hai mươi cái hang đá lớn nhỏ, có cái chỉ bằng hố xí, có cái rộng đến bảy, tám trượng. Bà lão cho Trần Linh hay, nơi đây từng là một mỏ vàng, qua nhiều cuộc binh biến thay đổi chủ, đến nay bị lịch sử vùi lấp, ngoài những người có vai vế trong Giao Long hội, chỉ có mình gã biết.

Ba người đi đến một gian phòng khá rộng, chừng ba trượng vuông, chứa toàn nhu yếu phẩm, cho cuộc trốn tránh lâu dài. Trần Linh được đưa đến một cái giường đá, có phủ chiếu manh nằm nghỉ. Hai bà cháu đến một cái hốc đá đốt lửa và sơ chế thức ăn. Trần Linh muốn giúp nhưng họ ngăn cản. Gã từ nhỏ đều tự làm mọi việc, không có mẹ chăm lo, nhưng bù lại gã có cơ hội để tự lập. Gã không quen được hậu hạ, nằm không mà ăn nên đi dọn chén.

Bà lão tỏ vẻ quan hoài đến họ Trần, sợ vết thương của gã bị loét ra, khó lành nên cứ cản, Trần Linh nói “không cho gã làm, gã sẽ không ăn”, bà lão đành nhường bước.

Cô bé thì vui lắm, cứ cười mãi, vì từ nay cô có thêm một vị ca ca. Cô bé cứ hỏi họ Trần đủ điều, nhất là về cuộc sống bên ngoài ra sao. Trần Linh ngạc nhiên khi biết từ tám bé đến giờ cô chỉ sống ở đây. Gã ngầm nghĩ: “Hai người này xem ra rất tốt bụng, vậy mà lúc đầu mình cứ lo sợ.”

*****

Đã hai ngày trôi qua, vết thương của gã họ Trần cũng không còn đau đớn gì nữa. Quanh quẩn khắp hang lớn, lối nhỏ chẳng có gì chơi, gã dành phần nhiều thời gian cho việc luyện khí công, lâu lâu đến kê chuyện cho cô bé, rồi gã bày những trò chơi dân gian gã biết lúc nhỏ. Cô bé thích lắm, cô cứ lèo đèo theo gã luôn. Gã thấy bà lão hiền từ, nên thử xin ra ngoài hít thở không khí, nhưng chỉ nhận được nỗi thất vọng, bà lão nói rằng: “Lối ra vào mỏ vàng cổ này, chỉ bên ngoài mới mở được, và những người có khinh công thượng thừa mới nhảy từ đỉnh đèo bên kia qua được.” Dù sao gã cũng hiểu ra lý do vì sao bà lão nói “phải đánh bại tất cả những người kia!” Càng nghĩ Trần Linh càng thấy khó khăn với vợ, nhưng gã vẫn phải cố gắng dụng công.

Mấy ngày sau, vết thương của Trần Linh đã khỏi hẳn, bà lão tháo băng, vui mừng nói: “Thật không ngờ vết thương to như vậy mà mau lành đến vậy!”

Trần Linh cười: “Cũng nhờ thuốc của cụ có công hiệu! À mà cháu đã đi hết khắp nơi, thấy mé đông có cánh cửa sắt kiên cố, không biết trong phòng ấy có gì vậy cụ?”

Bà lão ánh mắt hơi lạ đáp: “À ... đó là lối đi vào cái hang không có chỗ thông thoát khí, vào đó không thở được, cho nên Đình hội chủ đã làm cánh cửa vĩnh cửu, không có khóa, để cấm người vào, cháu đừng bận tâm đến nó!”

Trần Linh hơi thất vọng đáp: “Dạ! Cháu biết rồi! À mà đã hơn ba ngày sao không thấy những người kia đến?” Bà lão đáp: “Chúng không đến đây, chúng nhóm họp ở nhà tiểu tử Nguyễn Bá!”

Trần Linh: “Nguyễn phú hộ sao?” Bà lão cười nhe răng nói: “Cậu ở làng này mà không biết hay sao, chúng ta đang ở dưới khuôn viên của nhà hắn đấy!”

Trần Linh thoáng thót: “Ông ta cũng là người trong hội à?” Bà vào đáp: “Ngạc nhiên lắm sao, đừng trông bề ngoài, hắn là một trong tứ trụ, bồi phận chi sau già và hội chủ thôi!”

Trần Linh lại đi dạo, những hang hốc ở đây gã đã khá quen thuộc, chỉ có cánh cửa sắt là khiến gã tò mò. Không lâu sau, gã đã dùng chân chôn đó. Cánh cửa này rộng nửa trượng, cao chỉ tới cổ họ Trần, trông khá dày và nặng nề. Quả nhiên không có ổ khóa hay chốt cửa gì.

“Làm sao để mở đây ta, trông thái độ cụ bà hơi khác lạ, rất có thể đây là cửa ra, làm nơi ẩn nấp chẳng lẽ không chứa một sinh lộ.” Trần Linh loay hoay, rờ soạng khắp nơi một hồi lâu nhưng vô vọng, gã chán nản ngồi bệch xuống, nghĩ thầm: “Mình không thể chôn thân chôn này được, cha sẽ lo lắng lắm. . . Không có khóa, không có khóa, tổ cha nó, làm cửa gì kỳ vậy!”

Trần Linh suy nghĩ hồi lâu, rồi mắt gã sáng lên, mừng rỡ nói: “Đúng rồi! Không có khóa thì đừng mở, cứ vậy mà đi vào thôi!” Họ Trần cúi người thấp xuống cứ thế tông mạnh vào, trán gã va vào cánh cửa một cái, lực đạo không nhẹ, gã ôm đầu suýt xoa đau đớn.

“Ôi điên cái đầu mất thôi! Sắt gì mà cứng thế không biết ... sắt cứng, sắt cứng ... á thật là ngu quá, sắt cũng có lúc cứng lúc mềm, con cháu thợ rèn mà đạo lý đơn giản như vậy cũng không biết, hóa khắc kim cơ mà!”

“Nhưng cũng không được! Ở đây chỉ có một vài lỗ hổng nhỏ để thoát khí, mình đốt lửa thì cả cái hang này chết ngột hết. . . Trời ơi, sao mà đau đầu thế này! Cánh cửa thật kỳ quái, đẩy qua lại không được, đẩy tới đẩy lui cũng không xong. . .” Ánh mắt họ Trần Liền sáng lên, gã đi đến, nắm thanh ngang của cánh cửa đẩy lên, không có tác dụng gì, gã lúi nguợc kéo xuống liền nghe tiếng keng kéc. Nét mừng rỡ hiện ra trên mặt, Trần Linh càng ra sức, cánh cửa dần di chuyển, tuy hơi nặng, nhưng họ Trần sức gã rất khá nhờ làm việc nặng, huống hồ giờ đây gã đã biết cách vận khí công để trợ lực. Không bao lâu cánh cửa sắt nặng nề đã được kéo xuống quá nửa. Trần Linh không ngờ có người nghĩ ra chuyện kỳ quái này, làm cánh cửa đi xuống, không theo một lối, lẽ thường nào.

Trước mặt hiện ra lối đi nhỏ hơn cánh cửa, thảo nào không cách nào di chuyển được. Thấy cái hang có vẻ dốc lên, Trần Linh mặt vui như người ta bắt được vàng. Gã không thể ngăn đôi chân mình hướng đến tự do.

Đi được khoảng sáu, bảy trượng theo đường dốc, Trần Linh tới một cái hang trống trơn, bề rộng khoảng một trượng, cao hơn thân người gã một gang, phía trên là nhiều phiến đá lớn làm trần, không cách nào để đào bới được. Ánh sáng ở đây yếu ớt vô cùng, chỉ hơi lóe ở trung tâm. Trần Linh mặt mày liền trở nên thiếu não, ở đây chỉ có một cái lỗ nhỏ chưa bằng lòng bàn tay, nhìn lên thì thấy có thêm phiến đá khá phẳng để lên, những khe hở nhỏ miễn cưỡng để cho một vài tia sáng nhỏ chui vào. Họ Trần Mệt mỏi ngồi bệch xuống, mặt mày thất vọng ừ ừ, nghĩ thầm “Chẳng lẽ định mệnh của mình là ở đây hay sao. . . Không! Trần Linh này sẽ không đầu hàng, mình sẽ lấy cái gì đó để đập vỡ những tảng đá cả chón kia! Hừ. . .”

Lúc đó bất ngờ Trần Linh nghe thấy thanh âm thanh thoát của nhạc cụ, gã bắt đầu bận tâm chú ý, khí lực trong người dao động khiến ngũ giác quan gã trở nên ưu việt hơn. Là tiếng đàn tranh, Trần Linh vui mừng la lớn lên: “Có ai đó không! Mở cửa cho tôi! Mở cửa!” Gã la một hồi lâu, nhưng dường như đối phương không nghe thấy gì, họ vẫn tiếp tục theo đuổi nhưng thăng trầm của cung đàn.

Trần Linh cảm thấy vô vọng, gã đành dừng lại chờ đối phương ngừng nốt nhạc sẽ tiếp tục cố gấn. Đây là một bài nhạc tình yêu buồn bã, từng nốt thăng trầm như muốn náo lòng của gã thanh niên. Gã tự nhiên nhớ đến cha mình, nhớ người thân, nhớ cả anh chàng họ Lâm mới quen biết nhưng dường như tâm ý như đã tương hợp từ lâu. Rồi gã nhớ đến cô gái ấy, cô gái có nét đẹp thanh khiết tựa hoa sen, gã cứ nhớ nhung và nuôi lớn tương tư trong lòng, chẳng biết tánh tình người ta ra sao, nhưng sức hút của đôi mắt ấy, khuôn mặt trắng ngần tự nhiên ấy, cứ ám ảnh, cứ hành hạ gã.

“Bật” Bỗng nghe thanh âm dây đàn bị đứt, người kia dừng điệu khúc, Trần Linh như thoát khỏi cơn mê mị, bấn loạn. Từng thời khắc nặng nề trôi qua, Trần Linh như muốn nín thở, không biết cảm giác kỳ lạ khiến mồ hôi gã sôi sã hay do không khí ở đây quá nóng nực nữa.

Với giọng điệu buồn bã như một lần nữa, muốn náo lòng của Trần Linh, thanh âm ngọt ngào trong trẻo vang lên: “Chị sắp phải lấy người chị không thương rồi Vệ Đông ơi!”

Một giọng nói khác: “Đạ! Nhưng biết làm sao giờ, hôn sự với Ngô gia đã được ông chủ định từ lâu rồi, chị cũng không nên buồn phiền! Em thật không muốn thấy chị như vậy!”

Giọng nói của người này, từng làm Trần Linh rung mình, gã nhận ra chủ nhân của nó chính là cô gái có khuôn mặt góc cạnh, chân tay to lớn, khá giống đàn ông.

“Chị đã chờ đợi chàng từ rất lâu, khi ngô vẫn chưa trở bông ngoài đồng, khi lúa mới xanh màu mạ non. Rồi chàng đi biệt, chàng đã đi đến nơi phồn hoa đô hội, yến oanh nơi thành đô đẹp như mộng, chàng đã bỏ quên tuổi thơ với cô bé quê mùa, bỏ quên chị mất rồi.” Giọng nói ấy thanh tao, trong trẻo đến kỳ lạ, cảm tưởng như chưa bao giờ nàng nói ra những từ ngữ nặng nề trách móc, lúc nào cũng dành những lời từ ái cho người khác. Trần Linh cảm thấy tâm tư xao động mãnh liệt, gã nhớ lại trên thành hồ ngày hôm đó, chính giọng nói này đã làm gã tương tư bao ngày, gã vẫn mong được đến xem nàng hát và vừa mới đây thôi họ Trần nghĩ về nàng, cô gái có tên Nguyễn Hoài Đông.

Có một nhạc sĩ nào đó đã hát: “Người còn gái không được quyền chọn người mình thương mến để gởi gắm cả đời, trừ khi cô ta chết... và cô gái trong bài hát ấy đã chọn cách chết với người tình thanh mai trúc mã. Chị vẫn tin vào duyên phận, và chị không muốn ngừng đấu tranh, có lẽ em sẽ cho rằng chị bông bột nhưng chị vẫn tin vào cảm giác ấy. Chị có chàng mới cho chị cảm giác gần gũi, cảm giác chân thành, dù chàng đôi khi đối xử tệ, hay chọc phá chị nhưng vẫn luôn quan tâm chị, bảo vệ chị và sẵn sàng hy sinh vì chị. Không những vậy, chàng còn là một đàn ông tốt, luôn giúp đỡ mọi người!”

Trần Linh chưa xót nghĩ thầm: “Anh chàng kia thật là may mắn, có người đẹp như thiên tiên tương tư vì hắn, vậy mà hắn lại bỏ đi lên kinh thành làm gì không biết, thật là khủng điên quá.” Rồi gã xoay chuyển: “Cũng có thể hắn muốn lên kinh thành để thi làm trạng nguyên, rồi mới có thể đường đường chính chính đến hỏi cứu nàng ta! Có lẽ vậy, một cô gái xinh đẹp tài năng như vậy không ai nỡ xa đâu! Ôi cha! Nãy giờ mình nghe trộm chuyện của người ta thế này, thật là không đúng!”

Trần Linh định quay đi dù không muốn, nhưng bất ngờ tai gã nghe tiếng hát, giọng hát của cô gái thánh thót vô bì, êm dịu miên man như dẫn Trần Linh vào thế giới của nàng, một thế giới xinh đẹp, nhưng buồn bã thế lương.

Ca từ của bài hát, một cô gái đang tương tư, ngày đêm thương nhớ người yêu, nhưng vì nhà anh kia nghèo nên cha mẹ cô gái không cho hai người đến với nhau... Tiếng hát bỗng dừng, Hoài Đông vẫn miên man hòa nhập với những thanh âm tình tang của dây đàn, nàng không hát nữa, cứ mãi theo đuổi những nốt thăng trầm, Trần Linh như kẻ si dại, bị dắt đi mà không hay biết.

Sau hai thì thần lạc vào cõi mộng, Trần Linh bừng tỉnh khi tiếng đàn vừa dứt, giấy lát sau đó nghe tiếng bước chân khe khẽ, rồi bốn bề trở nên yên ắng, chút ánh sáng yếu ớt từ lỗ hồng nhỏ cũng dần tan biến, chắc trời đã sập tối.

*****

Trần Linh quanh quẩn mãi cũng chẳng biết làm gì, trừ những giờ ăn, lúc nào gã cũng đến cái hang sau cửa sắt, luyện công và chờ đợi sự xuất hiện của cô gái ấy, nhưng chỉ nhận được sự thất vọng nào nề. Mấy ngày sau đó Gã mang theo cả chiếu manh, thức ăn khô và nước uống đến vì sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội trong khi ăn uống, ngủ nghỉ. Gã nói rằng đang cố gấn luyện công để đánh bại những người trong hội Giao Long và đi cứu cậu bé Đình Long, nên cụ bà không ngăn cản, cô bé Yên Xuân buồn ra mặt nhưng cũng đành chịu, cô cũng mong sớm ra ngoài để đi cứu cậu bé họ Đình, vốn đã cùng lớn lên với cô ở nơi đây.

Đã nhiều ngày trong thạch động, nội công Trần Linh gia tăng rất nhiều, vì ngoài ăn ngủ gã chẳng làm việc gì khác, gã cũng chẳng ngủ nhiều, vì những lúc thiền sâu cơ thể đã được nghỉ ngơi rồi, chỉ thẳng giấc hai, ba canh giờ là tỉnh như sáo.

Cuốn sách võ công Trần gia được bọc kín cẩn, dùng giấy và mực tốt để viết lên, nên chẳng hư hại nhiều, chỉ có một vài chỗ bị nhòe thôi. Trần Linh rảnh rang nên đọc hết, giờ đây khả năng điều khí của gã cũng khá, không bị trì trệ như trước. Ngoài ra, những trang cuối có nói về binh khí thuật. Theo phương pháp gia truyền của gã thì bất cứ loại binh khí nào cũng có thể luyện được, sử dụng được. Trần gia quan tâm đặc biệt đến búa vì họ là những người thợ rèn, luyện búa để có được sự chuẩn sát trong lúc gia công mà thôi. Còn kiếm cần bản là món binh khí khá thuận tiện, nhẹ nhưng rất linh hoạt nên Trần gia ưu tiên dùng.

Nhiều ngày nữa trôi qua, bộ quần áo Trần Linh trở nên tả tơi, cụ bà và cô bé may cho gã một bộ mới bằng nhiều loại da thú ghép lại. Sắp đến mùa đông, dù ở đây kín gió nhưng cũng sẽ lạnh. Đã hơn tháng ở trong thạch động, cô gái họ Nguyễn vẫn chưa xuất hiện lần nào nữa. Có lúc Trần Linh muốn từ bỏ chờ đợi, để khỏi tương tư thêm, nhưng rồi gã cũng không ngăn mình lại được.

*****

“Hoài Đông! Mình đến chòi nghỉ mát kia đi!” Tiếng nói của một người con gái làm Trần Linh giật mình chấn động. Đã rất lâu rồi họ Trần chờ nghe tiếng người phía trên nói, để biết rằng mình chưa biến mất khỏi cuộc đời đau khổ, tù túng này.

“Có chuyện gì mà cậu hồi hà đến tìm tớ vậy? Giọng nói của Hoài Đông, máu nóng trong người họ Trần một lần nữa được sôi lên.

Cô gái kia nói: “Lâu nay cậu không đi hát với đoàn ca kịch nữa, bàn bè tới nói chuyện không được sao? Mà thôi tớ có chuyện này nè!”

“Cậu nói đi!” Hoài Đông đáp, cô bạn kia cố tạo ra sự tò mò, nhưng chỉ nhận được sự dừng dừng, vô sự của bạn mình, cô đáp: “Cậu làm gì mà cứ thiếu não, mất sức sống vậy, thật chán quá đi, không kể nữa, tớ về đây!”

Hoài Đông vội nói: “Xin lỗi! Tớ cũng không biết tại sao tớ lại vậy nữa, xin lỗi! Lan đừng giận nhé!” Thấy giọng nói buồn buồn của Đông, cô bạn tên Lan nán lại nói: “Ừ được rồi, thầy đồ dạy bọn mình lúc nhỏ ấy, ông ấy ốm nặng rồi, hôm trước tớ và mấy đứa có đến thăm. Có chuyện này rất kỳ lạ, ông ấy cứ nhắc đến cái gã họ Trần...”

“Nhắc đến anh Linh sao?” Hoài Đông hỏi rất gấp, có vẻ nôn nóng, Trần Linh bất ngờ đến há hốc, gã không ngờ ông thầy đồ lúc xưa đối xử tệ với gã, lúc ngã bệnh lại nhắc tên, bất ngờ hơn là Hoài Đông biết đến gã, còn gọi là “anh Linh” khá thân mật.

“Gì mà đổi thái độ nhanh vậy, mới mang bộ mặt đura đám, giờ mắt lại sáng lên như thế, là sao vậy cả!” Lan nói giọng đùa cợt, Hoài Đông phân trần: “À thì lâu quá không nghe tin tức, vả lại anh ấy lớn hơn tụi mình hai tuổi mà!” Trần Linh nghe rõ từng chữ, nhưng cứ tưởng mình chưa tỉnh ngủ nên lấy tay tát một cái thật mạnh, má phải sưng vù lên đau điếng.

Cô gái tên Lan lại nói: “Ừm mình thấy thật là lạ, nhưng thầy cứ luôn miệng tự trách rồi xin lỗi họ Trần, có lẽ thần trí của thầy cũng không tỉnh táo, như bệnh lãng của những người già ấy! Thầy nói rằng, không phải thầy muốn đuổi học Linh, nhưng lúc đó, anh Linh nhà ta cứ quậy phá, còn đánh con trai của trưởng làng bị thương nặng, thầy bị ép phải đuổi học anh ta mới được tiếp tục dạy. Rồi thầy nói thầy không nhận tiền từ trưởng làng, hôm đó anh Linh bắt gặp hai người, là lúc thầy mang một trăm quan trả lại cho ông ta, không phải nhận. Vì chuyện đó mà thầy cứ cắn rứt mãi đến giờ. Thầy thấy càng ngày Linh càng quậy phá, sợ rằng sau này anh ta, sẽ coi thường đạo đức, coi thường nhân, nghĩa, trí, tín... Nên muốn chuộc lỗi, nhưng Trần Linh cứ lãnh mặt, một năm sau đó anh ta đi biệt, không biết đi đâu nữa!”

“Không đâu, anh Linh là người tốt bụng, anh rất tuy quậy nhưng không làm tổn hại ai đâu...” Hoài Đông nói giọng cương quyết, ngữ khí bảo vệ họ Trần, khiến gã thấy chua xót trong lòng. Rồi gã nghĩ đến rất nhiều chuyện trong quá khứ, mới đây gã vẫn giữ thái độ hằn học với vị thầy đồ. Gã cảm thấy mình thật tội tệ, không đáng được nhận sự che chở của cô gái họ Nguyễn. Trần Linh bị chấn động mãnh liệt, nội khí trong người gã bộc phát, cảm giác khó chịu xâm lấn cơ thể. Hỏa khí từ đại huyết Khí Hải và sáu luân xa phát tán loạn xạ khắp cơ thể, Trần Linh đau đớn rên la. Trong lúc thần thức bấn loạn, gã cố gắn với đến quyển sách, vì gã nhớ rằng mình đã đọc đến tầng sáu, cảm giác này giống như những miêu tả trong sách. Trong sách có viết, khi công của Trần gia khi qua được tầng thứ năm sẽ luyện rất nhanh, nhưng những lúc thăng thăng như thế này cần có cao thủ trong tộc hỗ trợ, một mình công phá để thăng tầng là rất khó, dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nếu không có một tinh thần cứng rắn. Không may cho họ Trần, tâm ý gã vừa bị xao động mãnh liệt, lại không có cha bên cạnh. Giờ gã chỉ còn biết dựa vào bản thân mà thôi.

Trần Linh cố kìm hãm những cảm giác nóng bức khó chịu, gã đành chạy ra khỏi thạch động này, đến một nơi yên tĩnh gần đó để tránh dao động khi nghe những cô gái kia nói chuyện. Theo cách ngồi thiền và dẫn khí như trong sách, Trần Linh bắt đầu luyện.

Càng lúc hỏa khí càng bộc phát, Trần Linh không thể nhập định được, gã phát điên lên dùng tay nắm đá lung tung, gã cứ luôn miệng gào lên: “Người đó là tôi sao, người đó là tôi sao...” Một lúc sau Hồng bà bà nghe phong phanh liền chạy đến. Nhìn sơ qua một cái cụ bà liền biến sắc. Thân thủ mau lẹ bà sấn tới chế ngự tay phải Trần Linh, ném vào huyệt họ Trần một viên đan dược, hắt đầu gã lên và điểm nhẹ vào cổ. Trần Linh có vẻ đã nuốt viên thuốc, nhưng gã vẫn còn mê mụi, cứ gào lên và tung quyền loạn xạ, không phân biệt gì cả. Trong cơn điên loạn gã ra tay càng mạnh hơn, thân pháp phát huy đỉnh điểm, sau năm chiêu vai cụ bà bị trúng một chưởng, thân người bà văng xa cả hai trượng. Cô bé Yên Xuân vội đến, hai bà cháu dạt nhau tránh xa họ Trần.

Trần Linh chạy đến hang động sau cửa sắt, gã cứ tung chưởng đánh liên tiếp vào những tảng đá rần chắc trên trần, khiến bụi đá bay tứ tung. Hồng lão lão đoán, lý do gã như vậy là vì lượng hỏa khí dồi dào phát xuất khác thường, cơ thể gã chưa thích nghi, hỏa khí xông lên đầu khiến gã vào trạng thái tẩu hỏa, theo tự nhiên cơ thể gã chỉ muốn tổng khứ nguồn nội khí dồi dào này ra ngoài, cho nên chân khí theo tâm ý vào kì kinh bát mạch dẫn đến huyệt Lao Cung trong hai lòng bàn tay phát xuất đánh ra nhằm tổng khứ đi hết.

Trạng thái điên loạn kéo dài, thuốc mê của cụ bà theo chân khí đi ra bên ngoài, chả có ảnh hưởng gì đến họ Trần cả. Sau nửa canh giờ Trần Linh ngã gục vì kiệt sức, gã mê man chẳng biết gì nữa.

*****

Trần Linh mở mắt ra, hình ảnh một bà lão râu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo, da dễ nhợt nhạt, đáng người tiều tụy xuất hiện. Gã hoảng hốt nói: “Đã xảy ra chuyện gì, sao trông bà...”

Cụ Bà vui mừng nói: “Già không sao? Đã giữ được tỉnh táo, thật là may mắn cho cháu, không dễ có một ai có thể chiến thắng được Lục hóa hầu khi nó hoành hành đâu!”

Trần Linh mặt khó hiểu nói: “Cháu đã làm gì? Cháu...” Bà lão nói giọng yếu ớt hơn những lúc trước đây: “Hôm qua là lúc quan trọng để hành khí thăng cảnh giới mới, đáng lẽ cháu phải nhập định để dẫn khí vào Đan Điền, trong vòng ba canh giờ cơ thể cháu sẽ quen, đó là cách của mọi người. Có lẽ ở nơi tù túng thế này, cháu đã lo nghĩ quá nhiều chuyện, dẫn đến tâm trí bị hỏa khí lấn áp, không thể tự chủ được mình, nhưng cũng may, cháu đã tung chưởng liên tục để tổng khứ bớt, khiến giảm nhẹ áp lực, giờ cơ thể cháu đã thích nghi được rồi, khoảng năm ngày nữa sẽ cảm thấy bình thường. Từ nay vòng quay của sáu luân xa hòa hầu sẽ nhanh hơn, tinh khí của trời đất sẽ hấp thu nhiều hơn. Già cũng không ngờ, trên đời này có người thăng tầng bằng cách tung chưởng đấy.”

Bà lão hỏi tiếp: “Cháu chứng được tầng thứ năm vào lúc nào?” Trần Linh vẻ mặt đầy suy tư nói: “Dạ! cách đây khoảng hai tháng!”

“Chỉ hai tháng sao? Không thể nào? Chẳng lẽ cháu luyện nội công chưa đầy một năm hay sao?” Bà lão ngạc nhiên, Trần Linh thật thà đáp: “Không! Theo cha cháu nói thì đã mười ba năm rồi! Nhưng có sự trợ giúp của cha cháu nữa! Lúc trước cháu ngồi thiền dẫn khí xuống đan điền, lúc đó cháu cũng không biết mình đang luyện công. Cứ tưởng đó là phương cách hít thở để thư giãn thôi.”

“Hóa ra là vậy, nền móng đã xây vững chắc, hẳn gì có thể chống được hỏa hầu trong con mê muội. Nếu theo phương pháp khác, những lúc thăng tăng thế này phải kiếm nơi yên tĩnh, luyện vài ba tháng họa may thành tựu. Nhưng cháu cũng không nên ý lại. Nếu vài năm sau, cảm thấy nội công thăng tiến đỉnh điểm, thì phải lập tức bế quan luyện công ngay. Đệ thất hỏa hầu là ngưỡng rất khó qua, đã nhiều người vì luyện đến đó mà bị điên loạn, thậm chí là mất mạng luôn.”

Trần Linh đáp dạ, mặt gã cũng không có cảm xúc vui mừng gì, cụ bà nói tiếp: “Già luyện cả đời chỉ đạt năm thành, càng lớn tuổi càng vô dụng, chẳng thăng tiến thêm, cháu còn trẻ vậy đã mở được sáu thành hỏa hầu thật là hiếm có. Cố gắng dụng công thêm vài ba tháng nữa, đến khi vận khí như ý, tâm đến đâu khí đến đó là cháu có thể đánh bại tất cả những tên khốn kia rồi.”

“Cháu có thể sao?” Trần Linh ngạc nhiên, bà lão cười nói: “Đừng đánh giá thấp bản thân mình, cháu khá lanh trí đấy, tư duy cũng rất linh hoạt, không hề cố chấp theo lối mòn nào, cháu đã mở được cánh cửa sắc đỏ còn gì. Ta đã nói dối: “Thật ra cánh cửa sắc này đã có từ một trăm năm trước. Lúc đó Giao Long giáo bị võ lâm công phá vì một vài con sâu làm sâu nòi canh, giáo chủ đời thứ chín của giáo phái chạy trốn được đến đây. Ông ẩn nấp dưỡng thương và làm ra cánh cửa này, rồi sau khi triệu tập giáo chúng, ông biết mình đã già không thể tiếp tục sự nghiệp nên đã nói rằng: “Nếu ai mở được cánh cửa ấy sẽ là người kế nhiệm!” Từ đó đến nay, phương cách này vẫn dùng để tuyển lựa giáo chủ và sau này là hội chủ vì tổ chức đổi tên, nhằm tránh sự truy đuổi.”

“Ôi! Ta quên mất, chắc cháu đã đói lắm rồi, Xuân nhi! Lấy cháo cho anh Linh ăn đi cháu!” Nghe cụ bà trần tình không giấu giếm, Trần Linh vẻ mặt cảm động, gã nghĩ cũng nên vì bà mà làm chút việc, gã nói: “Bà yên tâm, cháu sẽ dẫn bà ra khỏi đây, rồi chúng ta sẽ đi kiếm cậu bé họ Đinh... bà cứ yên tâm nhé... hi hi!” Hồng lão ánh mắt tỏ ra vui mừng đáp: “Tốt quá! Trăm sự nhờ cháu!”

*****

Trần Linh đi đến cái hang sau cánh cửa sắt, ngạc nhiên khi thấy cái trần bị lõm một miếng rộng bốn thước vuông, sâu nửa gang. Gã đưa hai bàn tay lên nhìn ngắm nghĩ thầm: “Không biết có nên vui hay buồn đây, nội công mình đại tiến, nhưng không có cách ra khỏi đây, nàng ta... nàng ta sắp đi lấy chồng rồi, không để gì có cơ hội được nghe giọng nói ấy nữa, mình sẽ buồn cả ngàn năm mất!”

Họ Trần ngồi bệch xuống, suy nghĩ miên man: “Thật không ngờ, cô bé năm xưa lớn lên xinh đẹp đến vậy, mà không phải, cô ấy đã rất đáng yêu, chỉ vì lúc đó mình vô tư, vô tâm chẳng để ý gì, ngoài nghĩ cách để trêu chọc. Nghĩ học nên rãnh quá mà, chẳng biết làm gì, la cà đây đó bày trò tiêu khiển.”

“Không ngờ người không ra gì như Trần Linh này lại được nàng bận tâm đến. Không biết là nên vui hay buồn đây, nàng sắp lấy chồng rồi, sắp lấy chồng rồi, cái tên du thủ du thực như mình chẳng xứng với nàng chút nào đâu, ngàn lần không xứng. Rồi nàng ngày đêm nâng khăn sửa túi cho người, rồi nàng cũng sẽ có tình cảm với hắn, rồi nàng sẽ quên mình thôi. Cha đã từng nói, phụ nữ họ thích người làm cho họ vui nhưng sẽ sống cả đời với người cho họ cuộc sống ấm êm. Mình chỉ thấy người ta đẹp, hát hay nên thích, nên mến vậy thôi, cũng tầm thường như bao gã trai khác, đâu phải yêu đương sâu đậm gì!”

Trần Linh nắm lấy một cục đá, gã đi đến giữa hang, nhệch vào lỗ hổng, quánh mặt đi ra rồi kéo sầm cách cửa sắt lên, mặt mày ủ rũ thê lương.

*****

Buổi sáng của một tháng sau, Trần Linh vẫn đang ở trong cái hang sau cánh cửa sắt, viên đá bít cái lỗ đã được gỡ ra, mặt gã đơ đơ xuất thần, mặt gã nhìn chăm chăm vào chút ánh sáng le lói giữa hang. Đã nhiều ngày qua, râu tóc Trần Linh mọc um tùm không cắt tỉa, trông già hơn cả chục tuổi.

Tiếng người huyền não lọt vào tại họ Trần, một vài người họ Ngô và Nguyễn đang vui cười nói chuyện với nhau.

Giọng của một thiếu phụ: “Tân nương thật là xinh đẹp, lại có tài hát hay nữa, Ngô Công Chính nhà ta thật là có phước!” Một vài thiếu phụ khác hòa theo: “Ừ! Đúng đó!” “Quá đẹp là đằng khác!”... Trần Linh nghe thấy hết, nhưng mặt gã cứ đơ đơ, không cảm xúc gì, trên tay gã cầm chai rượu thuốc trị đau lưng của cụ Hồng đưa lên miệng, tu một tròng dài.

Trần Linh lẩm bẩm giọng nga nga say: “Cái tên Ngô Công Chính và chôn của Ngô gia đao phái chứ gì, hắn đã bị tôi đánh cho bầm mặt, hắn thù dai nên cố tình cướp người yêu của tôi chứ gì... cái tên hèn, có ngon xuống đây đấu tay đôi với Trần Linh này... ực ực ... Tao sẽ chấp mày ba mươi chiêu... ha ha!”

Tiếng bọn trẻ đùa giỡn, tiếng người nói năng, tiếng người chúc tụng nhau, có cả những gã đã uống say hát hò đủ thứ, nhiều người đồng thanh nói “Cạn ly mừng tân nương, tân lang trăm năm hạnh phúc...” Trần Linh ở dưới cũng dương chai rượu thuốc nam lên nói “cạn ly”, rồi gã đưa lên miệng tu một tròng.

“Anh sẽ buồn ngàn năm! Đồng ơi! Anh Linh đã bỏ đi, tất cả là do anh, anh đã khiến cha chịu không nổi, mới đưa sang nhà di... hức...hức... ở tận miền biển xa xôi, mỗi sáng anh vẫn thường ra bãi cát trắng, vẫn thường lấy túi gấm em tặng ra xem, nhiều lúc anh vẫn nhớ về em... Ừc ực... nhưng không phải tình yêu gì, chỉ nhớ như một người bạn thân thơ ấu. Anh không hay biết rằng... em đã tương tư vì anh, nhưng em đã cưới người em không thương thật rồi, anh đã kêu gào suốt mấy ngày qua... anh đã đắm vào những tầng đá, nhưng vô dụng... anh là kẻ bất lực, anh không thể chiến đấu được, chẳng thể làm gì để xứng đáng với tình cảm của em dành cho anh... ” Trần Linh càng nói càng gào to lên, những người ở trên đã vào sâu trong cuộc vui, họ càng nói lớn, càng cười to hơn. Trần Linh cho rằng họ đang cười nhạo gã nên lão đảo đứng dậy, hai nắm đấm đang bị băng bó đánh tới tấp vào trần hang, vết thương cũ ứa máu ra đỏ cả dải băng. Họ Trần phần đã ngấm rượu nặng, phần ra sức quá nhiều, gã té nhào, rồi mê man thiếp đi.

*****

Trong cơn mơ hồ Hồ Trần cảm giác mình bị khiên đi, rồi lại chìm vào mê man. Một lúc khác nghe nghe có tiếng ngựa hí vang, rồi nghe tiếng lộp cộp

Trong cơn mơ hồ Hồ Trần cảm giác mình bị khiên đi, rồi lại chìm vào mê man. Một lúc khác nghe có tiếng ngựa hí vang, rồi lại nghe tiếng lộp cộp.

Một lúc lâu sau, Trần Linh tỉnh dậy, ánh sáng chói lòa, trước mặt là khung cảnh một căn phòng giản dị, gã đang nằm trên một cái giường khá êm ái, cũng vì bấy lâu nằm đất, nên thấy êm là vậy.

Dựng người dậy, nhìn khắp phòng thấy không có ai, gã tưởng mình đang mơ nên béo má, rồi suýt xoa đau điếng. Hai mắt ánh lên vẻ vui mừng tốt độ, gã chạy nhanh ra, tông phải cánh cửa đang khép làm nó gãy thành bốn, năm mảnh.

“Trần Linh ... cháu sao thế này!” Tiếng của cụ Hồng, Trần Linh hấp tấp nói: “Cháu đã ngủ bao lâu, đây là ở đâu...” Hồng lão đáp: “Mê man hơn tám canh giờ rồi... Chúng ta đang ở thành Phủ Nghệ An.”

“Đồ thành Nghệ An sao? À... cụ có biết nhà họ Ngô không, là Ngô gia kiếm phái gì đó trong võ lâm ấy...”

Giọng nói của một cô gái còn trẻ vang lên: “Ngô gia kiếm trang à! Ở gần đây thôi, hôm nay đang có hỷ sự, Ngô Công Liêm là một trong tứ trụ của bốn hội, hôm nay làm lễ thành thân cho con trai ông ta, tân nương là con của Nguyễn Bá, cũng là một trong tứ trụ, nhưng chúng tôi không ưa hai lão già này. Nhân cơ hội này triệu tập được một số anh em ... tôi là Bạch Vân Anh, người trong hội, rất cảm ơn vì cậu đã đồng ý giúp bọn tôi đi cứu tiểu hội chủ!”

Trần Linh nhìn cô gái thấy quen, đã gặp ngày đầu tiên xuống hang, nhưng giờ gã không bận tâm việc gì khác, gã hấp tấp nói: “Có việc gấp lắm... chị làm ơn chỉ đường tôi đến đó được không...”

Cô gái nói: “Cũng được thôi! Mà may cho cậu đấy, chúng tôi định đi đường núi, rồi lại đổi ý... Nhà họ Ngô cách đây bốn dặm thôi.”

“Cụ và mọi người chờ cháu, xong việc cháu sẽ về ngay...” Trần Linh nói vội rồi nắm tay Vân Anh lôi đi, gã không cẩn thận trượt té xuống cầu thang, mặt trầy xước, đã thâm hồng càng thâm thương hơn.”

Vân Anh nói: “Cậu định giữ bộ dạng như ăn mày này đến hỷ sự nhà người ta hay sao? Đến làm gì vậy... cậu ở suốt bốn tháng trong mỏ vàng, mà làm gì sót sẩn thế?”

“Sẽ nói với chị sau, đi nhanh đi chị...” Trần Linh một hai cú cổ lòi cô gái họ Bạch đi ra cửa quán trọ, cô nói: “Chúng ta có ngựa mà!” Trần Linh hỏi há đáp: “Tôi không biết cỡi, tôi chạy nhanh lắm... không cần đâu...” Vân Anh khó chịu nói: “Tôi chạy không nhanh... phải lấy ngựa.” Trần Linh dục: “Vậy lấy nhanh đi... tôi gấp lắm” Nói rồi gã cứ đi qua đi lại, tỏ vẻ nôn nóng.

Lát sau Bạch Vân Anh ngồi trên con ngựa trắng dáng cao đi ra cổng quán. Cô tỏ vẻ hơi ngại, Trần Linh không để ý gì, gã nói: “Tôi tự chạy được rồi, không cần ngồi chung, một mình cô cưỡi, ngựa chạy cho nhanh.” Vân Anh không thể chủ động ngỏ lời nên để gã chạy bộ.

Cả người, ngựa chạy về hướng bắc theo con đường lớn, trời đã nhá nhem tối, Trần Linh xót ruột, nên dùng hết sức bình sinh có thể, Vân Anh kinh ngạc, phải ra sức thúc dục con ngựa chạy theo. Mỗi khi đến giao lộ Trần Linh lại dừng lại giây lát để chờ cô gái, mặt gã nóng nảy vô cùng, Vân Anh thấy lạ nhưng cũng không có cơ hội để hỏi.

Sau thời gian nửa canh giờ, họ đã đi ra ngoại thành, đến một đồng ruộng mênh mông, không bao lâu đã đến tòa nhà rộng lớn, phía trước cổng đề chữ Ngô Kiếm Trang.

Trần Linh nhìn thấy quanh trang viên dán nhiều giấy đỏ, lồng đèn đỏ tỏa ánh sáng chan hòa khắp nơi. Cửa Trang rộng mở, có một vài người đi ra đi vào. Bốn gia nhân gồm hai nam hai nữ đứng đón tiếp và đưa tiễn mọi người. Trần Linh vội vã cứ thế đi vào, liền bị chặn lại. Gã ở độ vênh vào nói: “Tên ăn mày này, cắt đi!” Trần Linh nổi giận định dẩy tên kia ra, nhưng ngay lúc đó Vân Anh đã kịp ngăn lại và nói: “Có giấy mời của Ngô lão chủ đây, bọn ta vào được chứ?”

“Xin lỗi hai vị, hân đã thất lễ... xin mời!” Gã người ở khác nói rồi cung tay cúi người. Trần, Bạch hai người tiến vào. Phía trước sân nhà rộng lớn này có đến bốn mươi bàn tiệc là ít, nhiều đó đủ thấy Ngô lão giao du rộng rãi thế nào rồi. Quá nửa khách mời đã ra về, chắc tiệc rượu bắt đầu đã khá lâu, thấy thế họ Trần càng nôn nóng thêm lên.

Trần Linh cố sức chạy đến, nhưng giờ gã chẳng biết tính sao, cứ lóng tay chân. Một lão già ngũ tuần ăn bận kiểu quân gia đến đón tiếp, đưa đường cho Trần, Bạch hai người đến cái bàn còn khuyết. Trần Linh chẳng biết thế nào, cứ ngồi đợi rồi tính.

Họ Trần nốc cạn một bát rượu lớn, quay sang anh chàng mặc bộ áo dài khăn đóng xanh lam, khoảng ba mươi tuổi bên cạnh nói: “Tân lang, tân nương đâu rồi nhỉ!” Mọi người trong bàn sững sờ, gã bên cạnh ngập ngừng giây lát nói: “Đã bái đường... chúc rượu mọi người xong, họ dắt nhau đi động phòng lâu rồi! Không biết mặt mũi tân nương như thế nào nhỉ”, Người ngồi đối diện nói: “Nghe nói là xinh đẹp lắm, ai nấy đều khen lấy khen để...” Trần Linh chưa xót trong lòng, rã rời tay chân, gã chẳng biết làm gì nữa, cứ rót rượu rồi uống ừng ực, mặt gã bức dọc, buồn bã như đưa đám, ai nấy đều nhìn gã như sinh vật lạ.

Trần Linh cứ nhắm mắt nhắm mũi uống lấy uống để, Bạch Vân Anh vẻ mặt khó chịu nói: “Này thôi đi! Mọi người đang nhìn cậu kia!” Trần Linh gạt tay nói: “Cô tránh ra... cứ kệ tôi!”

Trần Linh cứ nốc, cứ uống hết tất cả rượu trên bàn, không phải của mình cũng uống tất, ai cũng nhìn gã bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, bộ quần áo và khuôn mặt đen đúa, râu tóc lồm xồm càng khiến họ bêu môi hơn.

“Bạch trại chủ, anh bạn này là ai đây? Tưởng cô không đến chứ!” Một trung niên đi đến, bộ quần áo màu đỏ ông bận, trịnh trọng và quý phái hơn bất kỳ ai ở đây. Bạch Vân Anh tỏ ra khó xử nói: “À ... Là thành viên mới, bọn tôi...”

“Anh bạn, Ngô Liêm này mời cậu một chung!” Nói rồi họ Ngô quay sang Trần Linh đưa đến ly rượu nhỏ bằng xứ cao cấp cùng hoa văn tinh xảo. Họ Trần gã quá chén, chẳng còn suy nghĩ gì nữa, với lấy uống luôn, rồi gã nói: “Chén rượu gì mà bé tí... chả ra làm sao cả... hức hức...” Rồi gã ném luôn chén rượu xuống đất vỡ tan, mọi người nhìn họ Trần xăm soi, nhiều gia nhân và thân khách của Ngô gia định sấn tới cho họ Trần một bài học.

“Mang hũ rượu lớn đến đây.” Ngô Liêm nói giọng hòa hảo, giây lát ông quay sang, lấy rượu rót ra một bát lớn đưa đến Trần Linh nói: “Anh bạn uống no rồi về!” Câu nói tuy rất giọng điệu bình thân nhưng chứa đựng sự khinh miệt, đã kích lớn lao.

“Có một bát sao mà no cho được, đừng lấy bụng lão so với bụng họ Trần này. Ngô gia bẽ thế là vậy mà tiếc rượu hay sao?” Trần Linh lè nhè nói như đổ dầu vào lửa, gã đã say lắm rồi, sẵn con giận trong người, cứ thế phát xuất ra. Bạch Vân Anh vội đến định lôi gã dắt về nói: “Anh ta say quá rồi! Cáo lỗi với mọi người!”

Đôi co với gã say sưa, nói năng tầm bậy chỉ khiến họ Ngô bị gộp chung mâm, nhưng nếu cứ thế để yên cho họ Trần về thì còn mặt mũi nào nữa, lão chắc mình chẳng hiềm khích gì với anh chàng họ Trần kia, định ninh rằng người trong phái đối nghịch mượn gã đến phá rối. Ngô Khiêm nói: “Bạch Trại chủ không muốn về thì đừng gượng ép, hai người nhọc lòng đến đây chỉ có trò này thôi sao?” Nói rồi Ngô Liêm ngồi xuống, vút râu tỏ ra không sân giận gì.

Bạch Vân Anh tức khí trong người, nhưng thấy khó biện bạch, cô cũng chẳng muốn nhún nhường quá, đối với phe kia nên nói: “Đây là cuộc nói chuyện của hai người, có sao lỗi tôi vào, gã họ Trần đang muốn uống thêm, Ngô gia không nể mặt thì bọn tôi về vậy!”

Đúng lúc đó, Trần Linh đã uống cạn chén rượu, cơ thể đã quá mức chịu đựng liền nôn thốc nôn tháo ra cả bàn, trông tệ hại vô cùng. Nhiều người cười nhạo, Ngô Liêm cũng cười, Bạch Vân Anh bối rối vô cùng, vội đến xem tình hình họ Trần, gã nôn xong nói: “Kẻ nào dám cười, có ngon thì đánh tay đôi ba mươi hiệp, ha ha... cái tên chết bầm, đánh không lại ông nội nó đây, dám giữ trò cướp người yêu của ông nội, thật là khốn kiếp mà!”

Nhiều người không hiểu Trần Linh có ý gì, chỉ xem như gã say xin nói bậy. Từ đó đã đủ khiến đối phương mất mặt, Ngô Liêm cười nói: “Thôi mang gã tình lang yêu quý của trại chủ về đi, kéo hẳn trúng gió bây giờ!” Nói rồi ông ta đứng dậy quay đi, Bạch Vân Anh muôi mặt nhưng chẳng còn lời nào để nói nữa, đành dìu gã họ Trần ra cổng, bên tai còn văng vẳng tiếng cười nhạo.

Họ Bạch để thân người Trần Linh ngang trên lưng ngựa để gã tiện nôn ọí, rồi thúc dục bạch mã chạy biến đi. Không lâu sau đó, Ngô gia náo loạn cả lên với nhiều tiếng người la ó, nói năng: “Tần nương đâu mất rồi!” “Có kẻ bắt cóc cô ấy rồi!” “Không thấy đâu cả!”, “Tôi nghe thấy có tiếng đập cửa, mở ra thì thấy cậu hai bị trói tay, trói chân, bịt miệng...” “Mau chia nhau đi tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tên Buôn Heo Và Gã Thợ Rèn

Hai người Trần, Bạch về đến khách sạn thì Vân Anh nghe thấy những xô bồ trong thành dự đoán sắp có bão. Họ nói “Ráng mỡ gà, có nhà thì chống!” Đây là câu thành ngữ quen thuộc, khi thấy bầu trời lúc hoàng hôn có màu mỡ gà thì y như rằng sau đó liền có bão lớn. Mọi người trong hội Giao Long bàn bạc sẽ ở lại khách điểm, hai ngày sau mới xuất phát.

Sáng hôm sau Trần Linh tỉnh dậy trong một nhọc, gã ở lỳ trong phòng, luyện công để bù đắp sức lực. Đến tối gã đi xuống khách phòng, chẳng biết làm gì lại gọi rượu ra uống.

Nhìn ra ngoài đường thì thấy gió đã thổi mạnh, khiến một số xô thùng, bao giấy từ khu chợ gần đó bay tứ tung. Chủ khách điểm đi đến đóng cửa thì hai vị khách xông vào, là hai người đàn ông mang theo một cây đàn tranh, họ trùm kín đầu, mặt đen thui bần bần và râu ria lồm xồm như kiểu của gã Linh. Họ Trần chẳng chẳng bận tâm chú ý gì, cứ rót rượu và uống.

Hai người này nét mặt khá lạ, nhất là người mặt áo xanh, có dáng đi rất tha thướt, khuôn mặt dù đã cố ý làm cho xấu xí nhưng không thể giấu đi cặp mắt nhưng huyền tuyệt mỹ, phản phát nét buồn bã càng trở nên thu hút hơn. Họ nhìn giống như nữ cải trang nam, nếu là thường ngày Trần Linh đã bận tâm chú ý, nhưng giờ gã chỉ biết uống rượu để tìm quên.

Trần Linh và người áo xanh ngồi quay lưng về phía nhau, cùng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, chẳng có ai cho nhau một cơ hội để trò chuyện, dù họ đang nghĩ về nhau.

*****

Con bão vừa mới đi qua, mọi vật trên đường phủ bày nét điều hiu và tàn tạ. Lâu lâu những con gió giật thổi lá khô, rác rưởi bay tứ tung. Cây cối thì nhau ngã về hướng tây nơi vùng trời biển sắc u ám. Trần Linh ngồi phía sau xe ngựa, nhìn về hướng nam, mặt mày rầu rĩ thê lương.

Không bao lâu đoàn người ngựa dừng chân tại một trấn nhỏ, cái cổng đá chào khách đề ba chữ “An Bình trấn”. Quang cảnh quanh đây sơ xác, trơ trọi chẳng giống cái tên tí nào. Nhiều người ngán ngẫm khi nhìn nhà mình tốc mái, có người ôm nhau than khóc vì mất người thân, cảnh tượng thê thảm phơi bày khắp nơi. Cụ Hồng nói: “Lấy lương thực chia cho mọi người.” Trần Linh cũng vác một bao lương thực và thịt rừng xấy khô đi đến vài nhà. Ai nấy đều vui mừng cảm ơn liên hồi, họ Trần cảm thấy xao xuyến, gã đi đến căn nhà phía đông giúp đỡ vị tá điền ngũ tuần dừng lại mái. Làm việc khiến gã nguôi ngoa bớt nỗi lòng.

Lúc chiều tà mười lăm người trong hội Giao Long đã đến trung tâm thị trấn tìm quán trọ. Nơi đây san sát nhiều ngôi nhà khá vững chãi nên phần nào chịu đựng được sự nổi giận của con bão.

Chỉ còn có hai phòng trống vì nhiều người nán lại tránh bão. Hội Giao Long không thể làm khác. Hai cô gái, cụ Hồng và cô gái Yến Xuân một phòng. Trần Linh và mười người đàn ông già, trẻ khác trải chiếu manh nằm tạm sau khi ăn sơ sài lót dạ.

Trần Linh nằm trần trọc chẳng tài nào ngủ được, gã đứng dậy đi ra đường lộ tàn bộ. Suy nghĩ vẫn vơ đã đời, gã nhặt cành khô, tập tành lại những đường búa pháp. Những một lát sau gã đành dừng lại, không có đối thủ tỉ đấu, không thể nào theo phương pháp Trần gia mà vận dụng được.

Trần Linh lại bách bộ lên hướng bắc, giọng ép tận hưởng không gian nặng nề cô tịch của đêm đông. Ánh trăng bán nguyệt chiếu rọi xuống nền đường, phản chiếu lên những hục nước còn đọng thứ ánh sáng huyền ảo, mông lung.

Bất ngờ trước mắt họ Trần một dáng người đen thui đang đi đến, trên tay anh ta nắm cái gì đó tròn tròn. Trần Linh đứng lại, trong hoàn cảnh này gã chẳng biết phải làm gì.

Người kia đi khá nhanh, chẳng bao lâu khoảng cách với Trần Linh chỉ còn ba trượng. Họ Trần giật mình la toáng lên khi thấy trong tay anh kia nắm một cái đầu be bét máu.

“Ha ha ... Có gì mà ngạc nhiên, chưa thấy thợ săn đầu người hả?” Người nói tuổi trên ba mươi, mặt mày dữ dằn, thân người tầm trung, cời trần giữa trời đông giá rét, để lộ nhiều hình xăm mảnh long trước ngực.

Họ Trần lắp bắp: “Thợ săn đầu người!” Bất ngờ nghe tiếng quát của một người khác: “Tên đầu Đồ khôn kiếp, dám cướp của cha mày sao?”

Họ Đồ dừng lại điềm nhiên nói: “Chính tao cắt đầu hắn, cái đầu hắn được ghi tên Thanh Lâm mày sao mà dám nói tao cướp, cần thận cái mồm!”

Một thân ảnh nhảy chạy đến, người này mặc áo rộng, nhưng người gầy dẹt, đầu không có tóc, trên tay cầm thanh gươm, hắn nói: “Hắn là do tao đánh bại, người thừa cơ nhảy vào, cướp tay trên của tao, vậy còn cái chân cái cối!”

Họ Đồ nói: “Chúng ta cùng đánh nhau với mục tiêu, mỗi mình mày đánh bại hắn sao?”

“Hai người kiếm sống bằng nghề này, chắc đã chuẩn bị sẵn quan tài rồi ấy nhỉ!” Một giọng nói già nua, ma quái vang lên ở hướng nam, Trần Linh và hai người kia giật mình quay lại thì thấy một thân ảnh màu trắng từ đầu đến chân, đang ngồi vắt vẻo trên ngói nhà một lầu cánh phải.

Họ Đồ nói: “Lão là ai?” Người kia râu tóc bạc trắng dài lổa xòa, khăn quấn đầu và quần áo đều một màu tang tóc. Thanh Lâm run giọng nói: “Chẳng lẽ Bạch... Bạch...” Gã nói lắp bắp không nên lời.

Bạch lão nhân lại cất giọng trầm trầm khác người: “Cái đầu người họ Đồ người đang nắm trên tay, lão nhìn thấy quen lắm, có phải tên đệ tử Đại Ứng của lão không nhỉ, ối chà! Già rồi, hồ đồ thật rồi!”

Họ Đồ nói: “Tôi không biết rằng hắn là đồ đệ của ông! Chỉ biết hắn là kẻ hại người, được treo thưởng hai trăm quan tiền.” Thanh Lâm thờ phào nói: “Việc này không liên quan đến tôi nhé! Là họ Đồ đã chính tay giết Đại Ứng, rồi cắt đầu hắn!”

“Hà hà! Sao lúc nãy người nói công người lớn lắm, đã đánh bại tên học trò của lão, xứng đáng được cái đầu kia! Lão ghét kẻ sát hại đồ đệ lão, nhưng càng ghét bọn hèn hạ thấy có lợi lộc thì tranh giành, có họa thì đẩy hết cho người!” Thân ảnh trắng toát nhanh như cắt phóng đến, gã Thanh Lâm chưa kịp định thần, đầu đã lia khỏi cổ. Tại đương trường chỉ có Trần Linh là nhận ra, gã Thanh Lâm chết bằng lợi khí mảnh mai từ tay áo rộng của ông già áo trắng.

Bạch lão phóng ánh mắt trắng dã, đồng tử bé nhỏ như hạt lạc nói: “Giờ người tính sao đây?” Họ Đồ ngập ngừng giây lát nói: “Đồ Mạnh này biết rằng đánh không lại ông, nhưng không cam tâm chịu chết dễ dàng đâu! Tiếp chiêu!” Nói rồi Đồ Mạnh ném cái đầu người về phía đối phương, thanh gươm trong tay đâm thẳng tới. Bạch lão thân nhiên chẳng né tránh gì, cái đầu của học trò bay ngang qua vai lão, ông ta hất cánh tay phải lộng lên, thanh gươm đâm tới của họ Đồ liền đứt thành hai đoạn.

Bạch lão nói: “Hà ha ha! Vũ khí gì mà tệ quá, sau này lão sẽ kiếm cho người cái khác!” Đồ Mạnh chừng hưng thối lui ba bộ nói: “Ý là sao?” Bạch lão điềm nhiên nói: “Còn sao trắng gì nữa, người lấy mạng đệ tử lão, người phải thay hắn làm những việc lão giao phó. Trốn tránh cũng vô ích thôi!”

“Ông không giết tôi sao?” Đồ Mạnh bất ngờ hỏi, ông già áo trắng đáp: “Lão chưa bao giờ giết những người không đáng chết, chẳng hạn gã thanh niên kia, chỉ vô tình nghe những chuyện gã không nên nghe thôi! Người thay lão lấy mạng hắn được không!” Lão xoay chuyển nhìn về phía Trần Linh.

Đỗ Mạnh nói: “Tôi cũng không hại mạng người vô tội!” Ông già nói: “Chắc gì người đã là đối thủ gã mà nói! Thôi được rồi, từ nay người theo lão!” Nói rồi ông già áo trắng đi lên hướng bắc, Đỗ Mạnh nhìn Trần Linh một cái rồi quay đầu đi theo ông ta.

Trần Linh ngán ngẩm nghĩ thầm: “Học võ công chỉ để giết người thôi sao? Họ làm vậy mà không sợ quả báo, còn cười đùa nói năng, lòng người thật độc ác!”

*****

Ba ngày sau, đoàn người hội Giao Long đã đi đến vùng đất của tộc Nùng. Trần Linh cùng Bạch Vân Anh dẫn cô bé Yến Xuân đi thăm thú ở một khu chợ, nơi đây bày bán nhiều món ăn lạ và quần áo vải vóc đặc trưng của người Tày-Nùng, mọi người thay đổi y phục để tránh chú ý, rồi cùng nhau về quán trọ. Trời đã sập tối, vì đường xa mệt mỏi ai nấy đều đã kiếm nơi nghỉ ngơi, riêng Trần Linh thì tới khách phòng gọi rượu ra để giải sầu. Thời gian dần qua gã chẳng thấy đỡ hơn là bao, cảm giác khô đau vẫn hằng ngày hành hạ gã. Đôi khi gã cũng nghĩ về cha mình không có ai phụ giúp và sự mất tích mấy tháng của gã sẽ làm ông lo lắng, nhưng biết làm sao giờ, gã đã hứa giúp người ta tìm cậu bé họ Đinh, dù sao cũng là việc tốt nên làm.

“Cậu có phải là người bán heo mấy tháng trước đã làm náo loạn pháp trường Quốc Oai?” Người đối diện về mặt kỳ lạ cất tiếng nói, Trần Linh quay đầu ra phía sau thì không thấy có ai khác, gã chỉ mặt mình nói: “Anh đang nói với tôi sao?” Người kia đáp: “Chứ còn ai nữa? Anh giỏi lắm, nhờ anh kéo dài thời gian mà thằng nhóc họ Đinh được cứu đấy!”

Trần Linh chùng hững đáp: “Là tôi sao? Tôi mới tới đây, tôi là thợ rèn không phải bán heo, chắc anh nhìn lầm người rồi!”

Người kia khuôn mặt nhỏ thó, râu tóc thưa thớt, ánh mắt láo lếu nói: “Ày... Làm việc tốt thì nhận đi, có sao giấu giếm!” Trần Linh cảm thấy bức mình nói: “Tôi nhắc là một lần, tôi là thợ rèn, nhà cũng không nuôi heo, lấy gì mà bán!” Tên kia thấy gã giận, không nói gì nữa, hẩn ăn vội rồi tính tiền đi ra khỏi quán. Trần Linh lầm bầm: “Toàn gì đâu không! Giang hồ thật nhiều chuyện phức tạp quá, cha nói là phù phiếm quá không sai! Xong việc này mình về nhà với cha già, rồi... rồi hồi cười Liên như ý cha, người nhà bác Ba Phạm ai cũng quý mình, đặc biệt là kính nể cha, chắc sẽ không phản đối. Rồi mình sống cuộc sống bình dị qua ngày thôi, khỏi đi đâu nữa... Nhưng làm vậy có đúng không nhỉ, mình không có yêu đương gì Liên, làm vậy có tàn nhẫn với cô ấy quá không!”

Trần Linh lại xoay chuyện: “À mà còn nữa, mình phải đến phủ Bình Nam tướng báo tin, phải tìm thi thể Lâm Tấn an táng cẩn thận, chia buồn với gia đình anh ấy. Thật không hiểu sao, một người lính đầy hào khí như vậy mà ông trời lại đãi bạc.”

Trần Linh không uống nữa, gã cảm thấy nhờ vào rượu để giải sầu thật yếu đuối nên đi lên phòng nghỉ. Lúc đi ngang căn phòng của những người phụ nữ hội Giao Long, Trần Linh lấy kỳ quặc khi nghe thấy tiếng nói đàn ông.

Nghe một lão già nói: “Sắn dịp này chúng ta cướp bóc thổ sản, đặc biệt là ngựa voi, trầm hương luôn, họ Nùng nhờ giao thương nên giàu có nứt tiếng Châu Quảng Nguyên (1) này... ha ha!”

Một người khác nói: “Quan trọng là sự an toàn của tiểu hội chủ, những việc khác tính sau!” Trần Linh nghe đến đây lắc đầu ngán ngẩm, gã cũng không chủ động nghe lén chuyện của người ta nhưng nội lực của gã đã đến cảnh giới cao khiến cho ngũ giác quan tinh hóa rồi. Họ Trần đi về phòng mình, nghĩ thầm: “Hóa ra là bọn trộm cướp gian ác, mình đã không kỳ vọng gì, trước những hành động trốn tránh mờ ám của họ rồi, cũng như lão Nguyễn Bá, hội cá sấu này đều gian tham như nhau cả... Lời đã hứa không thể nuốt vào được, xong việc, phải thoát khỏi đám bùn lầy hôi tanh này.”

*****

“Trần Linh này tuy không ra gì, nhưng sẽ không lén lút làm chuyện mờ ám giống mấy người đầu, đòi người thì cứ đường đường đi vào cổng chính, há có gì cứ chui rúc như quân trộm!” Sáng tinh sương, nhóm người đã đi vào trung tâm đất Nùng, gần đến nhà Nùng tộc, mọi kẻ sách của bọn Giao Long hội đều khiến Trần Linh bức dọc, gã không nhịn được, cứ nói tặc ra.

Nhiều người thì nhau nói: “Thì bọn ta là trộm, việc gì phải câu nệ!” “Người biết gì mà nói!” “Không mượn người lên tiếng.” “Nùng Tồn Phúc (2) quý kẻ đa đoan, ai dám chắc hẳn không bỏ trí cạm bẫy gì!”

Trần Linh cười mĩa mai lão già lục tuần mặt mày đầy vết sẹo: “Đâu phải ai cũng như lão?” Lão già quát lên: “Tên nhóc con người nói ai đó?” Với thái độ coi thường họ Trần tỉnh bơ đáp: “Lão chứ còn ai!”

Cụ Hồng vội can: “Thôi nào, để già nói một lời. Chúng ta sẽ vào bằng cửa chính, dù đối phương lợi hại đến đâu cũng thắng được hai chữ tình lý!” Một vài người đồng ý, gật gù, những người theo thói quen đánh trong tối của hội cũng đành chịu, họ chỉ có ba người gồm lão mặt sẹo tên Lý Côn, người trung niên cường tráng tên Hắc Báo và anh chàng thư sinh rìa mép tên Vạn Ái.

Sau khi nhất trí nhóm người xông thẳng vào Nùng tộc, thô lỗ nhất là tên Hắc Báo hẳn cứ xô ngã những anh chàng người nhà tù trưởng khi họ có ý ngăn cản.

“Các vị khách quý phương xa xin mời vào.” Chưa đến cửa chính đã nghe giọng nói thâm trầm, chủ nhân là một người đàn ông tuổi chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm. Ông ta đang ngồi trên chiếc ghế lớn bằng rễ cây, có lót tấm da hổ lớn phủ gần tới chân ghế. Trong căn nhà sàn rộng lớn bề thế này, vật trang trí đều là những lâm sản quý giá, ngựa voi, sừng tê, đầu nhung hưu... .

Trần Linh vừa gặp họ Nùng đã sinh thiện cảm, ông ta có khuôn mặt đầy đặn, vuông vút, tuy mang nét dân dã, nhưng ánh mắt có thần, ngũ quan tề chỉnh, trang nghiêm khác hẳn những người đi cạnh gã, theo ác cảm có nhân gã xem họ như phường đầu trộm đuôi cướp, còn người ngồi kia như vị lãnh tụ của rừng già.

Hắc Báo hung hăng nói: “Không cần nhiều lời, mau giao Đình Long ra.” Nùng tù trưởng điềm đạm, hòa hảo nói: “A Tỳ mau gọi những đứa con nuôi của Ta ra!” Anh chàng Nùng từ cạnh đó đáp “ạ” rồi đi ra nhà sau. Nùng Tồn Phúc mới nói: “Các vị đường xa đã mệt nhọc, mời dùng rượu nhạt.” Một vài cô gái tộc Nùng tha thướt đã đi đến bày bàn tiệc khi tù trưởng chưa nói, cứ như họ đã chuẩn bị sẵn rồi vậy. Nhiều loại thịt rừng, com ống trúc, hoa quả và rượu đặc thô được nhanh chóng bày biện lên, thức ăn vừa mới nướng chín còn khói nghi ngút.

Lão mặt sẹo Lý Côn nói: “Họ Nùng nguoi, đừng giữ quý kẻ nữa!”, gã thư sinh mặt dài dẻ ria mép Vạn Ái nói sau: “Nùng Tồn Phúc thật là chu đáo quá ha, những thứ này đều được lo liệu từ trước, thật là có ý tốt!” Thấy không ai ngồi xuống, Trần Linh cũng chẳng e dè gì, bắt chéo chân trong tư thế kiết già giống ngồi thiền mà tọa vị. Nghe Lý Côn và Vạn Ái nói nhưng Họ Trần vẫn giữ nét vô sự, gã tự nhiên rót một bát rượu lớn uống cạn rồi nói: “À! Rượu ngon quá xá, Nùng tù trưởng thật là biết chiều khách, tha thứ cho cháu đây vô phép, nhưng mùi rượu và thịt thơm nức mũi khiến cháu không thể cưỡng lại được ham muốn.” Nói rồi Trần Linh bê một cái đùi nhím đưa lên mũi ngửi, mặt gã tỏ vẻ phấn kích vô cùng cầm một miếng lớn, khen lấy khen để.

“Ha ha ha ha... Thật là hiếm có, thật là sản khoái!” Nùng tù trưởng, đánh vào đùi mình cười ha hả nói: “Các vị xin mời ngồi, anh bạn kia đã ăn, đã uống đã bình an rồi!” Mọi người nhất là Nùng Tồn Phúc đều hiểu họ Trần không hề vô lễ hay là hạng tham ăn tục uống, gã chỉ muốn chứng minh rằng thức ăn là vô hại và tấm thịnh tình của vị tù trưởng kia đáng được trân trọng thay cho những lời mỉa mai.

Người ta đã có lòng, nếu không nể mặt thì càng khó khiến đối phương thuận theo ý mình, lần lược người trong hội Giao Long ngồi xuống, nhưng ai nấy cũng e dè, không được tự nhiên như gã họ Trần. Người Nùng rất hiếu khách, đặc biệt thích những người sáng khoái như Trần Linh, các cô Nùng nữ thì nhai đến rót rượu cho gã, thậm chí bóc trái cây và sẽ thịt chỉ dành riêng cho gã.

Lý Côn nói: “Không cần những thứ dư thừa! Bọn lão chỉ cần đón tiểu hội chủ, cảm ơn Nùng tù trưởng bấy lâu nay đã chiếu cố đến cậu ta!”

“Các vị đừng vội, hãy cho Nùng Tồn Phúc tôi làm tròn bổn phận gia chủ!” Họ Nùng từ tốn nói, Trần Linh cung tay nâng bát rượu nói: “Tù trưởng đã cho gọi cậu bé họ Đình rồi đây thôi, Trần Linh này xin được kính tù trưởng một chén, mong ngài thứ lỗi cho sự vô phép vừa rồi!”

Nùng Tồn Phúc nâng bát rượu lên nói: “Được! Cạn!” Hai người Trần, Nùng uống xong cười ha hả, những người còn lại trọng hội Giao Long không biết nói gì, ai cũng tự cảm thấy mình trở nên thừa thãi!”

Cụ Hồng nói: “Tù trưởng vẫn chưa nói cho già hay, cậu có muốn giao người hay không?” Nùng Tồn Phúc đáp: “Lão lão đáng kính, Nùng Tồn Phúc này từ xưa đến nay không bao giờ chân kẻ muốn đi, mấy tháng qua Long nhi đã gọi tôi là cha, tôi tự nhủ mình cũng chưa tròn bổn phận người cảm cân này mực cho lắm. Tôi bắt gặp Long cùng ba đứa trẻ khác ôm o gầy mò, tôi thương, tôi dắt về đây.”

Trần Linh nghĩ thầm: “Nùng tù trưởng đã làm ơn nhưng lại mắc oán, nên nói gì đó để đòi lại công bằng cho ông, nhưng mà... mình này giờ đã hơi quá đà rồi... ở đây toàn là những người lớn tuổi, nên im lặng vậy!”

Đúng lúc đó có năm đứa nhỏ từ nhà sau đi lên, gồm Đình Long, U Âm, Phụng, Tý và một đứa trẻ khác trông mặt mũi sáng sủa, tay chân rắn chắc, mau lẹ, cả đám đều ăn bận theo kiểu Nùng tộc.

Đình Long đi đến bên Nùng tù trưởng gọi cha nuôi, những đứa kia cũng vậy, riêng cậu bé mặt sáng sủa nói: “Thưa Cha! Có chuyện gì vậy!” Nùng Tồn Phúc nói: “Trí Cao con và các em mau đến chào những vị trưởng bối đi.

Những đứa khác đều vâng lời, chỉ riêng Đình Long thì im lặng không nói gì. Nùng tù trưởng nói: “Sao vậy Long!” Cậu bé đáp: “Con không muốn về với họ, con không muốn sống ở cái nơi tăm tối ấy nữa!” Mắt Đình Long nhìn thấy Yên Xuân, lúc cậu vừa đi ra cô bé tỏ ý vui trên mặt, nhưng giờ nghe Long nói vậy, cô bé liền đánh mất nụ cười.

Người hội Giao Long thì nhau nói: “Sao lại vậy!” “Long con không muốn về với bà sao?” “Thiếu chủ! Cậu làm sao vậy!” “Họ Nùng kia nguoi đã giữ trò gì?” “Đúng vậy! Nguoi đã bỏ bùa ngải gì!”

Nùng Tồn Phúc nói: “Đúng Nùng tôi đã bỏ bùa ngải!” Mọi người giật mình, chỉ trừ Trần Linh gã vẫn vô sự, cách nói này họ Trần đã quen, cha gã vẫn tự nhận phần xấu về mình, rồi sẽ đưa ra lời giải thích bất ngờ ngay sau đó.

Lý Côn đứng phắt lên nói: “Nguoi đã thừa nhận!” Những người khác cũng đứng lên hùng hùng hổ hổ.

Nùng tù trưởng nói: “Đúng vậy! Bùa ngải của tôi với công thức là tình cha con, tình anh em, thêm vào đó một mái nhà ấm cúng ... Đã khiến Long không muốn về! Mọi người quý Long, thì tôi cũng vậy.”

Những từ ngữ như “tên khốn”, “đạo đức giả”, “nguoi đang tính toán gì”, “nguoi muốn chiếm đoạt báu vật chứ hay ho gì”... được những người trong hội Giao Long thì nhau nói ra. Lý Côn nói: “Ta sẽ đánh bại nguoi, rồi dắt tiểu hội chủ về!” Nói rồi ông ta đập đổ bàn tiệc, chạy đến sẵn thế tấn công, vài người trong hội cũng sẵn đến, nhắm vị tù trưởng trung niên mà ra chiêu.

Nùng Tồn Phúc sẵn thế phòng bị, năm người bên kia đã đến gần, bất ngờ một nguồn nội lực hùng hậu chấn giữa hai bên, dư lực cản trở khiến năm người trong hội Giao Long thối lui một bộ, trước khi thế đó họ ngấm ngầm e dè. Người ra chiêu là Trần Linh, mặt gã đầy khi tức nói: “Các người muốn gì? Nùng tù trưởng đã dốc hết lòng gia chủ để xử sự, nhận nhiều câu nói khó nghe ông ấy cũng nhún nhường, các người quá đáng lắm biết không?”

Cụ Hồng nói: “Cậu đã hứa là giúp bọn già cứu thiếu chủ, có sao nói lời không trọn vẹn giữ lấy!” Trần Linh mặt ánh lên vẻ cương nghị, điềm nhiên nói: “Đúng là họ Trần này có hứa, nhưng Nùng tù trưởng đã cứu cậu bé rồi, đã cho cậu bé một mái ấm thực sự. Trần Linh không có cơ hội để làm điều đó nữa. Đừng ép đứa trẻ này vào một nơi tối tăm, không có ánh sáng, đừng nuôi lớn cậu bé bằng những toan tính của người lớn các người. Hãy để Đình Long lớn lên như cái cách của những đứa trẻ bình thường khác, đừng ép cậu bé học những thứ cậu bé không thích. Đừng khiến cậu bé trở thành một tên

cướp, sống đời mất tự do như mấy người!”

Tại gian nhà, ai nấy đều chấn động, lời nói của họ Trần chứa đầy khí lực thâm trầm, buột tất cả phải nghe rõ một từng câu, từng chữ.

Một số người khác còn muốn đòi co tiếp, nhưng cụ Hồng cản lại nói: “Long nhi! Con thật sự muốn ở đây hay sao?” Đinh Long thoáng buồn đáp: “Dạ! Con xin lỗi cụ, con mong cụ và mọi người đừng làm khó dễ cha nuôi con!” Hồng lão lão buồn bã đáp: “Bà hiểu rồi!” Nói rồi bà cụ quay lưng ra hiệu cho những người kia về. Những người kia tỏ ra không muốn, nhiều kẻ còn thóa mạ Nùng tù trưởng và cả anh chàng họ Trần.

Hội Giao Long đi không lâu Trần Linh cũng cung tay cáo biệt, Nùng tù trưởng cứ cố sức giữ gã lại, nhưng họ Trần cũng trần tình là bỏ nhà đi biệt đã bốn tháng, cha sẽ lo lắng nên phải về. Ra đến cổng Trần Linh bị một vài gia nhân cản lại. Nùng tù trưởng mang đến tặng gã rất nhiều thổ sản trân quý, Trần Linh nói: “Nếu nhận hậu đãi của tù trưởng chẳng khác nào biến những lời nói thật tâm của mình thành công cụ dối chác, cháu chỉ lấy một vỏ rượu để mãi nhớ xứ Nùng, xin tù trưởng hiểu cho!”

*****

Buổi sáng tinh sương của một ngày mùa đông rét buốt, dưới hàng tre già thấp thoáng bóng dáng người đàn ông bận áo đen chậm rãi tiến về phía Hạp Quân trường. Người này bàn tay phải bị khuyết, tuổi sắp xỉ ba mươi, anh ta có khuôn mặt khá điển trai nhưng đầy đặn sương gió.

Anh lính canh cánh phải nói: “Người là ai? Đến đây có chuyện gì?” Nam nhân đáp: “Tôi là Lâm Tấn, trong hội Thập Nhân, có chuyện gấp muốn gặp tướng quân, xin chuyển lời giúp.”

Anh lính đi vào trong báo cáo, lát sau đi ra dẫn đường cho Lâm Tấn đến Hạp Quân đường. Họ Lâm trông tiêu tụy, xanh xám, mặt mày anh buồn bã nói gót đi theo.

Binh Nam tướng cất giọng ôn nhu nói: “Lâm Tấn, cậu đã vất vả rồi! Ô kia bàn tay của cậu sao vậy? Nguyễn học sĩ mau gọi người lấy chút trà nóng và điểm tâm.

Lâm Tấn quỳ xuống đáp: “Kẻ tôi thân không dám nhận ân huệ của tướng quân đâu ạ!” Binh Nam tướng bất ngờ đi đến đỡ họ Lâm và nói: “Sao cậu lại nói vậy! Cậu đã nhọc lòng mấy tháng qua, lại vì chuyện này mà mất cánh tay, ta thật là áy náy vô cùng! Cậu yên tâm sẽ được thưởng trọng hậu!”

Biết tướng quân lâu nay không nói đùa bao giờ, Lâm Tấn như không tin vào tai mình nói: “Tướng quân, thuộc hạ có tội, sao ngài lại nói vậy?” Binh Nam tướng cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém, ông suy tư giây lát rồi nói: “Vậy cậu kể đi, cậu đã làm gì mấy tháng qua.” Lâm Tấn đáp: “Dạ bẩm! Bốn tháng trước thuộc hạ vẫn y như lệnh, vẫn túc trực nhà họ Trần để làm nhiệm vụ. Hôm đó, chỉ vì một phút lơ là anh chàng Trần Linh đã đi đâu mất, thuộc hạ chạy đến lò rèn rồi sang nhà ông Ba Phạm cũng không thấy anh ta. Lúc đó trời đã tối, thuộc hạ mới thấy hai gã đàn ông lạ mặt cười nói đi lên trăn. Nghi có chuyện không hay, cũng may thuộc hạ bắt gặp được một tên giáo đồ Thiên Y A Na đang khiên đá. Lăn mò đến thì mới hay, anh chàng họ Trần đã bị đuổi ép té xuống cái giếng rộng và sâu ở bìa rừng, không thể tự thân leo lên được. Bọn kia định ném đá chết anh ta. Thuộc hạ kịp ra tay nhưng một tên trong số chúng ra chốt đứt dây thừng. Rồi trong lúc nói chuyện với họ Trần sau đó, thuộc hạ cảm thấy cao hứng nên chậm trễ việc nối dây, lúc vừa xong cũng là khi anh em nhà Sa-bát trở lại. Thuộc hạ định không lại chúng, bị chốt đứt cổ tay, không hy vọng được sống nữa rồi, lúc đó một ông lão áo trắng bất ngờ xuất hiện và đã cứu được tánh mạng họ Lâm này nhưng ông ta cứ xách thuộc hạ đi, chẳng nghe lời cầu khẩn của thuộc hạ là muốn ông ấy cứu luôn Trần Linh. Anh ta ở dưới giếng, bên kia có mùi tên cung thủ, tánh mạng của anh ấy thuộc hạ đã không bảo vệ được, nhiệm vụ không hoàn thành. Nên về đây nhận lãnh tội chết. Xin tướng quân thành toàn cho ạ!”

Nói rồi Lâm Tấn phủ phục xuống, Binh Nam tướng tỏ ra ngạc nhiên rồi cười nói: “Không ngờ trong tính thể hung hiểm vậy mà anh chàng họ Trần vẫn sống được. Lính đâu, mau gọi Trần Linh.”

Lâm Tấn ngạc nhiên tốt độ, cứ tưởng mình nghe nhầm. Lát sau một người đi ra, anh ta thấy rõ ràng người kia là gã họ Trần nhưng nước da trắng hơn, khác biệt đôi chút mà thôi.

Binh Nam tướng nói: “Sau mấy tháng tìm kiếm đã bắt gặp gã đang bán heo ở một khu chợ Phủ Nghệ An. Ta tưởng cậu vẫn theo bảo vệ gã! Vì vậy mà gọi người tìm cậu về đây!”

Người kia nói: “Đã nói là không phải rồi mà, tôi làm nghề buôn heo, tên là Trần Lãm nhà ở châu Cổ Pháp, không phải người mấy người tìm đâu!”

“Trần Linh tôi là Lâm Tấn đây!” họ Lâm nói, người kia tỏ ra ngạc nhiên đáp: “Lâm Tấn nào, tôi lần đầu tiên gặp anh, làm như bạn bè thân thiết không bằng, thật hết biết với mấy người ... làm phò mã tôi cũng thích lắm, nhưng tôi không muốn nhận bừa rồi đi chết đâu, cô công chúa nước Chiêm sau khi phát hiện ra tôi không phải là tình làng của cô, không làm thịt tôi mới là chuyện lạ!”

“Giọng nói rất khác, thô âm của Trần Linh có phần pha trộn rất đặc biệt ... không phải rồi! Trần Linh đã chết!” Lâm Tấn buồn bã nói, Binh Nam tướng biến sắc: “Cậu chắc chắn chứ, chúng ta đã làm người sao, dung mạo anh ta giống y như bức vẽ của người Chiêm này!”

Nguyễn học sĩ nói: “Chắc là người giống người thôi!” Trần Lãm vội nói: “Đã rõ rồi nhé, tôi đi được chưa!” Gã nói rồi thần nhiên đi ra cửa, tinh thần vui vẻ vô sự.

“Đứng lại!” Binh Nam tướng quát, Trần Lãm nhăn mặt nói: “Chuyện gì nữa đây quan gia, đừng nói với tôi là đã sai cho sai luôn nghe. Hay là không muốn bị người khác biết mình sai, giết tôi luôn để bịt miệng, đừng nghe, tôi còn mẹ già ở nhà không ai lo ... tôi...”

“Im đi! Để yên cho ta suy nghĩ!” Nghe Binh Nam tướng quát tháo, nhưng gã tự xưng là Trần Lãm này vẫn cố nói: “Vô lý, tất cả lỗi lầm là do ông, tại sao lại bắt Trần Lãm tôi im, tôi sẽ nói đây, nói cho cả làng cả xóm đều biết, trừ khi ông lấy nhiều quan tiền nhét vào miệng họ Trần này, tôi sẽ im miệng! Nên

nhớ miệng của Lâm tôi hơi bị rộng đấy!”

“Nguyễn học sĩ lấy cái gì đó nhét vào miệng hắn đi, ta nhứt đầu với cái tên lảm chuyện này quá rồi!” Bình Nam tướng nói, Trần Lâm cười hề hề cất lời: “Ha ha, tốt quá, cảm ơn quan gia nhiều nhiều!” Nguyễn học sĩ cầm cái khăn đi đến, Trần Lâm hoảng hốt chạy nấp vào sau lưng Lâm Tấn rồi nói: “Ê! Cái lão này, quan gia nói nhét tiền, ông lấy cái khăn đó làm gì!”

Nguyễn học sĩ tỉnh bơ đáp: “Là nguoi không nghe kỹ, quan chỉ muốn nguoi im miệng theo nghĩa đơn giản thôi. Không rảnh tiền đâu cho cái tên phiền phức như nguoi.”

“Thế nào là không rảnh tiền, thế nào là phiền phức. Các người đừng ý là quan thì muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. Tôi đang mua may bán đất, quen được nhiều mối tốt. Đừng một cái bị dẫn đến đây, người ta sẽ cho rằng tôi buôn bán gian lận nên mới bị mời đi ăn cơm triều đình, tôi mất uy tín làm sao biện bạch được, tổn thất của tôi mấy người xem là chuyện vẹt hay sao? Còn nữa tôi đã trần gân lên giải thích đủ điều, hết ba ngày ba đêm, vậy mà mấy người không tin, còn dọa nạt họ Trần này đủ điều. Giờ thì sao, các người đã sai, không nhận lỗi bồi thường cho Lâm tôi thì thôi, còn muốn bịt miệng rồi giết người hay sao?”

Gã cử huyện thuyền, Bình Nam tướng nhen mặt khó chịu, Nguyễn học sĩ định tóm gã nhưng Trần Lâm cứ nấp sau lưng Lâm Tấn, khiến ông ta chẳng làm gì được.

“Được rồi! Ta sẽ đền bù được chưa, với điều kiện nguoi không được nói nữa!” Bình Nam tướng nhượng bước, gã họ Trần kia hớn hờ mặt mày, rồi gã vẫn rảnh nói thêm: “Được, được im lặng ngay đây ... Nhưng mà không được nói đến lúc nào, quan phải nói rõ ra chứ, chẳng lẽ nghe theo ông, Trần Lâm tôi phải im cả đời hay sao? Tôi là dân buôn bán nên quen miệng rồi, không nói một lát thôi, là cái miệng ngứa ngáy rất khó chịu, giống như hàng ngàn hàng vạn con kiến bu vào cắn xé. Nếu là tôi quan sử trí ra sao? Tôi đâu có giống quan, đâu giống mọi người, nói là cuộc sống của tôi, tôi muốn được tự do muốn nói gì thì nói...”

Bình Nam tướng mặt mày đỏ phừng lên, tay phải ông vận lực tung ra một chưởng, hàng ghế khách liền khuyết đi một cái.

Trần Lâm giật mình co ro lại, hai tay đưa lên bịt lấy mồm.

Lâm Tấn cũng cúi gầm người xuống, không gian tại Hạp Quân đường bỗng trở nên nặng nề. Bình Nam tướng đi đến chiếc ghế thái sư trên bục chính đường ngồi xuống giây lát rồi chỉ tay vào Trần Lâm nói: “Nguoi! vẫn phải làm phò mã, đó là số mệnh nguoi không thoát được đâu!”

*****

Gió bắc mang không khí lạnh lẽo từ phương bắc tràn xuống từng đợt từng đợt, vậy mà Trần Linh với chiếc áo da thú sơ sài, thân người gã vẫn tỏ ra vô sự, trừ cái bụng đang đánh trống kêu oan. Đã một ngày đường từ khi rời đất Nùng, gã không nhận hậu đãi của ông ta mà quên mất mình chẳng có quan tiền nào để tạm xem là lộ phí đường xa.

“Ôi đói ra đi mất, chẳng lẽ phải nhịn đói chạy bậy, tám ngày đường đến nhà hay sao? Thật là xui xẻo... Ồ đằng kia là thị trấn... Nhưng mà mình không có tiền làm sao mua thức ăn đây... Giờ chỉ có cách kiếm việc gì đó làm đỡ, chắc sẽ chậm trễ đường về nhà, đành chịu thôi!”

Đây là một trấn nhỏ, cách kinh thành Thăng Long khoảng năm mươi dặm về hướng đông nam, nhưng quanh đây cửa hàng buôn bán không nhiều, một số đã đóng cửa để tránh gió lạnh. Trên đường cũng chẳng có nhiều người qua lại. Tiết trời như thế này, ở yên trong nhà thưởng thức chén trà nóng thì phong vị hơn là đi dạo phố.

Trần Linh đã đi đến bãi đất rộng hơn mẩu đất nơi trung tâm trấn. Thấy cột cáo thị ở cánh trái, gã chẳng có dự tính gì nên lại xem tin báo. Đọc qua lại chẳng có gì ngoài những luật lệ thông thường cùng tâm thư vận động sản xuất của người đứng đầu trấn. Bên kia cáo thị dán đầy những hình vẽ truy nã tội phạm. Trong đó có một bức hình ở phía trên cùng cánh trái giống Trần Linh đến bảy, tám phần, mức thưởng cho người bắt được là năm trăm quan, lấy đầu là hai trăm quan.

(1) Châu Quảng Nguyên, ngày nay là tỉnh Cao Bằng.

(2) Nùng Tồn Phúc (chữ Hán: 儂全福, ?-1039) là thủ lĩnh địa phương ở Cao Bằng, cầm đầu một cuộc nổi dậy ở vùng biên cương nước Đại Cồ Việt giữa thế kỷ 11, thời vua Lý Thái Tông.

Nùng Tồn Phúc là con trai Nùng Dân Chủ, thủ lĩnh đầu tiên của dòng tộc họ Nùng được nhà Tống thừa nhận là "mán chủ" năm 977 ở vùng châu Quảng Nguyên. Nùng Dân Chủ kiểm soát một lãnh thổ gồm 10 làng, với sự chấp thuận của nhà Nam Hán. Quan lại Tống tại Ung Châu xin với triều đình Tống ban quan tước và đặt lãnh thổ của Nùng Dân Chủ thành đất "hội phủ" để ràng buộc. Sau khi Nùng Dân Chủ chết, Nùng Tồn Phúc thừa hưởng các tước vị này.

Nùng Tồn Phúc được Lý Thái Tông phong thêm châu Thảng Do, nay thuộc Quảng Uyên, Cao Bằng, em ông là Nùng Tồn Lộc được phong ở châu Vạn Nhai, em vợ ông là Dương Đức được phong ở châu Vũ Lạc, gần châu Quảng Nguyên. Anh em Tồn Phúc hàng năm vẫn nộp cống đồ thổ sản cho nhà Lý. Uy thế của Nùng Tồn Phúc lên cao, vì vùng Quảng Nguyên rất giàu mỏ vàng, và cũng vì liên hệ chính trị. Tuy nhiên điều này cũng làm các gia tộc Nùng khác khó chịu, như gia tộc Hà Văn, và họ có lẽ đã hỗ trợ nhà Lý đánh dẹp Nùng Tồn Phúc cũng vì lý do này.

Không chỉ vậy, do nắm được vị trí thuận lợi trên bờ sông Bằng, Nùng Tồn Phúc còn kiểm soát được con đường giao thương đường thủy chính trong vùng, và như vậy càng tăng thêm thế lực và gia sản. Trước khi nổi dậy, Nùng Tồn Phúc có tiếng với cả nhà Lý và nhà Tống là viên thủ lĩnh trung thành và đáng tin cậy nhất, và cũng là người có thế lực nhất trong vùng.

(3) Nùng Trí Cao (chữ Hán: 侬智高; chữ Tráng: Nungz Cigaoh, 1025-1055) hoặc Nông Trí Cao là thủ lĩnh địa phương ở Cao Bằng, cầm đầu một cuộc nổi dậy ở vùng biên cương giữa Đại Việt và nhà Tống giữa thế kỷ 11, thời vua Lý Thái Tông và Tống Nhân Tông.

Nùng Trí Cao là người Tráng ở châu Quảng Nguyên (ngày nay là tỉnh Cao Bằng), và là con của thủ lĩnh địa phương Nùng Tôn Phúc và bà A Nùng.

Năm 1038, Nùng Tôn Phúc nổi dậy ở phía bắc nước Đại Việt, tự xưng là Chiêu Thành hoàng đế, đặt quốc hiệu là Trường Sinh quốc rồi đem quân đi đánh phá các nơi.

Năm 1039, do cha con Nùng Tôn Phúc bị họ Dương (Tể tướng Dương Đức Thành) vu oan tại bến đò Bắc Ngạn (Bắc ngạn sông Hồng) nên vua Lý Thái Tông sai tên hoạn quan Trịnh Quang Thạch đi đánh, Thạch không bắt được nhưng Nùng Tôn Phúc và con là Nùng Trí Thông vẫn về kinh để làm rõ trắng đen, và rồi bị giết. A Nùng và Nùng Trí Cao ở nhà tập hợp binh mã chờ đợi nếu biến cố xảy ra, nên thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kẻ Làm Phò Mã, Người Tù Chung Thân

“Ôi! Cái bụng cà chón, mầy đừng có kêu nữa được không!” Trần Linh lẩm bẩm rồi quay lưng đi ra đường lộ. Được mười bộ thì thấy phía trước là một đội nhân mã khoảng mười người đang phóng đến. Họ đều bận quần phục chỉnh tề, mặt mày ái nấy đều tỏ vẻ nghiêm trọng. Người đi trước mặc bộ quần áo rộng, vải đỏ thẫm dày và đẹp mắt, tuổi anh ta chắc khoảng trên dưới ba mươi, dáng người cao lớn, ra vẻ một cao thủ ngoại công.

Trần Linh né sang bên lề nhường đường, tay đội trưởng liếc mắt nhìn gã khi khoảng cách của hai bên là nửa trượng. Bọn kia qua mặt, họ Trần chẳng bận tâm cứ tiếp tục cất bước đi mà chẳng hề hay biết, tay đội trưởng đã ra hiệu cho cả bọn dừng ngựa lại. Anh ta móc trong bọc áo ra một sấp giấy ó vàng, mỗi tấm là một hình vẽ, anh dần xem lướt qua, trong đó toàn những tên tội phạm mặt mày hung tợn, nhiều tên sẹo lớn sẹo nhỏ chi chít. Qua mười tấm đã đến một bức hình, nét mặt bức vẽ chẳng khác gã vừa mới đi ngang qua là bao. Anh chàng đội trưởng mặt biến sắc, có bảy phần vui mừng, ba phần ngạc nhiên.

“Tên kia đứng lại.” Viên đội trưởng quát lớn, thúc ngựa chạy ngược lại vừa nói: “Ngươi chính là đồng bọn của hội Giao Long, mau khoanh tay chịu trói!”

Trần Linh nghe thấy hết, gã kinh ngạc tột độ nghĩ thầm: “Quan binh biết mình đi theo những người trong băng cướp cá sấu hay sao?” Rồi gã quay đầu lại, viên đội trưởng toàn quân binh đã đến, anh ta nói: “Những nhân chứng ở pháp trường Quốc Oai mấy tháng trước đã vẽ lại khuôn mặt của ngươi, xem này, đừng chối cãi vô ích... nếu biết ăn năng chịu tội sẽ được khoan hồng!”

Trần Linh thiù não nghĩ thầm: “Mình chỉ đi theo bọn cướp kia có mấy ngày, chắc ăn com tù vài bữa rồi được tha thôi, chống cự sẽ mang án cả đời! Ôi thật là xui xẻo!” Họ Trần nói giọng buồn buồn: “Tôi chỉ đi theo họ, chưa bao giờ cướp bóc của ai!”

Viên đội trưởng hơi ngạc nhiên khi thấy đối phương không có ý kháng cự, trái với cách hành sự thông thường của một kẻ đang bị truy nã, anh nói: “Có cướp bóc hay không về nhà phủ rồi tính, anh em! Trói hẳn lại, dắt về.”

Trần Linh không được ngồi lên ngựa, hai tay gã bị cột vào một sợi dây thừng, con ngựa của gã lén lút mập kéo đi chậm rãi, hần lâu lâu quay đầu lại nhìn họ Trần với ánh mắt như muốn nói “đáng đời”, Trần Linh chưa xót thoáng thốt: “Sẽ như thế nào nếu cha và những người thân thuộc của mình thấy cảnh này nhỉ! Cũng may là ở đất khách này, nếu không Trần Linh này quả thật là tội lỗi với tổ tông nhà họ Trần vô cùng, hoen ố cả thanh danh của họ.”

Khi đi qua một khu chợ, người dân ào ra đường để xem, ai nấy đều há hê nói ra những lời khó nghe, chẳng hạn như: “Đáng đời tên cướp bắt lương!” “Ném trứng vào hần đi bà con!” “Không! Phải ném đá áy!” “Chết mầy đi quân giặc cướp!” Nhiều người ném trứng thối, rau bẩn vào mặt họ Trần, gã hơi tức giận nhưng vội gặng lại ngậm ngừ: “Họ làm vậy cũng đúng lẽ thường rồi! Chẳng lẽ kẻ tòng phạm với lũ cướp gian tham như mình lại được ném hoa tươi hay sao, không ném phân vào mặt cho là may! Ôi một bước sai chân Linh tôi phải mang nỗi nhục ê chề này sao! Hết bị khốn bời nhưng gã giang hồ hồ lớn, rồi bọn người chiêm thành... giờ lại đến đám quan binh cùng dân chúng... Thôi than thở làm gì! Gieo nhân nào gặt quả đấy thôi, từ trước giờ mình có bao giờ là một người tốt tích đức làm lành, làm một đứa con ngoan, làm một người đàn ông chân chính đâu!”

Ngay lúc đó một quả trứng bay trúng khóe mũi họ Trần, gã xoay chuyển ý nghĩ, méo miệng hút một hơi, lòng đỏ trứng chui tọt vào miệng, mắt gã ánh lên vẻ vui mừng nói: “Cám ơn, tôi đang đói!”

Sau thời gian hai thì thân, đám quan binh đã đưa họ Trần đến nha phủ của Trần, viên đội trưởng bàn bạc điều gì đó với một người đàn ông năm mươi tuổi, ra dáng một văn sĩ nho nhã. Liền sau đó hai gã lính đưa họ Trần xuống phòng tạm giam.

“Anh bạn sắp đến giờ com chưa, tôi đói quá!” Trần Linh hai tay ôm song cửa phòng giam nói, gã lính cao ồm đáp: “Ta cứ thất mất tại sao tên tội phạm truy nã như ngươi lại chịu bị bắt dễ dàng, hóa ra là đói quá hả! Tội nghiệp chưa kia! Sao lúc phạm tội không nghĩ đến những người bị cướp cũng sẽ chịu cảnh đói khát!”

Trần Linh nói: “Tôi có cướp của ai đâu... mà thôi tôi chờ vậy!” Gã thanh niên chưa hết lời vội dừng, lui lại chiếu mạnh ngồi xuống nghĩ thầm: “Mình không cướp, nhưng ăn bát com của bọn cướp cũng chẳng hay ho gì!” Gã loay hoay nhìn đông ngó tây, chẳng biết làm gì lại ngồi xuống luyện công, cách này dễ quên con đói gã vẫn thường dùng.

“Ánh chớp băng ngang qua bầu trời.

Giông tố bao lần đến trong đời!

Bình minh kỳ nhân có xuất hiện?

Điềm báo anh tài có xa vời!”

“Ha ha ha ha...” Giọng cười quái gở khiến Trần Linh giật mình, thấy tiếng ngâm thơ này rất quen, gã mở mắt hít thở sâu ba lần, rút chân ra khỏi tư thế kiết già, xoa bóp tứ chi. Xả thiền xong gã đi ra song cửa nhìn đông ngó tây, chỉ thấy một vài tù nhân đang nằm ngủ.

“Nhìn hai bên sao không nhìn thẳng?” Tiếng một lão già nói, Trần Linh hơi ngạc nhiên, rồi hướng mắt về phía ông ta đáp: “Ngồi trên trần sao không ngồi đất?”

Ông già đang vết vẹo trên trần phòng giam đối diện kia cười nói: “Cậu! Thanh niên đôi mươi, tương lai bỏ ngõ, làm đường lữ bước?” Trần Linh đáp: “Ông! Cao niên sáu mươi, già gần xuống lỗ, chứng nào tật nấy?”

Ông già nhảy xuống, đang cười hề hề bỗng lộ vẻ tức giận: “Cái thằng oắt con, hạ lưu vô sỉ, tao đã thể sẽ cắt cái bửu bối của mày khi tao thấy mặt mày, dám láo với tiên gia à!” Trần Linh tỉnh bơ vô sự mài mài móng tay vào song gỗ nói: “Cái lão già thôi, già thần già quỷ, tôi đã thể sẽ nhò hết bộ râu của ông khi tôi thấy mặt ông, già rồi còn tào lao à!”

Ông già nhướn mày tức giận nói: “Tao không đối với mày! Thằng chó!” Trần Linh tỉnh bơ vẫn mài móng tay đáp: “Trâu không chửi được người! Lão trâu!”

“Hừ! cái thằng chó! Đã nói tao không đối với mày nữa, tao sẽ đâm vào mặt mày!” Ông già tức giận hung hăng, Trần Linh nhìn ông ta một cái, rồi lại mài móng tay nói: “Hừ! Cái lão quỷ! Đã nói trâu không chửi được người đâu, trâu đừng đá vào mặt người!” Trần Linh lại nói: “Không đúng! Nghe không ổn, câu cuối phải là ‘Người sẽ đá vào mặt trâu!’” Như thế mới đúng, ha ha!”

“Thằng khốn kiếp, chó má, ta chửi, ta đào bới ông nội người, thằng mất dạy.” Lão già tức giận, Trần Linh vẫn cười nói: “Lão khốn nạn, trâu điên, tôi ôm, tôi sờ mó cháu gái ông, lão cà chớn!”

“Tên khốn... mẹ cha người, ôi tức quá đi... hu hu hu hu...” Ông lão đầu võ mồm không lại, tức giận đâm vào song cửa khóc bù lu bù loa lên, Trần Linh cười ngả nghiêng cổ nói: “Lão già... cháu gái ông, ôi vui quá đi... ha ha ha ha...”

Giây lát sau nghe tiếng keng liên hồi, tất cả tù nhân thức giấc, Trần Linh cũng như những người đang đói bụng vội ra song cửa chực chờ. “Lẹ lẹ cái anh bạn, đói quá rồi!” Họ Trần thức dục, anh lính kia vẫn chậm rãi. Thấy một số người gần đó đã có thức ăn, và họ đang ngấu nghiến, họ Trần nước dãi chảy dài chảy ngắn, lần đầu tiên gã biết đói là thế nào, cảm giác thật chẳng dễ chịu.

Gã lính kia lại không biết cố tình hay vô ý cứ nói chuyện, nạt nộ người phòng kế, làm họ Trần tức điên lên gã định chửi, nhưng sợ sẽ làm hấn giận thì khổ nên cố nhìn. Lão già phòng đối diện đưa thức ăn lên mũi người lấy người để rồi xuýt xoa: “Ôi com ngon quá, đầu hủ thơm quá, ôi có cả me chua, me giót nữa này, ôi chua quá xá... ôi cha...” Thật ra chẳng có hạt me nào, lão bịa ra để làm nước miếng họ Trần chảy dài thêm.

Đúng lúc đó có một anh lính khác đi đến, ánh mắt người này thần thái uy nghi, ngũ quang sáng lạn hơn người. Anh ta đi đến vượt mặt xe đẩy thức ăn của gã lính kia, chỉ vào mặt Trần Linh và nói: “Có phần com đặc biệt, dành cho tên tù mới này!”

Anh lính đi đến ngồi xuống lấy trong rổ một con gà quay, một đĩa thịt, một hũ rượu khoảng hai cân giấy đỏ đề chữ “Làng Vân”, Trần Linh thấy bề ngoài hũ rượu này mẫn nhãn nhưng gã uống rượu theo phong trào, chẳng phải người sành rồi gì, tạm cho là rượu ngon. Anh lính này ánh mắt có thần, ngũ quang rạng rỡ thoát trông liên có ấn tượng. Anh ta nhìn Trần Linh mắt bên trái hơi nheo, đưa qua lại. Họ Trần thấy làm lạ nhưng cái bụng gã giờ đang còn cào, không có phép gã để ý lâu.

Trần Linh cảm con gà lên, hít một hơi dài nói: “Ôi thật là thơm quá! Thật là ngon quá! Ôi chà mỡ chảy ra kia, ôi chà! Không thể cưỡng lại mùi thơm này.” Nói rồi gã đưa lên miệng cắn một miếng lớn, xuýt xoa một tràng rồi cố tình nhai mạnh tạo ra âm thanh tóp tép rõ to, ánh mắt lộ vẻ khoái trá nhìn ông lão phòng đối diện làm ông ta tức khí ném luôn bát com đậu hũ.

Họ Trần lại mở nắp rượu, gã đưa lên miệng hít một hơi dài, giả bộ lão đảo như sắp ngã nói: “Ôi cha! Rượu gì mà thơm thế này, thật là cả đời Trần Linh này chưa bao giờ thấy loại rượu thơm như thế.” Gã đưa lên miệng tu một tràng dài, ánh mắt sáng lên vô đuôi nói: “Trời ơi trời! Rượu gì mà ngon thế này... chắc tôi chết quá... Uống hớp rượu thần tiên này có chết cũng mẫn nguyện.” Rồi gã rót rượu vào tay, cố tình hát ra đằng trước nói: “Rượu ngon mà nhiều quá, uống không hết nên cho lão thương thức này!”

Gã họ Trần cũng thực sự cảm thấy ngon, lời khen của gã không phải cố tình làm quá lên. Trong chóng vánh mùi rượu lan tỏa, hương thơm nhanh chóng xông vào mũi lão già đối diện, ông ta mắt lộ vẻ kinh ngạc tột độ nói: “Đây là rượu Làng Vân hạng nhất chỉ dành của vua chúa, cái tên tù tội như người, tại sao được uống chứ... vô lý! Vô lý quá...”

Trần Linh cười đất ý nói: “Ha ha... lão ghen ăn tức ở lắm phải không?” Ông lão chửi: “Ghen cái thằng cha mày!” Trần Linh tỉnh bơ đáp: “Ghen với cha tôi vì ông có thằng con vừa đẹp trai vừa có tài tán tỉnh cháu gái ông chứ gì!” Ông lão thấy đầu võ mồm không lại nên đành im bặt, rủa thầm.

Trần Linh đang ăn, ngẫm nghĩ gì đó, gã lẩn hũ rượu về phía ông lão và nói: “Rượu nặng lắm đấy, thách lão uống hết nửa bình! Chắc vài hớp là lão bật ra

ngủ liền ấy chứ!” Ông già theo quán tính chộp lấy hũ rượu uống một tròng dài. Trong lúc uống lão vội xoay chuyển nghĩ thầm: “Hắn sợ mình không uống nên dùng kế khích tướng!” Ông dừng lại, đẩy nắp lẩn hũ rượu về lại phía gã họ Trần nói: “Trà cho người!”

Trần Linh vội đón lấy, nhìn thì thấy hũ rượu cũng vơi đi nhiều, tai nghe ông lão bên kia lên tiếng: “Lão có điều không hiểu. Tại sao? Trên đoạn đường núi tên nhóc người gặp lão đi ngược hướng ba lần lại không ngạc nhiên. Tại sao không bất ngờ chứ, nhiều người còn khóc lóc van lạy, nhiều kẻ thì sợ chạy té khói. Nhưng tại sao người lại tỉnh bơ như thế!”

Trần Linh cười đáp: “Nói thế nào nhỉ, thôi không cần giấu giếm lão làm gì, đã có ít nhất chục lão thầy tào bị Linh tôi làm cho gãy răng, bầy trò cho cháy tóc và còn có lão bị mất quần áo nữa, tông ngồng giữa chợ đời... ha ha ha ha. Tôi ghét thầy tào nhất trên đời đấy, vậy lão đừng hy vọng tôi sẽ nể nang lão.”

“Tại sao người biết ta là thầy tào? Tại sao người lại ghét thầy tào, trên đời này nghề gì cũng có người tốt người xấu!” Ông lão ngạc nhiên nói, Trần Linh như đã có chuẩn bị sẵn gã đáp: “Thứ nhất quý thân không cần làm mấy trò tào lao, để cổ gàn tạo dựng lòng tin từ người khác như mấy lão thầy tào các ông. Thứ hai, thầy tào các lão yểm bùa ngải hại người, nhiều người đang yêu đương tự nhiên đâm ra ghét nhau, rồi những mẫu đất tự nhiên hoa màu mọc lên không nổi. Nói chung thầy tào phải thêm chữ “lao” nữa, gọi là thầy tào lao mới đúng.”

“Chứ sao người không nghĩ thầy tào có thể hàn gắn tình cảm của những đôi vợ chồng lâu năm, không còn mặn nồng nữa. Sao người không nghĩ thầy tào bọn lão có thể trừ tà khí, cải tạo đất và bài trí mọi thứ cho đúng phong thủy.” Ông lão nói, Trần Linh đáp: “Những điều đó tôi chẳng thấy nhiều lần, cũng không biết có tin được không!”

Ông lão suy nghĩ giây lát, hơi điệu giọng nói: “Ừm thì cũng đúng! Công thức làm bùa ghét dễ kiếm hơn và những tên mới vào nghề không lâu cũng có thể làm được. Thậm chí chẳng cần bùa cũng có thể làm người ta ghét nhau được. Nhưng làm những chuyện xấu xa đó sẽ bị nguyên rủa đến tận đời con cháu, nhiều đời sau cũng không ngóc đầu lên được. Việc này rất quan trọng nên những thầy tào chân chính sẽ tuyển lựa học trò rất cẩn nhắc!” Lão ông nhìn họ Trần, gã nói: “Ông tiếp tục đi!”

Ông lão nói: “Bùa ngải yêu đương có nhiều công thức, lão thuộc hạng tầm tạm, chỉ biết ba loại chính đó là oải hương, đàn hương và một loại cô hiếm. Đàn hương, oải hương có tính tạm thời ví như người thấy một người con gái đẹp, hay cô ta có gì đó người thích. Hai cái này không lâu dài. Cô tình yêu lại khác, đó là thứ cô chỉ sống ở những nơi khắc nghiệt, như núi đá vôi ngàn năm, rất khó tìm. Loại này có được tính cực kỳ mạnh mẽ, nó có thể khiến người ta mất lý trí, mất khả năng so sánh đẹp hay xấu, thiện hay ác, giàu hay nghèo... chỉ cần yểm vào người nào thì người đó khó dứt bỏ tình cảm với đối tượng, nếu không có người cao tay hơn phá giải.”

Trần Linh chợt nghĩ về mối tình của mình với Hoài Đông, không biết nó là loại oải hương có tính tạm thời, hay là loại cô tình yêu mãnh mẽ kia. Đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng nói “người vẫn đang nghe đó chứ!” Trần Linh vội đáp: “Đang nghe, lão nói tiếp đi!” Ông già lại nói: “Ngày xưa, trước khi Bụt đến đất Việt thầy tào chỉ dùng các loại dược liệu pha trộn, nhưng khi Bụt đến mang theo mật pháp và bùa chú, khiến cho tay nghề thầy tào phát triển lên tầm cao mới, dẫn đến nhiều hệ lụy.”

Trần Linh thất mắt: “Ông Bụt cùng với phép thần thông trong truyện cổ có thật sao?” Ông già đáp: “Truyện thì có thêm bớt, sai khác sự thật. Nhưng Bụt là có thật, sau khi bị nhiễm văn hóa người phương bắc, đạo Bụt trở thành đạo Phật, rồi được chia ra nhiều tông phái, theo bây giờ người theo đạo Bụt tương đương với hành giả Mật Tông. Phật được hiểu với ý nghĩa là những người đã giác ngộ, còn Bụt được hiểu là một vị tiên tốt bụng, hay giúp đỡ người tốt. Thầy tào lúc xưa chỉ giỏi phong thủy và các loại dược liệu, nhưng từ khi học thêm thần công, bùa chú và mật pháp khả năng họ được đưa lên tầm cao có ảnh hưởng vô cùng. Ngay các loại võ công ngày nay cũng từ những người người thông thái này mà ra.”

Trần Linh nói: “Cha tôi nói võ học gia tộc từ đạo Phật mà! Đâu phải từ mấy lão thầy tào các ông!” Rồi gã lại lẩm bẩm: “Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Vậy là đạo Phật và Bụt cũng đều là những tên gọi thôi!”

“Thì thời này không ai dùng từ Bụt nữa, cha người mới nói là từ nhà Phật ra, cũng có khác gì đâu, nói rõ ra là từ Mật tông mới đúng.” Ông già nhìn xa xăm nói tiếp: “Đệ tử Bụt cũng có người tốt kẻ xấu. Nhiều người vì ham thần thông, tham danh lợi... biến tướng ra đủ loại tà ma ngoại đạo, thầy tào biến chất, giáo phái điên rồ. Còn những đệ tử chân chính thì không như vậy, có người vẫn làm thầy tào, thầy thuốc, có người lập võ đường, có người làm quan làm tướng...”

Ông nói không đúng: “Chẳng lẽ trước khi Bụt đến, nước Văn Lang xưa không ai biết võ công sao! Lấy gì bảo vệ đất nước chứ!”

Ông lão đáp: “Thì chắc cũng có những kỹ thuật dùng binh khí, các loại võ thiên về ngoại công và cơ bắp. Nên nhớ thiên định chính là con đường đến với giác ngộ, cũng là con đường để đến với khí công.”

Trần Linh nói: “Vậy rốt cuộc lão là thầy tào tốt hay là thầy tào lao!” Ông già vút râu cười nói: “Tất nhiên là thầy tào tốt rồi!” Trần Linh trề môi lắc đầu nói: “Không tin! Nhìn mặt lão gian lắm, và lại không ai mặt dày tự nhận mình tốt như lão!” Ông già mặt khó chịu nói: “Có người chứng minh lão là thầy tào tốt!” Trần Linh nói: “Là ai?” Lão kia nói: “Tám sọ! Sư phụ người là bạn nói khổ của lão!”

Trần Linh thoáng thót: “Ông biết thầy tôi sao?” Ông già đáp: “Ta với lão ấy đều là trẻ mồ côi, bọn ta lang thang khắp nơi, thật là một thời nhọc nhằn. Rồi một lần xuống miền biển, thấy người ta đánh bắt cá Tám sọ thích quá nên ở đó luôn, ta thì cực ghét biển, chỉ ưa rừng rú, chim chóc... Nên cuối cùng gặp duyên may theo luôn cái nghề này.”

“Ông đã gặp thầy tôi?” Trần Linh nói, ông lão đáp: “Mấy tháng trước có ghé nhà lão ta chơi! Lão khen người quá, nên ta lấy ngày giờ sinh đã bói cho người một quẻ, người biết kết quả ra sao không?” Trần Linh vội đáp: “Không! Ông không được nói, tôi không thích bói toán!”

“Không nói thì thôi, người làm gì như sợ hủi vậy! Thế nào, đã nghe hết, giờ người có muốn ta dạy mật pháp và bùa chú cho không, cả những phương pháp chế bùa ngải nữa! Ha ha... chỉ cần đập đầu lạy nhận ta là thầy...” Lão ông đang cười nói, Trần Linh vội ngắt lời: “Không! Tuyệt đối không!”

Ông lão ngạc nhiên nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi không hiểu, chỉ cần ngươi là người tốt, bùa ngải của ngươi nhất định sẽ có ích có đời!”

Trần Linh nói: “Ông là người trong hội cá sấu, gồm toàn những kẻ trộm cướp, cha tôi ghét nhất là những tên trộm, tôi cũng vậy!”

Ông lão ngạc nhiên: “Sao ngươi biết?” Trần Linh đáp: “Ông họ Phạm đúng không, tôi đã xuống mỏ vàng rồi, cũng vì cái hội chết tiệt của bọn ông mà tôi vào ăn cơm triều đình thế này đây.”

“Cướp thì đã sao? Trên đời này toàn là những tên cướp, chủ đất cướp công sức tá điền, chủ xưởng bóc lột thợ thủ công, thương buôn chèn ép người nuôi trồng... Ngươi có biết không, gạo nhà những tên gian tham đó ăn không hết, để cho lên mốc lên meo, rồi đem đổ... còn, còn nhiều những người nghèo thì nửa củ khoai cũng không có để ăn. Ngươi chưa trải qua nghèo khổ, đói khát thì làm sao hiểu được nó kinh khủng thế nào... Bọn ta không chấp nhận hiện thực bất công đó... Ngươi nghĩ rộng ra mà xem, nếu người dân ai cũng gầy gầy teo, thì lấy ai đánh giặc, họ không có cái ăn thì lấy đâu ra sức lực mà cầm gươm cầm đao. Lấy ai bảo vệ đất nước lúc nguy biến.”

Trần Linh chả có biểu hiệu gì là đồng tình, gãi nói: “Nguyễn Bá cũng là một tên phú hộ tham lam, người của hội bọn ông toàn cướp thôi, thanh minh làm gì!” Ông già hơi bùi ngùi đáp: “Không hiểu tại sao mấy năm nay Nguyễn lão thay đổi như vậy. Lúc Đình hội chủ còn tại vị không ai dám có những hành động như vậy!”

Ngay lúc đó, hai anh lính đi đến, một người lại gần phòng Trần Linh nói: “Huyện đại nhân đã về, ngài ấy muốn gặp ngươi.” Nói rồi anh ta mở cửa, hai người lính còng tay và dẫn họ Trần ra khỏi khu tạm giam.

Đi qua hai dãy nhà dài độ mười trượng ba người đến một gian phòng khá rộng rãi. Một trong hai anh lính nói: “Tội nhân đã đến, thưa huyện đại nhân!” Nói rồi họ bắt Trần Linh quỳ xuống.

Ngồi ghế thái sư ở chính đường là một vị quan tuổi ngũ tuần, ông ta có khuôn mặt đầy đặn phúc hậu, một cái mũi lớn, một vết sẹo dài bên má phải, râu tóc ông ngắn và có màu muối tiêu. Quan xét Trần Linh một lúc rồi nói: “Ngươi tên gì? Nguyên quán ở đâu?” Trần Linh đáp: “Trần Linh ở trấn Nam Sơn, Phủ Nghệ An đại nhân!”

Vị quan tỏ ra quan hoài nói: “Giờ thế này, ngươi biết Đình Long đang ở đâu chứ?” Trần Linh hồn nhiên đáp: “Biết chứ, cậu ta đang yên ổn ở đất Nùng, có cha, có anh em.”

“Tốt lắm, còn bọn người Giao Long hội, họ cũng ở đó chứ!” Viên quan nói, Trần Linh nghĩ thầm: “Bọn kia toàn giặc cướp, mình nói ra chắc họ sẽ bị tróc nã ngay. Nhưng mà theo lão Phạm kia thì họ có thực sự xấu xa. Nhất là Hồng lão và cô bé Yến Xuân họ đều là người tốt. Thật là rất rồi!” Trần Linh đáp: “Tôi chia tay với họ ở đất Nùng cách đây hai hôm, nên giờ không biết họ ở đâu!”

“Ngươi là người trong hội, chẳng lẽ không biết sấu huyết chính của bọn chúng?” Vị quan thay đổi sắc mặt nói, Trần Linh đáp: “Tôi không phải trong hội, tôi được họ giúp nên cùng họ đi cứu cậu bé Đình Long thôi!”

Vị quan lộ vẻ tức giận: “Cướp pháp trường chống lại lệnh vua là tội chết ngươi có biết không?” Trần chùng hững đáp: “Tôi cướp pháp trường hỏi nào đâu?” Vị quan nói: “Không cướp, nhưng vì ngươi cản trở, Đình Long đã được cứu, khiến quan binh, chín người bị chết thảm, hơn hai mươi người bị thương. Ngươi xem tội ngươi có đáng chết không, khôn hồn thì mau khai ra, ta sẽ chừa cho một sinh lộ.”

Trần Linh ngạc nhiên nghĩ thầm: “Đình Long bị xử tội chết hay sao, cậu bé đã làm nên chuyện gì. Mấy tháng nay mình bị kẻ gian hãm hại nhiều lần, chắc chuyện này cũng do hấn dựng lên. Thanh minh cũng vô ích!”

Trần Linh lại nói: “Quan tin hay không cũng được, Trần Linh này không hề thẹn với lòng.” Vị quan nói: “Ngươi muốn bị tù chung thân hay sao? Ngươi muốn nhận lấy cái khổ rồi... bây đầu đánh hấn năm mươi gậy, đánh thật mạnh cho hấn khai ra thì thôi!”

Hai gã lính cầm gậy đi đến, Trần Linh xoay chuyển rất nhanh “Mình không thể để cho tên gian ác kia đắc ý, mình sẽ tìm ra hấn để chứng minh mình vô tội, mình không thể tù chung thân ở đây!”

Trần Linh cười đắc ý nói: “Ha ha... lão ghen ăn tức ở lắm phải không?” Ông lão chửi: “Ghen cái thằng cha này!” Trần Linh tinh bơ đáp: “Ghen với cha tôi vì ông có thằng con vừa đẹp trai vừa có tài tán tỉnh cháu gái ông chứ gì!” Ông lão thấy đầu vồ mồm không lại nên đành im bặt, rủa thầm.

Trần Linh đang ăn, ngẫm nghĩ gì đó, gãi lẩn hủ rượu về phía ông lão và nói: “Rượu nặng lắm đấy, thách lão uống hết nửa bình! Chắc vài hóp là lão bật ra ngủ liền ấy chứ!” Ông già theo quán tính chộp lấy hủ rượu uống một tròng dài. Trong lúc uống lão vội xoay chuyển nghĩ thầm: “Hấn sợ mời mình không uống nên dùng kế khích tướng!” Ông dừng lại, đẩy nắp lẩn hủ rượu về lại phía gã họ Trần nói: “Trà cho ngươi!”

Trần Linh vội đón lấy, nhìn thì thấy hủ rượu cũng vơi đi nhiều, tai nghe ông lão bên kia lên tiếng: “Lão có điều không hiểu. Tại sao? Trên đoạn đường núi tên nhóc ngươi gặp lão đi ngược hướng ba lần lại không ngạc nhiên. Tại sao không bắt ngờ chứ, nhiều người còn khóc lóc van lạy, nhiều kẻ thì sợ chạy té khói. Nhưng tại sao ngươi lại tinh bơ như thế!”

Trần Linh cười đáp: “Nói thế nào nhỉ, thôi không cần giấu giếm lão làm gì, đã có ít nhất chục lão thầy tào bị Linh tôi làm cho gãy răng, bầy trò cho cháy tóc và còn có lão bị mất quần áo nữa, tòng ngồng giữa chợ đời... ha ha ha ha. Tôi ghét thầy tào nhất trên đời đấy, vậy lão đừng hy vọng tôi sẽ nể nang lão.”

“Tại sao ngươi biết ta là thầy tào? Tại sao ngươi lại ghét thầy tào, trên đời này nghề gì cũng có người tốt người xấu!” Ông lão ngạc nhiên nói, Trần Linh như đã có chuẩn bị sẵn gãi đáp: “Thứ nhất quý thần không cần làm mấy trò tào lao, để cổ gấn tạo dựng lòng tin từ người khác như mấy lão thầy tào các

ông. Thứ hai, thầy tào các lão yểm bùa ngải hại người, nhiều người đang yêu đương tự nhiên đâm ra ghét nhau, rồi những mẩu đất tự nhiên hoa màu mọc lên không nổi. Nói chung thầy tào phải thêm chữ “lao” nữa, gọi là thầy tào lao mới đúng.”

“Chứ sao người không nghĩ thầy tào có thể hằn gấn tình cảm của những đôi vợ chồng lâu năm, không còn mặn nồng nữa. Sao người không nghĩ thầy tào bọn lão có thể trừ tà khí, cải tạo đất và bài trí mọi thứ cho đúng phong thủy.” Ông lão nói, Trần Linh đáp: “Những điều đó tôi chẳng thấy nhiều lần, cũng không biết có tin được không!”

Ông lão suy nghĩ giây lát, hơi điệu giọng nói: “Úm thì cũng đúng! Công thức làm bùa ghét dễ kiếm hơn và những tên mới vào nghề không lâu cũng có thể làm được. Thậm chí chẳng cần bùa cũng có thể làm người ta ghét nhau được. Nhưng làm những chuyện xấu xa đó sẽ bị nguyên rủa đến tận đời con cháu, nhiều đời sau cũng không góc đầu lên được. Việc này rất quan trọng nên những thầy tào chân chính sẽ tuyển lựa học trò rất cẩn nhắc!” Lão ông nhìn họ Trần, gã nói: “Ông tiếp tục đi!”

Ông lão nói: “Bùa ngải yêu đương có nhiều công thức, lão thuộc hạng tầm tạm, chỉ biết ba loại chính đó là oải hương, đàn hương và một loại cỏ hiếm. Đàn hương, oải hương có tính tạm thời ví như người thấy một người con gái đẹp, hay cô ta có gì đó người thích. Hai cái này không lâu dài. Cỏ tình yêu lại khác, đó là thứ cỏ chỉ sống ở những nơi khắc nghiệt, như núi đá vôi ngàn năm, rất khó tìm. Loại này có được tính cực kỳ mạnh mẽ, nó có thể khiến người ta mất lý trí, mất khả năng so sánh đẹp hay xấu, thiện hay ác, giàu hay nghèo... chỉ cần yểm vào người nào thì người đó khó dứt bỏ tình cảm với đối tượng, nếu không có người cao tay hơn phá giải.”

Trần Linh chợt nghĩ về mối tình của mình với Hoài Đông, không biết nó là loại oải hương có tính tạm thời, hay là loại cỏ tình yêu mãnh mẽ kia. Đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng nói “người vẫn đang nghe đó chứ!” Trần Linh vội đáp: “Đang nghe, lão nói tiếp đi!” Ông già lại nói: “Ngày xưa, trước khi Bụt đến đất Việt thầy tào chỉ dùng các loại dược liệu pha trộn, nhưng khi Bụt đến mang theo mật pháp và bùa chú, khiến cho tay nghề thầy tào phát triển lên tầm cao mới, dẫn đến nhiều hệ lụy.”

Trần Linh thất mật: “Ông Bụt cùng với phép thần thông trong truyện cổ có thật sao?” Ông già đáp: “Truyện thì có thêm bớt, sai khác sự thật. Nhưng Bụt là có thật, sau khi bị nhiễm văn hóa người phương bắc, đạo Bụt trở thành đạo Phật, rồi được chia ra nhiều tông phái, theo bây giờ người theo đạo Bụt tương đương với hành giả Mật Tông. Phật được hiểu với ý nghĩa là những người đã giác ngộ, còn Bụt được hiểu là một vị tiên tốt bụng, hay giúp đỡ người tốt. Thầy tào lúc xưa chỉ giỏi phong thủy và các loại dược liệu, nhưng từ khi học thêm thần công, bùa chú và mật pháp khả năng họ được đưa lên tầm cao có ảnh hưởng vô cùng. Ngay các loại võ công ngày nay cũng từ những người người thông thái này mà ra.”

Trần Linh nói: “Cha tôi nói võ học gia tộc từ đạo Phật mà! Đâu phải từ mấy lão thầy tào các ông!” Rồi gã lại lẩm bẩm: “Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Vậy là đạo Phật và Bụt cũng đều là những tên gọi thôi!”

“Thì thời này không ai dùng từ Bụt nữa, cha người mới nói là từ nhà Phật ra, cũng có khác gì đâu, nói rõ ra là từ Mật tông mới đúng.” Ông già nhìn xa xăm nói tiếp: “Đệ tử Bụt cũng có người tốt kẻ xấu. Nhiều người vì ham thần thông, tham danh lợi... biến tướng ra đủ loại tà ma ngoại đạo, thầy tào biến chất, giáo phái điên rồ. Còn những đệ tử chân chính thì không như vậy, có người vẫn làm thầy tào, thầy thuốc, có người lập võ đường, có người làm quan làm tướng...”

Ông nói không đúng: “Chẳng lẽ trước khi Bụt đến, nước Văn Lang xưa không ai biết võ công sao! Lấy gì bảo vệ đất nước chứ!”

Ông lão đáp: “Thì chắc cũng có những kỹ thuật dùng binh khí, các loại võ thiên về ngoại công và cơ bắp. Nên nhớ thần định chính là con đường đến với giác ngộ, cũng là con đường để đến với khí công.”

Trần Linh nói: “Vậy rốt cuộc lão là thầy tào tốt hay là thầy tào lao!” Ông già vút râu cười nói: “Tất nhiên là thầy tào tốt rồi!” Trần Linh trề môi lắc đầu nói: “Không tin! Nhìn mặt lão gian lắm, và lại không ai mặt dày tự nhận mình tốt như lão!” Ông già mặt khó chịu nói: “Có người chứng minh lão là thầy tào tốt!” Trần Linh nói: “Là ai?” Lão kia nói: “Tám sọ! Sư phụ người là bạn nói khổ của lão!”

Trần Linh thoáng thót: “Ông biết thầy tôi sao?” Ông già đáp: “Ta với lão ấy đều là trẻ mồ côi, bọn ta lang thang khắp nơi, thật là một thời nhọc nhằn. Rồi một lần xuống miền biển, thấy người ta đánh bắt cá Tám sọ thích quá nên ở đó luôn, ta thì cực ghét biển, chỉ ưa rừng rú, chim chóc... Nên cuối cùng gặp duyên may theo luôn cái nghề này.”

“Ông đã gặp thầy tôi?” Trần Linh nói, ông lão đáp: “Mấy tháng trước có ghé nhà lão ta chơi! Lão khen người quá, nên ta lấy ngày giờ sinh đã bói cho người một quẻ, người biết kết quả ra sao không?” Trần Linh vội đáp: “Không! Ông không được nói, tôi không thích bói toán!”

“Không nói thì thôi, người làm gì như sợ hủi vậy! Thế nào, đã nghe hết, giờ người có muốn ta dạy mật pháp và bùa chú cho không, cả những phương pháp chế bùa ngải nữa! Ha ha... chỉ cần đập đầu lạy nhận ta là thầy...” Lão ông đang cười nói, Trần Linh vội ngắt lời: “Không! Tuyệt đối không?”

Ông lão ngạc nhiên nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ người không hiểu, chỉ cần người là người tốt, bùa ngải của người nhất định sẽ có ích có đời!”

Trần Linh nói: “Ông là người trong hội cá sấu, gồm toàn những kẻ trộm cướp, cha tôi ghét nhất là những tên trộm, tôi cũng vậy!”

Ông lão ngạc nhiên: “Sao người biết?” Trần Linh đáp: “Ông họ Phạm đúng không, tôi đã xuống mò vàng rồi, cũng vì cái hội chết tiệt của bọn ông mà tôi vào ăn cơm triều đình thế này đây.”

“Cướp thì đã sao? Trên đời này toàn là những tên cướp, chủ đất cướp công sức tá điền, chủ xưởng bóc lột thợ thủ công, thương buôn chèn ép người nuôi trồng... Người có biết không, gạo nhà những tên gian tham đó ăn không hết, để cho lên mốc lên meo, rồi đem đổ... còn, còn nhiều những người nghèo thì nửa củ khoai cũng không có để ăn. Người chưa trải qua nghèo khổ, đói khát thì làm sao hiểu được nó kinh khủng thế nào... Bọn ta không chấp nhận hiện thực bất công đó... Người nghĩ rộng ra mà xem, nếu người dân ai cũng gầy tông gầy teo, thì lấy ai đánh giặc, họ không có cái ăn thì lấy đâu ra sức lực mà cầm gươm cầm đao. Lấy ai bảo vệ đất nước lúc nguy biến.”

Trần Linh chả có biểu hiệu gì là đồng tình, gã nói: “Nguyễn Bá cũng là một tên phú hộ tham lam, người của hội bọn ông toàn cướp thôi, thanh minh làm gì!” Ông giả hơi bùi ngùi đáp: “Không hiểu tại sao mấy năm nay Nguyễn lão thay đổi như vậy. Lúc Đình hội chủ còn tại vị không ai dám có những hành động như vậy!”

Ngay lúc đó, hai anh lính đi đến, một người lại gần phòng Trần Linh nói: “Huyện đại nhân đã về, ngài ấy muốn gặp ngài.” Nói rồi anh ta mở cửa, hai người lính còng tay và dẫn họ Trần ra khỏi khu tạm giam.

Đi qua hai dãy nhà dài độ mười trượng ba người đến một gian phòng khá rộng rãi. Một trong hai anh lính nói: “Tội nhân đã đến, thưa huyện đại nhân!” Nói rồi họ bắt Trần Linh quỳ xuống.

Ngồi ghế thái sư ở chính đường là một vị quan tuổi ngũ tuần, ông ta có khuôn mặt đầy đặn phúc hậu, một cái mũi lớn, một vết sẹo dài bên má phải, râu tóc ông ngắn và có màu muối tiêu. Quan xét Trần Linh một lúc rồi nói: “Ngươi tên gì? Nguyên quán ở đâu?” Trần Linh đáp: “Trần Linh ở trấn Nam Sơn, Phủ Nghệ An đại nhân!”

Vị quan tỏ ra quan hoài nói: “Giờ thế này, ngươi biết Đình Long đang ở đâu chứ?” Trần Linh hồn nhiên đáp: “Biết chứ, cậu ta đang yên ổn ở đất Nùng, có cha, có anh em.”

“Tốt lắm, còn bọn người Giao Long hội, họ cũng ở đó chứ!” Viên quan nói, Trần Linh nghĩ thầm: “Bọn kia toàn giặc cướp, mình nói ra chắc họ sẽ bị tróc nã ngay. Nhưng mà theo lão Phạm kia thì họ có thực sự xấu xa. Nhất là Hồng lão và cô bé Yên Xuân họ đều là người tốt. Thật là rất rối!” Trần Linh đáp: “Tôi chia tay với họ ở đất Nùng cách đây hai hôm, nên giờ không biết họ ở đâu!”

“Ngươi là người trong hội, chẳng lẽ không biết sào huyệt chính của bọn chúng?” Vị quan thay đổi sắc mặt nói, Trần Linh đáp: “Tôi không phải trong hội, tôi được họ giúp nên cùng họ đi cứu cậu bé Đình Long thôi!”

Vị quan lộ vẻ tức giận: “Cướp pháp trường chống lại lệnh vua là tội chết ngươi có biết không?” Trần Linh hùng dũng đáp: “Tôi cướp pháp trường hỏi nào đâu?” Vị quan nói: “Không cướp, nhưng vì ngươi cản trở, Đình Long đã được cứu, khiến quan binh, chín người bị chết thảm, hơn hai mươi người bị thương. Ngươi xem tội ngươi có đáng chết không, khôn hồn thì mau khai ra, ta sẽ chừa cho một sinh lộ.”

Trần Linh ngạc nhiên nghĩ thầm: “Đình Long bị xử tội chết hay sao, cậu bé đã làm nên chuyện gì. Mấy tháng nay mình bị kẻ gian hãm hại nhiều lần, chắc chuyện này cũng do hấn dựng lên. Thanh minh cũng vô ích!”

Trần Linh lại nói: “Quan tin hay không cũng được, Trần Linh này không hề thẹn với lòng.” Vị quan nói: “Ngươi muốn bị tù chung thân hay sao? Ngươi muốn nhận lấy cái khổ rồi... bây giờ đánh hấn năm mươi gậy, đánh thật mạnh cho hấn khai ra thì thôi!”

Hai gã lính cầm gậy đi đến, Trần Linh xoay chuyển rất nhanh “Mình không thể để cho tên gian ác kia đắc ý, mình sẽ tìm ra hấn để chứng minh mình vô tội, mình không thể tù chung thân ở đây!”

Trần Linh lại nghĩ: “Mình đã lỡ nói cậu bé họ Đình ở nhà Nùng tù trưởng, chuyện này sẽ liên lụy họ, không được! Trần Linh này thà chịu khổ một mình, không thể báo hại người khác được. Nùng tù trưởng sang khoái, có phong độ, thật không công bằng nếu vì cái miệng của mình mà chịu tội!” Gã liền đứng dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn về viên quan và nói: “Đình Long đang ở chỗ nào chỉ mình tôi biết, sào huyệt chính của hội Giao Long tôi cũng biết, nhưng tôi không dễ dàng khai ra đâu!”

Trần Linh tung cước đá vào cây gậy của gã lính đến trước, cước lực cực kỳ thâm trầm, cây gậy quật ngang đánh vào chân hai gã lính đang đến. Viên quan liền quát tháo: “Bây giờ, hấn làm phản rồi! Mau bắt hấn lại!”

Từ bên ngoài có bốn người xông vào, Trần Linh vẫn bị còng tay nhưng bốn gã lính như bốn đối thủ hạng bét, trong ngày đầu tiên luyện búa pháp đã chẳng có thể làm gì được gã. Họ Trần lạng người né tránh những đường girom sắc lạnh, tung chân đá liên tiếp bốn cước, khiến cả bọn lính kia bị văng ra ngoài. Trần Linh ngang nhiên đi ra, bất cứ gã lính nào sấn tới, đánh chưa được nửa chiêu đã bị đá lăn quay.

Họ Trần đi được mười trượng về phía cổng chính, đá ngã hơn chục tên lính, bọn còn lại vẫn giữ vòng vây. Bất thần ở hướng chính đường xét xử một thân ảnh chạy đến rất nhanh, ánh sáng của đèn đuốc đủ chiếu rọi khuôn mặt anh ta, Trần Linh nhận ra là viên đội trưởng đám quan binh lúc sáng. Một vài gã lính rêu hò trợ uy: “May quá!” “Nguyễn đội trưởng đã đến rồi!” “Bắt lấy hấn!” Viên quan cũng đã chạy ra, ông ta nói: “Nguyễn Công Hùng! Ngươi mau bắt lấy tên tội phạm nguy hiểm này!”

Công Hùng lạnh lùng không nói, chém liên tiếp năm chiêu đao cực nhanh tấn công vào ngực, cổ, hông, bức Trần Linh thối lui ba bộ. Cùng lúc đó đám lính ở sau đánh tới, họ Trần xoay chuyển thân người né tránh và đá vào hạ bộ đối thủ phía sau. Nguyễn đội trưởng ra chiêu rất nhanh, không lâu đã đánh ra hơn mười chiêu chỉ công không thủ. Trần Linh thấy rõ điểm yếu nhưng chẳng đủ tâm với để công kích đối phương.

Trần Linh nhảy vọt sang cánh phải, đập gã ba tên lính, chân điều chỉnh và đá những thanh đao bay về phía họ Nguyễn. Trong lúc đối thủ né tránh không đuổi, họ Trần đá song cước lên tường, hai tay bị còng với đến mái sới, đu người một cái nhảy lên mái nhà, trong sự kinh ngạc của đám quan binh.

Nguyễn Công Hùng theo hướng cửa chính chạy ra thì Trần Linh đã chạy xa ba trượng. “Đuổi theo mau!” Họ Nguyễn quát lớn rồi ra sức chạy theo.

“Đây là cơ hội tốt để tích lũy kinh nghiệm, võ công của Trần gia mình muốn tiến bộ phải qua những lần thực chiến như thế này.” Trần Linh nghĩ vậy đột nhiên dừng lại khiến Công Hùng bất ngờ, do ra sức nên anh ta bị lỡ đà liền bị đối phương xông đến đá một cước vào đùi. Song thủ họ Trần nguyên tư thế quát mạnh vào khủy tay thuận khiến họ Nguyễn xoay một vòng, Công Hùng thuận thế chém một chiêu, Trần Linh thối lui né tránh.

Họ Nguyễn đâm thẳng thanh đao, lúc cách đối thủ một thước, anh ta biến chiêu chém chéo xuống dưới, rồi thanh đao trong tay xoay chuyển linh hoạt, lúc đâm lúc chém, sử ra liên tiếp mười chiêu. Trần Linh nhớ lại cái hôm tỷ đấu với Ngô Công Chính đối thủ của gã ra chiêu cũng biến hóa như thế này. Có điều tình thế hơi khác một chút là Họ Nguyễn có thanh đao tốt trong tay, chiêu thức được phát huy hơn rất nhiều.

Nhưng Trần Linh hôm nay cũng khác hẳn bốn tháng trước. Nhân quang của gã soi rọi cả tư thế ra chiêu, nhìn ra sơ hở cùng dụng ý ẩn tàng trong mỗi chiêu họ Nguyễn đánh ra. Công Hùng lại chém liên tiếp ba chiêu mạnh mẽ phạm vi là ngực của đối thủ, Trần Linh thay vì thối lui gã vẫn nương theo chiêu thức đối phương né tránh trong gang tấc rồi bất ngờ tung cước công vào hông họ Nguyễn.

Lúc này binh lính của huyện quan đã đến, sẵn thế vây Trần Linh vào giữa. Sau tiếng hô của đội trưởng hơn mười gã lính xông đến tấn công, Trần Linh xoay chuyển thân người sang cánh trái ra chiêu thần tốc đá bay vũ khí hai gã lính. Sấn đà xoay đủ một vòng, chiêu sau họ Trần đá cao quật vào cổ một gã khác rồi mượn điểm tựa đó, chân trái hướng lên đạp ngã một tên bên cạnh nữa, cả thân người và đôi tay bị công của Trần Linh ép ngã gã trước, chuyển hẳn về bên phải, né tránh những chiêu công của đối thủ phía sau, rồi đá liên tiếp bốn năm cước công kích những gã lính cánh phải. Chỉ vài chiêu họ Trần đã đánh ngã năm kẻ địch phá vỡ vòng vây. Nguyễn Công Hùng và một vài tên phía sau ra chiêu nhưng đều vào khoảng không. Thoạt nhìn có vẻ họ Trần bỏ mặt phía sau, nhưng thực sự gã đã đoán được khoảng cách và chiêu thức của đối phương cho nên nhưng động tác như quật vào cổ, co chân trái tung cước đều có diệu dụng tấn công lẫn né tránh.

Công Hùng chém ra năm, sau chiêu thức liên hoàn, những chiêu này đều nhanh nhưng chưa sử hết, nhằm bức Trần Linh lui về phía những tên lính ngược hướng. Họ Trần vẫn theo, tiện chân đá ra nhiều chiêu cước, cùng lúc phi thân né tránh vừa công kích. Sau hai mươi chiêu ba gã lính nữa đã bị thọ thương. Mỗi chiêu cước đều mạnh mẽ vô cùng, vậy mới biết khả năng điều khí của Trần Linh đã thăng lên tầm cao, tâm đến đâu khí lực liền theo đến đó.

Một cú chém cực kỳ mãnh liệt đang hướng về đầu họ Trần, gã dương hai tay lên, phán đoán vị trí chính xác, phần chính giữa của cái công gỗ bị thanh đao chém đứt một nửa. Trần Linh sẵn thế kiểm chế binh khí của đối thủ tung cước liên tiếp đá vào bụng anh ta. Thanh đao cong như hình cánh cung, Trần Linh dùng lực hai tay kẹp cứng nên Công Hùng dù cố sức nhưng chẳng rút ra được. Nhận bốn chiêu cước mãnh liệt, dù hai chiêu sau đã co chân lên phòng thủ, nhưng xem ra thương tổn họ Nguyễn nhận lãnh không hề nhẹ. Anh ta buông đao, cùng lúc đó Họ Trần dùng sức thoát khỏi chiếc công.

Trần Linh quay lưng chạy biến đi. Để lại mười mấy tên quan binh nằm la liệt trong đau đớn. Huyện quan cũng đến quan đầu này giờ, ông thở dài ngao ngán. Lúc đó có một anh lính hốt hải chạy đến.

“Huyện đại nhân, có ... có...” Anh lính dừng lại thở dốc rồi nói: “Có một tờ giấy trong bụng con gà quay của cái tên tội nhân vừa rồi, mời ngài xem qua!”

Viên quan nắm lấy tờ giấy đầy dầu mỡ và đọc: “Anh là Phan Tường Thanh! Là anh họ của em đây, mẹ em là cô ruột của anh. Anh tìm em đã lâu, không hiểu tại sao em lại bị quan binh bắt. Có chuyện này rất quan trọng. Bốn tháng trước thầy của anh nói cho anh hay cha em chính là anh em kết nghĩa của cha anh, cũng là em rể của cha anh. Sư thầy đã nói ra mười sáu chữ lúc họ kết bái kim lang để nhận nhau. Không ngờ có một kẻ nào đó đã nghe được, hẳn giả dạng anh đến nhà em. Hẳn nhờ dụng Lâm làm một thanh kiếm kỳ lạ. Thanh kiếm ấy chắc em cũng biết chứ. Lúc cha em làm xong mới phát hiện ra sức mạnh của nó rất ghê gớm, thật nguy hiểm nếu kẻ xấu dùng nó. Hai tháng trước anh đến nhà em, mọi chuyện mới vỡ lẽ. Anh và cha em đã truy tìm kẻ đó, mới phát hiện ra việc này có dính dáng tới người Chiêm Thành và một người họ Nùng. Cha em đang rất lo lắng cho em. Hơn nữa chúng ta cần hỗ trợ nhau làm vài chuyện quan trọng. Sự tình rất cấp bách, cho nên giờ tỳ tở nay anh sẽ tới cướp ngục. Em nhất định phải đi với anh tới nhà họ Nùng.”

*****

Tại Bình Nam phủ.

“Quân tình có báo cáo, sau nhiều tháng tìm kiếm, hội Rồng Một Mắt đã phát hiện cô công chúa nước Chiêm đang ở Ma Linh châu. Thế này, nhiệm vụ của Lâm Tấn người là dẫn cái gã buồn heo đến gặp Độc Nhân Long Nguyễn Việt Dũng. Sau đó bọn người hãy sắp xếp cho gã ta có cơ hội tương ngộ cùng cô công chúa kia. Cô ta sau hai tháng trốn khỏi sự quản thúc của hội Thiên Y A Na, giờ vẫn đang đi tìm ý trung nhân. Nên nhớ hành động thật cẩn mật. Còn nữa cái gã họ Trần vẫn chưa học được bao nhiêu tiếng Chiêm, người đừng để gã nói nhiều. Trên đường đi nhớ dạy thêm cho gã.” Bình Nam tướng tỏ vẻ quan trọng.

Lâm Tấn đáp: “Thuộc hạ sẽ cố hết sức, lấy công chuộc tội!” Nói rồi anh cung tay lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khắc Tinh Của Họ Trần

Mới canh ba, màn đêm vẫn còn phủ trùm dày đặc khắp nơi, mọi người đang yên giấc bỗng nghe tiếng người ngựa huyền ảo, Phủ Khai Quốc Vương náo loạn cả lên. Vốn tánh ngu tình thức Thường Kiệt chồm dậy nghe ngóng. Có tiếng người nói giọng hấp tấp: “Thật là không phải! Nhưng quân tình cấp bách nhờ anh đi gọi vương gia giúp, mọi phiền trách Hồ Văn Tư tôi sẽ nhận lãnh.” Thường Kiệt xuống giường mặc áo khoác mở cửa đi ra tiền điện, phóng mắt về phía đèn đuốt thì thấy có một đội nhân mã năm người đang đứng trước cổng, hai anh lính canh phòng dương thanh giáo ngăn họ lại.

Sau đó không lâu có người từ tư phòng của vợ chồng Khai Quốc Vương chạy đến nói: “Vương gia cho gọi các người đến chánh điện, ngài cũng đang nóng lòng nghe ngóng quân tình. Đám người Hồ Văn Tư cung tay giao ngựa cho gia lính trong phủ rồi mau nấn đi về nơi hội họp. Thấy đám người đi đến

Thường Kiệt thân nhiên đi ra, đối mặt cùng họ. Anh lính dẫn đường thấy cậu bỗng thoáng thót: “Cậu Hai! Chắc họ đã làm cậu thức giấc... để tôi đưa cậu về phòng!” Thường Kiệt bình thân xưa tay nói: “Không! Em muốn xem có chuyện gì, hy vọng có thể đỡ dần được chại!”

Đám người Hồ Văn Tư thấy cậu chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, lời nói như vậy khiến họ bất ngờ, khuôn mặt tỏ ý như muốn nói “trẻ con thì không nên xen vào đại sự quốc gia”. Anh lính canh thái độ vô sự nói: “Vậy để tôi mở cửa, rồi đi lấy thêm áo khoác cho cậu, còn sớm nên lạnh lắm, để cậu ăn mặc thế kia, vương gia lại trách phạt. Thường Kiệt xưa tay nói: “Em không muốn phiền anh đâu, là đàn ông một chút sương gió đã đỡ bệnh thì còn làm trò trống gì được!” Đám người Hồ Văn Tư cảm thấy kỳ lạ khi anh lính kia không can, lại nghe Thường Kiệt cất lời hiên ngang, họ không dám tỏ mặt xem thường nữa.

Đám người vào chánh điện, không lâu sau Lý Long Bò đã đến, đi theo ông còn có một cậu bé độ mười một tuổi, mặt đầy chính khí, đó chính là Thường Hiến. Cậu bé thức giấc chờ sẵn ở hành lang cánh trái dẫn vào chánh điện, họ Lý vừa đến cậu bé liền nói muốn đi theo, Long Bò không hề can ngăn, thậm chí còn mừng ra mặt. Vừa vào chánh điện lại thấy Thường Kiệt đứng chờ sẵn, trong lòng vội hiện lên ý nghĩ nề phục cách dạy dỗ con cái của họ Ngô: “Từ nhỏ An Ngừ đã biến bọn trẻ thành những vị tướng dũng cảm đầy hứa hẹn trong tương lai rồi. Hai đứa nghĩa tử họ Ngô này từ khi đến đây, chẳng hề than khóc, ủy mị vì sự ra đi đột ngột của cha mẹ. Thường Kiệt thì chẳng cần nói thêm, còn Thường Hiến nhỏ hơn hai tuổi, nhưng đạo gần đây cũng chăm chỉ, tự giác học văn luyện võ, đi sớm về trễ. Ta đường đường một vị vương tước, nhưng về khoản này đã thua thuộc hạ mình một cách tâm phục rồi.”

“Thế nào! Cuộc truy quét đã thành tựu chứ!” Lý Long Bò ngồi an vị trên chiếc ghế thái sư mới nói giọng điềm đạm, Hồ Văn Tư đứng ra cung tay nói: “Bẩm vương gia! Đã truy quét được bảy tên đầu sỏ, mọi chuyện diễn ra khá tốt đẹp, đảng cướp này sau ba năm coi như đã gần đi đến chỗ tận diệt. Nhưng đáng lo còn một việc. Vương gia còn nhớ đám người đã gây nên cái chết của Thượng Thư Đào Gia Khánh cùng hàng chục thuộc hạ của ông ta không... Trong số đó có cái tên ném con heo lên pháp đài cản trở việc thi hành án, gián tiếp gây nên cái chết của những người kia, hẳn được truy nã năm trăm quan. Không ngờ võ công tên này quá cao cường, rất nhiều dũng tướng xuất chúng đã bị hắn đánh bại, thậm chí họ không chạm được vào một sợi lông của hắn... ty chức thấy đây có thể là một mối họa, hẳn coi thường vương pháp đến nỗi, sẵn sàng vào tù ăn cơm, rồi trốn thoát dễ dàng như chôn không người.”

Lý Long Bò trầm tư: “Bắt được bảy tên nào?” Họ Hồ đáp: “Cái tên dâm tặc Vạn Ái, tên điên cuồng Hắc Báo và năm tên võ nghệ rất khá khác... À ngoài ra còn một lão thầy tào họ Phạm, chắc bói phận rất cao!” Lý Long Bò trừng mắt quát: “Khốn kiếp! Bắt được những tên tôm tép mà dám nói chúng gần tận diệt hử! Ngươi không biết trong đảng cướp này, còn bốn tên bịt mặt trong tú trụ hay sao? Chúng không ra mặt nhưng chắc chắn những vụ cướp lớn gần đây đều có dính líu đến chúng! Các ngươi chỉ giỏi ăn hại, được một nửa bản lĩnh như Ngô An Ngừ, ta đã không phải đau đầu như thế này rồi! Họ Ngô đã đánh bại tên cầm đầu ba năm trước, ta cứ tưởng không bao lâu sẽ trả lại bình ổn cho làng xóm, ai ngờ giao cho cái bọn ăn hại các ngươi lại chẳng đâu vào đâu. Hoàng Thượng triệu kiến hỏi han về vấn đề này, ta biết nói sao đây hử? Hay như bọn ngươi, nói chúng sắp tận diệt rồi!”

Đám người Hồ Văn Tư vội phủ phục xuống, bọn họ tưởng rằng sẽ được khen thưởng, ai ngờ mọi việc không như dự đoán, năm người đồng thanh nói “xin vương gia tha tội, xin vương gia bớt giận”. Lý Long Bò phóng mắt xa xăm, giây lát sau mới nói: “Một tên buồn heo cũng không xử lý được, tại sao lại đề cao địch quá lên như vậy, yếu kém, sơ suất thì cứ nhận đi, ta sẽ không trách nếu các ngươi biết cố gắng phấn đấu. Ngược lại ta ghét nhất bọn hèn yếu như bọn ngươi, cả đời chắc cũng không khá lên được. Đương đêm đến đây là muốn xin trợ binh hử, lĩnh tinh nhuệ để bảo vệ triều đình, tướng tài để giữ vững biên cương, họ cũng như các ngươi, cũng ăn bát của dân cây, tại sao họ dũng cảm can trường bao nhiêu thì các ngươi lại yếu kém bấy nhiêu như thế... Đại Cồ Việt đang ở tình thế ngặt nghèo thế nào các ngươi có biết không, bị kẹp ở giữa hai nước Tống Chiêm, bị giặc cướp quấy nhiễu, bị chia rẽ đồng bào sắc tộc... Nếu mỗi người không cố gắng thì ngày vong quốc sẽ đến không xa.”

“Bọn thuộc hạ biết lỗi, xin vương gia trách phạt thật nặng!” Hồ Văn Tư nói giọng rung rung, như bị kích động, Lý Long Bò không nói, thoi khắc chậm chậm trôi, giây lát sau Ngô Thường Kiệt đứng ra cung tay nói: “Thuộc hạ nguyện dốc hết sức lực của mình để bắt tên tội phạm buồn heo chịu tội, xin vương gia chấp thuận cho đi.” Nói rồi cậu phủ phục xuống tỏ ý van nài. Lý Long Bò mặt mày biến sắc, một cảm giác quen thuộc hiện lên tâm trí ông, Khai Quốc Vương lầm bầm “An Ngừ”.

“Thường Kiệt con...” Lý Long Bò nói không hết lời, bởi tâm trí ông cũng đã bị kích động, Ngô Thường Kiệt cất lời: “Luyện võ không bao giờ có thể xem là đã đủ, trừ hại cho dân không cần phải đợi đến đúng lúc... thưa vương gia!”

Lý Long Bò nói: “Cha không thể phó mặc sự an nguy của con cho trời được, như vậy ta thật có lỗi với cha mẹ thân sinh của con. Dù võ công con dạo gần đây có nhiều tiến bộ nhưng kinh nghiệm thực chiến con không hề có.” Ngô Thường Kiệt vẫn quỳ cậu ngược đầu lên nói: “Thuộc hạ lấy cương vị là một người lính dưới trướng của vương gia để thỉnh cầu nhận nhiệm vụ. Nuôi quân là để chiến đấu, không cần phải trở thành gánh nặng thừa vương gia! Kinh nghiệm thực chiến, thuộc hạ không vượt qua ngưỡng không thì làm sao có thể đạt đến ngưỡng có. Nếu thuộc hạ đối địch lòng bất an thì chẳng xứng đáng là nghĩa tử của người rồi!”

Lý Long Bò tròn mắt kinh ngạc, giây lát sau ông thở dài nói: “Nhưng đối thủ rất lợi hại, con không nên mạo hiểm bắt đầu đi từ bước khó khăn!” Thường Kiệt điềm nhiên nói: “Bước đầu khó khăn nhưng nếu đứng vững, chẳng phải con sẽ đi rất xa, rất nhanh hay sao?”

Đám người Hồ Văn Tư thay đổi sắc mặt từ kinh ngạc đến thiểu não, họ đều nghĩ: “Một đứa trẻ còn nhỏ tuổi, đã sẵn có bản lĩnh và khí phách, mình thật là thua kém rồi!” Hồ Văn Tư cung tay cất giọng nói: “Thuộc hạ sẽ liều cả tính mạng, nhất định sẽ không để vương tử bị tổn thương, sẽ chuộc lại những thất bại trước kia!”

Lý Long Bò trầm ngâm giây lát, thái độ bất nhẫn nói: “Thôi được rồi! Ta đồng ý... Ngô Thường Kiệt nghe lệnh, bốn vương giao nhiệm vụ tước nã tên tội phạm nguy hiểm của hội Giao Long cho ngươi. Để tránh thương vong, nếu trực diện đối phó không được, phải tìm đối sách, tuyệt đối không được có chấp đường đầu để tránh thương vong. Với võ công của tên này, chắc thân phận hẳn không tầm thường, hãy thật cẩn trọng kéo trúng kế của đối phương.”

Lý Long Bò quay sang họ Hồ nói: “Văn Tư bọn các ngươi đã phân vùng và có kế sách vây bắt hẳn chưa!” Họ Hồ cung tay nói: “Bẩm! Hẳn đi về hướng nam, đã phong tỏa các tuyến đường vào Lộ Thanh Hóa, nếu đi ngay bây giờ, địch và ta sẽ chạm trán ở phủ Thanh Hóa vào tối mai.”

“Hắn đòi hướng thì sao?” Lý Long Bò nói: “Hắn cứ đi về hướng nam mấy ngày nay, vả lại bên ta đã phong tỏa các nẻo đường lui, mỗi huyện đều được bố trí mai phục, nhất cử nhất động của hắn đều bị nắm rõ. Hắn còn rất kiêu ngạo, cứ đường lớn mà đi chẳng thèm ẩn nấp, cài trang, hay đi đường vòng.”

“Một tên buôn heo tuổi đôi mươi mà phải tốn bao nhiêu tâm sức thế này! Thật là ... Thôi mau chuẩn bị rồi lên đường! Văn Phát ngời truyền lệnh của ta đến anh em Lâm Tinh, Lâm Tâm, bảo họ đi theo Thường Kiệt.” Lý Long Bò nói những lời cuối với anh lính gác rồi lui vào nhà sau chuẩn bị cho buổi thiết triều.

*****

Bóng trắng mờ chiếu thứ ánh sáng mờ lung trong đêm trường, con đường vào thị trấn nhỏ độc bóng người bộ hành, Trần Linh chẳng có quan tiền nào để tìm chôn nướng nấu, chàng chỉ còn biết trông cậy vào đôi chân của mình, hy vọng đường về nhà sẽ gần một gần hơn. Chàng vừa lê lét từng bước nặng nhọc vừa nghĩ thầm “Còn bao nhiêu dặm quan binh nữa muốn đến bắt Linh tôi nữa đây hà ông trời? Đã hai ngày rồi, không biết mình có thể gượng để về đến nhà hay không...”

Bỗng chàng dừng lại quát lớn lên: “Trần Linh này chẳng là người tốt lành gì, nhưng tự nhủ chẳng gây nên thâm thù đại hận với ai... Tên đại ác sao mày giả họa cho tao chứ... có ngon thì mau ra đây đấu năm mươi hiệp, núp trong bóng tối có đáng mặt đàn ông không?” Đáp trả lại câu hỏi của chàng chỉ có sự im lặng nặng nề của màn đêm. Chàng thiếu não lại lê bước chân đi, phía trước là cổng chào khách có ba đề ba chữ “Đồng Xuân trấn”.

“Minh nhất định phải tìm ra tên đại ác đó, nhưng trước hết phải về gặp cha!” Đang nghĩ ngợi Trần Linh bỗng dừng bước chân, ánh mắt chàng sáng lên, mũi hít hà rồi lầm bầm: “Có mùi thức ăn, đúng thật rồi... giờ này ai còn nấu nướng nhỉ? Vào xin một bát cơm, không biết họ có cho không... Chao ôi! Như vậy là đã thành kẻ ăn mày rồi. Hay là trộm, ôi chao mình phải làm một tên trộm ư, vừa mới tỏ vẻ coi thường những người trong hội Giao Long đây thôi. Nhưng nếu chịu chết đói, cha già không ai lo, họ Trần Nam Sơn tuyệt tự từ đây, mình sẽ mang tội bất hiếu, chết xuống suối vàng không còn mặt mũi nào gặp tổ tiên nữa. Làm người xấu và làm một kẻ bất hiếu, cái nào nặng cái nào nhẹ đây. Thế nào mới đúng đây?”

Rồi chàng lại xoay chuyển: “Đúng sai ở đời thật khó nói, Lâm Tấn từng nói câu đó, anh ta giết người chẳng do dự, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề giống kẻ đại ác. Cả ông thầy tào lao cũng nói những điều tương tự, cướp của người dư ăn chia cho người đói rách, như vậy chưa chắc đã hoàn toàn xấu xa. Mình có nên cứng nhắc để chịu đói chết ở nơi đất khách quê người này không...”

Đi chực bộ qua con đường lớn phóng mắt ra xa xăm, chàng lại nghĩ ngợi: “Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Tùy cơ mà ứng biến, từ nay mình sẽ không cố chấp vào bất cứ điều gì nữa. Ở đời đôi lúc điều này đúng ở một hoàn cảnh, nhưng lại là sai lầm khi ở tình huống khác. Cái đó đạo Phật gọi là “vô thường” thì phải!”

Đã thông tư tưởng xong chàng cười hóm hờ, mau mắn đi về phía phát ra mùi thức ăn. Qua một vài ngôi nhà nhỏ, rẽ vào con hẻm hướng tây độ hai trượng, Trần Linh đi ra một con đường có lát gạch sạch sẽ. Chàng hít hà, loay hoay đông tây thì nghe tiếng nói: “Anh bạn! Đang tìm gì đấy?”

Trần Linh mất ánh lên về bất ngờ, chàng quay đầu thì thấy một anh chàng tuổi tráng niên đang ngồi vắt vẻo trên mái ngói ngôi nhà tồi tàn như bị bỏ hoang phía sau. Người này độ tuổi đôi mươi, mặc bộ quần áo đã từ đầu đến chân, vì đương đêm nhìn như màu đen. Ánh sáng vàng bán nguyệt chỉ đủ cho Trần Linh nhận ra khuôn mặt anh ta ưa nhìn, đáng đáp khoan thai. Bên cạnh anh là lò than lửa cùng cái nồi nghi ngút hơi.

“Đêm đông lạnh lẽo ăn lẩu và nhắm rượu, ở đời không còn gì thú bằng, tôi tin anh sẽ không từ chối đâu nhỉ?” Người kia cười nói, Trần Linh mất lộ ý cười đáp: “Ồi chao! Tôi mong còn chẳng được, lý nào từ chối chứ!” Nói rồi chàng phi thân lên hàng rào cao một trượng, nhảy sang mái ngói cách hai trượng, thần nhiên an vị, phong thái nhanh nhẹn khác hẳn về tiêu điều mới đây, chắc là ý nghĩ sẽ được no khiến chàng mau chóng quên đi sự mệt nhọc.

“Nói thật với anh bạn, bụng tôi đang đói còn cào đây! Anh như vị cứu tinh của tôi vậy, đã hai ngày rồi tôi chẳng có gì trong bụng!” Trần Linh với ánh mắt thành thật nói, anh chàng kia để lộ vẻ ngạc nhiên cất lời: “Anh đang tuổi trai tráng có sức khỏe, có võ công có gì chịu đói khát chứ... trông anh cao lớn thế kia, đi làm mướn làm thuê có khối người nhận, chưa nói đến nghề không vốn trăm lời như tôi... Có rượu này, mà không! Anh ăn đi đã, nếu không sẽ đau ruột!” Nói rồi anh chàng ngấp ngừng đưa cái bát đang ăn dở lên đưa cho Trần Linh cất lời: “Những lần trước tôi chuẩn bị nhiều bát nhưng chẳng có duyên gặp ai ngồi cùng, anh không ngại ăn chung với tôi chứ, tôi thật tình không muốn phí phạm nửa bát lẩu này, dù cho trong nồi vẫn còn nhiều!”

Trần Linh đón lấy cái bát cười nói: “Nếu anh đồ bỏ tôi cũng quyết ngăn lại... hi hi” Nói rồi chàng dốc bát làm một tràng cạn hết thức ăn, rồi tươi cười thoảng thót: “Ồi! Cha mẹ ơi con sống lại rồi!”

Anh chàng kia cười nói: “Ha ha ... Anh cứ tự tiện ăn thêm đi nhé! À mà anh tên gì, mọi người gọi tôi là Beo!” Trần Linh múc một bát đầy đưa sang đôi phương đáp: “Tôi là Trần Linh! Lúc nãy anh hỏi gì nhỉ... à ... nói thật tình với anh tôi đang bị quan binh đuổi bắt, không thể đi kiếm việc gì để làm được, đành phải mau chóng về nhà, rồi tính tiếp... Lúc nãy tôi có nghe anh nói làm nghề không vốn trăm lời, có phải đi trộm không?”

Beo cười đáp: “Chắc anh đoán được, những kẻ thường xuyên ăn đêm như tôi chẳng phải hạng người lương thiện gì, nhưng anh hơi lầm lẫn một tí, tôi là cướp chứ không còn trộm vặt như lúc nhỏ nữa!” Anh ta nói xong ngắm nghía Trần Linh như phân xét phản ứng đối phương. Chàng cũng nhìn thẳng vào mắt Beo chẳng ngăn ngại, ánh mắt sắc bén nhưng không hề có ý công kích.

Giây lát sau Beo dừng trước, nắm vò rượu đưa đến tỏ ý mời và nói: “Anh nói mình đang bị quan binh truy đuổi, vậy anh bị tội gì?” Trần Linh đón lấy nói: “Tôi cũng chẳng biết mình bị tội gì nữa, chắc tôi ngủ mơ, mộng du đi phạm pháp quá... hà hà!” Rồi dốc hũ rượu uống một tràng dài.

“Anh chẳng đề phòng tôi hay sao? Lần đầu tiên tôi được một quan nhân coi trọng, ha ha ha ha ... Thật là sướng khoái, nếu bị bắt hoặc thậm chí mất mạng dưới tay anh, tôi đây cũng chẳng hối tiếc nữa, đại quan à!” Nói rồi Beo nâng hũ rượu tỏ ý mời mọc rồi từ một tràng, Trần Linh mất lộ vẻ kinh ngạc rồi nhanh chóng thay đổi thái độ bằng một nụ cười nói: “Đại quan! Anh nghĩ tôi giả đồ tiếp cận để bắt anh sao? Ha ha ha... Dù gì từ khi ở biển Hạ Long về, đến nay đã hơn bốn tháng, tôi cũng bị người ta hiểu nhầm, bị đánh, bị đuổi bắt vô có nhiều rồi... ha ha ... cảm ơn về bát canh.” Nói rồi chàng đứng dậy

cung tay quay đầu.

Anh chàng tên Beo tỏ vẻ lưỡng lự giây lát, khi Trần Linh sắp nhảy xuống đường hắn mới nói: “Khoan! Anh không phải người đang theo dõi tôi sao? Trông anh đầy chính khí, nói là tội phạm thì làm sao tôi không nghĩ rằng đó là giả vờ được... Anh ở lại đi, bỏ qua cho tôi có được không!” Trần Linh quay đầu, đang giữ vẻ mặt nghiêm trọng chàng liền cười hề hề nói: “Được thôi, thật tình tôi cũng muốn ngồi với anh lâu thêm nữa ... hà hà!” Nói rồi anh mắt chàng tỏ vẻ khoái trá liếc nhìn nồi lẩu.

Tên cướp cười nói: “Anh hãy ăn thêm đi nào!” Trần Linh mức đầy bát hí hửng nói: “Tôi chẳng biết khách sáo đâu! Cũng chưa bao giờ là người giữ nếp thanh tao nên anh không cần cố vũ tôi, không khéo lại mất phần thì khôn! Ha ha...” Nói rồi chàng vừa ăn vừa thổi một cách nhanh nhẩu, tỏ vẻ ngon lành lắm. Beo cười nói: “Từ nhỏ tôi đã bon ba khắp nơi kiếm cái ăn, gặp đủ hạng người nhưng người như anh thì mới gặp lần đầu, thật là dễ gần lắm lắm, tôi chắc chắn anh đã bị quan binh hiểu lầm, tôi tin mọi chuyện sẽ sáng tỏ, họ sẽ phải trả lại sự trong sạch cho anh.”

Trần Linh làm một ngụm rượu, khen lấy khen để rồi nói: “Rượu của anh thật là thơm ngon quá xá, nó có thể khiến chúng ta vui cười đêm nay... Nhưng chủ nhân thật sự có của nó chắc sẽ buồn lắm vì mất mất thứ rượu hảo hạng kỳ công này. Thật sự rất cảm ơn anh, nhưng tôi phải đi rồi. Thật tiếc khi phải nói điều này, tôi không phải là quan binh nhưng nếu một ngày nhìn thấy anh phurong hại đến người khác, tôi cũng không vì ân huệ này mà nương tay với anh đâu!” Càng về sau lời nói và thái độ của chàng càng nghiêm túc, chẳng còn ý cợt nhả nữa!”

“Tôi chưa bao giờ thanh minh hay bào chữa những điều đúng sai mình đã làm... Thật tình là chưa bao giờ, nhưng đây là rượu được tặng, chính những người trực tiếp làm ra thứ rượu hạng nhất này tặng. Chắc anh là người sành sỏi, hãy xem đi, trên nhãn chẳng hề có con dấu đỏ, như những hũ rượu Làng Vân khác!” Tên Beo nói với ánh mắt có phần phân giải, Trần Linh chẳng là người sành sỏi gì như hắn ta nghĩ, nhưng chàng vừa mới uống thứ rượu này không lâu, quả thật nhãn mác hũ rượu trên tay Beo khác hẳn nét trịnh trọng của hũ rượu trong ngục dù hương vị là một.

Beo lại nói: “Dù gì tôi cũng là một tên cướp, tôi chẳng trách móc gì thái độ của anh, nhưng tôi hy vọng chúng ta có thể là bạn, hy vọng anh có thể hiểu được hoàn cảnh của tôi... Ồi thôi đành vậy, nói thêm chỉ là nguy biện...”

Trần Linh ngẫm nghĩ giây lát rồi cười nói: “Anh không nói là cướp thì tôi chẳng biết đâu... Tôi đã lấy lại ít nhiều sức lực nhờ có anh, thật sự biết ơn anh. Mỗi người một chí hướng, tôi chẳng hề kỳ thị anh... nhưng tự nhiên tôi cảm thấy không được vui thú trọn vẹn khi nghĩ về những lời của cha mình, tôi rất kính nể ông ấy... Sẽ có phần gượng ép nếu tiếp tục ngồi đây nói cười với anh... Còn duyên ắt gặp lại, chào!”

Trần Linh nhảy xuống đường, đi được vài bước thì nghe Beo nói: “Chúng ta sẽ gặp lại trong một hoàn cảnh khác... nhất định là như vậy, tôi hy vọng sẽ được trọn vẹn uống với anh một trận đến khi cả hai say túy lúy!” Trần Linh đáp khi không quay đầu lại: “Hy vọng là vậy!”

“Mình thật sự chưa đạt đến cảnh giới đi chung với ma thần nhiên mặc áo giấy! Câu nói này thật có thể được suy diễn ra nhiều tầng nghĩa khác, đúng như lời cha nói. Phải chăng võ công ẩn tàng trong đó cũng có nhiều biến hóa. Mình chỉ mới học được khả năng ứng biến, đối đầu với những quan binh vừa rồi, võ công của họ rất thông dụng. Chiết chiêu với những người như cái tên Ngô Công Chính kia, chiêu thức của hắn vừa nhanh vừa biến hóa, thế mới khiến mình mau tiến bộ được.” Trần Linh tự nhiên đôi mắt buồn như đưa đám, móc trong ngực áo cái túi cầm đựng tiền rỗng tếch, lại thờ dài thoảng thót: “Không biến giờ năng sống ra sao! Có còn nhớ đến mình...”

Chàng lại hướng về nam thẳng tiến, lại suy tưởng đến những chuyện kỳ lạ cứ đến trong cuộc đời mình, càng nghĩ càng thấy khó hiểu, càng rối rắm thêm.

Có được chút sức lực, bước chân chàng lấy lại vẻ nhanh nhẹn vốn có, sau hai canh giờ đã đi qua nhiều đoạn đồi núi quanh co. Không lâu sau đó đã đến bìa rừng, phóng mắt ra xa xăm thì thấy ruộng đồng thênh thang phía trước. Đang là thời kỳ bắt đầu vụ đông xuân, lúa chỉ mới nhú màu mạ non, dù mặt trời đã ló dạng nhưng chẳng có nhiều người ra thăm đồng.

“Trần Linh vui vẻ ngày thường đâu mất rồi. Cha và sư phụ đều đã từng nói, mọi chuyện không vui vẫn cứ đến, nhưng con người ta có quyền chọn cách bỏ mặc hay cứ để nó làm buồn, cứ để nó giày vò mình.” Chàng cười lên ha hả rồi chạy như bay, vừa chạy vừa ré rân: “Ha ha vui quá, vui quá...”

Chàng chạy càng nhanh bên tai vù vù tiếng gió, càng lúc chàng càng ré lớn thêm lên. Những người đang thăm đồng sững sờ khó hiểu, có người lớn tiếng chửi đồng “tên điên, mới sáng sớm đã la lối ồm ồm”.

Được đoạn đường khoảng hơn dặm, Trần Linh chạy chậm lại, cúi mình ôm bụng thờ dốc, nước mắt hai hàng chảy xuống môi miệng mặn chát. “Haha! Chỉ là do gió thổi vào khoe mắt thôi mà, người đàn ông như mình làm sao có thể khóc được... ha ha... làm sao có thể như thế được!” Chàng lại tự nói một mình.

Buổi trưa, sau khi đi được tám mươi dặm chàng đã đến một thành oách bề thế. Ở xa khoảng cách chục trượng nhưng với nhãn quang tinh tường chàng vẫn nhìn rõ ba chữ lớn “Phủ Thanh Hóa” trên công thành. Con đường vào thành bắc này tấp nập ngựa xe qua lại. Thấy có viên quan cùng một vài anh lính đứng canh phòng, kiểm tra hàng hóa, chàng lại ù rù: “Lại phải đánh nhau nữa rồi! Thật tình là chán lắm rồi, nhưng mình không thể trốn chui nhủi như lũ chuột được, như vậy chẳng khác nào tự nhận mình là kẻ có tội. Ai cũng có thể hiểu lầm mình, nhưng cả bản thân cũng không tin tưởng thì không thể được, càng về lâu sẽ tự biến mình thành tội phạm mất.

Trần Linh thần nhiên đi đến, viên quan nhìn thấy chàng mắt tỏ vẻ kinh dị rồi lật nhanh sắp giấy lệnh truy nã. Chàng khoanh tay đáp: “Không cần tốn công nữa, tôi chính là người bị giả họa là tên buôn heo gì đó đấy. Không hiểu nổi trên đời này lại có chuyện, một tên buôn bán heo mà chưa bao giờ chạm vào một con heo sống nhãn nào, chẳng biết lông nó có mềm như lông mèo, da nó có trơn như da cá không?”

Ngươi... ngươi! Bắt lấy hắn!” Viên quan áp ứng, bốn anh lính xông đến bao vây Trần Linh, chàng cười vô sự nói: “Không có trò gì khác sao, anh phía trước đâm tới liên tiếp bức tôi lui, cùng lúc hai bên tả hữu giáp công vào hông vào cổ, anh chàng phía sau công chân rồi móc ngược lên. Thật là chán quá đi mất!”

Đám quan binh hiện về kinh ngạc lên nét mặt, nhưng sau đó họ liền sấn tới, Trần Linh loạn người tung chiêu sau mà tới trước, hơi thấp người tấn công anh lính bên cánh trái, cây giáo trong tay phải anh ta quất vào anh lính phía trước, Trần Linh đá liên tiếp ba cước vào gã lính phía sau, đoạt luôn thanh giáo của gã rồi đâm tới yết hầu, chế ngự tên lính cánh phải hiện giờ đang đứng đối diện.

Trong khi những người kia chưa định thần, vẫn giữ cây giáo nguyên vị, chàng tung cước xoay chuyển đông tây đá văng ba người con lại ra xa khoảng một trượng.

Viên quan vẫn đang sững sờ, nhìn thuộc hạ bị đánh gục ông mới xông đến, chém liên tiếp thanh đao công vào những điểm yếu nửa thân phải trong tư thế của Trần Linh. Chàng vẫn thế giữ thanh giáo, lạng người né tránh nhanh nhẹn, anh lính đang trên thót, mắt tỏ ý kinh hãi nhưng vẫn không dám thối lui.

Trần Linh lúc này mới rút thanh giáo đâm xuống nền đá ngập nửa mũi, sấn chân đá móc vào khuỷu tay viên quan thanh đao trong tay hướng chéo xuống, điều này làm chiêu đao đâm chênh chếch của ông ta trở thành vô dụng, may cho viên quan này là binh khí chưa tụt khỏi tay. Trần Linh động tính trẻ con đạp chân vào thanh giáo làm trò bật người lên, nhưng không may thân giáo bị gãy lạng chạng thối lui hai bộ, rất may thân thủ chàng không tệ, vừa định thân thì thanh đao viên quan lại chém tới.

Trần Linh lại chiết chiêu với viên quan, nhiều lúc tạo thế cho ông ta công vào rồi tung chiêu sau ra hóa giải. Cứ thế họ đánh một trăm chiêu. Lực đạo mỗi chiêu đánh ra của viên quan dần suy yếu, còn Trần Linh thì ngược lại, chàng vẫn tỏ vẻ vô sự.

“Chính là hần!” Nghe tiếng quát lớn vọng từ đằng xa, tiếp theo nghe tiếng ngựa hí vang. Linh tính mạch chuyện không hay, Trần Linh xoay chuyển đá hai cước rất nhanh vào ngực viên quan, thân người ông văng xa hai trượng, ngã vào bánh xe chờ hàng bị thu giữ dưới chân thành.

Một đội nhân mã khoảng mười người đi đến dừng ngựa, Trần Linh chưa kịp nhìn hết mặt mũi bọn họ thì hai bóng xanh đã phi thân đến tuốt grom đâm chém liên tiếp vào người chàng. Thân thủ đối phương lợi hại, chiêu thức đánh ra rất nhanh, chàng không dám coi thường, vận hết ngũ quan tứ chi vào thế né tránh và quan sát.

Trong chóng vánh mỗi người bên kia đã tung ra chục chiêu, Trần Linh lăm bắm “Lợi hại quá!” Rồi chàng xoay chuyển ý nghĩ, đá trực diện vào thanh grom người cánh trái mượn lực nhào lộn một vòng nhảy ra phía sau chạy về phía viên quan, lúc này ông ta đang ôm ngực quan đầu chưa đứng dậy cũng chưa nhặt lại binh khí.

Viên quan tròn mắt hoảng hốt rồi ôm đầu phòng bị, nhưng phản ứng của ông là vô dụng, Trần Linh chỉ đến nhặt thanh đao và nói: “Mượn đỡ một lát nhé!”

Tình thế nhanh chóng đảo ngược, có lợi khí trong tay Trần Linh ra chiêu mau lẹ, phong tỏa đường grom đối phương rồi mượn thế công vào cánh tay người bên trái, người bên phải vẫn đánh nhanh liên tiếp nhưng thân thủ Trần Linh quá nhanh, nhiều lúc tưởng chừng như đã trúng chiêu nhưng trong một sát na mông manh chàng vẫn né được.

Người bên trái bị đánh lui bốn bộ vì trong lúc nguy hiểm anh ta vội dụng lực quá nhiều không kiềm lại được, cánh tay anh ta chỉ bị chém sướt qua da rách tay áo, điều may mắn này đều do Trần Linh làm chủ. Người cánh phải lúc này không còn có thể bức Trần Linh khốn đốn né tránh nữa, anh ta nhanh chóng đánh mất tiên cơ chỉ sau năm chiêu.

Vẫn nương theo đường grom, Trần Linh lại bức người bên phải này thối lui, võ công anh ta có vẻ nhỉnh hơn đồng đội một chút nhưng về cơ bản giống nhau đến tám phần, những chiêu thức này nhanh chóng bị Trần Linh nắm bắt và kết quả anh này bị đánh lui không hề lạ.

Người bên trái lại xông lên, sau mười chiêu bị chém vào hông, đường đao của Trần Linh đi nhanh nhưng chàng cố ý sử dụng không chuẩn xác. Người bên phải lại thay phiên và cứ theo kịch bản cũ vẫn bị đánh lui. Đôi bên sử dụng khoảng bảy, tám mươi chiêu nữa, người bên cánh trái bị đá văng xa hai trượng. Trần Linh lúc này đã bức tức ra mặt, chàng nghĩ rằng họ biết khó sẽ thối lui nhường đường, đâu biết rằng anh em họ Lâm này có tính toán khác.

Một bóng đỏ phóng đến, thanh grom chém tới tấp, linh hoạt vô bì, Trần Linh lúc này lại vào thế một định hai, khốn đốn né tránh nhiều khi công được nửa chiêu lại bị người áo đỏ tung chiêu đâm tới, bức bách phải đổi thế phòng thủ. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh: “Bọn này quyết bắt mình, họ đã có tính toán trước, cho hai tên áo xanh tiêu hao khí lực của mình, rồi cao thủ thật sự sẽ đánh bại mình.”

Lại phải khốn đốn đỡ gạt, một lúc suy tưởng thanh grom người áo đỏ đã chém vào bắp tay chàng, vết thương khá đáng kể. Chàng lại xoay chuyển: “Phải đánh bại tên áo xanh thật nhanh, nếu giữ thế này mình bị đánh gục là cái chắc!”

Trần Linh lại vào hiểm địa tìm cơ hội. Kim quang sáng loáng, thanh grom của người áo đỏ không có chàng cơ hội để nhìn rõ đáng đáp. Tiên cơ người ta cứ chiếm giữ, thật khó để thực hiện điều tiên liệu.

Lại vào một tư thế hung hiểm, thoáng thấy người áo xanh sử dụng chiêu hơi chùn lại, chắc hẳn đã thấm mệt, người áo đỏ thì chiêu thức vẫn cứ lợi hại, vẫn biến hóa rất nhanh, tiếp theo là một cú chém hướng xuống vào phần hông Trần Linh, chàng hơi xoay lưng, tư thế hướng tới, thanh đao chém chẳng khoảng nhượng vào cánh tay đang cầm thanh grom hạ thấp của người áo xanh, khi anh ta kịp phát giác thì những lông tay của ba ngón áp út đã bị chém bay đi, dư lực cuốn luôn thanh grom trong tay bay đi.

Lúc đó lưng dưới Trần Linh bị người áo đỏ chém trúng, vì chàng hướng tới né tránh nên vết thương chỉ ở ngoài da. Đã sẵn dự định Trần Linh vẫn hướng đến tung cước vào mặt đối thủ áo xanh, lúc này anh ta hơi cúi người, khuôn mặt anh ta đau đớn quặn thắt, máu từ những ngón tay văng tới mặt anh nhuộm màu kinh dị. Trần Linh bắt nhãn dùng chiêu cước lại khi mới sử dụng nửa. Sát na phân tâm, thanh grom trong tay đối thủ áo đỏ đã công tới chém vào vai trái của chàng, máu nhanh chóng loan lỗ cả vạt áo da thú, đau đớn biết kể sao cho siết.

“Voi Chín Ngà!” Người áo đỏ hơi dừng lại thủ thế, rồi hét lớn công tới, lúc này Trần Linh đã quay lại nhìn rõ mặt mũi đối phương như một đứa trẻ đang

đồ mặt tức giận. Lúc này khi ở cửa sinh tử, tinh thần tập trung cao độ, chàng chẳng bận tâm mặt mũi đối thủ ra sao, bao nhiêu tâm tư dồn hết vào bộ vị và chiêu thức của họ. Thấy đáng cao cao nhưng hóa ra lại là một thiếu niên nhỏ tuổi, sự bất ngờ khiến chàng chối từ cơ hội chiếm lấy tiên cơ.

Cậu bé áo đỏ này chính là Thường Kiệt và đây chính là nhiệm vụ đầu tiên của cậu, đánh một tên tội phạm nguy hiểm của hội Giao Long. Thanh gươm trong tay cậu bé bỗng linh hoạt và nhanh dị thường, chém móc liên tiếp từ dưới lên, rồi theo vòng lại đảo xuống chém móc lên. Trong chớp mắt đã đủ chín thế húc ngà voi, Trần Linh bị ép thối lui đến sáu bộ, trước đối thủ còn nhỏ, chàng có vẻ như không muốn dùng nội công đối đao để ăn hiếp đối phương.

Thường Kiệt hét lớn “Gà Chín Cựa” rồi xoay chuyển thanh gươm dọc theo song cước, thay nhau vừa đá vừa chém biến hóa vô cùng. Tất cả Thường Kiệt đã tung chín cú đá và hai mươi bay cú đâm. Trần Linh khốn đốn né tránh, tâm tư vừa nghĩ đến một người, đó là Ngô Công Chính, cái tên nho sinh từng đánh nhau với chàng lúc mới về lại làng sau ba năm. Các chiêu thức của anh ta cũng biến hóa tương tự, nhưng vì dùng quạt không thể phát huy hết tất cả diệu dụng của kiếm chiêu. Thường Kiệt lại đang dùng thanh gươm dài, tốc độ và thân pháp linh hoạt của cậu càng khiến chiêu thức mô phỏng theo một câu chuyện dân gian này trở nên thâm ảo hơi rất nhiều. Trần Linh trong lúc phân tâm đã bị chém hai chiêu trúng đùi và hông, chàng vội thối lui. Giờ chàng đã vận khí thuần thực, đã học được Trần gia búa pháp nhưng đứng trước đối thủ lợi hại này, chàng chưa từng giao chiến qua, cô nhiên là vẫn chưa thích nghi được.

Thường Kiệt nhìn về phía anh chàng họ Lâm đang đau đớn, xông đến đối thủ thì thấy Trần Linh đang cười, chàng cười vì một lần nữa lại thấy được những chiêu thức kỳ ảo, biến hóa này, còn Thường Kiệt lại nghĩ gã độc ác nên vui thích với việc khiến người khác bị tàn phế.

“Ngựa Chín Hồng Mao” Vừa quát lớn vừa nhào lộn trong không trung, Thường Kiệt đâm liên tiếp cả chục chiêu khiến đối thủ phải căng mắt lên né tránh. Lúc vừa chạm đất cậu bé hơi thấp đầu từ đó chỉ công không thủ, tạo một vùng kiếm quang bủa vây lấy Trần Linh, các chiêu thức đâm cực kỳ nhanh nhẹn và không đi sâu quá tầm, gần đến giới hạn hết sải tay vội rút lui đâm vào vị trí khác. Không biết bao nhiêu cú, Thường Kiệt lại xoay chuyển rất nhanh có lúc đâm hơi hợt có lúc, như phóng người đến. Trần Linh né tránh nhưng không quên quán sát những chiêu thức hoa mỹ này, chàng càng lúc càng thấy thích thú.

Những người đứng xem thì thấy sinh tử của họ Trần thật mong manh, nhưng khó họ lấy làm khó hiểu khi chàng cứ cong miệng thích thú.

Trần Linh bị ép đến gần tường thành, vội phi thân lên đảo một vòng sang cánh phải và nói: “Cậu bé, hết rồi sao? Những chiêu này rất lợi hại, nhưng cậu sử cho tôi thấy hết rồi, thì còn diệu dụng vào nữa.”

Thường Kiệt lại quát lên “Voi Chín Ngà” rồi xông đến tấn công. Đám quan binh này giờ vẫn nề phục cậu bé, nhưng lúc này mặt mày họ liền ánh lên vẻ thất vọng, có người nói nhỏ: “Tiểu vương gia vẫn chưa có kinh nghiệm đối địch, thật là đáng tiếc!”

Thường Kiệt lại quát: “Gà Chín Cựa, Ngựa Chín Hồng Mao!” Rồi cậu lại quát “Voi Chín Ngà!” Vừa quát vừa đánh, vừa ra chiêu rất nhanh. Sau khoảng ba mươi tiếng quát có theo trình tự rồi không theo trình tự, Thường Kiệt đã công trúng tất cả chín chiêu gây sát thương có nặng, có nhẹ cho Trần Linh.

Diễn tiến quá bất ngờ, người người là ó, tỏ vẻ kinh dị, nơi đây là cửa quan, nhiều hào khách giang hồ cũng có mặt để chứng kiến trận đấu. Giờ không còn ai dám coi thường cậu bé truyền nhân của Ngô gia đao phái nữa. Riêng Trần Linh, lúc này chàng đã rơi vào hiểm địa, đã nhận gần hai mươi vết thương, máu đã nhuộm đỏ cả quần áo mặt mày, tai còn nghe những lời mắng nhiếc nặng nề của đám người quan đầu. Chàng khó nhọc lắm bầm “Nó... võ công mà thắng bé sử dụng chính là khắc tinh của họ Trần mình, mà cha đã nói tới hay sao?”

Thường Kiệt hét lên: “Thanh Sanh Xạ Ưng Tinh” Mũi đao đâm tới chỉ còn cách Trần Linh Trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi Sẽ Làm Người Xấu. (Phần Cuối)

Trần Linh đuối sức vì mất máu, vũ khí đã buông khi tay phải bị đâm một nhát, Cậu bé họ Ngô đang thể phóng gươm tới rất nhanh bỗng dừng tay lại, mũi gươm cách yết hầu Trần Linh có nửa gang. Đám quan binh là ó, mặt mày tỏ ý vui sướng như bắt được vàng.

Thường Kiệt hô lớn tên gọi, ra chiêu hoa mỹ mọi người cứ nghĩ cậu ta còn trẻ người non dạ thích thể hiện. Nào ngờ đây chính là một cái bẫy được giăng sẵn. Từ lúc mới đến cậu đã nhìn rõ cách đánh không có một chiêu thức cố định nào của Trần Linh, tất cả đều nương theo thể công của đối phương mà biến hóa, nhanh chậm theo chân họ, địch thủ càng lợi hại bao nhiêu thì chiêu thức họ Trần vẫn diệu dụng hơn bấy nhiêu, đây cũng là cảnh giới đầu tiên của võ học Trần gia vốn nổi tiếng từ rất lâu, chỉ là hơn chục năm nay không thấy cao thủ trường phái này xuất hiện nữa. Cậu bé họ Ngô xuất thân danh môn, bác học tinh tường, bản thân cha ruột cậu cũng từng đề cập đến loại võ công này. Thường Kiệt đã dụng hết tâm trí quyết giành tiên cơ ngay từ đầu, làm đối phương quay cuồng theo những tính toán của họ, khéo léo hướng mục tiêu từng bước vào trận địa thật giả lẫn lộn, rồi mang chiêu thức của mình xào nấu hỗn tạp, Trần Linh không thể nào phán đoán được nữa, cũng chẳng có thể nương theo những chiêu thức nhanh nhẹn phức tạp kia. Chàng thực chiến cũng không nhiều, đối kháng toàn với hạng xoàng, nên khi gặp biến cố thì tâm tư liền bán loạn. Nhiều khi Thường Kiệt ra chiêu giống như “Voi Chín Ngà” nhưng thực sự đó là cái bẫy, Trần Linh vội xoay chuyển tìm đối pháp, thì cậu bé liền sử chiêu “Ngựa Chín Hồng Mao” hoặc thậm chí là một chiêu thức tầm thường khác.

Hai gã quan binh cười hả hê đi đến mang theo còng tay định bắt Trần Linh, bỗng từ đám đông, một bóng người mặc áo trắng phóng đến rất nhanh, đá

song cước vào mặt hai gã mượn lực nhảy về phía Trần Linh, cậu bé họ Ngô vừa phản ứng thì thân người chàng đã được xách bổng lên. Người áo trắng phi thân một cái bay lên công thành, rồi nhảy sang những ngôi nhà hai tầng mất hút. Đám quan binh chạy qua công thành thì không biết họ theo hướng nào để mà truy đuổi nữa.

Trần Linh vẫn còn tỉnh táo, chỉ nghe tiếng gió vù vù, khinh công người này quả rất nhanh. Chàng cũng chẳng có suy tính gì, cứ cắn răng chịu đau để mặc cho ông ta đưa đi đâu thì đi.

Không bao lâu đã đến công thành tây, người kia phi thân qua tường thành cao hơn một trượng, rồi tiếp tục chạy rất nhanh. Sau thời gian chơi một bản nhạc đã đi được hơn dặm, đến bờ kênh người kia thả Trần Linh xuống xô chàng ngã xuống, thao tác mau lẹ lấy ra một lọ thuốc bột, rồi xoa vào những vết thương của Trần Linh, chàng bị thương cùng mình, nhưng tựu trung đều không phải là vết thương chí mạng.

Lúc này Chàng đã nhìn rõ mặt đối phương, người này tuổi hơn sáu mươi râu tóc lòa xòa màu bạc trắng, da mặt cũng trắng bệch nhợt nhạt, đồng tử ông ta nhỏ như hạt đậu để lộ tròng mắt trắng dã. trông thấy quen nhưng nhất thời chưa nhớ ra, Trần Linh gượng dậy cất lời: “Cám... cảm ơn cụ!” Ông già hờ hững nói: “Xoay lưng ra đây!” Chàng làm theo, những vết thương được thoa thuốc nhanh chóng có cảm giác êm dịu rồi không còn đau đớn gì nữa.

Ông già đứng lên quay đầu nhìn con kênh lặng lẽ trôi cất giọng nói hờ hững quái dị: “Cha mày có khỏe không?” Trần Linh nhường mày ngạc nhiên nói: “Cụ biết cha cháu sao?” Ông già lại đáp: “Cụ gì mà cụ, tao họ Bạch với Trần Lâm cha mày là bạn chiến đấu, vai về hàng chú bác mày thôi!” Trần Linh lại tròn mắt: “Cha cháu có đi lính đâu!” Ông già họ Bạch quay đầu nhìn chàng, đồng tử vì nhỏ bất thường nên thấy xoay chuyển rất quái dị, ông nói: “Đâu phải đi lính mới gọi là chiến hữu, đâu phải người ngoại bang mới là giặc!”

Trần Linh không tỏ vẻ phản bác gì, chàng đứng lên cất lời: “Thật tình với bác, cháu đi xa nhà đã lâu, dạo gần đây cha cháu vẫn mạnh lắm, những thanh thép cứng rắn cỡ nào cha cháu cũng nhận làm tuốt!” Ông già vẫn thái độ lạnh lùng nói: “Vậy thì tốt!” Rồi bất thần dương tay phải tát một cái thật vào má Trần Linh, mặt chàng nổ đom đóm, chẳng hiểu ắt giáp gì cả, ông già lại nói: “Cái tát này tao thay cha mày đánh! Mày biết lý do là gì không?” Trần Linh cúi gầm đầu, đôi mắt cụp xuống nói: “Cháu đã làm hoán ô thanh danh của họ Trần, phải bị quan binh truy bắt, thật ă...” Trần Linh chưa nói hết, cái má bên kia lại bị ần nốt cú tát đau điếng. Lần này chàng có thấy nhưng không né tránh. Ông già họ Bạch lộ sát cơ trong ánh mắt, lớn tiếng quát: “Tao không bàn chuyện đó, mày vẫn chưa hiểu sao, thằng ngu! Thanh danh là cái đánh gì chứ, tao ghét nhất những kẻ sống vì cái danh hảo huyền, biết không hả? Nội công đã đến cảnh giới cao, đánh một chiêu là có thể làm bay vũ khí của thằng nhóc ấy rồi. Cái mạng không lo giữ, còn nói thanh với chả danh... Sao mày làm tao thật vọng quá chừng!”

Trần Linh im lặng không nói, ông già phóng mắt ra xa xăm rồi hạ giọng: “Nếu không vì nghĩ cho ông già mày tao cũng chẳng nhọc làm gì! Liệu mà lo thân đi!” Nói rồi ông lão phi thân lên những thân cây thông, thoảng chốc đã mất dạng.

Trần Linh đứng trân bất động một hồi lâu, nhìn con nước lặng lẽ trôi, nghe tiếng thông reo xào xạc mà thấy lòng nặng trĩu một nỗi thê lương. Chàng lại lầm bầm: “Mỗi người một ý, cái câu ‘hồ chết để da, người chết để tiếng thơm’ đâu rồi. Thôi... mặc kệ nó đi. Làm con người, phải lo nghĩ đủ thứ thật là phiền não. Lúc trước mình vô tư chẳng hề bận tâm điều gì, không hiểu sao dạo này lại vướng mắc đủ thứ chuyện... Mình muốn làm người đàng hoàng cho cha vui lòng, càng làm càng thấy chẳng giống ai! Thôi dẹp hết đi... chẳng cần quang minh chính đại cái con khi gió gì nữa, mình cứ đi đường rừng về nhà để khỏi phiền phức. Gặp tên nào cả chôn đánh gãy răng hấn cho thừa! Mình cứ phá làng phá xóm, cứ chộc người này, cứ ghẹo người kia... Thật tình cha cũng đâu có bắt mình phải như thế này, tự mình cứ đòi làm người tốt cho bằng được, đúng là điên!”

Nghe tiếng đập cánh, thấy bóng một con gà rừng bay qua ở đằng tây, Trần Linh hí hửng thoảng thốt: “Làm người tốt chỉ cho khổ vậy, đi đường quan phải chịu đói khát.” Vì sức lực chàng đại hao tổn, rượt đuổi một lúc lâu, con gà hung hãn mới bị chế ngự, Trần Linh bẻ cổ nó cho chết hẳn, định đem đi nướng mới hay chàng không có đồ đánh lửa.

Đi lòng vòng một hồi lâu thì đến một bãi đất trống ngô, rẽ sang hướng tây thì thấy con đường đất rộng hai bộ, cách mươi trượng có một ngôi nhà vách tre đan tồi tàn. Trần Linh nghĩ mình không cần làm người tốt nữa nên chẳng thèm hỏi han ai, cứ đi thẳng vào nhà sau, nếu bị phát hiện chàng định sẽ chế ngự họ rồi trời lại, nướng gà ăn ngon lành trước mặt cho họ thêm chơi. Thấy bếp lửa vẫn còn nhiều than hồng. Chàng định bắt nước làm lông thì thấy phiền phức quá, nên ra sau hè kiếm bùn đất đắp lên rồi quăng con gà vào bếp lửa luôn.

“Trong lúc chờ con gà chín, mình bày trò chọc phá chủ nhà chơi, bộ quần áo mình rách tương rồi, để coi... phải chôm một bộ khác... hê hê! Người mình đây máu me thế này, chắc thấy mình, họ sợ chết khiếp.” Nghĩ vậy chàng lại đi lên nhà trên, chợt phóng mắt ra đằng xa thì thấy một người đang về đến. Chàng vội chạy xuống nhà dưới lại, sẵn thế xông ra hù dọa.

Người đến tuổi khoảng ba mươi, ăn mặc kiểu dân nông, áo quần phong phanh chấp vá chẳng chỉnh, trông mặt mày ủ rũ thê lương. Vừa đến đầu ngõ anh ta khóc bù lu bù loa lên không ngừng gọi: “Cha ơi, cha ơi! Không xong rồi cha ơi!” Trần Linh lấy làm tò mò đứng yên nghe ngóng, không định xông ra hù dọa anh ta nữa.

“Sao? Lão lý trưởng không chịu hả... đúng là quân ác ôn nà!” Nghe giọng trầm khàn của một lão già, chàng linh tính nhà này có chuyện không may, tò mò muốn biết chuyện gì nên men men đến nấp sau cánh cửa đan bằng tre còn xanh.

Nghe tiếng anh nông dân nói: “Đừng vậy! Lão nói nếu không trả nợ, hai hôm nữa lão sẽ đòi lại đất, siết luôn cả ngôi nhà... bãi ngô còn tháng sau mới thu hoạch... bán cả đàn gà cùng bốn ô trứng cũng chỉ được có sáu quan tiền. Làm sao đây cha, lão nói tính tiền lãi thì số nợ lên đến ba mươi quan rồi...”

Ông già than khóc đập tay vào cái giường tre mục nát nói: “Ôi làng nước ơi! Lúc đầu là mười quan, mới khác có một mùa đã thành ba mươi quan sao? Giờ biết tính làm sao đây... Máu... Mày bị cái gì thế này?” Anh nông dân nói: “Con ôm chân lão van nài... lão cho người kéo con ra đánh... con ăn đòn không sao? Nhưng cha già yếu thế này... không có chỗ trú thân, đang mùa gió bắc lạnh căm thế này, làm sao cha chịu nổi! Hu hu...”

Ông già vừa khóc vừa nói: “Dần! Con đừng nói như vậy! Cha già rồi, chết cũng chẳng là gì cả... nhưng con sắp ba mươi rồi mà cha bắt lực chẳng kiếm

cho con được một người vợ... quanh năm còn báo con phải lo thuốc than nữa... cha thật có lỗi với con quá...” Anh nông dân quý xuống nói: “Cha ơi! Con chẳng cần vợ con gì cả, chỉ cần cha khỏe mạnh sống thật lâu với con...”

Trần Linh nắm chặt bàn tay, nghiêng chặt hàm răng, mắt lộ sát cơ, quay lưng bỏ đi. Quanh quẹo qua ba con đường hẹp xung quanh là nhiều ruộng khoai, ruộng ngô chàng đã đến đình làng, thấy một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi bên quan gánh bán trái cây, chàng đi đến gần hỏi: “Bác cho cháu hỏi nhà lý trưởng có gần đây không ạ?”

Người đàn bà này lộ vẻ kinh dị nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi ấp úng nói: “Cậu... cậu làm gì mà người đầy máu me thế này!” Lúc này chàng vội giặt mình, rồi vội biện bạch: “Cháu đi bắt gà rừng, không may bị té thôi!” Người đàn bà đứng tuổi nói: “Hôm nay, nhà lý trưởng rước dâu, cậu không thể đến với bộ dạng này đâu, sẽ bị đuổi đánh đấy!” Chàng nghĩ thầm: “Tên lý trưởng ác ôn này ai cũng sợ, hán cạy quyền thế làm càng, thật là khốn khiếp! Tao sẽ biến hỷ sự nhà mày thành tang sự!”

“Cậu cứ đi theo con đường lớn này, khoảng hai mươi căn sẽ tới ngôi nhà lớn nhất, đang có đám rước dâu nên rất dễ tìm. À mà cậu không giống dân làng này... cầm lấy này! Ăn cho đỡ khát” Nói rồi người đàn bà đưa một quả dưa chuột, Trần Linh đón lấy nói “cháu cảm ơn” rồi cúi chào quay đi.

Đi vài trượng là một ngã ba, chàng không đi thẳng mà quẹo phải, lên vào một ngôi nhà có vẻ khá dẽ, đi vòng ra sân sau đi thấy nhiều quần áo đang treo, sờ vào thì thấy vẫn còn ẩm. Không suy nghĩ nhiều, chàng vội lấy bộ quần áo vài lụa xanh, nhanh chóng mặc vào. Bộ quần áo này không quá trình trọng nhưng khi khoác vào chàng như biến thành một con người khác, không còn giống kẻ ăn rừng ở rú nữa. Thấy có ánh nước chàng đi đến rửa mặt chỉnh trang lại đầu tóc quần khăn trùm đầu gọn gàng, giờ thì đã giống hệt một công tử nhà giàu, mặc dù khuôn mặt hơn đen.

“Cái thằng đàn ă! Thanh niên như mày thật là tệ hại quá đi... muốn mau phát tài không, để ông mày chỉ cho vài chiêu trộm!” Nghe có tiếng người quát vọng từ phía bụi chuối, Trần Linh vội men đi đến vài bộ thì thấy trước mắt là một ngôi miếu hoang, chàng hiểu kỳ đi đến nghe ngóng. Lại có tiếng người nói: “Phát tài hả... muốn lắm, muốn lắm...” Người này trẻ hơn, nhưng giọng điệu rất ngổ ngáo.

Giọng khàn khàn của lão già trước lại vang lên: “Thế này này, thấy có cái đám cưới, lúc đôi trai gái đang làm lễ, mọi người không chú ý, mày hãy lên vào phòng hoa chúc, nấp vào dưới gầm giường... À... trà ngon quá...” Ông già chậm rãi cất lời, anh chàng kia dục: “Rồi sao nữa, tao phải làm sao?”

Ông già lại đáp: “Mày chỉ việc chờ... chờ đến lúc vợ chồng hán vào động phòng, mày biết họ sẽ làm gì không?” Thanh niên kia nói: “Vào đó làm gì nhỉ?” Ông già tỏ ý bức tức nói: “Chú mày đúng là thằng đàn... bọn họ trước tiên sẽ đếm vàng đếm tiền mừng... chú năm bao nhiêu anh, cô bảy bao nhiêu em, vâng vâng...” Anh chàng kia nói: “Vâng vâng là gì, đang nói sao mày vâng dạ gì ở đây!”

Ông già bức tức nói: “Đúng là cái thằng đàn thôi, vâng vâng nghĩa là nhiều, rất nhiều, rất nhiều vàng, rất nhiều tiền...” Anh chàng kia ngờ ngẩn vui mừng nói: “Hiểu rồi! Vâng vâng có nghĩa là vàng là tiền... ha ha...”

Ông già bức tức: “Cứ coi là vậy đi! Mày nấp dưới giường nghe thấy họ đếm tiền cất tiền... sau đó bọn họ sẽ kéo rèm che lại để mà hú hí...” Anh chàng kia ngắt lời: “Hú hí là thế nào mày?” Ông già lại bức tức nói: “Tao mệt mày quá, đúng là cái đồ đàn thôi mà... Nói chung là bọn nó đang dẽ nhau đấy... bọn nó sẽ không chú ý đến chuyện khác mày biết chỗ cất tiền bạc rồi thì nhẹ nhàng đi lấy... dễ như ăn khoai... Có hiểu không?” Anh chàng kia nói: “Tao hiểu rồi... dễ quá dễ quá...”

“Lần đầu tiên nghe thấy có người đi trộm đám cưới. Tên lý trưởng này bòn rút công sức của tá điền, cho vay lãi cắt cổ, hán quá giàu rồi, con cái hán mất vài chục quan cũng chẳng là bao! Nhưng gia đình bác nông dân lúc này mà không có tiền trả nợ thì sẽ khốn đốn!” Nghĩ ngợi băng quơ chàng nhanh chân đi ra đường lộ, thẳng tiến đến nhà lý trưởng, lúc này trời đã nhá nhem tối.

Khuôn viên ngôi nhà của vị phú hộ giàu nứt tiếng làng này bề thế khoảng bốn mẫu đất, được xây tường rào kín cẩn, khắp nơi treo đèn kết hoa lộng lẫy. Trần Linh vừa đến đã thấy đám đông ồn ào náo nhiệt trước cổng ngôi nhà lớn, có người ra kẻ vào, người chúc tụng kẻ nói năng.

Ánh mắt chàng chùng xuống, cảnh tượng này nhắc lại sự việc không vui, Trần Linh đứng trân trân bất động một hồi. Nghĩ gì đó chàng quay lưng đi ngược trở lại rồi rẽ vào con đường nhỏ, đi đến vườn sau nhà lý trưởng. Tường rào cao tám thước, chàng tung mình một cái nhảy lên nghe ngóng rồi nhẹ đi đến nấp sau gốc xoài.

Đây chắc là nơi nấu nướng, mũi nghe thấy mùi thức ăn thơm nồng khiến con ma đói trong người chàng lại hoành hoành, nhìn quanh thấy có tám phụ nữ trung niên đang bày biện các món ăn ra mâm, chuẩn bị dọn tiệc, ai nấy tươi cười hớn hở. Trần Linh đứng đợi một lúc, không lâu sau bọn họ thì nhau đi lên nhà trên, chàng liền đi đến tiện tay ăn vụng các kiểu rồi nắm cái đuôi gà lớn cùng một hũ rượu trắng nhảy lên mái nhà cười khúc khích lẩm bẫm “Ăn vụng thật là ngon quá xá!”

Chàng lòng vòng trên những mái nhà sát nhau một lúc, phán đoán vị trí liền đến gõ ngói nhìn xuống xem phòng nào là của đôi vợ chồng trẻ. Loay hoay một hồi lâu phát hiện ra căn phòng phía tây bắc đặc biệt hơn cả, bày biện rất hoa mỹ, phủ nhiều lụa đỏ, dán nhiều giấy hồng.

Chàng cười hề hề nghĩ thầm: “Chắc đây là phòng dùng để động...” Nhìn quanh không thấy ai, đoán mọi người đang làm lễ, chàng nhảy xuống thân nhiên đi đến, mở cửa phòng hoa chúc, nhanh chân đi vào rồi cười khoái chí khép cửa lại như cũ.

“Cái tên trộm ngổ ngáo chắc sẽ nấp dưới giường... mình trốn ở đâu đây nhỉ? À xà nhà...” Trần Linh phi thân lên thanh xà ngang, cao hứng ngồi xuống nhâm nhi vài hớp rượu chờ xem cuộc tương phùng kỳ lạ, trong đời chưa hề thấy qua.

Không lâu sau, nghe tiếng cửa mở, một người rón rén bước vào, anh ta khoảng tuổi đôi mươi, mặt mày ngơ ngác thiếu linh động, dáng người thấp bé nhưng trông có vẻ khỏe mạnh, quần áo anh ta mặc chất liệu tầm thường có màu xám tro. Trần Linh xem điệu bộ đoán biết không ai khác chính là tên trộm ở ngôi miếu hoang lúc này.

Tên trộm đi lòng vòng ngắm nghía, sờ soạn khắp nơi nhưng không khép cửa lại, Hắn còn trèo lên giường đôi vợ chồng trẻ cười hề hề ngồi lên tấm chăn bông nhún lên nhún xuống. Rồi hắn cứ mân mê tấm chăn ấm mượt mà, mặt mày mơ màng tỏ ý âu yếm như vật báu.

Thời khắc trôi qua, Trần Linh càng sốt ruột, chửi thề trong bụng. Bỗng nhiên có tiếng người huyền não, tên trộm giật mình vội chui xuống gầm giường.

Trần Linh tưởng rằng cô dâu chú rể sắp đến, ai ngờ càng chờ càng mất tâm tích. Một lúc sau hai mí mắt chàng chùng xuống, con buồn ngủ lại tới, chẳng thèm ngăn nó lại, chàng ngã lưng ra cứ thế nằm ngủ ngon lành trên những thanh xà ngang.

Lát sau nghe tiếng động, Trần Linh vội táng ngủ tỉnh thức khê mở mắt. Nhìn xuống lấy đôi trai gái mặc áo cưới hoa lệ đi vào. Bụng chàng nghĩ thầm: “Giây phút gay cấn đến rồi đây!”

Chú rể điều cô dâu lên giường, chẳng thấy đá động gì đến vấn đề tiền cưới. Anh ta ôm chầm lấy vợ mình cười khoái trá nói ngà ngà: “Hề hề... cha mẹ nàng khó khăn lắm đấy nhé... ngồi lâu lâu với nàng một tý là bị cắn... Dẫn đi chơi đó đây một lát là bị gọi về...” Cô dâu ừ ừ nụng nịu nói: “Chàng đó, hư lắm nhé, lúc chưa cưới hồi gì đã động tay động chân rồi... cha mẹ em khó như vậy để chàng biết trân trọng em đấy thôi...”

Chú rể lại nói: “Trân trọng cái gì... hôm nay nàng không thể nào thoát khỏi tay Tô Cảnh này đâu... ta sẽ yêu nàng cho đến khi sập giường luôn... hề hề...”

Tiếng động phát ra từ dưới giường, tên trộm chui ra ngoác mồm chửi: “Tên khốn kiếp! Tiền thì không lo đếm, tao đang ở dưới này, mày dám làm sập giường để dè chết tao hả?”

Diễn tiến quá bất ngờ, Trần Linh sùng sờ giấy lát rồi ôm miệng cười đến chảy nước mắt, đôi vợ chồng la lớn lên trong kinh hoàng, dám người ở tức tốc xông vào, cùng với đôi vợ chồng thi nhau đánh đuổi anh trộm chạy té khói.

Khi mọi người đi lên phòng hoa chỉ còn Trần Linh, chàng lúc đó mới nhảy xuống, mở miệng cười lớn cho thỏa chí. Tâm tư xoay chuyển, chàng đi đến giường hoa thì thấy có chiếc hộp gỗ liềm để trên đầu giường. Chàng nhanh tay vợ lấy xâu tiền khoảng ba mươi quan rồi quay đi.

Cả nhà họ Tô cùng bà con thân hữu thi nhau đuổi đánh anh trộm, giờ đây việc tẩu thoát không còn là vấn đề nữa, chàng hí hửng thân nhiên đi ra cổng lớn. Rồi theo đường cũ về lại căn nhà tồi tàn của cha con tá điền nghèo. Trên đường thấy đoàn ca kịch đang diễn ở đình làng bên gốc đa già nên đứng lại xem.

Họ đang diễn tuồng cô Tấm đến đoạn được bụt ban cho bộ quần áo để lên kinh dự lễ kén vợ của Thái Tử. Người đóng vai cô Tấm khá là thủy mỹ xinh đẹp, mọi ánh mắt trai làng đều đổ về cô ta, riêng Trần Linh chỉ chăm chăm nhìn ông Bụt. Chàng đứng xem một hồi lâu. Nghĩ gì đó lại thích chí cười khúc khích, chàng lên đi ra phía sau sân khấu lấy trộm bộ đồ khác của Bụt gồm áo dài, khăn đỏ, hài vàng cùng bộ râu dây trắng toát.

Đến góc tối sau đình hóa trang tươm tất, già giọng ồm ồm thử nói vài lần. Trần Linh lại cười ha hả, hào hứng đi đến nhà cha con tá điền. Đoán chắc sẽ gặp cảnh họ khóc than kẻ khổ, rồi chàng dự định sẽ xuất hiện thần bí cứu giúp họ.

Ai dè vừa đến sân đã nghe tiếng cười nói, len lén đến gần nấp sau vách tre thì nhìn thấy cha con họ đang cười nói hớn hờ, thi nhau xé xác con gà rừng ăn ngon lành dưới ánh đèn tù hù. Chàng tức khí nhảy ra quát: “Tiên sư cha con nhà này, Bụt đây đã có lòng làm thiện giúp đỡ bọn các người, không biết on thì thôi lại ăn mất con gà mà khó khăn lắm Bụt đây mới bắt được... Thế này là sao hả!”

Hai cha con tá điền chừng hứng một hồi, lại thấy trước mặt là một ông già râu tóc bạc phơ, dáng vẻ uy nghiêm, rất đáng để ngưỡng mộ. Vốn dĩ đoạn họ vội quỳ lạy xin tha, người cha nói: “Chúng con quả thật không biết con gà là của Bụt, tưởng rằng ai đó tốt bụng mang cho mà thôi!”

Trần Linh nhìn con gà bị ăn quá nửa, xoay chuyển tâm ý nghĩ thầm: “Đã là một vị Bụt hiền lành, làm việc thiện thì làm cho trót vậy... ôi con gà mới ngon làm sao, thật là tiếc quá!”

Chàng cố cười ôn hòa rồi cất giọng trầm khàn cười nói: “Ha ha ha... Ta chỉ thử bọn người thôi! Biết được cha con người ăn ở hiền lành, lại đang gặp khó khăn nên ra tay cướp giúp... Đây là ba mươi quan, cầm lấy mà trả nợ... há ha ha ha...”

Chàng nhái lại giọng điệu ông Bụt diễn kịch lúc nãy, nghe cũng khá chân thật, chàng lại tiện tay ném xâu tiền xuống trước mặt hai người tá điền, tay trái đưa lên vút chùm râu dài, ánh mắt tỏ vẻ hiền hòa.

“Con đội on Bụt... con đội on Bụt...” Cha con họ nhặt lấy xâu tiền, cười ra nước mắt đập đầu liên tiếp. Trần Linh lại nói: “Không còn việc gì nữa, ta đi đây... ám ba la... ba la biến...”

“Khoan! Khoan đã Bụt ơi... đã làm on xin hay cho trót... Con trai con đã lớn tuổi mà con bắt lượm vẫn chưa kiếm được cho nó một người vợ bầu bạn... con chết đi rồi để nó cô đơn thật tội nghiệp quá!” Ông già đập đầu mạnh hơn ánh mắt tỏ ý nài nỉ. Trần Linh cố cười hiền hòa dù trong bụng đang chửi thầm ông già này “được voi đòi tiên”, chàng lại nói: “Nên vợ nên chồng là việc duyên phận, ta không thể bắt một cô gái cưới con trai người được... Thôi ta đi đây... ám ba la...”

Chàng vẫn khí xuống chân rồi phi thân thẳng lên, rồi nhảy lên mái tranh đảo người sang bên hông nhà lặng lẽ rồi đi, bên tai còn nghe anh tá điền trẻ cười như khóc nói: “May quá cha ơi! Chúng ta không cần phải ra đường ở rồi, con không cần vợ đâu. Bụt nói đúng, ông ấy làm sao có thể bắt một người con gái nào đó không thương con phải lấy con. Từ nay chúng ta cố gắng làm ăn, cố gắng tu nhân tích phước, Bụt sẽ đối xử thương những người tốt.”

Người cha lại nói: “Con nói đúng rồi! Chúng ta sẽ cố gắng... ôi tạ ơn Trời Phật, tạ ơn Trời Phật...”

Trần Linh lại xoay chuyện: “Họ là những người tốt, ông già cũng vì quá thương anh con trai kia mà thôi!” Nở cười hớn hở, chắc việc giả làm Bụt rất là thú vị đối với chàng lúc này.

Trần Linh vừa đi vừa cởi bỏ bộ áo hóa trang, định mang đi trả lại cho đoàn ca kịch. Vừa đến con đường lớn thì thấy nhiều người cầm đèn cầm đuốc lùng sục khắp nơi, đoán rằng họ đang tìm anh trộm ngọc nghịch ban nãy nên chàng không kìm chế được lại cười ha hả.

Nhiều người thì nhau nói: “Mau đi tìm đi... báu vật nặng như vậy chắc tên trộm không thể chạy xa...” “Các người qua bên kia!” “Tên nào dám cả quan vào nhà lý trưởng trộm đồ chứ...” “Chắc việc này có âm mưu, cái tên rình trộm chắc là kẻ đánh lạc hướng, một người khác đã tranh thủ lúc rối loạn rồi chôm mắt con cóc đồng.” “Con cóc đồng nặng cả trăm cân mà hắn mang đi không để lại tông tích thì thật là kỳ lạ.” Lại có người nói: “Con cóc ấy là vật linh thiên, phù hộ cho làng chúng ta làm ăn phát đạt, mưa thuận gió hòa... nếu để mất thì chuyện xui xẻo sẽ ập đến, nhất định phải lấy lại.”

Trần Linh sững sờ với những gì nghe được, nghĩ thầm: “Lại là câu chuyện con cóc nặng trăm cân bị đánh cắp... Nó thật sự là thứ gì mà ai ai cũng muốn tranh đoạt thế này... Minh hiểu rồi, từ khi mình dính vào chuyện con cóc này, mọi điều không may, mọi việc lạ lùng cứ thi nhau đến... Kẻ đại ác hãm hại mình vào đường cùng như thế này chắc cũng có dính dáng đến con cóc này. Cô gái giả đàn ông cướp con cóc lần trước là một người nước Chiêm Thành, khi về nhà mình không lâu thì có hai gã tự xưng là dũng sĩ nước Chiêm đến đòi mạng... À! Còn có một sự việc rất kỳ lạ nữa. Lúc hứa sẽ đòi lại con cóc cho bốn người phái Thôi Sơn gì đó. Tự nhiên những chuyện sau đó mình chẳng rõ gì cả, cứ như bị trúng bùa ngãi, chỉ nhớ được khuôn mặt một bà lão rất đáng sợ, ma quái... Việc này rớt cuộc là như thế nào đây.”

Mắt chàng sáng lên la lớn: “Đúng rồi! Phải tìm ra kẻ vừa trộm con cóc... Hắn chắc hẳn là manh mối để mình làm rõ mọi chuyện!”

Nghe Trần Linh la lớn nhiều người quay sang nhìn chàng, có người nói: “Chuyện gì? Bách Cân Chu Cáp là vật linh thiên, phải mang về đền thờ...” Trần Linh vội xua tay xă lä: “À đúng! Nhất định phải lấy lại... Các anh thấy tên trộm đó chạy hướng này à?”

Người kia tuổi khoảng ba mươi, ra dáng giàu có, chắc là người nhà của lý trưởng họ Tô, anh ta nói: “Không biết chạy hướng nào, cả làng chia ra khắp nơi để đi tìm đây, anh còn đứng đó làm gì?”

Trần Linh cười nói: “À! Để tôi lên hướng bắc xem.” Rồi chàng quần gọn bộ quần áo ông Bụt nhét vào cái bọc trên lưng. Ánh mắt lên chàng lăm bầm: “Đúng rồi! Chỉ có thể là nơi đó, chỉ có thể là ông ta, đây có thể là một âm mưu được tính toán từ trước!”

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Truy Tìm Ông Cóc .(Phần Cuối)

Trần Linh vội vã chạy về phía ngôi miếu hoang lúc chiều với ý nghĩ sẽ nhanh chóng lấy lại sự trong sạch.

Ngôi miếu thờ hung thần này được bao bọc bởi rừng cây rậm rạp chưa lối đi ở chính diện, nhưng vì đã lâu không có nhiều người qua lại nên cỏ cây mọc um tùm chắn cả đường vào, khung cảnh quanh đây hoang vu, tĩnh mịch, không có một bóng người. Chàng nhẹ chân đi đến nghe ngóng, một hồi chẳng thấy gì liền đi vào bằng cửa chính.

Một khuôn mặt hung ác chợt hiện ra trong đêm tối, Trần Linh giật mình giãy lät rồi nhận ra đó là một bức tượng hung thần cao gần một trượng, đáng ve uy nghiêm, tay lăm le cây rìu to lớn. Chàng định tỉnh rồi thở dài lăm bầm: “Minh đã nhọc lòng rồi, ở đây chẳng có ai cả, lão già kia đạt được mục đích, hẳn đã ra đi cùng linh vật của làng này.”

Chàng đi một vòng dò xét, sau bức tượng thấy có cái chiếu manh rách nát. Hôm nay là một ngày mệt mỏi, cả người chàng đã rã rời, Trần Linh nằm xuống nghĩ suy mọi chuyện rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

*****

“Mây là một tên ngu ngốc chưa từng thấy, tại sao lại ngu thế không biết! Việc của mây là im lặng chờ đến khi có cơ hội thì trộm, có vậy mà cũng không làm được. Tên chồng chỉ khoa trương lên cho vui thôi, cái giường của nhà giàu, cả họ mây nhảy lên cũng không dễ gì sập được, thậm chí có sập cũng không dễ chết mây được!” Tiếng quát tháo khiến Trần Linh bừng tỉnh, chàng dựng người dậy nghe ngóng.

Nghe tiếng người khóc than, cất giọng ngổ ngáo quen thuộc: “Ôi đau quá... khoa trương là gì?” Giọng lão già lại cất lên đầy vẻ trách móc: “Ngu quá, nghĩa là nói quá lên, làm quá lên chứ không thể xem là thật được!”

Tên trộm lại nói: “Tao biết rồi dù ai có nói quá, tao cũng không tin là thật nữa, có sập giường hay cháy nhà tao cũng không chui ra nữa... Mây bày cách cho tao với!” Ông già lại cất giọng đầy khí tức: “Bây cái gì, đám cưới đâu phải ngày nào cũng có... hừ!”

Tên trộm lại xuyết xoa, giãy lät sau ông già mới nói: “Hôm nay mồng tám tháng chạp, cũng là một ngày tốt để cưới vợ gã chồng cho con. Mây đi qua làng Quảng Xương bên cạnh dò xét xem thử... Nhớ lời tao dặn đấy!” Tên trộm đáp: “Ừ! Tao biết rồi, tao đi đây!”

Tên trộm nhanh chân chạy đi, ông già cũng đứng dậy định đi, Trần Linh liền xông đến chế ngự tay phải lão vặn ngược ra sau quát: “Nói mau lão là ai, tại

sao lại xúi dục tên đó đi ăn trộm rồi nhân cơ hội đánh cắp con cóc đồng... hả?”

“Ồi! Không không... Lão không hề lấy ông cóc đồng... đó là vật linh đến sờ vào, lão già này cũng không dám... đau quá gãy cái tay của lão rồi!” Ông già nhăn nhó nói, Trần Linh nhìn điệu bộ xem ra lão không phải là người biết võ công, lão cũng không phải là người Chiêm Thành. Chàng buông ông già ra nói: “Lão già rồi mà không nên thân, tại sao lại xúi dục anh chàng kia đi ăn trộm chứ!”

Ông già đáp: “Tô Trí là lão già ác ôn, hãm hại nhiều người... Lão phần cũng muốn kiếm chác một tí, phần muốn thằng Ngốc lấy lại một ít vốn từ tay lão lý trưởng tham lam ấy thôi. Thằng nhỏ đó cha mẹ mất sớm, nó ngốc nghếch bị dôi sạch ruộng vườn... Giờ nó lang thang hai bàn tay trắng... lão vì thế...”

Trần Linh lại nói: “Thế sao lão còn bảo sang làng bên?” Ông già áp ứng nói: “Lão... lão thấy nó tội nghiệp!”

Trần Linh nghiêm giọng quát: “Từ này tôi cấm lão làm thế nữa, anh chàng đó khờ khạo, chất phác có ngày bị đánh chết không chừng... Mà này, lão biết cóc đồng ấy có gì đặc biệt, tại sao có người muốn cướp lấy?” Ông già đáp: “Đặc biệt ư tôi cũng không rõ... Ông cóc là linh vật làng này đã hương khói từ rất lâu, để cầu cho mưa thuận gió hòa, mùa vụ bội thu... thế thôi!”

Trần Linh lăm bằm “thế sao” điệu bộ ngẫm nghĩ, ông lát sáng mắt lên lại nói: “Nếu cậu muốn, hãy đến tìm người kể chuyện ở làng bên, ông ấy biết nhiều chuyện xưa nay, chắc sẽ giải đáp được thắc mắc của cậu.”

Trần Linh hơi ngạc nhiên nói: “Tại sao lại là làng bên, làng này không có người truyền miệng sao?” Ông già đáp: “Có thì có, nhưng ông ta đã bị giết hại mấy hôm trước rồi... Ngày xưa lúc Cổ Việt còn bị đô hộ, họ bị đuổi giết, cấm cản thì không lạ... Không hiểu tại sao, giờ nhà Lý đã được ngồi, đất nước yên ổn, những người đó lại bị hại... Cậu đi về hướng đông bên kia quan lộ là làng Quảng Xương, đến đình làng vào những buổi chiều có thể gặp ông ta.”

Trần Linh nói “cảm ơn” rồi quay lưng đi với cái đầu bộn bề suy nghĩ, cái bụng trống trơn. Đương là buổi sáng chàng nghĩ mình không cần vội, nên thong thả đi.

Được một đoạn vài chục trượng, hai người từ phía sau chàng nhanh chân vượt lên, một người mặc áo xám tro, tóc ngắn, tuổi chừng ba mươi nói: “Nhà họ Đỗ đãi tiệc mừng gọi mời cả làng, mau đi đi!” Người bên cạnh cất lời: “Nhà này kỳ nhỉ, mới sáng sớm lại gọi rồi!”

“Chẳng lẽ may mắn vậy sao? À đúng rồi!” Mắt Trần Linh sáng lên với ý nghĩ gì đó, chàng lấy bộ đồ ông Bụt trong bọc hành trang ra hý hửng thay vào, cẩn thận dán thêm bộ râu dài, rồi đi theo mọi người.

Đỗ gia xem ra cũng là gia đình địa chủ, nhà cửa khang trang rộng rãi, người ở đến hàng chục. Trần Linh giả dáng điệu người có tuổi vừa đến đã được đón tiếp, dẫn thẳng vào nhà trên dùng trà. Chàng ngồi cùng mâm trên với tám vị bô lão thâm niên, họ nhìn chàng thấy lạ, có người gan hỏi, chàng thản nhiên tự xưng bên họ ngoại, có người hoài nghi nhưng cũng không tiện vạch trần. Cũng may là buổi tiệc này mời cả làng, nếu chỉ nội trong gia đình thì không lừa được ai rồi, chàng không dám nói nhiều, chỉ âm ỉ theo câu chuyện của các vị bô lão khác, tránh nói nhiều đề lộ ngữ giọng non trẻ ra, chàng mỉm cười tự nhủ: “Mình cũng có khiếu đóng kịch ấy nhỉ!”

Lát sau tiệc rượu được dọn lên, đều là các món ngon ngày thường không dễ gì được ăn, Trần Linh đương đói lòng nhưng phải cố gấn nén cơn thèm lại. Lát sau một ông già tuổi trạc ngũ tuần dẫn hai cậu thanh niên đi ra khách đường cất tiếng nói: “Trong một ngày vui thế này, được các vị bô lão, các vị thân hữu đến đây chung vui đông đảo thế này, thật là vinh hạnh cho gia đình họ Đỗ chúng tôi.”

Đỗ lão dáng người cao lớn, mặt vuông chữ điền, tinh thần quắc thước, lời nói thâm trầm uy nghi ra dáng đáng anh hào. Trần Linh nhanh chóng đoán được lão là danh gia võ thuật, liền sinh lòng kính ngưỡng. Ông ta đưa tay giới thiệu hai anh thanh niên tuổi đôi mươi nói: “Đây là Sơn và Hải hai thằng nhóc con trai của Đỗ Bách tôi, rồi làng lên núi Tản Viên bái thầy học nghệ đã bốn năm, đến này đã thành tựu, đã trở thành những người đàn ông thực thụ... Nam nhi chí ở bốn phương, học võ luyện thân, góp sức cho nước nhà là việc nên làm, phải làm, để khỏi uổng phí dòng máu Lạc Hồng đương chảy trong người, các vị bô lão thấy cháu nói như vậy có đúng không.”

Nhiều vị đáp phải, Trần Linh cũng gật đầu lia lịa. Đỗ Bách lại nói: “Làm cha như cháu, muốn hai đứa nó ra mặt trước các vị, có dịp được chào hỏi các vị bô lão thâm niên học hỏi kinh nghiệm, giao lưu vui vẻ với bạn bè cùng trang lứa. Đây cũng là buổi tiệc chia tay với nơi chôn nhau cắt rốn. Để hai cháu nó vui vẻ lên đường, tiến thẳng ra xa trường, làm nhiệm vụ bảo vệ biên cương, bảo vệ lương dân.”

Nhiều người vỗ tay phấn khởi, lúc đó một lão già tuổi trên năm mươi từ nhà dưới đi lên, nghe có người nói “lý trưởng đây rồi”, ông ta đi đến chính đường, đưa tay ra hiệu dừng lại nói: “Các vị yên lặng, thay mặt cho cả làng, họ Tô tôi có đôi lời. Hai cháu trai nhà anh Bách đây thành tựu võ công ở một môn phái tiếng tăm lừng lẫy như Tản Viên thật không dễ dàng, thật là điều đáng cho cả làng Quảng Tân chúng ta tự hào. Nhưng hai cháu hãy cố gấn thêm nữa, để xứng đáng với cha ông anh hùng của chúng ta... Đi đâu đánh giặc, chiến đấu bất khuất không khoan nhượng với kẻ thù, chết không đầu hàng, làm trai tráng ra đi bảo vệ biên cương thân yêu, thật là quý hóa, vô cùng quý hóa... Hãy cố gấn lên!” Nói rồi lý trưởng đưa nắm đấm lên thể hiện quyết tâm. Hai anh thanh niên Sơn và Hải cũng đưa lên thể hiện quyết tâm, nhiều người hòa theo riêng Trần Linh chẳng tỏ thái độ gì.

Một vài người đứng ra cổ vũ vài lời, động viên hai chàng thanh niên, sau đó buổi tiệc mới bắt đầu. Trần Linh im lặng ăn uống qua loa, rồi lặng lẽ rút lui khi cuộc vui mới đến cao trào, bỏ lại sau lưng tiếng nói cười hào hứng của mọi người. Vừa đi chàng vừa lăm bằm: “Là anh hùng đứng ra giúp nước ư! Mình đã từng nghĩ đến rồi ấy nhỉ, nhưng bây giờ Trần Linh này đang mang tiếng là tội phạm hại dân hại nước, ha ha... Cuộc đời thật trở treo!”

Trần Linh theo hướng đông mà thẳng tiến, hôm nay là một ngày vắng mây, ánh mặt trời ảm áp làm tiêu tan bớt cái lạnh giá những ngày cuối năm, chàng đi trên con đường đồng rộng nửa trượng. Hương đồng nội khiến tinh thần chàng bớt trống trải khi thấy mình và mẹ thiên nhiên đang ở rất gần. Xa xa thấy bóng dáng một mục đồng đương ngồi trên lưng trâu thổi sáo, thanh âm có vẻ yếu ớt và thiếu tự tin. Trần Linh vội la lên: “Em thôi hay lắm, rất hay đấy!” Không thấy tiếng đáp lại, không biết cậu bé có nghe được không, nhưng không lâu sau đó tiếng sáo dần thay đổi, nghe rõ ràng hơn. Trần Linh nở nụ

cười, lại cất bước đi.

Không lâu sau đó đã đến quan đạo, đối diện là rừng cây rậm rạp chứa lối đi vào làng Quảng Xương. Chàng đi khoảng hai mươi trượng là đến cổng chào của làng, thấy phía trước có nhiều người tụ tập, đoán chắc có náo sự.

Đến gần mới thấy một người đàn ông trung niên mặt mày đầy sẹo đang lăm le thanh đao trên cổ cô gái tuổi khoảng hai mươi lăm, đối diện là một nam nhân tuổi chừng ba mươi trông ra dáng thư sinh, đao mạo cốt cách, đầu tóc chỉnh chu, khuôn mặt thanh tú.

Thư sinh từ tốn nói: “Lê Hạ! Là đàn ông thì mau thả cô gái ấy ra, chúng ta đấu tay đôi!” Người mặt hung ác nói: “Tao không điên, tao biết mình đấu không lại mày, tao không muốn ăn cơm tù! Bách Thủ Tú Tài ngươi không muốn ông nội giết cô gái này, thì mau rút đi!”

Nhìn cuộc diện đã rõ, Trần Linh quát lớn lên: “Nhà ai thì người ấy mau chóng về đi, bộ không biết sống chết hay sao, mà còn đứng đó trở mắt xem! Còn đứng đó!”

Mọi người giật mình, tiếng quát của chàng chứa đầy nội khí sung mãn, dân làng hơn hai mươi người áo đất chạy đi kiếm chỗ nấp ló mặt ra xem, khoảng đất trống chỉ còn bốn người. Anh chàng tú tài quay sang nói: “Cảm ơn cụ!” Tên Lê Hạ tròn mắt kinh dị hấp tấp nói: “Cả lão già này nữa, ông đứng yên đó, còn tiến một bước là tôi cắt cái đầu cô ta xuống liền.” Cô thôn nữ sợ hãi ra mặt, khóc lóc liên hồi. Tên Lê Hạ mặt hung nạt lớn “im ngay” cô ta mới chịu nín lại.

Trần Linh trong bộ dạng ông già lụ khụ nói: “Này mặt sẹo, cậu thả con bé ra đi, hai người sẽ đấu tay đôi, cậu nói anh chàng tú tài kia giỏi hơn cậu phải không. Thế này cậu ta sẽ tay không đấu với thanh đao của cậu. Lão lấy thân phận là bộ lão để cam đoan công bằng. Chấp cậu mười tuổi chấp luôn thanh đao, chẳng lẽ cậu không đánh lại anh tú tài kia sao?”

Thấy anh tú tài có vẻ không chịu, tên họ Lê gật đầu nói: “Được! Lão lấy kiếm của anh ta đi!” Anh chàng thư sinh cứ như nhệ, Trần Linh đi về phía anh ta liếc mắt xảo trá làm hiệu. Anh chàng vội hiểu ra hai tay dâng kiếm.

Trần Linh lại đi về phía họ Lê nói: “Này! Giờ đây con bé sang đây, hai người giao đấu!” Lê Hạ vội làm theo. Trần chỉ đường cho cô gái chạy đi rồi nói “bắt đầu”, hai bên xông vào nhau chàng liền ném thanh kiếm về phía anh chàng tú tài. Vì bất ngờ họ Lê đánh mất tiên cơ, liền tiếp bị dồn ép, hấn ta tức điên mà không rảnh miệng để chửi. Sau hai mươi chiêu khôn đốn đỡ gạt, thoát chết trong gang tấc, hấn bị chém một nhát kiếm ở bắp tay phải, từ đó di chuyển kém linh hoạt. Anh chàng tú tài ra chiêu rất nhanh nhẹn, chiêu thức biến hóa linh động, đầy đặn, có công có thủ rất thập toàn.

Họ Lê nghiêm rắng nổi khùng lên, thanh đao nặng chém liên tiếp bất chấp tất cả, hấn vận lực hùng hậu đánh như là trận đấu cuối cùng trong đời vậy. Bộ vị hấn lộ nhiều sơ hở, nho sinh nhìn thấy nhưng tạm thời chưa thể công vào, đối phương đã tỏ ra liều mạng, sơ sẩy là bị chết chung ngay.

Qua hơn bốn mươi chiêu, lực đạo trong tay đối thủ giảm dần, nho sinh nhân cơ hội hấn chém quá tay, anh đao người né tránh cong như cánh cung, cùng thanh kiếm quay ngược lại đâm chéo lên bàn tay phải đang cầm đao của đối phương. Họ Lê la lên như mãnh thú vừa vùng vẫy đã bị thanh kiếm của nho sinh chỉ vào yết hầu.

Trần Linh cười ha hả rồi chạy vào ngôi nhà đầu tiên xin một đoạn dây thừng, chạy đến cột tay tên họ Lê. Anh tú tài nói: “Cảm ơn cụ đã ra tay tương trợ. Trần Linh liếc mắt thấy bên hai lưng bàn tay của anh chàng này có xăm hình đóm lửa màu đỏ.

Thấy ánh mắt chú ý của Trần Linh, nho sinh cung tay nói: “Tiểu sinh là người của hội “Thấp Lửa”, tên là Nguyễn Công Toàn xin chào bộ lão! Một lần nữa cảm ơn người!”

Trần Linh cười khoái trá nói: “Cảm ơn thôi à! Tên tội phạm này võ công không tệ, hấn được treo thưởng bao nhiêu!” Công Toàn đáp: “Hấn chỉ cướp của, gây thương tích chứ chưa giết người, nên chỉ có năm mươi quan thôi à!” Trần Linh lại cười nói: “Năm mươi quan số tiền đủ sống thoải mái nửa năm, đầu phải là ít, chia cho lão một ít mua bát cháo ăn chơi! Lão cũng có công trong vụ này mà!”

Công Toàn nói: “Nhưng cháu chỉ còn có mười mấy quan thôi! Phải áp giải hấn về kinh thành nữa!” Trần Linh nói: “Đưa cho tôi... đưa cho già mấy quan lẻ cũng được. Có cần cậu phải chia cho một nửa đâu!”

Công Toàn lấy bốn quan tiền trong bọc đưa cho Trần Linh nói: “Nếu có cơ hội qua đây cháu sẽ hậu tạ cụ!” Trần Linh xua tay nói: “Thôi khỏi, có qua cũng không gặp lại lão đâu, đừng phí công!” Nói rồi chàng hí hửng đi vào trong làng, miệng lẩm bẩm: “Cái nghề này tuy nguy hiểm nhưng kiếm tiền thật là nhanh... Cha mình rèn năm cái cuốc mới kiếm được một quan, năm mươi quan là hai trăm rưỡi cái cuốc, số đó phải làm nửa năm mới được. À mà nói đi cũng nói lại, tìm người đã khó, tìm một tên cướp luôn hành động về đêm càng khó hơn.”

“Nước triều dần rút đi, bãi cọc nhọn hoét lộ ra, hàng trăm chiến thuyền của quân Nam Hán lọt vào trận địa, binh tướng đều hoảng loạn vô cùng... Ngô Quyền đương cao thanh gươm hô lớn “tấn công”... Tức thời các cánh quân ta từ tứ phía đồng loạt xông lên, tên bắn như mưa vào trận địch...”

Câu chuyện đương lúc cao trào, ông già dừng lại đột ngột, nét mặt thoáng vẻ suy tư nói: “Hôm nay đến đây thôi! Các cháu hãy về nhà đi...” Bọn trẻ ngạc nhiên trở mắt, một cậu bé tóc ba chòm, quần áo vá chần chịt đứng lên nói: “Tại sao ông không kể tiếp?” Ông già tuổi ngoài sáu mươi, đương ánh mắt ôn nhu bắt nhãn nói: “Các cháu ngoan, hãy mau về nhà đi, nếu không ngày mai ông sẽ không đến kể chuyện nữa đâu!”

Bọn trẻ khoảng mười đứa lấy làm khó hiểu, nhưng chúng cũng nhanh chóng nghe lời ông già mà rời đi.

Khi bóng dáng đứa trẻ cuối cùng cười trâu khúat sau rặng tre già, ông lão có khuôn mặt khắc khổ mới nói: “Vị anh hùng nào đương lấp ló sau mái đình, xin mời xuống đây tương gặp!”

Hai bóng đen như đã có sự chuẩn bị, sau khi ông già kể chuyện với dứt lời, cả hai đồng loạt phi thân xuống từ mái đình cao hơn một trượng, đứng về hai phía đông tây ông già, tuốt grom sáng loáng, ánh mắt đề lộ sát cơ. Một giọng nam còn thanh xuân cất lên: “Nếu ông đã đoán được, thì bọn này không khách sáo nữa... Tiếp chiêu!”

“Khoan đã!” Tiếng quát phát ra từ hướng tây, một ông già từ tốn đi đến, sau lưng ông ta là mặt trời đỏ rực. Ông già này râu tóc bạc phơ, ngũ quan hiền hòa nhưng không kém phần lém lỉnh, tinh quái, khuôn mặt người này cháy nắng chẳng có nếp nhăn, không ai khác chính là Trần Linh.

“Tên nào cản trở bọn ta đều phải chết!” Tên áo đen ở hướng mặt trời lặn xông về phía Trần Linh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã tung ra ba cú đâm tấn công phần ngực chàng.

Trần Linh thần nhiên né tránh không tỏ vẻ vội vàng gì. Tay phải chàng xoay chuyển thanh cùi đánh vào đầu hán ta trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Hắc y lạng chạng thối lui ba bộ rồi lại sấn tới chém liên hoàn, tấn công nhanh nhẹn phong tỏa cả đường né tránh sang hai cánh của Trần Linh. Chàng liên tiếp thối lui, với bộ pháp linh hoạt bảy phần, ba phần nhân nhả thư thái, sau mười chiêu lại đánh vào đầu tên áo đen. Nếu có lợi khí trong tay thì cuộc đấu này có lẽ đã phải kết thúc rồi.

Nhưng tên áo đen chẳng để tâm vướng bận đến điều đó, hấn lại xông lên ra chiêu càng lúc càng nhanh. Trần Linh lần này không né cũng chẳng thối lui nữa, chàng trực diện dùng thanh cùi đối kháng với thanh grom trong độ năm chiêu trong thế dịch chuyển theo đường grom đối phương, bởi vậy thanh cùi bảy phần khô của chàng mới chưa bị chém đứt đôi. Lại một chiêu hiểm chém chéo từ dưới hông trái lên ngực phải Trần Linh. Chàng xoay chuyển thanh gỗ đâm chéo xuống ngược lại tư thế của đối phương. Đương đánh lờ dờ, với thủ phát kỳ dị chàng chẳng khó khăn xoay chuyển vũ khí của mình đâm chéo vào lưng bàn tay tên áo đen. Tuy dùng vũ khí thô sơ nhưng cú đâm này được vận lực hùng hậu, cánh tay đối thủ chấn động mãnh liệt, tiếp sau đó hán lãnh bốn cú đá liên tiếp vào ngực vào mặt, thân người loạng choạng như sắp té, dải băng che mặt như muốn rơi ra, đề lộ khuôn mặt nhỏ thó, teo tóp.

Tên áo đen còn lại thấy đồng bọn sắp bị đánh bại liền xông đến giải vây. Trần Linh hơi lạng đầu né cú chém của hán, xoay chuyển thân người đá chéo lưng bàn chân phải vào mặt tên trước. Kinh phong làm gió thổi mạnh vào phần thân trên của đối thủ đủ minh chứng cho uy lực ghé ghóm của cú đá này. Thân người tên áo đen bay về phía tên phía sau, khiến chiêu tiếp theo của tên này chém vào người đồng bọn. Tên đánh trước bị tiền hậu giáp công, hán té ngã lăn lóc, phun ra một ngụm máu kèm đôi ba chiếc răng, hông phải hán bị chém một đường dài, vết thương xem ra rất nghiêm trọng.

Tên phía sau vội lùi khỏi đồng bọn chạy đi, không quay đầu nhìn đến một lần. Trần Linh cười nhép miệng nói: “Già này tạm tha cho một lần, còn vô cớ hại người nữa thì đừng trách... Ồi chào! Quên, phải bắt chúng để hỏi lý do hại người...”

Trần Linh định chạy theo thì ông già kể chuyện vội ngăn lại nói: “Không cần!” Chàng khựng người lại, mắt lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Ông biết cả rồi sao?” Ông già kia ngồi xuống chiếc ghế mây, vô sự như chưa có chuyện gì, rót một chén trà ra cung tay mời Trần Linh nói: “Mời ông dùng chén trà nhạt, không ngờ ông tuổi cao mà lại có khí khái như thanh niên trai tráng... Thật đáng ngưỡng mộ!”

Trần Linh đón lấy chén trà uống một hơi cạn sạch chẳng giống cái cách nhâm nhi của ông già đối diện. Chàng nói luôn miệng: “Ông đã làm gì chuyện gì mà kẻ thù tìm đến, à mà quên người kể chuyện làng Quảng Tân cũng bị hại, không biết có phải bọn vừa rồi, tại sao ông ngăn tôi? Bọn kia đang âm mưu chuyện gì?”

Ông già từ tốn đặt tách trà xuống cái đôn cất lời: “Không! Ông Bầy làng Quảng Tân lúc xưa là một tay kiếm lang bạt giang hồ, gây thù chuốt oán rất nhiều, tánh lại cố chấp, ông ta bị con cháu cố nhân đến đòi nợ. Việc này chẳng có âm mưu gì cả!”

Trần Linh khuôn mặt không tỏ vẻ gì là đã tin tưởng đối phương, chàng lại nói: “Thế còn ông!” Ông già kể chuyện thở dài, giấy lát cất lời: “Hai tên vừa rồi là thuộc hạ của tình cũ tôi thôi! Họ nhiều lần muốn tôi đến chỗ nằng... Nhưng tôi liên tục thoái thác, họ mới động tay chân... Ông ra tay như thế là quá nặng! Họ chỉ tuân lệnh gia chủ mà hành động thôi!”

Trần Linh tỏ mặt bán tín bán nghi với cái kiểu tuốt grom ra chiêu chẳng dung tình của hai người vừa, suy tư giây lát chàng mới nói: “Tôi đi qua đây không phải tình cờ. Mục đích của tôi là đến gặp ông hỏi chuyện. Ông Cóc thật ra có bí ẩn gì, mà nhiều người lại muốn chiếm đoạt?”

Ông lão kể chuyện mắt mờ to ngạc nhiên nói: “Ông đến vì chuyện này sao?” Trần Linh đáp: “Đúng vậy! Ông đừng nói kẻ trộm cóc chỉ muốn nấu cháo lấy đồng!” Ông già kia lắc đầu nói: “Không! Ông đây chính khí thế kia, lại giải nan cho tôi một phen rồi. Tôi cũng không giấu giếm gì ông. Ông đã thấy qua trống đồng có bốn cóc chưa?”

Trần Linh nhanh nhẩu đáp “có”, ông già lại nói: “Cóc là một linh vật quan trọng tín ngưỡng dân Lương chúng ta. Là đại diện cho bốn vị thần ở bốn phương trời. Ông Cóc Gió đại diện cho gió lạnh phương bắc, Ông Cóc Lửa đại diện cho cái nóng phương nam, Ông Cóc Nước hay còn gọi là Cóc Mưa đại diện cho biển Đông rộng lớn, cuối cùng là Ông Cóc đất đại diện cho vùng núi mọi dải trời tây.”

Uống một ngụm trà ông già lại nói: “Trống đồng có nhiều điểm tương đồng với kinh dịch. Trọng tâm trống đồng là thái cực, hay còn được xem như là mặt trời, lạc dân ngày xưa tin rằng nguồn sống đến từ mặt trời, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi nói nôm na là hai mặt đối đãi của thế giới nhị nguyên này, có nóng thì sẽ có lạnh, có mưa thì phải có nắng, có đúng tất phải có sai, có âm ắt có dương. Lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng là bốn thành tố của sự sống, tồn tại trong mỗi người, mỗi con vật, đạo Phật gọi là tứ đại, dân đạo Lương của ông bà chúng ta gọi là Tứ Cóc hay còn gọi là Bốn Góc “đất, nước, gió, lửa”. Mà bốn vị thần ở bốn hướng là đại diện cho bốn thành tố này, điều này lại rất đúng với vị trí lãnh thổ của nước Văn Lang xưa, ngày nay có đôi khác, nhưng vẫn nằm trong sự bao bọc của bốn vị thần.”

Trần Linh ngẫm nghĩ lại nói: “Còn những hình vẽ chim lạc và người đôi mũ lông chim có nghĩa là gì?” Ông già đáp: “Điều này tôi không biết, đoán đơn giản chắc chỉ là sự mô tả cuộc sống của con người thời đó! Họ sống rất gần thiên nhiên, gần với các con vật và ở trong giới hạn cai quản của bốn vị thần!”

Trần Linh nói: “Chỉ vậy thôi sao? Ngoài mô tả địa lý, cuộc sống thời xưa còn gì nữa không?”

Ông già lại nói: “Bốn Ông Cóc được hương khói mấy ngàn năm, linh lực tiềm ẩn trong đó rất lớn lao, là vật linh thiêng vô cùng, chẳng hiểu sao có người to gan dám lấy. Chỉ sợ bọn tà ma, thầy tào dùng nó để bày trò lừa gạt dân Lương.”

Trần Linh trầm ngâm nói: “Ít nhất bọn chúng đã có hai Ông Cóc rồi, mấy tháng trước tôi thấy một người Chiêm Thành cướp được một Ông, nhưng tôi lực bất tòng tâm không đòi lại được.”

Ông già giật mình nói: “Chiêm Thành ư... Chắc chắn đây là một âm mưu lớn lao, không thể được, phải đi báo cho đại bộ lão Mạc Cương, phải cho người bảo vệ Ông Cóc Gió!”

Trần Linh mắt ánh lên tia sáng nói: “Ông biết Cóc Gió ở đâu nói cho tôi biết với? Tôi phải truy tìm bọn người bí ẩn này đòi lại linh vật!” Ông già nhìn Trần Linh giây lát mới nói: “Hay lắm, đây là tín vật của bộ lão của hội Truyền Miệng bọn tôi, ông hãy cầm lấy đến phía nam kinh đô Thăng Long hỏi thăm đại bộ lão Mạc Cương. Kể đầu đuôi câu chuyện cho ông ta, ông ấy biết nhiều chuyện xưa, hy vọng có được bí mật của Bốn Ông Cóc, nắm được mục đích của đối phương. Tôi cũng muốn đi cùng ông, nhưng tuổi già sức yếu, chết lúc nào không hay, chỉ sợ làm chậm chân ông thôi!”

Trần Linh vỗ ngực nói: “Ông hãy yên tâm, tôi sẽ cố hết sức, không cho bọn người phiến bang làm tổn hại đến vật bảo của tổ tiên!”

Nói rồi chàng đón lấy tấm mộc bài có vẽ hình đám lửa, ở dưới có hai chữ “Truyền Lửa”. Trần Linh cúi chào quay lưng đi, lúc đó trời đã sập tối, nhiều nhà đã đốt đèn, nhóm lửa sưởi ấm. Quang cảnh quanh đây điều hiu cô tịch, chàng lại mông lung suy nghĩ vẩn vơ.

Màn đêm dày đặc nhanh chóng bao trùm lên tất cả, một đợt gió lạnh lẽo thổi vào mặt chàng, làm cho bộ râu bạc phất phới cạ vào mặt, chàng thấy nhột lại đưa tay vút xuống, rồi gió từng cơn lại nổi lên, chàng lại vút, chuyện này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần. Đến khi chàng thấy hai người làm đồng về, dắt trâu đi ngược hướng chàng, ý nghĩ chàng dừng lại nơi đôi vợ chồng này. Một cảm giác kỳ lạ xuất hiện, nó càng lớn mạnh càng thôi thúc chàng phải đi theo họ.

Và cứ thế chàng giữ khoảng cách với vợ chồng nông phu này, bề ngoài họ chẳng khác gì so với những người theo nghiệp nông bình thường. Nhưng tư thế đi vững chãi, sắc thể phòng thủ và sát cơ lúc ẩn lúc hiện khiến Trần Linh cảm thấy không bình thường.

Được thêm khoảng chục bộ nữa, đôi vợ chồng rẽ vào con đường đất nhỏ chỉ hướng nam, họ đi thêm một đoạn khoảng mười trượng nữa thì dừng lại ngôi nhà nhỏ mái ngói, tường rêu phong, cửa nẻo cũ kỹ. Cả hai nhanh nhẹn dắt trâu vào chuồng, cột dây cẩn thận rồi đi ra cái giếng gạch sau nhà.

Trần Linh nấp ở bụi cây phía sau những gốc chuối, gần con đường đất cách cái giếng khoảng hai trượng, cố gồng giấu thân. Không lâu sao chàng lắc đầu tự nhủ “mình đã quá đa nghi rồi”, chàng định quay lưng đi thì nghe tiếng đàn ông: “Không cần phiền phức, qua loa rồi hành động!” Tiếng phụ nữ còn trẻ cất lên: “Mùi bùn khó ngửi thế này, em chịu cũng chẳng sao, nhưng chẳng phải tự công khai mình hay sao.” Ngần ngừng giây lát người đàn ông mới nói: “Nhanh lên đây!” Nói rồi anh ta đi vào nhà trong.

Cô gái nhanh chóng trút bỏ xiên y, để lộ tấm lưng trần trắng trẻo, rồi nhanh chóng múc nước sôi vào người. Trần Linh đỏ mặt tía tai vội quay lưng đi thì thấy một cậu bé đầu khoảng mười tuổi tiến về phía chàng nói: “Rình trộm phải không?”

Chàng thăm than khổ, phản xạ vội vàng bịt miệng cậu bé lại, cũng may tiếng nước khiến cô gái không hay biết gì.

Tiếng nước vẫn đều đều phía sau, Trần Linh nín thở, tim đập loạn nhịp. Thấy ánh mắt sáng trong của cậu bé có vẻ như van nài, chàng đưa tay lên miệng làm tín hiệu im lặng rồi nhẹ thả tay ra.

Miệng cậu bé như sắp mở, định nói gì đó chàng lại bịt miệng cậu, nhẹ nhàng bế đi. Được một đoạn vài chục trượng, thấy vắng nhà, Trần Linh tha cậu bé xuống nói: “Anh không phải nhìn trộm, không phải là kẻ xấu!”

“Cứu với! Cứu con với cha ơi!” Đứa trẻ kinh sợ, khóc ré, la thất thanh lên, Trần Linh nôn nao trong người bối rối chẳng biết tính sau. Có tiếng người nói “chuyện gì đó...” Chàng vội vã chạy biến đi.

Cả làng nhanh chóng òn ào lên. Nhiều người cảm gậy, cầm đuốc xông ra các con đường mong bắt được kẻ họ cho là xấu xa. Trần Linh trèo lên cây bạch đàn gần đường lộ, cách ngôi nhà của hai vợ chồng lúc này khoảng mười trượng, ở trên nhìn xuống có nhiều người cầm đèn đuốc chạy đến, có cả chó được dẫn theo.

Tin tức về một ông già dè nhìn trộm người khác tắm, còn tính làm hại đứa trẻ nhanh chóng đến tai hai vợ chồng. Nhưng họ có vẻ không xem trọng việc này, họ lại vào nhà làm gì đó, dân làng lại bủa ra khắp nơi tìm kiếm.

Hai con chó lần mò hít hà, chúng đang tiến về phía gốc cây bạch đàn, nơi Trần Linh đang ngự trị. Chàng than thầm: “Có mười cái miệng cũng không thể biện bạch.”

Hai con chó dừng lại đứng cái cây chàng trèo lên, chúng sủa, chúng gào, càng lúc càng to thêm. Dân làng nhanh chóng tụ tập lại. Có người nói: “Thằng già dè ấy chắc chắn là trèo lên đây, chó của tôi là giống chó răn, không thể làm được!” Một ông già khác nói: “Ừ! Chắc hẳn đang nấp ở trên đó!” Một gã tráng niên hét to: “Lão già mất dạy mau xuống đây!” Có người hòa theo: “Không xuống thì đừng trách!” Nhiều người thì nhau nói năng, mỗi miệng thêm một câu, vô hình chung nơi đây đã biến thành một cái chợ!”

Một người mặc áo đen rẽ đám đông đi đến nói: “Không sao! Mọi người giải tán đi, bỏ qua cho lão già ấy đi!” Có người cự cãi: “Ngươi điên hả! Vợ bị nhìn trộm bỏ qua là sao!” Một phụ nữ trung niên cản ông lão ngũ tuần này nói: “Cái ông này, chuyện hay ho gì mà nói thế!” Rồi mỗi người thì nhau một câu, đám đông lại lộn xộn. Trần Linh ở trên cũng lấy làm khó hiểu khi người chồng này không truy cứu, không muốn tấn cho chàng một trận.

Không lâu một bóng người từ thân cây bạch đàn tụt xuống, nhiều người dương sẵn gậy, đòn gánh định xông đến thì thấy người xuống là một anh thanh niên tuổi đôi mươi, khác hẳn mô tả một ông già râu dài của cậu bé mười tuổi. Thấy Trần Linh cậu cũng trở mặt ngạc nhiên, riêng hai con chó thì không ngừng sủa.

Khoảnh khắc này mới nặng nề làm sao, Trần Linh tự nhủ vậy, liên tiếp nhiều ý nghĩ thi nhau hiện ra trong đầu chàng như những đợt sóng, cứ đến rồi nhanh chóng tan biến. Chàng nhìn quanh thì không thấy người chồng của cô gái kia đâu.

Chỉ cần một lời nói dối, chàng sẽ thoát thân mà không ai nghi ngờ gì. Nhưng bây giờ một tên lưu manh đang chiến đấu với người con hiếu thảo. Người đàn ông chân chính đang vật lộn với kẻ hèn nhát. Một người vô tư cùng với quyết tâm hạ gục kẻ nhiều mưu thuẫn nội tại. Thêm một kẻ kiêu ngạo tự hào mang tuyệt kỹ đang đấu tranh với một người có đầy cái thứ gọi là liêm sỉ.

*****

Giọng nói trầm khàn nhưng đầy đắc ý vang trong đêm tối: “Khà khà! Chỉ còn tên đó thôi! Hắn chết đi thì bí mật vĩnh viễn bị chôn vùi! Ha ha ha ha...”

“Vậy là ngài có thể kê cao gối ngủ rồi!” Giọng nói uyển chuyển thanh thoát của một cô gái: “Chí nguyện của chủ nhân nhất định sẽ hoàn thành, ngài có tài có, có lực, lại có đám nô bộc bán mạng cho mình... Không ai trên đời này có thể cản bước chân ngài nữa!”

Giọng cười đầy đắc ý lại vang lên ở một nơi nào đó, tại sào huyệt của hắn: “Ha ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: U Minh Giáo Tái Xuất

Cậu bé nhìn Trần Linh lắc đầu nói: “Không phải, đó là một ông già tóc bạc, râu ông ta dài tới đây này!” Nói vừa nói vừa dương tay ngang ngực. Trần Linh tỉnh bơ đáp: “Vừa tức thì tôi vừa thấy một lão già chạy hướng con đường nhỏ đó!” Chàng vừa nói vừa chỉ trỏ hướng nam, không ai gặng hỏi thêm, cả làng lại đảo đất lung sục, la ó.

Trần Linh trầm ngâm suy nghĩ: “Minh cũng thật là rảnh quá đi! Tự nhiên đi theo vợ chồng người ta làm gì không biết! Việc cần bây giờ là kiếm một chỗ để nghỉ ngơi qua đêm. Sáng mai lại đi tìm manh mối, lấy lại sự trong sạch, chỉ có như vậy mình mới có thể nhìn mặt cha, nhìn mặt mọi người.” Chàng lại đi ra con đường chính.

Trần Linh lại tới trung tâm làng, chàng ghé vào một quán ăn nhỏ, chủ quán là một bà lão già nua, khắc khổ. Quán cũng sắp đóng cửa, chàng gọi một tô mỳ ăn nhanh rồi lại rời đi.

Ánh đèn tù hù, leo lắt của những ngôi nhà nhỏ trên con đường làng quanh co này khiến chàng có cảm giác mông lung, thê lương. Bóng trắng mờ diệu dàng chiếu ánh sáng xuyên qua những cành nhánh thưa thớt là của cây đa cổ thụ, rồi chiếu vào khuôn mặt u uất của chàng. Trần Linh đứng lại giây lát, mê mẩn ngắm nhìn vào ánh nguyệt quang, nụ cười chột hiện trên môi chàng.

Trần Linh mau mắn cất bước đi, chàng phải lên quan lộ, con đường giao thương huyết mạch ấy mới mong tìm được một nhà trọ để qua đêm.

Chàng đi không lâu cả làng Quảng Xương này náo loạn cả lên với những người nói: “Bớ làng nước ơi, ông thầy đồ đã bị sát hại rồi!” “Giết người rồi!” “Mau báo quan!” “Cả nhà bốn người của thầy đồ đã bị giết hại, hung thủ lục tung nhà của ông ta lên!” “Ồi! Ghê quá!” “Tên ác ôn nào thế này!”...

*****

“U Minh thánh giáo, bỏ tôi theo sáng, cứu rồi chúng sinh, thống nhất giang hồ!” “U Minh thánh giáo, tiền u hậu minh, U Minh thánh giáo, bỏ tôi theo sáng!” Hàng trăm người mặt áo đen hoặc trắng, đồng thanh hô lớn, quanh khu rừng thông Sầm Sơn vốn yên ắng, tĩnh tối, bỗng trở nên náo động, trong đêm đen hàng chục cây đuốc được thắp lên, ánh lửa bập bùng giành lấy uy thế.

Một lão già đứng trên một đài, sau lưng là đám lửa lớn cao gần một trượng, ông ta trông trẻ trung hơn nhiều so với cái tuổi ngoài sáu mươi, tóc ông đen một màu, râu dài nửa gang, mày rậm hàm én, ánh mắt như có lửa cháy bên trong, da mặt còn căng như thanh niên trai tráng. Ông dường hai tay làm động tác dừng đám đông, cất lời rầm động: “Anh em giáo đồ! Ta Hắc U xin chào anh em! Anh em vẫn thường mạnh? Đã bao lâu rồi không cùng ngồi uống rượu, không cùng hót hét, hôm nay chúng ta sẽ uống thay cho những năm tháng xa cách. Hãy nâng chén mừng ngày thánh giáo được tái sinh, hãy uống mừng giáo chủ trường thọ!”

Hàng trăm người hô lớn: “Thánh giáo tái sinh, giáo chủ trường thọ!” Rồi họ chia rượu cho nhau, người cầm bát lớn, ly nhỏ, có kẻ nắm luôn hũ rượu dương lên nốc ừng ực.

Một lão già toàn thân một màu trắng phi thân lên một đài, ông ta tên Bạch Minh chính là người đã cứu Trần Linh sau trận tỷ đấu với Thường Kiệt, cũng là ông già có đồng tử nhỏ như hạt lạc mà chàng đã gặp trong một đêm trăng sáng hơn mười ngày trước.

Đám đông tung hô: “Bạch Minh Hòa Sứ! Bạch Minh Hòa Sứ!”

“Anh em!” Lão già Bạch nói: “Đã mười bảy năm rồi! Từ ngày tên hôn quân Lê Long Đình chết dưới tay giáo chủ, chúng ta mới có cơ hội đứng cùng nhau đông đảo như thế này. Nhưng lão biết mỗi ngày các vị vẫn không quên nghĩ về sứ mệnh giáo phái và sức khỏe của giáo chủ!” Đám đông hò hét, ông già nói tiếp: “Giáo chủ chúng ta đã luyện thành thần Hỏa Xà (1) công, từ nay chẳng còn ai xứng đáng đối chọi với ngài nữa. Chí nguyện thống nhất giang hồ về một mối sẽ không còn là câu tung hô khẩu hiệu nữa.”

Đám đông thi nhau nói năng, bàn tán, ai nấy đều tỏ ra rất cao hứng. Một lão già mặc áo trắng, đeo dây đai và trum khăn đỏ đứng ra nói: “Chúng tôi mong muốn được gặp mặt giáo chủ, sao vẫn chưa thấy ngài ấy?”

Lão già Hắc U nói: “Đừng vội! Giáo chủ sẽ đến ngay thôi. Một canh giờ trước ngài ấy đang ở Phủ Thanh Hóa giải quyết một số chuyện nhỏ, nhưng với khinh công của ngài, muốn đến đây chẳng mất bao nhiêu thời giờ.”

Bạch Minh nói: “Đừng vậy! Trong lúc chờ đợi, mọi người hãy uống thỏa chí, cho bỏ những ngày xa cách!”

“Cha! Con tìm cha mấy ngày qua!” Một cô gái trẻ chạy đến, đám đông bắt ngờ nhưng vẫn nhường lối, đi cạnh còn có một người đàn ông ba mươi tuổi. Ông già họ Bạch ngạc nhiên nói: “Vân Anh! Sao lại chạy đến đây!”

Cô gái vừa đến chính là Bạch Vân Anh người trong Giao Long hội, cô nói: “Cha! Bạch Vân môn đang bị nguy khốn! Anh hai, chị ba và út Thanh đang gồng mình chống địch. Sự tình cấp bách họ nói anh về đi tìm con và cha. Lúc chiều con nhận được tin là giáo phái cũ của cha hội họp nên tìm đến, may quá gặp cha ở đây!”

Ông già họ Bạch nói: “Huy Phát vì có sự gì nói cha nghe!” Người đàn ông trả lời: “Dạ! Nhà chúng ta có xích mích với Ngô Gia Kiếm từ vụ mấy chục mẫu đất ở làng Nam Điền năm tháng trước. Đôi bên quyết định tỷ đấu phân xử, định đoạt sẽ thuộc về kẻ thắng. Vì cha không có nhà nên bọn con không chấp nhận đích thân lão già Công Liêm ra tay. Họ Ngô cứ con trưởng ông ta ra ứng đấu, bất ngờ anh hai lâm bệnh nên con đi thay. Trận đấu được hẹn diễn ra ở ngoại vi trấn Nam Sơn. Lúc con đến nơi thì gã Ngô Công Chính đang đánh nhau với một anh chàng tuổi đôi mươi. Con định khuyên giải thì thấy tên thanh niên kia có một bộ pháp di chuyển né tránh kỳ quái mà cha đã từng nhắc đến. Bộ pháp ấy rất nổi danh, xuất xứ từ vùng biển đông bắc có tên là Hạ Long bộ. Con cảm thấy kỳ quái khi gã thanh niên nội công cao thâm lại không biết sử dụng nên cứ đứng xem. Đang thế cạnh trên nhưng vì một chút lơ là tên họ Ngô bị đánh trúng một quyền văng xa cả bốn trượng. Lúc sau đó con mới đứng ra can ngăn, bên họ Ngô nói con đứng xem hấn đánh, rồi tỏ ý kể cả. Nhưng cuối cùng trận đấu vẫn diễn ra. Và con đã thắng. Từ ngày đó họ Ngô cứ gây chuyện thị phi. Nửa tháng trước, bọn họ lại đến chất vấn một chuyện vô lý.”

Đưa mắt nhìn về phía Vân Anh, Huy Phát nói: “Họ nói là em Tư nhà ta đã đến phá hôn sự của Ngô gia, dẫn theo một tên điên khùng say sìn nói nhảm làm rối loạn tiệc cưới. Nhân cơ hội cho người vào cướp cô dâu ngay đêm tân hôn. Cô dâu là Nguyễn Hoài Đông hay gì gì đấy, là con của Nguyễn Bá, thế lực hấn rất lớn. Vậy là họ Ngô và họ Nguyễn cứ đổ hết mọi tội trạng cho Vân Anh nhà ta. Họ gọi đủ thứ hạng người đến gần hấn. Sự việc là vậy, bọn con biện bạch nhưng họ cứ vô lý, còn đòi bắt Út Thanh đổi người, may là anh về đã kịp can thiệp. Đôi bên đã có đánh nhau, sự tình rất cấp bách, nhiều kẻ nhân lúc rối ren lại trỗi dậy đến cướp thổ sản của nhà ta.”

Ông già thái độ thần nhiên quay về phía giáo chúng U Minh nói: “Anh em! Thứ lỗi cho Bạch Minh tôi, việc các vị đã nghe rồi đó, tôi không thể không về!” Ông quay sang Hắc U nói: “Việc quần tiệc đành giao hết cho ông rồi!”

Một lão già tuổi ngũ tuần nói lớn: “Bạch gia có biến, làm anh em sao có thể đứng nhìn chứ, tôi sẽ đi với Hòa Sứ!” Nhiều người khác nói: “Tôi cũng đi!” “Tôi nữa!”... Bạch lão dương tay ra hiệu im lặng rồi nói: “Đây là ngày đại hỷ của bốn giáo, các vị đừng vì chuyện nhỏ của nhà họ Bạch tôi mà nhọc lòng, tôi về là dâu sẽ vào đó thôi mà! Đám nhỏ có thể coi đây là cường địch, nhưng trong mắt tôi chúng chỉ là bọn tôm tép.”

Nhiều người nói: “Cũng đúng!” Lão già khác nói: “Phải rồi, Bạch Hòa Sứ của chúng ta trong trận đại chiến với Chiêm Thành ba năm trước, một mình xông giữa lòng địch lấy mạng cái tên đệ nhất dũng sĩ Chế Ban mà chẳng mất một cọng tóc thì ngán gì những tên nuôi.” Một lão già khác nói: “Cái tên Chế Ban thì có gì đáng kể, Lý Hành hội phó của hội Thấp Lửa, hay trưởng môn Nhất Nam phái Dương Thống đều là bại tướng của Bạch Minh Hòa Sứ chúng ta.”

Hắc U nói: “Lão cứ về nhà, mệnh lệnh của giáo chủ nếu có, tôi sẽ cho người mang đến!” Bạch lão nói “được” rồi nhảy xuống một bụi cây, đám đông nhường lối ba cha con họ, đi sau còn có một gã tùy tùng. Bốn người nhanh chóng mất hút giữa rừng thông.

Mọi người lại uống rượu, vài con heo sữa đã chín được một số cô gái trẻ mỡ sẽ chia cho mọi người. Tiếng người chúc tụng nói năng lại ồn ào trong đêm trường.

Một nhân ảnh trắng đen nhanh như cắt phi thân ngang qua đám người chính diện, thẳng về phía bụi cây, đáp chính xác vào vị trí của chiếc ghế gỗ đương bỏ không, thần nhiên ngồi xuống cười lớn lên một tràng.

Lão già Hắc U quỳ một gối xuống, hơn trăm người tại đương trường đều nhất loạt quỳ theo. Đám đông đồng thanh hô “U Minh thánh giáo, bỏ tôi theo sáng! U Minh thánh giáo, tiền u hậu minh!”

Sau tiếng cười hào sảng, lão già đội nón che mưa phủ mặt đứng lên tiến ba bộ nói giọng trầm khàn: “Anh em! Hãy rút đây, chúng ta hãy cùng uống với nhau như chưa hề có sự lý tán! Nhiệt huyết của ta vẫn như thời trai trẻ và ta chắc chắn anh em cũng như vậy!”

Đám đông hò reo theo.

Rượu được đưa đến, vị giáo chủ đón lấy hướng ra phía trước mời rồi uống cạn bát lớn, khác với cách uống của mọi người, ông ta chốc vào miệng rất nhanh nhưng tuyệt nhiên không để đổ một giọt nào.

“Giáo chủ đã luyện thành Hòa Xà công có sao vẫn ngán cái tên đó!” Giọng nói ở cánh phải mộc đài, mọi người để lộ mặt ngạc nhiên há hốc nhìn phía đó. Lão già Hắc U quát lớn: “Ai! Kê nào không biết sống chết dám buông lời phạm thượng!” Vị giáo chủ cầm tay lão Hắc bình thần nói: “Nên cân nhắc, người đừng đi quá xa!”

Một lão già thân nhiên đi ra nói: “Trịnh Cao Hùng dám nói thì đã chẳng sợ sống chết rồi! Giáo chủ tôi đã tìm ra tung tích của hắn, chỉ cần sáng mai không thấy tôi về thì việc tốt của ngài sẽ bại lộ. Học trò của tôi đang giữ bức thư ấy. Chắc ngài đang an tâm vì đã cho người giết ông Bảy Bóp, thầy đồ Trương Xuân và tôi. Ba người biết bí mật của ngài.” Ông già này chính là ông lão kể chuyện làng Quảng Xương mà Trần Linh đã gặp chiều hôm qua.

Mọi người tại đường trường ngạc nhiên há hốc, Hắc U nhìn sắc mặt của giáo chủ mình thấy ông ta không có biểu hiện gì, lão Hắc nhìn họ Trịnh nói: “Họ Trịnh ông không được nói hảm hồ!”

Ông già họ Trịnh cười nói: “Hắc U Hòa Sứ xin thứ lỗi! Tôi cũng là một trong Cửu Long vệ giáo, vai vế chẳng hơn, cũng chẳng kém ông nên không thể nghe theo. Là giáo đồ U Minh tôi chỉ nghe theo lời cha mẹ mình và giáo chủ đáng kính. Cha mẹ tôi thì đã đoàn tụ tự tiền lâu rồi. Con hình tượng giáo chủ đáng kính trong tôi đã sụp đổ cũng từ rất lâu!”

Vị giáo chủ nói: “Kê địch đã cho ông cái lợi gì, mà ông to gan phản lại lời thề, cố tình thêu dệt chuyện điên rồ này giả họa cho ta!” Lão già Trịnh Cao Hùng cười ha hả nói: “Nếu giáo chủ đáng kính cho rằng họ Trịnh này đã bị mua chuộc, làm hại đến giáo phái thì hãy một chương đánh chết tôi đi... Ha ha... Tôi dám chắc là ông không thể, bởi nếu có thể làm được, cần gì phải sai đám người áo trắng ngoài đen đến để lấy mạng tôi chứ. Họ có hời lý do vì có sự gì mà giáo chủ lại bảo đi giết một trong Cửu Long vệ giáo!”

Rồi lão Trịnh quay về phía đám đông đưa hai tay lên cao nói: “Những vị Ngoại U Nội Minh ra đây lấy mạng họ Trịnh đi này, mang theo cả ‘thánh dược U Minh’ nữa, số thuốc của chiều qua đã bị tôi tống khứ đi rồi... Ha ha ha ha!” Lão cười mà như người ta khóc, nhiều người không hiểu rõ câu chuyện cứ ngơ ngác, quang cảnh trở nên yên ắng.”

Vị giáo chủ lại nói giọng trầm khàn: “Rốt cuộc ngươi muốn gì, tại sao lại chia rẽ chúng ta! Nghĩ tình người trước giờ có nhiều công lao, bản giáo chủ tha cho ngươi cái mạng, từ nay ngươi không còn là người của thánh giáo nữa!”

Lão Trịnh phun một bãi nước miếng nói: “Ta khinh! Có bản lĩnh thì đến lấy mạng họ Trịnh ta đi, đừng giả bộ nhân nghĩa! Còn dám nói đã luyện được Hòa Xà công để bịp mọi người. Thần công vô địch thiên hạ dễ thành thế sao, ta đoán họ Đinh ngươi đang trong giai đoạn bế khí, nếu không thì đã giết ta rồi.”

Ông già họ Đinh cười nói: “Ha ha... lúc này ai cũng thấy ta dùng kinh công bay lên mộc đài... Đứng là tên điên mà!”

Họ Trịnh mất lộ vẻ cương quyết nói: “Ta không biết ngươi có chiêu trò gì, để nhảy cao, không cần nội lực cũng có thể. Phương pháp luyện khinh công với đôi chân mang chỉ nhảy từ cái hồ sâu một thước lên mặt đất rồi tăng dần độ sâu, luyện hàng chục năm nhảy lên mái nhà một trượng là chuyện hoàn toàn có thể, chưa tính ngươi có sự sắp đặt, lúc này khi phi thân qua vai một số người, chắc chắn đã có kẻ hỗ trợ ngươi.”

Họ Trịnh lại nói: “Nếu ngươi không muốn bí mật bị tiết lộ, thì hãy từ bỏ ngôi vị giáo chủ, ngươi vốn không xứng, vì ngươi mà quá nhiều người đã chết, ngươi hãy từ bỏ cái sứ mệnh điên rồ ấy đi. Ta cứ tưởng mười bảy năm trước, sau khi thất bại dưới tay Lý Công Uẩn ngươi đã biết ăn năn. Ta và hai người kia đã tin vào lời sám hối của ngươi, đã định sẽ mang bí mật này xuống suối vàng. Ai ngờ ngươi lại hồi sinh giáo phái cùng với một âm mưu mới. U Minh giáo chúng ta không bon chen với danh lợi, từ khi vào tay ngươi đã trở thành một mớ hồ lớn. Ngươi không thấy có lỗi với các vị anh hùng đời trước, có lỗi với các vị tiền nhiệm giáo chủ sao?”

Lão già họ Đinh lại đối đáp bằng chất giọng trầm khàn: “Tứ Long và Thất Long ta không biết tông tích, ta có nói Hắc U huynh đệ triệu tập nhưng vẫn chưa biết nơi ở của họ. Có phải vậy không?” Lão Hắc U đáp: “Đúng vậy! Chín vị Cửu Long chỉ có ba người là ta và giáo chủ không biết tông tích nên chưa thông báo ngày đại hội này.”

Lão Trịnh cười mỉa mai nói: “Giáo chủ của chúng ta thần thông cao vợi, đoán được sắp có đại loạn để ‘đục nước béo cò’, lẽ nào không biết ba người chúng ta ở đâu. Chẳng qua ngài ấy cho rằng bọn ba người bọn ta sắp phải đi đời, nên chẳng cần bảo Hắc U ngươi đi mời, để ngươi khỏi làm chuyện vô ích mà thôi!”

Bỗng có giọng nữ thanh thót vang xuống từ trên hư không: “Lão già điên đảo kia! Giáo chủ đã nhân từ tha cho ông một mạng vì ngài không muốn ngày tái hợp đã thấy cảnh chia rẽ, tương tàn. Ông không ngậm miệng thì đừng trách bọn ta.”

Bốn thân ảnh hắc bạch đáp xuống trước mộc đài, tà áo phất phới, tinh quang của những thanh trường kiếm phản chiếu ánh lửa sáng tỏa. Họ quỳ một chân xuống trước mặt vị giáo chủ họ Đinh đồng thanh nói “Nhóm Tứ Quý tham kiến giáo chủ”. Những cô gái này mỗi người một vẻ, điểm lệ ít thấy, sắc sảo hơn người. Có cô kẻ mắt bôi son điệu đà, có cô dung dị khả ái, cô thì thanh khiết quý phái, cô thì có nét tinh quái, lạnh lợi.

Bọn nam nhân giáo đồ trở mặt, những cô gái này tuổi đều chưa tới hai mươi, tất nhiên ở đây có nhiều người không hề biết đến. Đinh giáo chủ nói: “Giới thiệu với các anh em, đây là bốn đứa học trò của ta. Xuân, Hạ, Thu, Đông mau chào hỏi mọi người!”

Các cô gái cúi chào tứ phương rồi đồng thanh nói: “Bọn tiểu đồ xin chào các vị thâm niên giáo đồ trung thành đáng kính, có tình có nghĩa.” Cô gái có tên Minh Hạ liếc xéo ông già họ Trịnh, thâm ý của họ quá rõ ràng, lão Trịnh chắc hiểu nhưng về mặt ông ta khinh khinh nói: “Thôi trò hề đi! Họ Đinh ngươi có từ chức hay không, có trả lại sự minh bạch cho giáo hội hay không? Nói một lời đi!”

Họ Đinh cười ha hả rồi đột ngột dừng lại quát lên: “Không! Tất nhiên ta không thể để cho bọn tiểu nhân các người đắc ý, việc này sẽ được làm sáng tỏ, kẻ đứng sau giật dây người sẽ nhanh chóng bị bóc trần. Hôm nay là ngày đại hủy bỏ giáo, ta không muốn giết người, ở đây không quang minh người nữa, vĩnh viễn là như vậy.”

Trịnh lão quay đầu đi vài bước, lão cười ngặt nghèo rồi ôm bụng khó khăn nói: “Cười đến chết thôi... Một tên máu lạnh như người mà có thể giả bộ nhân từ giống đến như vậy. Tên tàn bạo năm xưa đâu rồi, các người đừng tưởng hai mươi năm qua hắn đã bỏ được thú tánh hung hăng, hắn chẳng có thể đánh lại ta lúc này mà thôi, đúng hơn là nếu hắn vận công thì mọi công sức trước đó sẽ đổ sông đổ biển, thậm chí hắn có thể mất luôn cái mạng.”

Ông dừng tràng cười, xoay bốn hướng nghiêm giọng nói: “Từ khoảnh khắc này Trịnh Cao Hùng không còn là chung đường với các vị nữa. Tôi lấy thân phận là công địch để khiêu chiến với giáo chủ của các người! Thế nào giáo chủ đạo cao chức trọng đồng ý chứ, ông đừng để uy danh của U Minh giáo trở thành trò cười.”

Nhiều người lên tiếng chửi rủa, đương trường náo loạn cả lên, Hắc U lão nói: “Dù người là ngoại địch cũng chẳng có tư cách tỷ đấu với giáo chủ, để ta lãnh giáo Cửu Long quyền của người.”

Trịnh lão xua tay nói: “Ta đến đây để tận mắt thấy Hòa Xà công, Hắc U người và Bạch Minh lúc này có nói vị giáo chủ đáng kính kia đã luyện thành tựu rồi, người đang che giấu điều gì, chẳng lẽ người không muốn chứng minh điều mình nói với mọi người. Chẳng lẽ lời của U Minh nhị sư chỉ là rầm thoỉ thôi sao... Các vị giáo đồ trung thành, biết đúng biết sai, giáo lý các người học có chọn có lựa đúng không. Kinh sách có nói dù người đó là giáo chủ nhưng truyền đạt không đúng pháp môn, trái với tinh thần tu dưỡng của giáo phái đều không đáng nghe. Chẳng lẽ các vị thần tượng kẻ kia đến mê mị, bỏ quên lời di huấn của những người đi trước.”

Đầu đó trong đám đông nghe được lời tán đồng dù rất nhỏ, cũng có vài người muốn xem thần công giáo chủ mình nên không có nhiều lời phản bác. Giấy lát sau lão già họ Đinh đứng ra nói: “Trong giáo pháp của chúng ta câu châm ngôn ‘Người bị hàm oan có giải bày cách nào cũng vô ích, bởi kẻ giả họa đã lên kế hoạch chu toàn rồi, còn nếu là sự hiểu lầm thì càng không nên phản giải, bởi điều đó chỉ tỏ ra mình là người yếu đuối trước miệng đời thị phi.’ Ta đây thân là giáo chủ, bản tính và hành sự thế nào cũng đã bộc lộ ra hết rồi! Nếu giáo phái chúng ta chỉ vì một lời nói phiến diện của kẻ từ bỏ chức trách mà đã lung lay tận gốc thì việc tụ họp chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Mặc cho Trịnh Cao Hùng cười mỉa mai, lão họ Đinh nói tiếp: “Nếu có người nào lung lay tinh thần, sinh lòng hồ nghi đối với ta thì hãy tự tiện đứng về phía lão Trịnh kia!”

Thời khắc chậm chậm trôi, quang cảnh trở nên yên ắng, chỉ còn nghe tiếng “tách, tách” của đám lửa đang phừng cháy.

“Rầm... rắc rắc...” Giây phút lắng đọng bị phá tan bởi churong lực của Đinh giáo chủ, một góc mộc đài bị đánh tan tác, gỗ vụn bắn tứ tung, một số mảnh có màu đen như bị cháy sém.

“Đúng là Hòa Xà công rồi!” Một lão già quát lên, ông ta tuổi chừng sáu mươi, khuôn mặt phúc hậu, đứng trong hàng ngũ Cửu Long vệ giáo.

Một lão già trong sáu bị bỏ lỡ đi đến cầm miếng gỗ lên xem xét, mắt ông ta sáng lên nói: “Đúng như lời Tam Long Hòa Minh, miếng gỗ có vết đen cháy do churong lực nóng bỏng của Vô Thượng Hòa Xà công!”

Lão già Hắc U nói: “Điều đó chứng minh giáo chủ có thể dễ dàng lấy mạng họ Trịnh người. Nay những ai lúc này lòng lay động trước lời của kẻ địch thì hãy tự vấn lại lương tâm mình, ăn năng hối lỗi.”

Sau tiếng nói, nhiều người thi nhau quỳ xuống, một vị bỏ lỡ nói: “Tội lung lay niềm tin với thần lửa với giáo chủ đương tại vị, bị phạt hai mươi hỏa côn. Hành luật giáo đồ...”

Vị giáo chủ họ Đinh hát tay nói: “Hôm nay là ngày tụ họp đáng lẽ nên vui vẻ trọn vẹn, vì khoảng thời gian dài không duy trì ngọn lửa thánh, tư tưởng mọi người bị ảnh hưởng từ các luồng giáo lý khác, khó tránh sinh lòng nghi kỵ. Còn riêng người Trịnh Cao Hùng, hãy đi đi! Từ nay nếu họ Trịnh có cản trở U Minh giáo truyền đạo, không một giáo đồ nào được phép vị nghĩa dung tình với hắn, ai không tuân theo bị phạt năm mươi hỏa côn.”

Trịnh Cao Hùng nói: “Các người hãy chờ xem, hắn sẽ làm ra trò gì!” Nói xong quay lưng bỏ đi, không bao lâu bóng dáng ông mất hút giữa rừng thông u tối.

Chú thích:

(1) Hòa xà: Hòa xà là Luân xa 1, ngoài ra còn có tên gọi khác là Lửa tam muội, Hỏa xà Kundalini, Chakra Kundalini. Rắn là biểu tượng của Kundalini)

Là các nơi tập trung Khí lực mạnh nhất của con người (Prana, Năng lượng, Energy). Đó là những nơi tích tụ, chuyển đổi và phân bố khí lực.

Các trung khu này có khi được xem như định vị được trên thân thể con người như gần trái tim, lồng ngực... nhưng thật chất của chúng thuộc về một bình diện khác của thể giới hiện tượng.

Trung khu là những điểm, nơi đó thân thể và tâm thức giao hòa và chuyển hóa qua lại với nhau.

Theo quan điểm của Ấn Độ giáo thì có bảy trung khu nằm dọc xương sống. Các trung khu này là nơi xuyên qua trong quá trình Giác ngộ. Sáu trung khu đầu tiên (satcakranirupanam) được xem là nằm trong thân thể, trung khu thứ bảy nằm trên đỉnh đầu.

Một khi con rắn lửa (hỏa xà; s: kundalini) được đánh thức bằng các phép tu tập, khí lực đó sẽ rời trung khu thấp nhất để vươn lên. Qua mỗi trung khu,

hành giả sẽ đạt những cảm giác hoan hỷ (ananda), một số thần thông huyền bí (Tất-địa) và vì vậy, các trung khu cũng được xem là “chỗ trú” của tâm thức (caitanya).

Từ mỗi trung khu xuất phát một số lượng đạo quản (nadi), là những kênh năng lượng tinh vi khác nhau.

Những người có biệt tài xem tướng, nhìn thần sắc hay mô tả các trung khu như những “hoa sen” nhiều cánh, mỗi cánh diễn tả một đạo quản. Các hoa sen này luôn luôn xoay chuyển và vì vậy chúng được gọi là “bánh xe quay” (luân xa), ý nghĩa thật sự của danh từ Cakra.

Theo hệ thống Hòa xà du-già (kundalini yoga) của Ấn Độ giáo, mỗi trung khu tương ứng với những đặc tính nhất định nào đó của thân, tâm, được diễn tả bằng những biểu tượng khác nhau (hình sắc, chủng tử man-tra (bijamantra), biểu tượng thú vật, Hộ Thần (istadevata).

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nguyên Tắc Bánh Xe Nước Và Chày Giã Gạo

Sau tiếng cồng chiêng, U Âm tiến đến hai bộ, tung quyền liên tiếp tấn công Long. Cậu bé họ Đinh mặt mày nghiêm trọng, thái độ tập trung, vừa né tránh vừa quan sát chiêu thức người bạn mình. Một chiêu sử sai sau đó, U Âm liền mất tiền cơ, Đinh Long chớp lấy ưu thế đánh liên tiếp cả chục chiêu quyền cước, ép cậu bé họ Phương khốn đốn phòng thủ, thối lui liên tiếp năm bộ. Hai đứa trẻ trao đổi thêm ba mươi chiêu nữa trong thế tám lạng nửa cân.

Chiêu thức hai cậu bé đánh ra đều thuộc bài quyền cước vỡ lòng, Đinh Long sử chiêu có lẽ thành thực, có công có thủ và đúng tư thế hơn, ngược lại cậu bé họ Phương đánh sai nhiều, nhưng bù lại khả năng ứng biến của cậu ta rất mau lẹ, tụ trung vẫn giữ được thế cân bằng.

Tuy không biết vận dụng, nhưng nền tảng nội công của Đinh Long đã khiến cậu chiếm ưu thế hơn, càng về sau U Âm càng đuối sức, liên tiếp bị Long công trúng. Sau khi hông trái lãnh một đòn cước, U Âm lao đảo như sắp té, Đinh Long tiến đến chớp lấy tay trái cậu ta rồi vặn ra sau.

Nghe tiếng vỗ tay, Nùng Tồn Phúc mắt sáng rỡ đi đến nói: “Khá lắm, hai đứa đều có tiến bộ, nhất là Long, coi như đã học thành tựu bài quyền cước vỡ lòng này rồi. Còn Phương Đông cũng khá lắm, hôm nay con ra chiêu chuẩn hơn mọi khi, cứ thế mà phát huy.”

U Âm mặt hơi buồn nói: “Con cảm thấy có gấn gẽ sử đúng chiêu thức, đứng cho đúng bộ vị khiến mình bị phân tâm. Con thắc mắc không biết luyện võ để đánh thắng hay là để đánh đúng!” Nói xong U Âm cảm thấy không phải nhưng lời đã thốt ra rồi.

Ánh mắt Nùng Tồn Phúc thay đổi khác lạ, rồi sau đó bộ dạng ông như giảng con giận, cười miễn cưỡng nói: “Mỗi chiêu của bộ quyền cước này, nếu sử đúng đều có công có thủ, còn sơ sót là tự đánh mất sự lợi hại của chiêu thức rồi.”

U Âm suy tư giây lát nói: “Nhưng nếu bị đối phương đoán được, thì có thật sự tốt?” Nùng Tồn Phúc thái độ khác lạ nói: “Các con hãy còn nhỏ, học bộ quyền này để có căn bản! Thôi chúng ta dừng buổi tập hôm nay tại đây!”

U Âm nghĩ thầm: “Luyện hoài sẽ thành thói quen khó bỏ, mình chẳng biết phải làm sao cả? Khác hẳn với những gì sư ông cụt tay dạy!”

Sau giờ cơm chiều, U Âm đi ra bờ kênh tản bộ một mình. Nhìn bầu trời biến sắc, nhìn con nước diều dàng trôi, cậu bé chợt thoáng thốt: “Cha ơi! Con phải làm sao đây? Con vẫn hy vọng một ngày này đó, khi võ công cao vợi, con có thể tự đứng vững trong trời đất này, con sẽ ra khơi tìm cha ... nhưng thật khó khăn!”

Phương Đông U Âm gục ngã xuống, rồi ánh mắt cậu như gờ gắm nơi xa xôi, miên man suy ngược nghĩ xuôi. Thoáng một cơn gió giật từ phương bắc tràn về, cậu bé với bộ áo da thú thanh mảnh run lên bần bật.

“Tuyệt!” U Âm thoáng thốt, cậu bé đã từng nghe người ta nói về cơn mưa lạnh lẽo này, nhưng đây là lần đầu cậu tận mắt thấy, tận tay chạm vào. Sự phấn kích trên khuôn mặt cậu không thể nào tả xiết, đánh mất vẻ u sầu vừa rồi.

Những bông tuyết trắng xóa chậm chậm rơi xuống đầu, xuống vai cậu bé, xuống mặt đất rồi xuống mặt nước. Chúng dần tan biến, rồi đột khác lại nổi tiếp theo, cứ miên man bất tận.

Cậu bé họ Phương xuýt xoa mặt mày tay chân, rồi đi lên hướng tây bắc, dù chẳng có ý định gì cả, cậu cứ men theo dòng chảy của con kênh. Được vài trượng U Âm cất chân lên chạy tới chạy lui. Chắc cậu ta muốn làm nóng người mà không muốn chạy vô bếp lửa ấm cúng bây giờ, như thế sẽ đánh mất cơ hội được tận hưởng trọn vẹn cơn mưa tuyết phương bắc.

Ánh mắt cậu bé dừng lại nơi bánh xe nước xa xa. Nghĩ gì đó cậu cười hớn hở chạy như bay về hướng tây.

Bánh xe cứ quay vòng đều đều theo dòng chảy khá nhanh của con kênh, vì ở đây gần thác nước, chọn vị trí này là có lý do. Thấy bóng dáng quen quen, U Âm mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên định gọi “cha” thì một bóng người bất thần tiến đến. Cậu bé vội thối lui hai bộ, nấp vào bụi cây gần đó, phóng mắt ra quan sát.

Người đến là một ông lão lưng còm, khuôn mặt chi chít nếp nhăn, râu tóc bạc phơ, mặc nhiều lớp áo. Đang thế chạy đến nhanh nhẹn như sóc, ông bắt ngờ chấm cây gậy xuống đất, đi về phía Nùng tù trưởng khi khoảng cách của hai người là năm bộ.

“Ngoại vẫn mạnh như ngày nào, cháu mừng lắm! Mừng lắm!” Nùng Tồn Phúc cúi người chào hỏi, ông lão đằng hắng rồi cất tiếng nói: “Lần gặp trước là lúc nào nhỉ? Ta quên mất!”

Tù trưởng nói: “Dạ thưa! Đã ba năm rồi ạ!” ông lão cười để lộ hàm răng trắng trợn nói: “Thế sao? Năm tháng không nhớ lão già này, thì già cũng không thèm nhớ hẳn. . . ha ha!”

Ông già xoay chuyển nói: “Thế nào, công lực đến đâu rồi, mây đã luyện hơn hai mươi năm rồi còn gì?” Nùng tù trưởng đáp: “Dạ! Đã thành tựu tầng thứ sáu hồi năm trước!”

“Già sống đến giờ này cũng vì mây quá tệ hại đấy, biết không? Thằng cha mây, con rề tao hẳn học năm mươi bốn tuổi, đến năm hăm ba là đã ngon lành. Mây tệ quá! Tệ Quá!”

Ông già xoay chuyển định nói tiếp, Nùng tù trưởng mặt mây bối rối cướp lời: “Dạ mọi chuyện trong tộc đều ổn cả ạ!” Ông già mở to mắt nói: “Ổn là ổn thế nào, ổn nên bỏ bê việc luyện võ, việc phòng bị phải không? Mây thì sướng rồi, sống trong thời kỳ bình lặng quá mà, có gặp loạn lạc đâu mà biết khổ! Thống lãnh mười làng tưởng là ngon lắm sao? Làm tù trưởng phải ngày đêm lo nghĩ cho sự an nguy lâu dài của bộ tộc, đâu phải mời mây lên ngồi cao để mọi người nhìn rõ bản mặt mây đâu?”

Nùng Tồn Phúc cúi đầu đáp “dạ”, ông già nhìn sang bánh xe nước rồi nhìn dòng nước đổ vào máng, lấp đầy đầu gáo một bên rồi theo sức nặng đi xuống đưa đầu chày bên kia lên. Cái gáo đi xuống đổ ngược dòng nước trả lại cho con kênh rồi nhẹ tênh đi lên, đầu chày bây giờ nặng hơn lại đi xuống đánh vào những hạt gạo trong cối.

Ông già lại nói: “Nhìn đi, nhìn vào sự luân chuyển của bánh xe nước và cái chày giã gạo này, rồi nói cho tao biết, cái điều mây đang suy nghĩ!”

U Ám quan sát và nghe ngóng nãy giờ, những lời của vị già làng kia khiến cậu suy nghĩ: “Ông lão này đang bàn về võ công, ông ta sắp dạy cho cha một loại võ công mới hay sao? Cha luyện hai mươi năm mới được học môn võ này, võ công gì ghê ghớm vậy?”

Ông già neho mắt quan sát Tồn Phúc, chỉ thấy tâm tư họ Nùng ở đâu đâu, không thật sự đặt vào bánh xe nước và chày giã gạo. Ông già mới nói: “Đừng bao giờ xem thường những thứ hiển nhiên quanh ta, võ công chính là sự quan sát, người tinh tế nhất định luyện võ sẽ giỏi hơn những kẻ suốt ngày mơ tưởng xa xôi.” Ông già đi đến bàn đá, ngồi xuống chiếc ghế mây chằm chằm rót chén trà nóng, hóp một ngụm rồi chỉ vào bánh xe nước đối diện nói: “Mây từ nhỏ đã quá quen với cảnh này nên mặc nhiên tự coi nó tầm thường, chẳng đáng chú ý. Nhưng mây có biết cha mây lúc bảy tuổi đã thấy được sự ảo diệu giấu sau cơ quan này không?”

Nùng tù trưởng nói: “Thật vậy sao? Đúng là con thấy thường ngày, nghĩ đơn giản là lợi dụng dòng nước để giã gạo thôi.”

Ông già nói: “Nghĩ đúng hướng rồi, sao không nghĩ sâu thêm?” Nùng Tồn Phúc vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Giã gạo thì dùng để nấu rồi ăn thôi, việc đó là chuyện tất nhiên rồi, con thật không hiểu ý ngoại là gì?”

Ông già lại nhâm nhi chén trà, rồi nói: “Dùng cơ quan này để ứng dụng vào võ công thì sao?” Tồn Phúc đáp: “Cháu chưa bao giờ nghĩ tới, cái chày chỉ đủ sức giã gạo làm sao công kích đối phương được, con chỉ quan tâm đến lợi khí thần binh trong thiên hạ.”

U Ám nghe hết, cậu bé thấy trong đầu sáng lên một ý nghĩ liên quan đến dòng chảy ổn định và sự vận hành ngày đêm của bánh xe nước cùng chày giã gạo. Lại nghe ông già nói: “Phụ thuộc vào lợi khí tại sao không tận dụng khả năng của mình. Đây là tâm pháp nội công độc đáo và ưu việt mà tổ tiên chúng ta đã sáng chế. Nay ta truyền cho mây, chắc mây chưa biết qua, bởi vì cha mây mất lúc mây còn quá nhỏ.”

U Ám như quên cả con lạnh, cậu nhìn ông già không chớp mắt, Ông ta lại hóp miếng trà, đặt chén xuống rồi nói: “Võ công này có tên là “Luân Xa Dẫn Chuyển công” dựa theo nguyên tắc vận hành của bánh xe nước và chày giã gạo. Có hai cấp và ba tầng. Hai cấp gồm có ngoại chuyển và nội chuyển. Ngoại chuyển tức là xoay chuyển vũ khí hoặc chiêu thức của đối phương bên ngoài cơ thể, nói đơn giản là làm lệnh hướng tấn công của đối phương theo ý đồ của mình, được đến đâu hay đến đó nên mới có ba tầng cảnh giới. Nội chuyển khó khăn nguy hiểm hơn, chính là cách xoay chuyển khí công đối phương bên trong cơ thể người luyện.”

Ông già lại bình thần rót trà, uống một hớp rồi khen lấy khen để. Nhìn về mặt Nùng Tồn Phúc có vẻ chú ý, ông già nói tiếp: “Giờ nói về ngoại chuyển trước, tầng đầu tiên là làm lệch hướng tùy ý, miễn phá hỏng thế công của đối phương là được. Khi nào thành thực bắt đầu sang tầng hai tức là xoay chuyển có ý đồ, nếu trong một trận hỗn đấu, một địch mười chúng ta có thể xoay chuyển địch đánh lẫn nhau, làm chúng tự thiệt hại, tự mất tinh thần. Tầng thứ ba là xoay chuyển cảnh giới tối cao, có thể khiến đối phương tự đánh vào mình, thậm chí có thể vừa chuyển vừa tung chiêu, làm tăng gấp đôi sự nguy hiểm cho đối phương.”

Thấy ông già ngập ngừng Tồn Phúc nói: “Điều dụng quá ông ơi, thế còn nội chuyển?” Ông già cười nói: “Hay phải không? Nói là một chuyện, luyện được đến đâu lại là một chuyện khác, tuổi thanh xuân của mây đã qua lâu, ngoại e là sẽ có khó khăn. . . Nội chuyển cảnh giới đầu tiên chính là chịu đựng và thuần phục, thường thường khi đối thủ phát công, dù như một cú chưởng, mây sẽ làm gì?”

Nùng Tù trưởng nói: “Tùy cơ, có thể né tránh hoặc trực tiếp đối kháng xem ai nội lực hùng hậu hơn, vận dụng tốt hơn.”

Ông già nói: “Nếu thua là chấn động kinh mạch toàn thân phải không, thậm chí không chịu được sẽ chết luôn không chừng!” Tồn Phúc đáp “dạ”.

Ông già lại cất lời: “Võ công của nhà ta không vận khí đến huyệt lao cung rồi phát ra để đối kháng, chúng ta chỉ đưa khí từ biển đến lao cung, việc này

đòi hỏi sự thành thực. Khi đối thủ phát khí đánh tới, ngay thời điểm đó, ta dẫn khí ngược trở lại, lúc đó hai luồng nội khí đối kháng lẫn nhau hay nương theo nhau là hai vấn đề chúng ta quan tâm. Luân Xa Dẫn Chuyển công chính là cách tuần phục luồng khí công kích ấy của địch, biến nó thành nội khí vay mượn, rồi nội khí của mình sẽ dẫn đường cho nó đi theo. Tất nhiên sẽ không đưa đến khí hải hay những đại huyết quan trọng sẽ nguy hại. Mà theo mạch nhâm ta dẫn nó đi qua cánh tay kia, rồi thoát ra ngoài. Luyện thành thực đến lúc không nhận bất cứ tổn hại nào coi như ta đã thành tựu tầng đầu tiên này rồi. Thành công đến đây đối phương sẽ rất khó gây nội thương cho con, với điều kiện con không mắc sai lầm hoặc không bị đánh lên.”

Nùng Tồn Phúc về mặc khó hiểu nói: “Không đối kháng, còn nhận ngược vào, trên đời lại có người nghĩ ra chuyện lạ này.” Ông già nói: “Nếu nghịch cảnh không thể làm ta gục ngã, thì nó sẽ làm ta trở nên mạnh mẽ! Bởi vậy mới nói tầng này gồm hai bước chịu đựng và tuần phục... Võ công này tự luyện rất khó, mà không, phải nói là không thể tự luyện được mới đúng. Nếu gặp đối thủ nội công yếu kém thì không sao, còn gặp cao thủ thì chắc chắn sẽ chết hoặc tàn phế... Vì vậy lão già này mới sống đến bây giờ, để chờ mầy đạt sáu thành hóa hầu.”

Tồn Phúc dương mắt kinh ngạc nói: “Có nghĩa ông sẽ đánh cháu liên tục, cháu phải chịu đựng, ờ...”

Ông già nói: “Mây yên tâm, tao tất nhiên biết phương pháp, có tổn hại cũng tránh những huyết đạo ra. Hơn nữa võ công này luyện tịnh tiến từ thấp đến cao, nên chắc chắn chẳng hại gì đâu.”

Tồn Phúc nói: “Luyện chậm thì mất bao lâu?” Ông già đáp: “Cha mầy luyện sáu năm thì đạt thành thứ nhất, không may nó bị ám hại nên chết trẻ... Thật đáng tiếc!”

Họ Nùng lắc đầu nói: “Theo lời ông, cha cháu thông tuệ như vậy mà mất đến sáu năm... Và dù đã thành công ông ấy vẫn bị ám hại, cháu không luyện đâu, để dành luyện Nùng Xà quyền, Xà kiếm còn hơn!”

Ông già trừng mắt quát: “Không được, võ công này không thể bị thất truyền được, mầy phải luyện! Không được cãi! Cha mầy bị trúng độc của Miêu tộc nếu không nó đã sang tầng ba rồi, lúc đó chẳng bao nhiêu người là đối thủ của nó nữa!”

Tồn Phúc về mặc bực tức nói: “Nhưng... Thôi cháu chỉ luyện ngoại chuyển thôi, nghe còn có lý, tỷ đấu dùng binh khí là chính, cháu cũng có nhiều chuyện phải lo lắng nữa, ông khi xưa giao chức tù trưởng đã nói gì, chẳng lẽ cháu bỏ bê được sao.”

Ông già nói: “Mỗi ngày dành vài tiếng, vài ba năm khi nắm hết bí pháp thì từ đó mà luyện thôi. Luyện ngoại chuyển không thôi nếu gặp cao thủ nội lực cao thâm thì mầy tính sao? Sao mầy suy nghĩ nông cạn vậy, phải vì cha mẹ mầy, vì bảo vệ Nùng tộc nữa chứ! Mầy chẳng có được cái tinh thần vì người khác như cha mầy, thật là thất bại!”

Tồn Phúc quay đầu cự cãi: “Cháu không vì Nùng tộc sao? Cháu đã đến tầng hóa hầu thứ sáu, nhiều năm qua cũng cố gắng luyện công, hơn hai mươi năm công lực tích lũy của cháu cũng chẳng thua kém những cao thủ hạng nhất bao nhiêu. Đồi bên quá chiều thắng thua còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố. Võ công của ông khó khăn như vậy ở đời mấy ai luyện được. Ông cứ luôn so sánh cháu với cha, chê bai cháu đủ điều, có thấy vô lý không?”

Ông già thở dài nói: “Không luyện được thành tựu cũng nắm được bí pháp rồi truyền lại cho đời sau. Mầy muốn tao phải ăn nói sao với tổ tiên Nùng tộc đây.”

Nùng Tồn Phúc quay đầu lại hạ giọng nói: “Ông vào nhà đi, ngoài này bắt đầu lạnh rồi, để thông thả đi, bây giờ người Miêu với mình đang có xích mích, cháu không thể dành thời gian luyện một bộ võ công khó thành tựu đó được!”

Nói rồi họ Nùng quay đầu đi, bỏ mặc ông già một mình trầm ngâm. Tuyết mỗi lúc càng rơi dày thêm, màn đêm đã buông xuống, đầu đó nghe tiếng “tù và” ngân vang.

Nói rồi họ Nùng quay đầu đi, bỏ mặc ông già một mình trầm ngâm. Tuyết mỗi lúc càng rơi dày thêm, màn đêm đã buông xuống, đầu đó nghe tiếng “tù và” ngân vang.

Khi họ Nùng ra đến bãi đất trống trước ngôi nhà rộng, thì thấy một nam thanh niên đang đánh nhau với hai vị bô lão trong tộc mình bên cạnh đồng lửa lớn. Đồi bên quá chiều khá nhanh nhẹn. Một địch hai nhưng sau vài chục chiêu thanh niên thủy chung vẫn giữ thế cạnh trên. Ông hồ lớn lên “dừng tay. Đồi bên đánh chậm dần rồi dừng hẳn. Họ Nùng nói: “Có chuyện gì, cậu kia cậu là người của tổ chức nào, sao dám đến Nùng tộc chúng tôi gây hấn.”

Thanh niên nói: “Ông chính là Nùng tù trưởng?” Tồn Phúc đáp: “Đúng! Cậu là ai?”

Thanh niên cười khẩy nói: “Tôi là Phan Tường Minh đây, ông làm chuyện tốt nên quên nhanh nhỉ?”

Họ Nùng mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng lấy lại vẻ điềm nhiên nói: “Tôi chưa nghe qua, cậu đến đây với mục đích gì?”

Tường Minh đáp: “Còn vớ vẩn! Ông bắt cóc bốn đứa nhỏ, còn cho người giả danh họ Phan này đến nhà chú Trần Lâm rèn vũ khí, giờ ông tính sao đây?” Họ Nùng đáp: “Tính sao là sao, tôi chẳng hiểu cậu nói gì? À! Bốn đứa con nuôi của tôi mới nhận hả? Mà sao cậu biết?”

Anh chàng họ Phan lại nói: “Muốn người khác không biết thì đừng có làm! Ông hãy giao bốn đứa trẻ ra đây, cùng với thanh quái kiếm ấy nữa, tôi sẽ đền tiền vật liệu.”

Về mặt Tồn Phúc chừng hứng nói: “Kiếm nào! Thấy bốn đứa trẻ ấy ốm o gầy mòn, tôi thương tôi mang về nuôi, tôi có hỏi ý kiến chúng, chúng cũng đồng ý cơ mà!”

“Anh Minh!” Tiếng một bé gái vang lên, Tường Minh nhìn về phía cánh cửa nhà rộng thì thấy ba đứa Long, Phương, Tý mặt vui đang đi xuống bậc thang

ngôi nhà sàn.

Ba đứa trẻ tươi cười hớn hở chạy đến, Tường Minh thấy đứa nào mặt cũng đầy đặn có khí sắc tốt, sém chút nữa không nhận ra. Ba đứa đều ăn bận thứ vải đàn thượng hạng của Nùng tộc, bên ngoài khoác áo da thú quý hiếm, còn thêm vòng ngọc khuyển vàng lấp lánh, chắc chắn chịu cực khổ gì.

Họ Phan thoáng thốt: “Các em sống khỏe chứ, ôi thật may quá!” Tỷ giờ đang đổi mũ lông thú ấm áp nên không còn để lộ những chòm tóc khá ái nữa, cậu nói: “Em nhớ anh và sư ông quá đi mất!” Long, Phượng thi nhau nói: “Ồ đây rất tốt, cha nuôi và mọi rất thương bọn em!”

Tường Thanh xoa đầu xoa mặt mấy đứa trẻ nói: “Sao đi mà không nói một tiếng, anh và sư ông rất lo cho bọn em.” Phượng miệng mỉm cười nói: “Không biết sao Long bị bọn người lạ đến bắt đi, bọn em chạy theo kêu la quá trời! Cũng may lúc đó cha Phúc đi qua, cha đánh bại chúng rồi cứu Long, sau đó cha còn mua bánh ngọt cho bọn em ăn nữa.”

Long nói: “Đúng vậy! Cha bảo bọn em đến đây, cha nói bọn kia sẽ quay lại, đến lãnh địa của tộc Nùng sẽ không lo lắng nữa, bọn em chưa kịp nói nhưng có nhắn lại cho bà Tám, bà ấy lên chùa không nói với anh sao?”

Tường Thanh lắc đầu nói “không có”. Lúc đó cậu bé Trí Cao mới sáu, bảy tuổi thấy anh chị mình nói cười vui vẻ, ôm áp họ Phan cũng chạy đến ôm anh cười nói “cho em chơi với” rồi bẹo má anh, thấy đứa trẻ lạ nhưng cũng dễ đoán đó là con cháu họ Nùng.

Giây lát sau Tường Minh đứng đây cung tay nói: “Nùng cư sĩ thứ lỗi cho, tôi học Phật pháp đã lâu mà không thể ngăn được nóng giận, thật là đáng trách!”

Nùng Tôn Phúc cười ôn hòa nói: “Người anh em họ Phan, cậu cũng chỉ vì lo lắng cho bọn trẻ mà thôi. Nào! Vào đây dùng trà cho ấm”

Mọi người đi vào nhà rộng, Tường Minh hỏi U Âm, mấy đứa trẻ cũng không biết cậu ta chơi ở đâu, tù trưởng bảo người nhà đi gọi rồi dẫn họ Phan vào giữa nhà.

Các món đồ rừng nhanh chóng được dọn lên. Họ Phan là đệ tử tục gia ăn chay bảy ngày trong tháng, anh không muốn chối bỏ thịnh tình của gia chủ nên cứ ăn nhưng chủ yếu dùng cơm rau.

Qua đối đáp chuyện trò Tường Minh hiểu được cuộc sống của những đứa trẻ ở đây rất tốt. Chúng vui vì có một gia đình ấm cúng với đủ cha mẹ và anh em. Anh tự nhủ an tâm phần nào.

Bữa cơm ấm cúng chưa được trọn vẹn tiếng “tù và” báo động lại ngân vang. Tường Minh đi theo tù trưởng dù ông có ý ngăn lại. Những đứa trẻ được dẫn vào nhà sau dù chúng không muốn, họ Phan hẹn sẽ quay lại, đêm nay sẽ ngủ cùng chúng để chuyện trò.

Hai người Nùng, Phan lên ngựa, đi cùng còn có sáu người tộc Nùng gồm hai vị bô lão và bốn thanh niên khác. Họ Thẳng tiếng về hướng tây nam, nơi địa giới giáp ranh với người Miêu.

Đi hơn trăm trượng qua ba trạm gác đã đến sát lãnh địa của người Miêu. Tộc Nùng là một bộ Phận nông cốt của người Tráng có lối sống cộng đồng, giao du rộng rãi, khác với người Miêu sống khép kín, ít giao hảo với những dân tộc khác. Nói về sự phồn thịnh người Miêu không sánh bằng, lãnh thổ lẫn dân số người Tráng rộng lớn và đông đảo hơn người Miêu rất nhiều. Nhưng xét về võ học, mật pháp và bí được người Miêu được đánh giá rất cao tay ấn. Ngay cả các nhân sĩ miền xuôi cũng ngần ngại, dè chừng. Cho nên nếu giao tranh xảy ra thật khó đoán được phần thắng sẽ về bên nào.

Trên đường đi Phan Tường Long được Nùng tù trưởng nói sơ qua về bùa ngải, độc trùng của người Miêu, rồi ông ta đưa cho anh một lọ thuốc phòng ngải, giải độc trùng. Họ quá hiểu nhau nên những cuộc xung đột dù nhỏ đôi bên vẫn phải dè chừng.

Đã đến chòi gác cuối mọi người xuống ngựa, phía trước là bốn Nùng dân thanh niên đang khốc tức từ ôm thi thể một người, ánh sáng của những cây đuốc đủ cho mọi người nhìn rõ, người chết da mặt tím tái đen sì, trên cổ có một mũi phi tiêu nhỏ. Phía bên kia cách hai trượng là năm người Miêu đang đứng ngónh nghênh. Phan Tường Thanh nhìn sang thấy những chữ viết “Bọn tộc Nùng bước qua ranh nước, giết chết không tha!”

Nùng Tôn Phúc quát lớn: “Khốn kiếp, bọn ngươi dám ngang nhiên giết người tộc ta, có phải muốn chiến tranh không?”

Một người Miêu thần nhiên nói: “Cả gan bước qua đất của người Miêu bọn ta, bọn ta muốn làm gì thì làm.”

Một anh gác quát lớn: “Bọn ngươi phóng tiêu từ xa, còn nói láo. A Tun đuổi bắt con gà rừng, anh ta chỉ chạy đến ranh nước mà thôi!”

Người Miêu khác nói: “Bọn ta năm người ở hiện trường đều thấy hấn đã đi qua ranh giới. Nói sao cũng đáng tin hơn bốn người bọn ngươi!”

Tường Long mất lộ vẻ công kích quát: “Lý lẽ gì đây, bọn ngươi tất nhiên không công tâm rồi, ai đặt ra luật lệ quái gở, đi qua ranh giới phải chết!”

Bọn người Miêu chỉ thẳng đồng thanh nói: “Chính là Nùng Tộc các người!” Tường Minh sững sờ nhìn Nùng Tôn Phúc, ông ta nói: “Không phải vậy đâu! Mấy tháng trước có một tên người Miêu sang đất tộc Nùng chúng tôi ăn trộm ngô bị phát giác, trước đó có nhiều người bị mất gà, mất lợn... Cho nên dân làng tức giận thi nhau đánh hấn, theo lời những người thuật lại thì họ đánh không đến mức phải chết người. Ai biết tên người Miêu kia trúng gió hay tà thuật của chính hấn hay sao mà lăn ra chết. Từ đó đôi bên căng thẳng. Rồi người Nùng tộc chúng tôi đi rừng vô cớ bị giết hại, bọn chúng tự đặt ra cái luật qua đất đối phương là bị giết.”

Một gã người Miêu nói: “Đánh chết rồi gán cho người tộc Miêu bọn ta là ăn trộm. Người chết cũng không để họ yên thân, bọn Nùng ngươi mới là khốn nạn nhất, độc ác nhất. Là con của thần rừng thì làm sai phải nhận mới xứng đáng được rừng bảo vệ. Đừng ở đó tỏ vẻ tốt lành nữa! Bọn ta phi nhỏ.”

“Ai dám nói người Miêu chúng ta đi ăn trộm, Chu Cáp Linh Vương ta sẽ giết cả nhà hắn!” Giọng điệu quái dị vang lên, thanh âm sung mãn, nội lực phát tiết hùng hậu chấn động cả góc rừng, khiến bầy chim đang yên giấc đảo đác bay tứ phương. Phan Tường Thanh rùng động tâm thần, anh tuy chưa ra giang hồ nhiều nhưng danh gia về nội công đã gặp không ít, nên không khó để anh đoán được, người vừa nói chắc chắn là một cao thủ thượng thừa, trên đời không có được bao nhiêu người đạt đến cảnh giới như ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người Trên Núi Ngũ Linh

Sau tiếng nói, hai thân ảnh ở hướng nam phi cước lên những nhánh cây nghe xào xạc, ở khoảng cách hơn chục trượng trong khoảnh khắc họ đã nhảy đến trước mặt mọi người.

Một vị bô lão tộc Nùng thoảng thốt: “Người trên núi Ngũ Linh sao?” Vị bô lão kia nói: “Chúng bị người miền xuôi đánh tan rã rồi cơ mà!”

Hai người vừa đến gồm một ông già tuổi chừng sáu mươi, dáng người lùn mập, đầu tóc rù rượi giống như ăn mày, giữa trời đông giá rét ông chỉ mặc bộ áo phong phanh. Trên tay ông ta cầm một cái bọc da, bên trong có trũng vật nhúc nhích.

Người kia là một thanh niên tộc Miêu tuổi đôi mươi, dáng người nhỏ thó, anh ta khoác nhiều tấm áo nhưng đang run lên bần bật giữa trời mưa tuyết, miệng anh không ngừng nói “lạnh quá”.

“Chào vua cóc, dạ chào vua cóc ạ...” Năm người Miêu tộc tỏ vẻ kính sợ, luồn cúi. Ông già lùn mập liếc nhìn về phía tộc Nùng bằng ánh mắt sấm soi nói: “Ta đang đi bắt cóc nghe có kẻ nào nói người Mông ăn trộm... Là kẻ nào mau báo danh!”

Bọn thanh niên tộc Nùng thối lui, giây lát sau Nùng Tồn Phúc đứng ra nói: “Là ta, tù trưởng tộc Nùng, ta chỉ nói sự thật!”

Ông già quan sát vị tù trưởng từ đầu đến chân rồi nói: “Người là con trai của Nùng Tác, người cũng ngoan cường như hắn ta, lên đi! Người chết không còn lời để nói, lý lẽ sẽ thuộc về kẻ còn sống.”

Tường Minh giật mình nghĩ thầm: “Ông già này định đầu sống chết vì một câu nói sao. Mà câu nói đó chẳng hề công kích ông ta.”

Nùng Tồn Phúc bước ra phía trước, hai vị bô lão đi theo vội ngăn lại, một người nói: “Tù trưởng hắn có địa vị rất cao trong Ngũ Linh giáo, ngài hãy để tôi thử trước!” Vị bô lão kia cũng nói: “Đừng vậy! Ngài không nên mạo hiểm, người Nùng cần có ngài!”

Vị tù trưởng xua tay nói: “Ta... ta... Vấn đề không phải lên trước lên sau, là một người đàn ông... ta chấp nhận chiến đấu để bảo vệ lập trường của mình.”

Lão mập lùn cười ha hả cất lời: “Nói hay lắm nhưng ta thấy người đang run rẩy đấy, đừng nói do trời lạnh. Bây giờ quỳ xuống nhận lỗi, ta sẽ tha cho.”

“Có chuyện gì mà giọng cười của ông vui thế. Lão Cóc!” Nghe thanh âm thánh thót của phụ nữ còn trẻ, khoảnh khắc sau đó một bóng người mặc váy áo nhiều màu sắc đáp xuống bãi đất. Lúc đó tuyết ngừng rơi.

Lão Cóc nói: “Hồ Xà Linh Vương nàng cũng xuống núi à! Lẽ nào nàng lo lắng cho ta!”

Người mới đến khuôn mặt trẻ trung, tuổi chưa đến đôi mươi, nàng ta có nước da trắng ngần, ánh mắt thăm thẳm, môi son đỏ chót, trên người có đeo nhiều loại trang sức, ánh kim quang sáng loáng khiến nàng như loại phượng hoàng lộng lẫy trong đêm tối.

Giây phút đó Phan Tường Minh như ngẩn người ra, giai nhân trước mặt quả thật anh chưa từng thấy qua trong đời.

Cô gái được gọi là Hồ Xà Linh Vương nói: “Tình lại đi trâu già, ông bằng tuổi ngoại tôi, vừa lùn vừa xấu xa, tánh tình dâm đảng, nói năng vô duyên, niềng rộng răng vầu, mũi trâu lấm lông, gì nữa ta... à người hôi như cú... Vậy mà không biết thân còn dám buông lời tán tỉnh bốn linh vương... Mơ đi! Ta biết ta đẹp mà há há há há... Ôi! Chàng trai này.”

Hồ Xà đang nói cười bỗng nhiên ánh mắt nàng nhìn về phía Phan Tường Minh rồi thanh âm của nàng nhỏ dần, cứ nhìn chăm chăm vào họ Phan khiến anh ta bối rối mặt mày, cùng may đương đêm không dễ nhận ra dáng điệu ngượng ngạo của anh.

Lão Cóc nói: “Sao nàng lại nặng lời, lại đối xử với ta như vậy chứ, nàng có biết ta ôm mối tương tư đau khổ thế nào không. Ta có dâm đảng đâu, lúc nhỏ ta đã yêu thương bà ngoại của nàng, rồi sau đó yêu đến mẹ nàng, giờ ta yêu nàng, thế chỉ yêu đàn bà con gái cả họ nhà nàng thôi, ta chung thủy như vậy cơ mà. Nay ta đang nói với nàng đó, nàng nhìn đi đâu vậy. Nàng...” Thấy cô gái nhìn về phía trai lạ, mắt lão Cóc lộ hung quang quát: “Nàng sao không nghe ta nói lại nhìn cái thằng xấu xí đó chứ.”

Cô gái Miêu Tộc lại liếc mắt nhìn Tường Minh, nàng che miệng lại cứ cười “hý hý” lẩm bầm: “Người đâu mà đẹp trai quá!” Nàng nói rất nhỏ nhưng lão

già đứng bên nội lực cao thâm nên nghe được hết, lão trừng mắt nhìn họ Phan quát: “Tên khốn kia, sao dám cướp người thương của tao... Tao giết chết mày!”

Nhanh như chớp lão già xông đến tung quyền liên tiếp tấn công Tường Minh, anh xoay chuyển thân người né tránh rồi bị bức thối lui năm sáu bộ. Trong khoảnh khắc lão già đã đánh hơn hai chục chiêu, chưởng lực của lão hùng hậu như gió lốc, kinh phong rít lên từng cơn khiến họ Phan rất cả mặt.

Vì lão già mạnh động nên bộ vị lộ nhiều sơ hở, trong một thế chưởng chéo, Tường Minh thấp người né tránh trụ chân phải đảo nửa vòng xoay chân trái đá chéo vào bụng lão già. Chiêu cước rất chính xác, sức lực cũng tràn trề, nhưng lão già chỉ nhẹ ưỡng bụng Tường Minh liền thất thế. Ông ta lại điên cuồng rống lên, chưởng lực đánh ra càng nhanh càng mạnh thêm. Họ Phan bị dồn ép, lẩn người né tránh, lúc đó không còn nhìn thấy thế công của đối phương nữa. Khi anh vừa định thần mắt liền thấy chưởng phong của lão Cốc đã đến rất gần.

Cảm giác có người đến từ phía sau, nghe “vút” một tiếng, Tường Minh định thần thì thấy một bóng người đã qua mặt anh tiến đến đối chưởng cùng lão già.

Nghe “ầm” một tiếng, kinh phong tán loạn tứ phía, thân người Hồ Xà bay ngược qua đầu Tường Minh, chân nàng vô tình đá trúng mặt anh, họ Phan theo cảm tính ngã người ra sau nhưng không quên chộp lấy chân nàng. Hồ Xà ngã xuống đất phủ lớp tuyết mỏng, ôm ngực nhăn nhó.

Tường Minh vội bò đến đỡ đầu nàng lên hấp tấp nói: “Cô nương! Cô ...” Anh ta ấp úng nói không nên lời, tay chân cứ cuống cuống rồi trở nên dư thừa. Hồ Xà cứ ôm ngực nhăn nhó, ú ớ vài ba tiếng không rõ ràng.

Sau khi đối chưởng, lão Cốc chỉ bị thối lui ba bộ, may là lão thu lực bớt lại một phần nếu không với chưởng lực đó có thể đánh ngã một con trâu. Lão mặt mày nhăn nhó rồi chạy đến đẩy Tường Minh ra nói: “Hồ Xà nàng có sao không?”

Hồ Xà dần lấy lại nhịp thở, khí huyết ổn định lại một chút thều thào nói: “Ta... Ta muốn chàng, lão cút... cút ra...”

Lão Cốc mặt khó chịu nhưng vẫn lui ra trừng mắt nhìn họ Phan. Đám người tộc Nùng bất ngờ nên chẳng có ý định giải cứu rõ ràng, nhiều lần ngập ngừng rồi lúc cuối Nùng Tồn Phúc định xông đến giải vây cho họ Phan, nhưng lại chậm chân hơn cô gái Miêu.

Tường Minh nhìn họ Nùng nói: “Tù trưởng ông xem vết thương cô ấy!” Tồn Phúc gật đầu chạy đến vừa định chộp tay bắt mạch thì Hồ Xà hươ tay nói: “Không cần ông!” Rồi nhìn Tường Minh với ánh mắt năm phần cầu khẩn, năm phần đau đớn.

Họ Phan ngần ngại giây lát rồi cũng đi lại nói: “Cô thấy sao rồi!” Hồ Xà nói: “Chàng... Chàng đỡ em dậy!” Họ Phan lóng ngóng tay chân, rồi ôm đầu đỡ vai nàng. Dù cách lớp áo dày nhưng anh ta vẫn xúc cảm được sự mềm mại của da thịt, mũi anh nghe rõ hương thơm thanh nhẹ của hoa lan rừng. Lúc hơi cuối người xuống Hồ Xà cứ trực diện nhìn anh, họ Phan tỏ rõ thái độ ngượng ngịu lại quay đầu đi. Ánh mắt nàng chợt có ý cười.

Hồ Xà buông tay rồi xoay chuyển thế ngồi kiết già, sau khi giữ người ngay ngắn nàng nhắm mắt dưỡng thần, chắc đang điều hòa nội khí. Họ Phan hồi hộp nhìn nàng rồi bị cuốn vào luôn. Giây lát sau mặt anh có vẻ như đang giặt mình rồi vội quay đi chỗ khác.

“Tên khốn! Vì nguoi mà người thương có ta bị vậy... ta!” Lão Cốc định sấn tới, Hồ Xà liền mở mắt trừng lão.

Bọn tộc Nùng thì thầm nhỏ to gì đấy rồi nói: “Bọn tôi phải về an táng người chết, người Tráng người Miêu cũng vì chuyện không may mà xích mích, bên tôi đã chết ba mạng người, sẽ không truy cứu nữa. Ba ngày nữa tôi sẽ đi gặp tù trưởng các người, mong rằng ân oán xóa bỏ từ đây!”

Một vài tên người Miêu nói: “Bọn nguoi đi thế à, đâu có dễ vậy!” “Nguoi vừa nói anh em bọn ta là trộm mà. Sao có thể bỏ qua cho bọn nguoi được!” “Ha ha...Lúc này to mồm, giờ cụp đuôi như chó!”

Người tộc Nùng nuốt tức không đối đáp gì, Tồn Phúc nhìn Tường Minh nói: “Người anh em, chúng ta về!”

Lúc đó Hồ Xà vừa mở mắt, nàng nhảy cẫ lên nói “không được”, rồi lanh lợi chạy về phía Tường Minh đang tay càn lại.

Lão Cốc hùng hổ nói: “Nàng định giữ hân à! Tại sao nàng lại...” Cô gái Miêu nhìn Tồn Phúc nói: “Lời của Hồ Xà Linh Vương này giáo chủ bốn giáo còn nể nang vài phần, thách cái tên tù trưởng tộc Mông Roi (1) dám làm trái. Bốn Vương chấp nhận giải hòa. Thế nào để chàng ta lại chứ?”

Lão Cốc nói: “Thế sao được! Tù trưởng Lùng Tá (2) dù sao cũng cất công giúp đỡ giáo phái ta nhiều phen! Ông ta lên tiếng nhờ vả, giáo chủ đã nói phải trừng trị bọn người Nùng thật đích đáng. Cùng là người Mông có sao nàng lại đi binh ngoài tộc...”

“Ha ha ha ha... Tộc Nùng dễ bị trừng trị thế sao?”

Người đến là một ông già râu tóc bạc phơ, tuổi hơn tám mươi. Nùng Tồn Phúc vừa thấy dáng dấp ông đáp xuống đã mừng rỡ gọi “ông ngoại” rồi chạy đến, hai vị bô lão tộc Nùng cũng đi đến, còn đám thanh niên thì ngẩn ngơ.

Ông già dương cây gậy chỉ trỏ vào cháu mình nói: “Đẹp mặt chưa, người Nùng phò mặt để địch nhân trừng trị cơ đấy!” Ông lại xoay chuyển về phía đám người Miêu nói: “Đám mèo đen, mèo đỏ các người lên hết đây, để xem ai trừng trị ai!”

Lão Cốc dương mắt ngạc nhiên nói: “Lão Nùng! Ông đã chết rồi cơ mà!” Hồ Xà tròn mắt nhìn ông già rồi nói: “Lão Cốc! Lão già xấu xí này là ai?”

Lão Nùng cười khẩy nói: “Con mèo cái ranh ma, vô phép! Ông nội mày cũng chỉ đáng hàng cháu ta thôi! Năm xưa lúc Nùng lão một mình đánh thắng vào Ngũ Linh giáo không biết mèo cái nguoi đang ở kiếp nào!”

Lão Cóc nói: “Không được mắng người thương mến cả tôi. Ông! Già gần xuống lỗ rồi tôi không sợ ông đâu!”

Hồ Xà nói: “Tôi không biết mặc kệ bọn ông!” Rồi nàng lúi Tườn Minh chạy đi, họ Phan nửa muốn quay lại nửa muốn đi theo, trong lúc phân vân hai người đã chạy một đoạn hơn chục trượng.

Lão Cóc kêu gọi ngược xuôi nhưng vô ích. Lão Nùng điềm nhiên nói: “Lên đi thẳng cóc con. Đám tà ma mèo què hết người mới đưa tên phé vật dâm dục như ngươi lên đứng hàng Ngũ Linh!”

Lão Cóc điên tiết xuất hữu chưởng mang uy lực hùng hậu đánh tới, Tồn Phúc và đám người tộc Nùng kinh ngạc khi thấy ông già thân nhiên đưa cánh tay phải lên hời hợt đón đỡ.

Song chưởng đối nhau, mặt mày lão Cóc biến sắc, trong khi đối thủ của ông ta thân nhiên như không. Nhưng khoảnh khắc đó cũng không kéo dài, lão Cóc mất lộ hung quang chưởng trái vận lực hùng hậu đánh tới. Lúc này lão Nùng thao tác mau lẹ, đánh sau mà như tới trước, tay trái hai người lại đối chọi nhau. Một tiếng “ùy” nửa vang lên, kinh phong từ vị trí hai ông già bủa ra tứ phía, gió thổi quần áo họ lộng lộng lên. Lão Nùng đẩy song chưởng ra phía trước, lão Cóc thối lui bốn bộ ngay sau đó.

Lại xông đến bằng một chiêu quyền, khi đối thủ vừa dương cánh tay phải thân nhiên đưa lên, lão Cóc biến chiêu thành trảo phá rồi với thân pháp xoay chuyển nhanh nhẹn trong khoảnh khắc đánh liên tiếp hàng chục chiêu hồ hồ thật giả lẫn lộn.

Lão Nùng lúc này giữ hai bàn tay mình cách nhau một gang phòng thủ. Có cơ hội liền tấn công vào khuỷu tay của đối thủ. Người ngoài quán sát thấy rõ rằng Nùng lão không né tránh hay đổi chiêu, lão cố tình tấn công vào cùi chỏ và khuỷu tay đối thủ khiến người ta theo quán tính phải né tránh, vô hình chung bị điều khiển theo ý muốn của ông già.

“Bình” một tiếng, lão Cóc tự đánh vào vai mình dù vẫn chưa lên con diêm, mặt lão lộ vẻ kỳ quái, đánh mất sự nhịp nhàng trong chiêu thức. Đối thủ lại đánh tới, lão phải liên tiếp thối lui, trong sát na móng vuốt ông già họ Nùng công ba chiêu vào nơi bắt mạch, lưng bàn tay và cùi chỏ trên cánh tay phải lão Cóc, lão ta có đạo thể nhưng chậm hơn, lần da lại cảm nhận được kinh lực của đối thủ đánh tới, đẩy tay lão dần đi lên, tự cào một chiêu vào mặt mình. Móng tay lão hơi dài, ba vết sước trên mặt ứa máu ra.

Trong khoảnh khắc lão Cóc xoay chuyển nét mặt ba lần, đầu tiên là kinh dị, tiếp theo là tức giận và cuối cùng lão tỏ ra đau đớn khi tay phải đã bị song thủ của đối phương khóa chặt xoay ngược ra phía sau.

Lão Nùng quát: “Ngươi có muốn sống không? Mau nhận là đồ ăn trộm, thề độc không được vào đất tộc Nùng nửa bước thì lão già này tha cho!”

Lão Cóc nhăn nhó nói: “Không bước thì không bước, nhưng ta quyết không nhận là ăn trộm. Người Mông chúng ta có tay có chân sinh ra để làm lưng để tự kiếm cái ăn, tại sao phải đi ăn trộm chứ. Ta thà chết chứ không để bọn Nùng khốn khiếp các ngươi sỉ nhục!”

Lão Nùng quát: “Mèo là loại ăn vụng ăn trộm, có nhận không thì bảo, ngươi còn cố chấp ta bẻ nhẹ một cái là gãy tay liền!” Nói rồi ông ta càng khóa chặt hơn.

Lão Cóc nghiêng răng nói: “Lão già khốn kiếp giết ta đi!” Ông già họ Nùng nói: “Sao người không rên la, chẳng lẽ không đủ đau!” Rồi ông bẻ thêm lên chột nghe tiếng răng rắc, cánh tay lão Cóc đã bị bẻ cho trật khớp, lão Nùng mất lộ vẻ kinh dị rồi nhẹ nói lỏng tay, ông đảo người bẻ cánh tay lại cho đúng khớp rồi giữ chặt, miệng la lối: “Mau! Kiểm hai thanh cùi và dây buộc.”

Lão Cóc nét mặt mơ màng như sắp ngất đi còn ráng dương cánh tay kia lên hời hợt đánh tới một quyền. Lão Nùng quát về phía đám người Miêu: “Khốn khiếp! Nhanh lên cái bọn này!”

Lão Nùng giữ một lát, thanh cùi và dây thừng được gã thanh niên đi chung với lão Cóc đưa tới. Lão Nùng cố định hai thanh gỗ khá phẳng rồi bảo tên kia giữ, còn phần mình mau chóng buộc chặt dây lại. Lão Cóc nửa tỉnh nửa mê nói: “Già đón mặc tự bẻ rồi tự chữa... hay quá!” Rồi ngất đi.

Bọn người Miêu kiểm hai cây tre dài gần một trượng rồi cột một tấm vải lớn, bốn người khiêng lão Cóc lùn mập về. Những gã thanh niên người Miêu thấy võ công Lão Nùng quá ư lợi hại nên không dám trách cứ gì.

Nhìn bóng tộc người kinh địch khuất dạng trong rừng thẳm, lão Nùng thở dài thoáng thốt: “Chúng nó đã từng là những người bạn tốt của nhau. Cũng đáng mặt đàn ông như nhau!” Tồn Phúc nghe hết lấy làm lạ hỏi: “Ông nói gì thế!” Ông già lắc đầu nói: “Không có gì!” Rồi cả bọn mang xác người chết về an táng.”

Trên đường về và cả khi hội họp ở nhà rông, lão Nùng chẳng trách cứ gì cháu ngoại mình. Sau đó không lâu ông dẫn theo một đứa trẻ mười ba tuổi chạy như bay trên những ngọn đồi, trong những khu rừng rậm rạp, rồi cả hai khuất dạng trong đêm đen mịt mù.

*****

Càng chạy theo gót chân của người con gái ấy, ý muốn quay lại càng bị dập tắt, đến khi ý muốn ấy tan biến vào hư vô, họ Phan dừng bước chân lại, cúi xuống thờ dõc nói: “Sao! Cô...” Rồi anh chẳng biết nói gì. Hồ Xà cúi đầu như anh đưa mặt lại gần, mắt tròn mở to, ánh trắng lúc này đã lộ ra đám mây mù, phản chiếu lung linh trong mắt nàng. Tườn Minh giật mình vội đứng thẳng người quay đi chỗ khác, sau đó anh cố trấn tĩnh nói: “Cô một mực lời tôi đi theo là có ý gì?”

Cô gái Miêu đi vòng đến trước mặt họ Phan nói: “Chàng cũng muốn theo em thì hà tất hỏi lý do!” Tườn Minh khó khăn nói: “Tôi... Tôi bị cô lôi đi, đâu

phải ý của tôi.”

Hồ Xà nói: “Chân là của chàng mà, chàng nhất quyết không đi thì em không có cách nào mang chàng theo cả dặm đường.” Tường Minh đuối lý cứ áp úng.

Hồ Xà đến rất gần họ Phan ngược đầu lên nói: “Thôi đừng nói chuyện này nữa! Chàng tên là gì. Nhà chàng ở đâu... Mà thôi đừng nhắc đến nhà, dù sao chàng cũng phải ở lại đây với em. Chúng ta sẽ bên nhau như cha em và mẹ em... hi hi...”

Họ Phan lui hai bộ nói: “Sao cô dễ dãi thế... Con gái sao lại như thế... Chẳng lẽ gặp người đàn ông nào cô cũng như vậy sao?”

Hồ Xà lại tiến tới mặt lão luyên cườn nói: “Anh là người miền xuôi phải không, hi hi trai miền xuôi có khác...” Họ Phan lại lui hai bộ, lúc đó lưng anh chạm vào thân cây lớn không thể lui được nữa, anh nói: “Sao cô biết tôi người miền xuôi?”

Hồ Xà quay đầu đi lòng vòng nói: “Giáo chủ có nói những cô gái miền xuôi có học hành, biết lễ nghĩa gì đấy nên thường tỏ ra gia giáo, coi thường những cô gái miền ngược chúng em là dễ dãi, không biết giữ thân. Nhưng em chưa bao giờ thấy cô gái Mông nào thất thân mà về được nhà chồng. Giáo chủ cũng có nói những cô gái miền xuôi nào càng tỏ ra đoan trang thì thường không thủy chung, họ có thể cưới người khác vì người đó có tiền có ruộng vườn. Thậm chí cưới nhau về rồi vẫn có thể thay lòng đổi dạ.”

Cô gái Miêu béo hồng họ Phan nhìn mặt mỉm cười nói: “Sao chàng không nói tên đi!” Họ Phan cảm thấy đau nên cong người lại, mặt nhăn nhó, một ý nghĩ thoáng qua đầu anh ta: “Người Miêu rất giỏi bùa mê, lúc xưa hình như mình có nghe ai nói là không được nói họ tên và ngày sinh. Một người đã có vợ con, tự nhiên lên núi rồi bị mê hoặc không thể về, vợ con ông ta cho người bắt về thì ông ta cứ kêu gào điên loạn, đòi sống đòi chết... Mình phải cẩn thận với bùa ngải của họ... Nhưng cô ấy thật là xinh đẹp quá, mình lại chưa có vợ con gì, cũng chưa từng thương ai...”

Hồ Xà dục: “Sao chàng không nói đi! Chàng không nói em sẽ tự đặt tên cho chàng đấy, để coi... Họ Sùng đi, nói sang tiếng người miền xuôi các anh có nghĩa là rỗng... Hi hi chàng Sùng của em ơi!”

Họ Phan định nói nhưng cô gái đã gọi anh là Sùng rồi nên cứ gật đầu đáp: “Ừm, thế cũng được!”

Cô gái cười sáng rỡ nói: “Tên hay phải không, chàng thích chứ gì, chàng Sùng!” Họ Phan lẩm bẩm: “Sùng mà cô ấy phát âm giống “khùng” quá!”

Hồ Xà lại nói: “Em là A Linh, Sùng A Linh, chàng mang họ Sùng em khỏi cần đổi họ nữa rồi hi hi.” Họ Phan nghĩ: “Nhìn mặt cô ta vui chưa kìa. Mình chưa đồng ý mà cô ta cứ coi như đúng rồi, mà cũng phải, không thích người ta thì hà có gì vừa gặp đã chạy theo! Chẳng biết làm sao nữa, sẵn dịp vào đất người Miêu điều tra xem, coi họ có phải là kẻ nghe lén mình nói chuyện với sư thầy rồi giả danh đi rên kiêu không. Miêu và Nùng sắp đánh nhau to, họ cũng có khả năng lắm. Cái tên Chiêm Thành kia nói là một người Nùng, nhưng cũng có thể là người Miêu. Hai dân tộc ăn mặc cũng không khác bao nhiêu.”

A Linh thấy họ Phan cứ miên man nghĩ đầu đó, nàng lấy mình anh ta cất lời: “Chàng nói gì đi chứ...” Họ Phan à ừ rồi nói: “Tôi tên là Minh, nhập gia tùy tục gọi là A Minh cũng được.”

Cô gái Miêu nhảy cẫng lên xoay một vòng nói: “Hay quá! A Minh cái tên gọi lên nghe thật là hay, lại gần như tên em!” Họ Phan thấy nàng ta vui thật sự, váy áo xoay tròn đẹp mắt, mặt nàng diễm lệ rạng rỡ như hoa xuân, tâm tư anh ta chợt rung động, không thể ngăn được ánh mắt thôi nhìn sâu vào khuôn mặt trắng ngần của nàng.

A Linh lại nói: “Chàng Nùng A Minh à! Bây giờ chúng ta lên núi Ngũ Linh nhé, em sẽ dẫn chàng đi chơi vài chỗ vui lắm, rồi giới thiệu chàng với mọi người. Trên đó ai cũng thương em, họ sẽ thích chàng Sùng của em. À mà lão Cốc đáng ghét thì không. Chàng biết không, lão không cưới được bà em, lại đâm ra yêu mẹ em. Mẹ em qua đời em không biết gì, lão cứ tốt với em. Lúc em mười bốn tuổi lão giả trò đòi bại, lão dùng tay mình thế này cứ xăm sờ ngực em. Lúc đó em sợ quá, cố chống cự, la lớn hết sức có thể, cũng may lúc đó Toàn Yết(3) giáo chủ đến kịp. Nếu không...”

Cô gái với thái độ vô tư, thuật lại không giấu giếm, họ Phan nghe đến đoạn sờ ngực thì tức đến lộn ruột, máu nóng trong người sôi sục, lại có cảm giác như ngực bị đánh một quyền, khó chịu khôn tả. Anh từ nhỏ ở chùa, học Phật, ăn chay nên tâm tính điều hòa, ít bị kích động, nhưng không hiểu sao chỉ một câu nói của cô gái A Linh này, trong lòng anh lại nổi nhiều đợt sóng sân hận đến vậy.

“Lão già đó thật khốn kiếp, sao có thể thế chứ... Lão không biết đạo lý luân thường sao?” Họ Phan quát lớn, A Linh nhìn chàng chợt nở nụ cười, rồi áp má vào ngực anh ta nói: “Em biết chàng thương em mà, em cũng vậy!”

Họ Phan giật mình, định tỉnh lại, anh hai tay giữ vai A Linh đẩy ra hơi thấp đầu nói: “Cô đừng có vậy, chúng ta là những người khác phái. Người ngoài sẽ coi thường cô đấy.” Nói rồi Tường Minh vội rút tay lại.

A Linh nói: “Kệ người ta, em thấy vui, chàng không thấy vậy sao?” Họ Phan cứ áp úng, cô gái nhìn chàng cười nói: “Chàng như vậy là em biết chàng vui mà! Thôi được, chàng không muốn thế, từ nay em sẽ không áp má vào ngực chàng nữa... hi hi.”

Hai người theo hướng trời Tây. A Linh lại nói cười, vừa đi nàng vừa nhảy nhót bên cạnh họ Phan, rồi nàng lại nói: “À... Chàng thích xem múa không, em múa đẹp lắm đấy!” Tâm tư Tường Minh rung động, rồi những cảm giác ôn nhu, êm đềm cứ thay phiên nhau đến.

Chương 16: Công Dung Ngôn Hạnh

Thị trấn Hà Nam cách kinh thành Thăng Long hơn năm mươi dặm về hướng nam. Tuy chỉ là một thị trấn nhưng vì nằm trên con đường giao thương huyết mạch, cho nên phú thương, địa chủ, danh nhân sinh sống ở đây rất nhiều. Khó có thể ngăn được sự giàu có, phồn thịnh. Ở đây nhà trọ, khách sạn, các tụ điểm ăn chơi lớn rất nhiều, người có tiền tha hồ tiêu sài phung phí.

Quảng trường trung tâm nơi đây khá rộng, độ hơn hai mẫu đất. Người người chen chúc nhau đến xem hội, nam nhân chiếm phần lớn. Thị trấn này đang diễn ra cuộc thi hoa khôi. Bởi thế du khách từ các vùng lân cận kéo đến nườm nượp càng khiến quang cảnh trở nên nhộn nhịp hơn.

Trước mái đình đồ sộ ở trung tâm được dựng lên một mộc đài khoảng chục trượng vuông, kết hoa, phủ lụa, bài trí mĩ mãn. Một thư sinh tuổi trung niên mặc áo lụa vàng, mặt đầy đặn phúc hậu, dáng người hơi mập đứng ra cúi mình trước mọi người cất tiếng nói suông sè: “Kính chào các vị bô lão, các vị thân hữu xa gần... “Công dung ngôn hạnh” là phẩm chất tốt đẹp của các người mẹ, người chị chúng ta... Phận con em vẫn phải luôn hướng đến, luôn noi theo để giữ gìn. Cuộc thi này nhằm tôn vinh những phẩm chất truyền thống tốt đẹp đó. Nay tất cả mười tám làng tham dự đã cử người đại diện ứng thí. Tôi sẽ nói sơ về thể lệ cuộc thi cho những ai chưa nắm rõ... Cuộc thi gồm bốn phần, tương ứng với bốn chữ “công dung ngôn hạnh”. Phần “công” các cô gái sẽ thể hiện tài năng riêng của mình, tiếp đến phần “dung” là phần thi sắc đẹp, thứ ba là “ngôn” phần thi nói năng đối đáp, cuối cùng là phần thi “hạnh”, xin giữ lại bí mật này đến phút chót... Phần thưởng của cuộc thi, sẽ thuộc về cả làng, giao cho lý trưởng mỗi làng phân chia cho mọi người. Gồm hai trăm bó lúa, hai mươi con trâu, hai trăm quan tiền. Đại diện đứng thứ hai được một nửa, tất cả những làng còn lại đều được một trăm quan.”

“Các vị! Sau đây là phần thi tài năng. Xin mời cô gái đại diện cho làng Hà An!” Sau khi nho sinh trung niên vừa nói xong, một cô gái đi ra, cô có dung mạo khá xinh đẹp, dung dị, ăn mặc bộ tứ thân vải tời đơn giản. Cô hát bài đồng dao đưa đò, một vị bô lão nói: “Giọng ca khá mượt mà, nhưng có phần nào đó đơn điệu, thiếu đặc sắc.” Vài người còn lại cũng đồng ý như vậy. Xong phần trình diễn cô gái cúi chào các vị bô lão và mọi người, kiếm lời lui vào phía sau tấm vải nhung màu vàng to lớn.

Mọi người bàn tán xôn xao, nhiều người chê không tiếc lời, có người thì khen như chưa bao giờ được khen. Nhưng ở đây quyền quyết định là của tám vị bô lão trên bảy mươi. Những lời khen chê của những người trong làng, ngoài làng chỉ khiến đương trường thêm ồn ào, náo nhiệt mà thôi.

Các cô gái đại diện cho làng mình thay phiên nhau thi thố. Có cô hát dân ca, có cô thêu thùa may vá, người thì dùng nhạc cụ đàn tranh, cô khác thổi sáo trúc, ngâm thơ, thi đối, thò về... Trong đó đặc sắc nhất là cô gái làng Hà Anh, bài múa của cô rất độc đáo, đẹp mắt, các bô lão khác khen rất nhiều, người dân làng khác cũng không nở chê.

Vị thư sinh quần lễ đứng ra nói: “Xin mời cô gái cuối cùng, đại diện cho làng Hà Xuân thể hiện tài năng của mình!”

Chờ giây lát không thấy ai, thư sinh nói thêm: “Xin mời đại diện làng Hà Xuân!”

Chẳng có ai ra cả, lát sau một người phụ nữ trung niên đi ra nói nhỏ gì đó với thư sinh. Người phụ nữ đi vào, thư sinh chỉnh trang tà áo, sửa lại khăn đóng cho chỉnh tề rồi nói: “Thật tiếc quá, làng Hà Xuân không có đại diện tham gia! Vậy mọi người chờ giây lát, sau khi nghe ý kiến của các vị bô lão, chúng ta sẽ đến phần thi sắc đẹp.”

Một ông lão râu tóc lưa thưa, bạc phơ, tuổi chừng tám mươi đứng ra nói: “Xin chào mọi người, tôi là Trần Công Lĩnh, đại diện cho các vị bô lão còn lại ở đây cho ý kiến. Người được đánh giá cao nhất là Nguyễn Thị Lan làng Hà Anh với tài năng nhảy múa truyền thống dân tộc Mường. Người thứ hai là phần thi hát đưa đò qua sông của Lưu Thị Xuyên làng Hà An. Xin chúc mừng! Mời Lý tú tài tiếp tục!”

Mọi người các làng khác, thi nhau nói năng phê bình ý kiến của các vị bô lão, nhưng không ai dám nói quá lớn, họ cũng chẳng đưa ra được lý lẽ chứng minh quyết định của tám vị bô lão là sai trái.

Họ Lý đứng ra nói: “Cảm ơn Trần bô lão! Các cô gái đã chuẩn bị xong, xin mời toàn bộ bước ra sân khấu!”

Lần lượt các cô gái các làng nhẹ nhàng, uyển chuyển đi ra với bộ tứ thân lộng lẫy, đẹp mặt và độc đáo hơn cách may thông thường. Họ điểm trang nhẹ, đeo trang sức và thay đổi hải ánh kim, ánh ngân.

Toàn bộ như đã lột xác, bây giờ những cô gái giản dị lúc nãy trông lại có nét hơn, sự thay đổi càng cách xa lại càng khiến mọi người ấn tượng hơn. Vài cô có điểm trang trước, ít có thay đổi, xem ra bị đánh giá thấp hơn.

Không khí náo nhiệt cả lên, mỗi làng đều tung hô người làng của họ, cùng với những lý lẽ hợp lý nhất. Quang cảnh náo loạn, có người không kìm chế được lại gây gổ đầu võ miệng, có kẻ còn động tay động chân.

Một vài người tổ chức lễ hội đứng ra can ngăn, sau hai thì thần không khí ồn ào mới lắng bớt.

Mỗi cô gái đều có cơ hội đứng ra phía trước thể hiện dáng đi, cách ngồi, cách thưởng thức trà và cách điểm trang, buột tóc. Có cô hiện lên sự nhẹ nhàng, hiền thực. Có cô lại chọn cho mình cung cách kiêu sa, quý phái. Có cô để tóc gọn gàng, tiện dụng để làm việc. Có cô chỉnh tóc công phu, cầu kỳ. Khoảng nửa canh giờ sau tất cả đều đã xong phần thi.

Một bà lão tuổi ngoài bảy mươi đứng ra nói: “Sau đây là kết quả...”

“Khoan đã!” Giọng của một phụ nữ trung niên, âm thanh đến từ mái đình, mọi người bất ngờ nhìn lên mắt liền ngơ ngác, miệng há to không ngậm lại được.

Hai người phụ nữ từ trên cao nhảy xuống, người có tuổi không phải là điểm dừng của nhãn quang mọi người, cô gái trẻ đang được điều dắt bởi bà mới khiến họ kinh ngạc.

Nàng đẹp tuyệt luân. Mái tóc dài của nàng mượt mà bay trong gió óng ánh đến kỳ lạ, nước da nàng trắng ngần tinh khiết, không chút tỳ vết, hiện diện trên khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, ánh mắt nhung huyền u buồn của nàng là một nơi bí ẩn nhất trên đời, hàng mi dày bị đẩy lên cong vút, đôi môi hàm tiếu xinh xắn khẽ di chuyển chùng xuống tạo nên một dáng điệu kỳ lạ khó hiểu vô cùng, hàng ngàn thi nhân tài giỏi nhất làm việc cật lực trong ba ngày cũng không thể diễn tả hết được. Khuôn mặt nàng có đến chín phần u sầu, một phần tạm gọi là vui, nhưng trong phần này dường như chỉ có chín phần là vui, còn lại là nét u buồn thâm kín.

Sự xinh đẹp của nàng khiến hàng tá giai nhân bên dưới trở nên lu mờ, lu mờ như chưa từng tỏa sáng. Đôi hài gót sen hồng nhỏ bé của nàng nhẹ chạm đất, mà cứ như là tiếng sấm nổ rền vang. Mọi nam nhân thấy mình như bị tóa hỏa tam tinh, trời đất rung chuyển.

Người đàn bà trung niên cúi chào các vị trưởng lão rồi đồng loạt nói: “Chúng tôi là người làng Hà Xuân, vì chuyện ngoài ý muốn nên đã đến trễ, xin các vị bỏ lỗi cho thi lại ạ.” Người làng Hà Xuân đồng loạt nói năng cho rằng cô nương kia phải được thi.

Các bà lão họp bàn qua lại, người tại quảng trường lại một phen nhốn nháo. Trên những con đường nhiều người lại thi nhau chen chúc chạy đến xem, luống lách xô đẩy nhau loạn cả lên. Có người cho rằng đến trễ thì không được thi, người thì nói được. Đáng lẽ số người phản đối phải áp đảo, nhưng xem ra hai bên đang ở thế quân bình.

Người đàn bà làng Hà Xuân nói: “Trong thể lệ không có nói đến chuyện đi trễ là không được dự thi nữa. Các bà lão xem xét cho làng chúng con.”

Giây lát bàn bạc, vị nữ bà lão đứng ra nói: “Được, đúng là thể lệ không nói nên vẫn được thi. Đã qua phần “Công” giờ cô nương ấy phải thể hiện tài năng. Đây cô bé, cô tên gì?” Thấy da mặt cô gái ấy căng mịn, mang nhiều nét thơ ngây, vị bà lão này không ngại gọi “cô bé”.

Cô gái nói: “Cháu... Cháu là Nguyễn Hoài Đông ạ!” Nữ bà lão lại nói: “Giờ đến phần thi của cháu đấy!” Rồi bà đi vào chỗ ngồi.

Hoài Đông cúi chào tứ phía, rồi nàng lại chào từng vị bà lão. Chưa hết nàng còn đi đến cúi chào mỗi cô gái đến dự thi. Một vài cô trong số đó liếc xéo cùng ánh nhìn không thiện cảm. Cũng có cô tươi cười động viên.

Ở dưới một đài thi đám nam thanh niên cứ la lối, reo hò, có kẻ nóng tánh cứ thúc dục luôn miệng. Hoài Đông càng bối rối. Nàng tuy từng đứng trước đám đông, nhưng đứng trên một sân khấu rộng lớn và toàn những khán giả xa lạ thế này nàng chưa từng trải qua cảm giác này. Nghe tiếng ồn ào náo nhiệt, mặt nàng chùng xuống như trực trào dòng lệ. Có một cô gái áo hồng trong đám người dự thi nói xéo: “Hóa ra tài năng của cô ta là mít ướt.”

Một vài bà lão nói “không sao, lần đầu ở chốn đông người, hồi hộp là phải. Người dẫn nàng đến nói vừa đủ cho nàng nghe: “Không sao đâu, nhanh đoạt giải rồi bác sẽ dẫn cháu đi gặp cái tên Trần Linh gì đó! Cháu biết đàn phải không, để ta đi lấy.”

Hoài Đông đáp “ạ”, nàng như lấy lại chút ít tinh thần. Không bao lâu một chiếc bàn trúc được mang ra, kèm theo một cây đàn tranh mười sáu dây.

Nguyễn Hoài Đông ngồi vào ngắm nghía cây đàn rồi thử khảy vài nốt thấy thanh âm trong trẻo chuẩn xác, thán nhủ: “Đàn ở kinh thành, cũng thật là tốt!”

Những tiếng tình tang thi nhau nhảy múa trong không gian, hàng trăm người đang ồn ào liên im bất, họ nhanh chóng bị cuốn hút bởi điệu khúc đồng dao phương nam. Từng nốt chậm chậm, đều đều, rồi lại có những điểm nhấn ở một quãng cao độ, khiến người nghe cảm thấy có phá cách riêng, rồi thanh âm du dương cứ reo rắc vào lòng người cảm giác như mình đang lạc vào một cánh đồng lúa chín vàng, bao la và bất tận.

Trời xanh trong vắt, một đám mây bay.

Đồng vàng lúa chín, hai người chạy nhảy.

Anh chính là một nửa tuổi thơ trong em

Anh chính là người bạn cùng em lớn lên.

Nắng sáng chiếu soi con đường anh đi.

Mưa chiều dịu mát con đường anh về.

Anh chính là một nửa tuổi thơ trong em

Anh là người mà em thao thức hàng đêm.

Rồi một ngày anh đi trong cơn mưa sớm.

Em không còn nhìn thấy những điều thường lệ.

Em cứ chờ cứ đợi anh mãi.

Đợi mưa chiều về sẽ thấy đáng anh.

Trời xanh trong vắt, một đám mây bay.

Đồng vàng lúa chín, mình em hoài niệm.

Anh mãi là một nửa tuổi thơ trong em.

Anh mãi là một nửa cuộc sống của em.

Những lời ca cuối cùng, nhỏ dần cũng như tiếng đàn. Đôi mắt buồn thăm thẳm của nàng ngược lên, thấy mọi người như đứng trân bất động. Giấy lát sau đó từ phía vô vàng tiếng vỗ tay dồn dập vang lên.

Tiếng vỗ tay cứ kéo dài, Hoài Đông đứng lên cuối đầu đáp lễ nói “cảm ơn mọi người” nhưng thanh âm của nàng nhỏ quá bị tiếng ồn lấn áp hết.

“Mụ già kia!” Một bóng nữ nhân phi thân lên mộc đài cùng lúc quát lớn: “Sao dám dụ dỗ cô hai nhà tôi hả!”

Mọi người định thần thì thấy đó là một cô gái xấu xí, tay chân gàn guốc, mặt góc cạnh như đàn ông, nhiều kẻ chẳng nề nang gì, chề lầy chề dề.

Hoài Đông mắt sáng lên nói: “Vệ Đông... may quá, em không sao!”

Vệ Đông chạy lại gần cô chủ nhà mình, mặt cô có bảy phần mừng rỡ, ba phần còn vẻ tức giận, chỉ tay vào thiếu phụ đi cùng Hoài Đông nói: “Chị đừng tin lời người đàn bà kia! Chính thị cho người tách em ra, rồi nhân cơ hội bắt chị đấy!”

Thiếu phụ đến gần nói: “Cô gái, cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ muốn giúp Hoài Đông cô nương!” Hoài Đông cầm tay cô người ở nói: “Đúng rồi đó! Bà ấy biết Trần Linh ở đâu, nghe chuyện nên muốn giúp mình tìm!”

Vệ Đông lắc đầu nói: “Chị đừng nghe dạ tin lời bà ta, ở quán trọ chúng ta nói chuyện bị nghe lén, người ta bày kế cho người giữ chân em, rồi giả bộ phái người khác đến đánh giúp. Em đã đánh gãy răng bọn kia, thúc bách lắm họ đã khai ra!”

Hoài Đông kinh ngạc thoáng thốt: “Thật vậy sao!” Cô ở đáp: “Đúng vậy, chị xem này, Trần Linh của chị đang bị truy nã đến tám trăm quan tiền... Quan phủ phái hàng trăm người đi tìm mà không được. Mà em nói rồi, chị đại độ quá, anh ta chứng nào tật nấy, càng lớn đáng hư đồn xấu xa, chúng ta mau về nhà đi, giang hồ hiểm ác, chị lại thế này.”

Nghe cô ở nói một tràng, Hoài Đông thay đổi sắc mặt liên tục, lúc nghe đến đoạn “Trần Linh của chị” thì cô có vẻ mặt e thẹn, còn khi nghe nói chàng ta giờ là tội phạm cô tỏ ra kinh hãi vô cùng.

Hoài Đông ngấm ngấm bức hình, rồi cô nhận ra có nhiều nét quen thuộc, cái tên đúng là của người cô đang muốn tìm, nhưng bất ngờ khi thấy tấm giấy viết nghề chàng ta là buôn heo, gián tiếp gây ra cái chết của một thượng thư và tám quan binh.

Thiếu phụ làng Hà Xuân nói: “Dù sao cô ấy cũng đến đây rồi, nhất định phải thi hết các phần!”

Đám đông la ó, phản bác, nhất là những làng khác, họ thấy làng mình thua đã thấy rõ, khi có cơ hội để xoay chuyển tình thế, nào chịu bỏ qua.

Nữ bộ lão đứng lên hướng mắt về Hoài Đông nói: “Cháu gái, cháu người ở đâu?” Hoài Đông cúi đầu, thành thật nói: “Dạ ở đất Nam Sơn, Phủ Nghệ An ạ!”

Đám đông lại ồn ào, phản bác quyết liệt hơn. Vị bộ lão ra hiệu im lặng rồi nói: “Vậy là không được rồi, già rất tiếc cháu phải dừng cuộc thi thôi. Còn về phần làng Hà Xuân gian lận, sẽ không được số tiền một trăm quan và cấm thi trong ba năm.”

Vệ Đông kéo tay cô chủ mình rẽ đám đông đi, nghe nhiều người nói không lọt tai, cô quát lại chẳng nhượng bộ, Hoài Đông che mặt đi theo, tâm tư cô bấn loạn.

Chủ tứ nhà họ Nguyễn đi ra con đường lớn, trời lại đang trưa, hai người dừng chân tại một quán ăn tầm trung. Cả gian nhà khá rộng nhưng nhìn vào chỉ có hai bàn có khách. Vừa ngồi xuống Vệ Đông đã nói: “Cô hai đừng buồn, đàn ông tốt trên đời thiếu gì, chúng ta hãy về nhà ha?”

Hoài Đông lúc này không để ý, cô giật mình khi thấy vết chém ứa máu từ cánh tay trái của Vệ Đông.

“Vệ nhi! Tay em sao vậy?” Hoài Đông thoáng thốt: “Cũng tại chị không nghe lời em, cái trang để tiện đi đường!”

Vệ Đông nói: “Chị chỉ muốn anh ta có thể nhận ra thôi mà, nhưng giờ chúng ta không cần làm vậy nữa phải không? Về nhà nhé!”

Hoài Đông cúi gằm đầu suy tư, lúc đó anh hầu bàn đi đến, cô ở gọi com cùng vài món cá, rau đơn giản rồi cho anh ta lui.

Nuốt com như nghẹn ở cổ, Hoài Đông bật khóc nói: “Thật khổ thân em, để bảo vệ chị, từ nhỏ cha đã bắt em học loại võ công quái ác, khiến lớn lên em

chẳng còn dấp dấp tha thướt như những thiếu nữ khác, phải nghe lời miệt thị của bao gã đàn ông. Em còn vì chị mà nhiều phen bị thương tổn nữa. Chị thật là có lỗi với em quá!”

Vệ Đông lấy khăn tay đưa cho cô chủ mình nói: “Cha chị có ơn với gia đình em, được hầu cận chị là phúc phận của Vệ nhi. Chị đã lớn rồi mà, mau nín đi rồi ăn cơm. Chị đừng suy nghĩ gì nữa nhé!”

Hoài Đông thút thít, rồi meo meo nói: “Giờ biết đi đâu đây, chúng ta không thể về nhà, cha sẽ đánh em chết!”

Vệ Đông nói: “Em khỏe lắm, bị đòn có ăn nhảm gì! Còn chị, chị có hối hận khi ra đi không?”

Ngước mắt nhìn Vệ nhi Nguyễn Hoài Đông nói: “Chị vẫn nuôi hy vọng, nếu anh ấy thật xấu xa, chị sẽ khuyên răn, biết đâu anh ấy có thể sẽ nghe lời chị mà thay đổi.”

Vệ nhi nói: “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà, anh ta từ nhỏ hay phá phách, lớn lên càng tăng mức độ lên, em nghe người ta nói tám trăm quan không phải món tiền nhỏ đâu. Cả một gia tài đấy, chắc chắn anh đã là một đầu lĩnh của băng cướp nào đó, hoặc đứng như trong tờ truy nã nói, anh ta đã gây chết người. Cuộc đời của chị, chị quyết định sao em cũng nghe theo, nhưng em thấy lo cho chị quá.”

Hoài Đông bùi ngùi nói: “Khó thay đổi nhưng không phải là không thể! Chị...” Vệ nhi ngắt lời: “Giờ anh ta đang trốn tránh, e rằng rất khó tìm!”

Bên ngoài có kẻ đang rình rập họ, nhưng hai cô gái thiếu kinh nghiệm giang hồ nên chẳng đề phòng gì. Sau khi mướn phòng nghỉ trong một canh giờ, họ thanh toán tiền gấp, rồi đi ra với bộ dạng khác. Kẻ theo dõi kia đã nghe được câu chuyện. Hắn âm thầm đi theo chân một người đàn ông già khắc khổ do Vệ Đông cải trang, một nam thanh niên tuấn tú tiêu sái do Hoài Đông đóng giả.

Hai người họ Nguyễn rời thị trấn đi theo hướng bắc, đích của họ không còn nơi khác ngoài kinh thành Thăng Long. Đi khoảng hai dặm đã đến một khu rừng vắng người. Đột nhiên không lâu sau đó, có một gã trai từ bụi cây đi ra, hắn mang theo một chiếc ghế gỗ mun đen đặt giữa đường rồi chạy biến đi.

Hai cô gái chưa hết vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt thì lại thấy từ trên những tán lá hai thân cây huê cao, vô số cánh hoa đủ màu sắc rơi lả chã xuống làn đường xung quanh chiếc ghế.

Con mưa hoa rơi không lâu, thấy một dáng người từ nơi xuất phát những cánh hoa. Anh ta đáp xuống nhẹ nhàng thư thái, trên tay cầm chiếc quạt gấp phe phẩy ngồi xuống. Người này tuổi chừng hai mươi lăm, ra dáng công tử quyền quý, ăn bận toàn đồ đắt tiền sáng chói. Khuôn mặt vị công tử này cũng khá bắt mắt, ngoại trừ khuyết điểm duy nhất là chiếc mũi rộng thô kệch như muốn giành hít hết không khí của mọi người.

Hoài Đông thấy sự lạ kinh ngạc há hốc, mắt cô cũng tỏ vẻ thú vị, Vệ Đông thì khác nhìn loáng một cái đoán biết đối phương là tên trắng hoa lắm trò.

Một tên đầy tớ trai từ bụi cây đi ra, trên tay cầm một tách trà cúi mình dâng lên, tên công tử quyền quý đón lấy đưa lên miệng uống, mắt không ngừng nhìn về phía hai cô gái đang chậm chậm đi đến. Vì thao tác quá đà miệng lưỡi hắn chạm phải nước trà nóng liền bị phỏng, hắn vội phun ngụm trà ra, đáng điệu rất hoạt kê, tay chân lỏng ngóng hắn còn đánh rơi tách trà lên đùi, nóng quá hắn nhảy cẫng lên miệng mồm chỉ chớ.

Hai cô gái thấy cảnh tượng vừa rồi không nhìn được, liền cười khanh khách.

Tên đầy tớ trai chạy ra lấy khăn chùi, liền bị gã công tử kí lên đầu cốc cốc. Hắn nhìn hai cô gái cười già rồi đi vào bụi cây.

Vệ Đông thấy cơ hội liền nắm tay Hoài Đông chạy đi, mong rằng thoát khỏi rắc rối. Một tên ăn bận kiêu đầy tớ khác nhảy ra đón đầu, hắn nói: “Hai cô nương, chạy đi đâu thế, công tử của tôi bên kia cơ mà!”

Đằng sau hai cô gái có giọng nam nói: “Tên khốn đừng nói bậy, đừng để cô ấy nhận ra ý đồ dê xồm của tao!” Nói rồi hắn bịt miệng, thái độ như tự trách mình lỗ lòi.

Vệ Đông đoán ngay tình hình không hay ho. Cô chắn trước Hoài Đông đi lui hai bộ nói: “Bọn vô liêm sỉ, trách đường!”

Tên công tử ửng ngực hít một hơi đi đến rồi đột nhiên hắn dừng lại. Chợt lúc đó nghe tiếng đánh rầm, hai cô gái thất kinh vội bịt miệng lại thối lui thêm ba bộ.

Tên công tử đưa quạt gấp lên thân nhiên nói: “Thỏa mái quá! Cô nương!” Rồi hắn trợn mắt ngạc nhiên thấy hai cô gái kia cứ thối lui, mặt lộ vẻ kinh dị. Hắn quay sang nhìn đồng bọn bốn người cũng thấy chúng đang tránh né, có tên còn công khai bịt mũi.

Tên công tử quát: “Khốn kiếp bọn này, ta là Hoa công tử, rắm của ta cũng chẳng hề hôi thối. Thái độ của các ngươi như vậy là sao hả!”

Một tên đầy tớ luống cúi tới gần tên Hoa công tử nói: “Đừng vậy, rắm công tử thơm tho vô cùng, cũng như cái tên của ngài, khiến cho tôi muốn...” Hắn định nói muốn ngửi nhưng nghĩ lại thấy có lỗi với lỗ mũi mình nên đánh nuốt lời vào bụng.

Bấy nhiêu đó cũng khiến Hoa công tử hài lòng gật gù, hắn đi về phía hai cô gái cải trang nói: “Này cô nương! Xin giới thiệu ta là con thứ của tri phủ lộ Hoàng Giang(1) này, muốn gió được gió, muốn mưa thấy mưa. Ta thấy cô sắc đẹp tuyệt vời, trên đời này chẳng còn ai hơn cô nương có thể xứng đáng với bốn công tử! Chắc... Nói vậy có khiêm nhường quá không ta!”

Tên đầy tớ bên cạnh vội nói: “Công tử đã quá khiêm nhường khi chưa nói những tài năng, những tuyệt chiêu của ngài!”

Vệ Đông tỉnh bơ nói: “Thấy rồi, tài đánh rắm chứ gì!”

Hoa công tử tức mình nhón thân lùn lên, cái quạt đập đập vào không khí nói: “Im ngay cái con ti tiện xấu xí kia, ta đang nói chuyện với Hoài Đông cô nương, cảm ngươi bếp xếp. Hê hê... Hoài Đông cô nương cô thấy ta có hào hoa phong nhã không?”

Hoài Đông thật tỉnh nói: “Tôi thấy anh rất dị hợm!”

Gã hoa công tử sáng mắt lên nói: “Cái gì, dị hợm à...” Rồi gã quay sang tên đầy tớ hỏi nhỏ: “Dị hợm là sao mà?” Tên đầy tớ chắc hiểu, nhưng không dám công khai vội nói: “Có nghĩa là rất đặc biệt... bẩm công tử!”

Vệ Đông sấn tới quát: “Có tránh đường không thì bảo!” Rồi cô sấn thế đánh nhau. Lúc đó từ trên thân cây huê cao cao lại nhiều loại hoa lại rơi xuống tã lã.

Trong màn mưa hoa, vị công tử kia nhẹ bước chân tạo dáng điệu thư sinh nho nhã rồi cất tiếng ngâm thơ:

“Hoài Đông cô nương đẹp tuyệt vời.

Hoài Đông cô nương ta yêu nàng.

Trái tim ta bỗng kêu ành ạch.

Và cái bụng ta đánh trống vang.

Hoài Đông cô nương ta...”

Vệ Đông quát: “Thơ gì thôi quá ngời không được!” Vị Hoa công tử tức mình quát lớn: “Con chó má kia, công tử ta chưa ngâm hết bài cơ mà!”

Cô ở tức mình xông đến tung quyền tấn công vào mặt tên công tử. Hắn thấy rõ nhưng chỉ đưa tay lên che, chắc không biết võ công.

Quyền đánh tới mạnh mẽ, rồi cước bồi thêm, thân người gã công tử bay về phía gốc huê, cái khăn trùm đầu rơi ra, tóc tai bù xù, điệu bộ rất thảm thương.

Cũng lúc đó hai bóng người từ trên cao, phóng xuống, chém tới tấp vào đầu Vệ nhi. Cô gái thôi lui rồi lại tạo thế cười voi xông đến trong sáu chiêu đánh ngã bốn tên người ở dưới đất. Chúng cũng thuộc dạng không biết võ công, cô tạm yên tâm.

Hai kiếm sĩ xông đến tấn công cô, Vệ Đông xoay chuyển thế phòng thủ liền bị kiếm chiêu nhanh nhẹn của đối phương chém trúng cánh tay sau chục chiêu. Cô vận lực lại xông đến, vì tay không đầu song kiếm cô khôn đôn né tránh. Sau hai mươi chiêu đá một tên bay đi, tên kia thấy cô sơ hở lại đâm một nhát trúng hông cô.

Lúc đó tên hoa công tử chạy đến lôi Hoài Đông, Vệ nhi phân tâm liền tiếp bị dồn ép. Thêm chục chiêu nữa, trong thế né tên cánh phải, cô xoay cước hậu cùi mình đá lòng giày vào một tên bên trái. Cú đá có lực nhưng đối phương chỉ lui một bộ, lúc đó hắn sấn thế đâm kiếm tới. Trong thế khó khăn Vệ Đông xoay người ngang quyền trái đánh vào đầu tên bên phải, cước phải đá vào ngực tên bên trái.

Khi té xuống đất cô nhanh nhẹn dùng song cước công chân hai đối thủ. Sắp giành được thế thượng phong thì nghe tên Hoa công tử quát: “Dừng lại nếu không ta giết cô chủ của ngươi!”

Hoài Đông mặt tái mét, thanh trủy thủ đang kề cổ cô. Không chú ý Vệ Đông liền bị dí kiếm vào cổ ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hội Thấp Lửa

“Mau thả Vệ Đông ra, đừng làm hại em ấy!” Hoài Đông thoáng thót, tên Hoa công tử mắt như hiệu ra điều gì liền nói: “Nếu cô em lo lắng cho cái con bé xấu xí kia thì ngoan ngoãn đi theo công tử, còn không ta sẽ giết nó ngay bây giờ.”

Hoài Đông nước mắt lưng tròng nói: “Dừng, tôi xin ông, đừng làm hại em ấy, tôi đi... Tôi đi theo mà!”

Vệ Đông la thất thanh: “Dừng! Chị đừng làm vậy!” Rồi đôi bên người muốn đi, người ngăn cản năm bảy lần, càng lúc cả hai càng yếu hơi dần đi.

Bọn Hoa công tử cột tay cột chân Vệ Đông, đắc thắng cười ngạo nghễ.

“Bách Thủ Tú Tài Nguyễn Công Toàn là ta đây. Tên nào to gan dám giữ trò sằng bậy trong địa hạt của hội Thấp Lửa.”

Tiếng nói ở hướng Nam, mọi người quay lại thì thấy một thư sinh từ trên xuống dưới y phục xanh một màu nước biển. Đi theo anh ta còn một tên mặt đầy sẹo bị đeo gông trên cổ.

Tên đầy tớ đứng gần Hoa công tử lấp bắp nói: “Không... không hay rồi công tử, là Bách Thủ Tú Tài thứ thiệt.” Tên khác nói: “Xui rồi, tính sao đây!”

Gã công tử sáng giọng nói: “Im miệng! Tao là con trai của tri phủ lộ Hoàng Giang này. Hội thấp lư chi là bọn đầy tớ bán mạng cho triều đình, việc gì phải sợ cơ chứ!” Lúc đó Nguyễn Công Toàn đã đi gần tới đám đông, khi khoảng cách chỉ còn độ một trượng anh ta cười nói: “Tuồng ai xa lạ hóa ra là tên cận bã, phá gia chi tử nhà họ Lâm”

Họ Lâm nói: “Này! Mày cần thận cái mồm! Biết điều thì biến đi, nếu không cha tao sẽ khiến cho cái hội Thấp Lư của bọn người thành hội lửa tàn đây.

Họ Nguyễn cười ha hả nói: “Có bán lãnh thì đích thân tên cận bã này làm điều đó đi!”

“Bây đầu, bắt tên hồn láo này lại cho công tử!” Tên họ Lâm thúc bách cả bọn đồng loạt xông lên.

Bốn tên không có võ công bị đá ngã lăn lốc khi chưa chạm vào một sợi lông của họ Nguyễn. Lúc đó hai tên kiếm thủ sấn tới ra chiêu nhanh nhẹn. Họ Nguyễn vẫn phong thái thản nhiên, tay vẫn không rời sợi dây thừng cột tội nhân Lê Hạ. Anh ta sấn tới đá hai cước trúng cánh tay hai tên kiếm sĩ, bọn họ mất thế liền bị đá liên tiếp. Nhưng với lối đánh liều mạng chúng vẫn không nản lòng xông lên. Lần này cả hai tấn công không phòng, họ Nguyễn dùng tay phải chế ngự cổ tay tên cánh trái, tên kia liều mạng đâm tới hung hiểm vô cùng. Hai cô gái họ Nguyễn la thất thanh, nhưng Bách thủ thư sinh đã có tính toán, anh xoay chuyển thân người né tránh cùng lúc vận tay tên trước ra phía sau.

Chợt tên tội nhân Lê Hạ sấn chân đá móc vào hạ bộ họ Nguyễn, tên kiếm sĩ còn lại thấy thời cơ liền đâm tới một chiêu. Nguyễn Công Toàn nói lỏng tay tên trước né được chiêu đâm, nhưng hạ bộ bị Lê Hạ đá không nhẹ, anh liền buông dây thừng khỏi tay. Buột miệng chửi: “Tên khốn tao tưởng mày đã ăn năng”

Lúc này Nguyễn Vệ Đông đã thoát khỏi sợi dây cột chân, cô sấn tới tung cước tấn công tên Lê Hạ cứu nguy cho họ Công Toàn.

Bách Thủ Tú Tài lẩm bẩm: “Sao tự nhiên mình thấy xuống sức thế này!” Rồi anh đá tên kiếm sĩ bị vận tay về phía tên kia cản thế công của hắn. Nguyễn Công Toàn quát: “Họ Lâm người đã giữ trò gì!”

Tên Hoa công tử cười ngạo nghễ nói: “Ha ha... Ta chỉ tầm thuốc dẫn gân cốt để vào cánh hoa để tiễn bọn người đến cực lạc thôi mà.”

Vệ Đông nghe hắn nói đã hiểu lý do. Cô càng tức điên lại sấn về phía họ Lâm ra chiêu, bọn đầy tớ chúng lại cản trở. Lúc này thuốc đã ngấm sâu, cô càng xuống sức, thành ra đánh ngang cơ với bọn không biết võ công kia.

Hoài Đông vốn yếu nhược đứng không nổi liền ngã quỵ xuống, tên Hoa công tử đón lấy cô, mất hần lộ vẻ bi ối vô cùng. Vệ Đông càng tức điên.

Bên kia sau mười chiêu Nguyễn Công Toàn vẫn chưa đánh bại ba tên kia, dù một tên bị vận trật khớp nhưng hắn vẫn hùng hổ tấn công như điên.

Sau vài ba chiêu nữa, Lê Hạ vội quay đầu chạy khi thấy họ Nguyễn đang bị hai kiếm sĩ bức lui. Tình thế vội dễ dàng hơn cho Bách thủ thư sinh, trong vài chiêu tiếp theo đã đâm một quyền vào mặt tên bị thương, sẵn thế đoạt kiếm đâm tới tên kia.

Vừa đánh nửa chiêu anh xoay chuyển cả người lẩn kiếm chốc xuống, rồi đảo người né tránh chiêu công của đối phương, cùng lúc chém một chiêu cắt sâu vào bàn chân tên kiếm sĩ. Vết thương máu tung tóe.

Thấy đồng bọn thua tên Hoa công tử vội lúi Hoài Đông chạy đi, nhưng được vài bộ thấy Nguyễn Công Toàn sấn đến hắn vội đẩy cô ra rồi cầm đầu chạy, bốn tên đầy tớ cũng đảo dáo chạy theo, hai tên kiếm sĩ điều dáo nhau chạy theo hướng tây.

Bách Thủ Tú Tài vội đi ra khỏi đám cỏ có cánh hoa các loại, đến một gốc huê hướng bắc ngồi điều khí.

Vệ Đông đến đất Hoài Đông cũng đi đến gần đó, cô ra sức lay lắc kêu gọi “cô hai” nhiều lần, chỉ thấy tiểu thư nhà mình bất tỉnh mê man. Lúc này giao đầu cô bị rơi bộ râu giả và một nửa mái tóc nên không gió nhận ra thân phận.

Giấy lát sau thư sinh mở mắt nói: “Thuốc này tác dụng nhanh nhưng cũng dễ hết, lát sau tiểu thư nhà cô sẽ tỉnh, đừng có lo lắng”

Vệ Đông mới nói: “Cảm ơn anh ra tay cứu giúp!”

Nguyễn Công Toàn gật đầu nói: “Ừ... Cô đã đỡ chưa, có cần giúp gì không, tôi phải đi bắt lại tên tội phạm ấy!”

Lúc này anh mới quay sang nhìn rõ Hoài Đông, dù ăn mặc như nam nhân và không điểm trang gì, anh vẫn thấy cô kiều diễm vô bì, mắt anh bị hút vào luôn, không sao dứt ra được.”

Vệ Đông nói: “Ừ! Xa đám hoa độc kia tôi đỡ rồi! Cảm ơn anh!” Nói rồi cô thấy Công Toàn cứ dán mắt vào tiểu thư mình, ngẫm nghĩ giấy lát đã hiểu lý do, cô nói: “Anh không đi bắt lại tên tội phạm lúc này à! Này... Anh.”

“À... ờ... Tôi... Tôi nghĩ làm việc gì cũng làm cho chót, lỡ bọn kia quay lại sẽ nguy hiểm cho hai cô. Hay là đến chỗ hội Thấp Lư chúng tôi, ở đó các cô sẽ được an toàn tuyệt đối. Cô cũng bị thương không nên lang thang nữa.”

Vệ Đông đáp: “Cảm ơn anh! Nhưng tôi không thể quyết định, chờ tiểu thư tôi vậy!”

Thư sinh nói: “Ừm... Đúng, nên như vậy!”

Vệ Đông lấy túi nước đổ vào miệng Hoài Đông, không lâu sau nàng tỉnh lại, mừng rỡ ôm Vệ Đông khóc thút thút nói: “Chỉ sợ quá... Em không sao chứ, máu... Tay em chảy máu.

Lúc đó Nguyễn Công Toàn lại gần, lấy trong ngực áo ra một lọ thuốc trị thương nói: “Cô... cô thoa thuốc vào... vết thương sẽ lành.”

Hoài Đông đón lấy nói: “Anh... cảm ơn anh!” Thư sinh gãi đầu nói: “Không có chi đâu, cô đừng nhọc lòng, tôi có làm gì đâu chứ...”

Anh quay sang thì Hoài Đông đang vạch vết thương trên cánh tay trái Vệ Đông định thoa thuốc. Cô quay sang nhìn Công Toàn nói: “Anh... Anh có thể...”

Bách Thủ Tú Tái đỏ mặt tía tai vội quay đi, tiến vài bộ tự tát mình vài cái rồi kêu. Hoài Đông nghe tiếng động quay lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Thư sinh xua tay lia lịa nói: “Không... Đầu có chi đâu...”

Hoài Đông lại tiếp tục thoa thuốc, Vệ Đông nhìn cô không chớp mắt nói: “Cô hai đẹp quá, khó trách anh ta...” Hoài Đông ngạc nhiên hỏi: “Anh ta làm sao? Có đau lắm không?”

Vệ Đông đáp: “Không đau! Anh ta ngờ ý mời chúng ta về hội Thấp Lửa gì đó, có lẽ là một tổ chức bắt cướp của triều đình...”

Hoài Đông nói: “Hay quá... Ở đó chúng ta có thể tìm được tung tích của anh Linh!”

Vệ Đông cười như méo nói: “Sẽ rắc rối nếu cô hai vẫn cứ đẹp như vậy, đó là tổ chức bắt cướp chắc chắn sẽ có nhiều nam nhân, chúng ta không tiện ở... Và lại!”

Hoài Đông nói: “Thì chúng ta cài trang!” Vệ Đông đáp: “Nhưng anh ta biết rồi!”

Thoáng chút suy tư Hoài Đông nói: “Anh ta có vẻ tốt bụng, nhờ anh giữ bí mật giúp mình vậy!”

Vệ Đông thờ dãi nói: “Trong pháp môn “Tứ Niệm Xứ” của đạo Phật có phép quán “nhận là khổ”. Việc nhận ân tình của người ta sẽ khiến cô hai gặp rắc rối sau này... Hay là chúng ta về nhà thôi!”

“Không được!” Hoài Đông nói: “Chị không hối hận, chỉ phải gặp anh Linh rồi sau đó mới tính chuyện về! Chị không thể để anh ấy... Anh ấy có thể bị oan ức gì đó, anh ấy tánh tình khác người nên có thể bị hiểu lầm.”

Thế là hai cô gái họ Nguyễn theo Bách Thủ Tú Tái đến công hội Thấp Lửa. Công Toàn vui ra mặt nhưng vẫn ngại khi nói chuyện với Hoài Đông, mỗi lời đề nghị của cô, chưa nói dứt lời anh ta đã đồng ý.

*****

Lại nói về Trần Linh, đã ba ngày trôi qua, bằng cách hóa trang như một người đàn ông trung niên, chàng đã đến thị trấn Hà Nam này một cách bình an vô sự. Lúc trưa khi đi ngang qua quảng trường chàng thấy có đám đông tụ tập náo nhiệt. Nhưng vì đêm qua không tìm được nhà trọ, chàng chạy một mạch không ngừng nghỉ, cho nên cái tánh háo sực bị cơn buồn ngủ đánh bại.

Cái nhà trọ mà Trần Linh dừng chân cũng là nơi Hoài Đông ghé đến dùng cơm trưa. Nhưng lúc đó chàng đang bận ngủ mê nên chẳng hay biết gì.

Mãi đến xế chiều Trần Linh thức dậy xuống phòng ăn gọi món. Chàng vừa ngồi vào bàn không lâu thì khách khứa tấp nập đi vào khiến cho mấy anh hầu bàn chạy đôn chạy đáo. Chàng trở mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy đủ hạng người, nào là phú thương, hào chủ, khách giang hồ, thợ thủ công, nông dân...

Vì không có chỗ ngồi hai người mang trường kiếm ngang hông đi đến ngõ ý xin ngồi chung. Trần Linh gật đầu, họ vừa ngồi xuống chàng đã hỏi: “Này anh bạn, có chuyện gì kéo nhau đi từng đàn thế!”

Người khách nói: “À vừa tan hội thi hoa khôi! Nên mọi người ra về ấy mà. Anh không đi xem à, thật là đáng tiếc đấy!”

Trần Linh ngạc nhiên hỏi “tiếc cái gì”. Người kia hào hứng đáp: “Toàn những cô gái xinh đẹp nhất từ các làng đến dự, lại có một cô gái lạ người đẹp vô cùng, hát cực kỳ hay! Nhưng cô ta vừa thi xong một phần đã bị một á xấu xí lôi đi.”

Người đi cùng nói: “Ừm! Một cô gái đẹp như hoa như ngọc lại đi cùng với con người xấu xí hết chỗ chê, trông như đàn ông!”

Trần Linh mắt nhìn xa xăm lầm bầm: “Cô gái xinh đẹp hát hay đi với một cô gái xấu xí giống đàn ông... Lẽ nào là Hoài Đông và cô hầu gái...” Rồi chàng lắc đầu nghĩ: “Không thể nào, nàng đã cưới chồng rồi cơ mà, làm sao có thể đi lang thang như vậy... Mình lại viễn vông rồi!”*

Hai người kia thấy thái độ của chàng rất kỳ lạ, định hỏi nhưng chàng đã đứng dậy, rồi đi đến quầy tính tiền.

Trần Linh bước ra đường thì trời đã sắp tối. Chàng nhìn hướng mặt trời lặn rồi nhận ra vị trí hướng bắc. Chàng cất chân chạy đi, không bao lâu đã ra khỏi thị trấn. *

Đi thêm nửa dặm nữa chàng đến rừng huê. Sắp đến ngày rằm nên trăng khá tròn. Trần Linh chẳng thèm kiếm đèn đuốt cứ thế mà đi vào khu rừng tĩnh mịch. Sống gần bốn tháng trong mò vàng âm u, chàng đã quen nên chẳng sợ bóng tối nữa.

Khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, khi đi được hơn hai dặm, lúc đó trời đã tối hẳn, Trần Linh nghe có tiếng kim khí va chạm nhau ở hướng bắc nên rón rén đi đến, nấp sau thân cây huê già.

Phóng mắt ra đằng trước thấy có hai kẻ mặc đồ đen đánh nhau với một người áo vàng đeo mặt nạ đồng. Chẳng biết ai đúng ai sai, chàng tập trung quan sát thấy võ công cả ba hơn kém nhau không bao nhiêu.

Hai người kia tung nhiều đòn đánh phối hợp, ra chiêu chẳng dung tình. Trong khi người đeo mặt nạ có vẻ di chuyển kém linh hoạt mặc dù các chiêu thức của người này có vẻ biến hóa và có uy lực nhìn hơn.

Khi đôi bên quyết liệt hơn năm mươi chiêu người áo vàng bị đâm một nhát vào hông phải, từ đó di chuyển kém linh hoạt hơn nữa. Sau mười chiêu, anh ta bị đá một cước vào mặt, chém một chiêu vào chân. Trần Linh định xông đến nhiều lần nhưng cứ ngần ngại. Chàng lại suy nghĩ: “Nếu người áo vàng là người tốt mà mình không giúp thì thật đáng trách. Cứ ngăn họ lại rồi tính sau.”

Nghĩ vậy chàng xông ra đúng lúc một tên áo đen sắp đâm vào cổ người áo vàng. Chàng sấn tới đá vào sống kiếm chéch hướng tấn công của tên áo đen, rồi quát: “Dừng tay lại!”*

Tên áo đen không nghe còn ra chiêu hung hiểm quyết đoạt mạng chàng. Trần Linh xoay chuyển tâm tư chắc rằng hẳn không phải người tốt lành nên không đánh hơi hốt như lúc đầu nữa.

Sau chục chiêu chàng có cảm giác quen thuộc, dường như lối đánh này chàng đã gặp ở đâu rồi. Những chiêu thức này rất sắc sảo và nhắm vào toàn chỗ yếu hại.*

“Võ công của người Chiêm Thành!” Trần Linh thoáng tư tưởng nên những chiêu quyền cước tiếp theo của chàng càng ưu việt hơn. Trong thế tấn công không thù tên người Chiêm bị đá vào cùi trỏ tay trái, Trần Linh chúi người xuống tung một chiêu “Thủy Tinh nổi giận” và bả sườn dưới của hắn.*

Tên người Chiêm tỏ ra đau đớn thối lui, Trần Linh sấn thế sấn tới đá bay binh khí của hắn, bồi thêm một cước vào mặt. Linh cảm gì đó chàng quay lại thì thấy tên kia lại chém một chiêu trúng ngực người áo vàng. Trần Linh ngạc nhiên vội sấn tới tung chiêu cước ngang đá trúng hông hắn. Tên người Chiêm văng sang cánh trái cả trượng. Hai người bọn chúng nhìn nhau rồi cùng chạy đi.

Trần Linh đi tới hồi hang thì thấy người áo vàng này mang mặt nạ cộp nên không rõ mặt mũi. Chàng nói: “Anh có sao không?”*

Người mặt cộp nói: “Tôi không xong rồi, kiếm của chúng có độc... Anh... anh hãy giúp tôi!” Trần Linh nghe thanh âm của người này rất kỳ lạ, lạnh lạnh quái dị, chẳng tương xứng với cái mặt cộp rất nguẩn kia. Chàng nói: “Tôi đưa anh đi kiếm thầy lang.”

Người mặt cộp nói: Không kịp đâu, cú chém vừa rồi trúng ngực tôi, lát sau chất độc “rắn biển” sẽ làm tổn thương đến tim.” Trần Linh tự trách mình không ra tay nhanh hơn, chàng áy náy nói: “Xin lỗi anh... tôi...”

Người kia nói: “Anh không cần tự trách, xin anh hãy giúp tôi... Bọn người Chiêm đang có âm mưu lấy bốn Ông Cóc... Hãy...”

Trần Linh nghe đến bốn ông Cóc chợt lấy lại tinh thần vội gạt đầu lia lia nói: “Được, tôi giúp tôi giúp...”

Người kia khó khăn gỡ mặt nạ cộp, Trần Linh đến giúp, thấy mặt nạ này gắn với chiếc mũ kim loại bọc luôn phía sau đầu chừa chòm tóc lù xù. Khi mở ra thấy khuôn mặt người này chàng lộ vẻ kinh ngạc, anh ta có dung mạo khá giống phụ nữ, nhưng phần hàm rộng và cằm chẻ cứng cáp như đàn ông.

Người áo vàng đưa mặt nạ cho Trần Linh nói: “Tôi từ nhỏ đã chẳng ra nam, chẳng giống nữ, luôn bị nhiều người trêu chọc. Được thầy tôi là một trong ba vị bô lão hội Thấp Lửa cứu mang. Sau đó tôi quyết định đeo mặt nạ này, lấy tên là “Ông Cộp” và không nói một lời nào nữa. Trên giang hồ tôi cũng có một chút tiếng tăm vì nhiều năm cố gắng.”

Ngưng giây lát Ông Cộp nói: “Mấy tháng trước tôi nhận nhiệm vụ điều tra ông Cóc Lửa bị mất ở Thôi Sơn phái. Qua điều tra tôi biết người Chiêm chính là thủ phạm và việc này rất nguy hại cho Đại Cồ Việt.” Ông Cộp móc trong bọc một lá thư đưa cho Trần Linh, nói: “Lá thư này, cậu hãy giúp tôi đưa cho hội trưởng, cậu hãy giả là tôi, nhiệm vụ của tôi có mức thưởng là một trăm quan và tôi đã hoàn thành.”

Ông Cộp loay hoay định quỹ đập đầu thì Trần Linh ngăn, anh ta nói: “Tôi xin cậu, nếu cậu không bận việc gì quan trọng thì hãy đeo mặt nạ, giả là tôi. Hội Thấp Lửa có kẻ bán nước, hẳn đã đứng về phía người Chiêm Thành. Sư phụ tôi là hội trưởng, ông ấy chắc chắn không làm thế. Chỉ có thể là một trong hai bô lão hội phó.”

Trần Linh kinh ngạc giây lát rồi nói không lưỡng lự: “Tôi đồng ý, đồng ý.” Ông Cộp mỉm cười nói: “Vậy là tôi an lòng rồi, võ công anh thật rất cao, tôi mong anh cố gắng đừng nhận nhiệm vụ khác mà ở lại hội để bảo vệ ông Cóc Mưa.”

Trần Linh lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Không phải Cóc Gió sao?” Ông Cộp nói: “Cóc Gió đã có người hội Truyền Lửa lo, khi đưa thư cho hội trưởng ngài sẽ cử người đi hỗ trợ, anh chỉ việc ở lại hội Thấp lửa bảo vệ Ông Cóc Mưa và điều tra, theo dõi hành động của hai bô lão hội phó, chờ cơ hội vạch trần hắn ta. À... Còn điều này nữa...” Những lời cuối của Ông Cộp trở nên khó khăn, rồi anh ta gục xuống chết không nhắm mắt.

Trần Linh cố lay động nhưng vô ích. Chàng vuốt mắt anh ta, nhẹ thở dài. Suy nghĩ miên man một hồi, chàng nhặt thanh đao dày cứng cáp của người quá

cổ rồi đào một cái huyệt.

Khoảng hơn một canh giờ đã hoàn tất, chàng nhẹ nhàng khiêng thi thể để xuống, định chôn luôn thanh đao nhưng nghĩ đến việc sẽ sống cuộc đời của anh ta nên từ bỏ ý định.

Chàng lấp đất lại, đánh dấu lên thân cây huê rồi cúi lạy nói: “Trần Linh thật xin lỗi, sau khi xong việc tôi sẽ mời thầy chùa và người thân của anh đến để tổ chức tang sự lại cho đúng phong tục... Nam mô A Di Đà Phật...”*

Chàng cử niệm Phật một hồi lâu, mong rằng linh hồn Ông Cọp sẽ đến được đất Tịnh Độ.*

Lát sau chàng quay lưng đi miệng lầm bầm: “Sinh mạng con người thật nhỏ bé, mới đó thôi còn nói năng, vậy mà...” Chàng cầm chiếc mặt nạ cọp, đầu qua đầu lại ngắm nghía. Rồi chàng đội vào thấy vừa, cả phần phía sau cũng ôm gáy vừa khít, y như rằng chiếc mặt nạ này làm ra để cho chàng đeo vậy.

Trần Linh nói: “Được rồi, từ nay Trần Linh này chính là Mặt Nạ Ông Cọp. Nửa đời rong ruï một mình rồi, anh hãy yên nghỉ đi nhé.” Nói rồi chàng nắm lấy thanh đao đâm vào vỏ da, vất ngang hông rồi cất bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mặt Nạ Ông Cọp

Tổng Hội Thấp Lửa là một trang viên bề thế khoảng tám mẫu đất, nằm bên con đường giao thương huyết mạch, cách kinh thành Thăng Long khoảng hai mươi dặm về phía nam. Vì đêm tối Trần Linh sợ ý đi đến gần kinh đô rồi mới gặp người để hỏi thăm đường nên khi quay lại trời đã sáng. Cũng may cho chàng, người chỉ đường là một tá điền đi thăm ruộng sớm, nếu không đã bị hoài nghi thân phận. Trần Linh tự nhủ sẽ phải cẩn thận hơn. Chàng quyết sẽ không nói một lời nào nữa. Chàng cho rằng giả dạng một người cầm đeo mặt nạ là dễ dàng nhất rồi, không làm được thì thật thảm hại.

Qua nhiều thửa ruộng đến trước trang viên lớn, Trần Linh thấy một người ăn mặc như khách giang hồ, hồng mang trường kiếm mở cổng đi ra, ngáp ngắn ngáp dài rồi hoa chân múa tay vài động tác gọi là khởi động. Chàng đi đến bồi rồi hươ tay lên. Thanh niên kia thấy chàng, mặt chuột của gã liền lộ vẻ vui mừng chạy đến nói: “Ông Cọp anh đã trở về, thật là may quá... hỷ hỷ... Anh lại đây ngồi đi, tôi bóp vai cho, anh đi đường không kể ngày đêm thật là vất vả quá... Thằng em này ngày nào cũng lo lắng cho anh, thấp hương cầu Trời Phật phù hộ cho anh bình an đấy.”

Trần Linh không muốn từ chối sợ lộ thói quen của Ông Cọp thứ thiệt, nhân cơ hội này có thể biết thêm tí thông tin nào cũng hay. Chàng gật gù thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế đầu.

Phía trong có người nghe phong phanh liền nhảy ra đẩy anh kia nói: “Ông Cọp anh đừng tin hấn, tên Nam này nổi tiếng giao hoạt, anh còn lạ gì, anh hãy để em đâm lưng cho, hay anh vào trong đi, em pha trà mời anh, cao thủ hạng nhất trong hội như anh lẽ nào ngồi trước công như chó trông nhà thế này!”

Gã tên Nam lại đẩy anh kia nói: “Khôn kiếp dám dành với tao, trong hội lúc nhỏ ai cũng từng gác công, mày nói thế chẳng lẽ chửi cả hội ư.”

Trần Linh nghĩ thầm: “Hai cái tên này giành bộ đồ là có ý gì... À đúng rồi, hồi tối Ông Cọp có nói giao thư sẽ được một trăm quan tiền thưởng. Hiểu rồi, hôm trước có gặp một gã thư sinh họ Nguyễn tự xưng là người trong hội Thấp Lửa này, hấn nói bắt một tên tội phạm không nguy hiểm lắm mà được tận năm mươi quan... Cái hội này cũng thật là hay. Ông Cọp chắc tánh hào phóng, dễ dãi nên bọn này cứ bộ đồ.”

Gã kia lại nói: “Dù sao cũng không thể để ngài Cọp phải ngồi ở đây, anh đi vào trong nhé, em mời anh điểm tâm!”

Trần Linh đứng dậy vỗ vai gã tên Nam tỏ ý yên tâm rồi theo gã kia đi vào sân trong.

Đi mười bộ đã thấy một cái cầu bắc qua hồ nước, nhìn xuống dưới chàng thấy đàn cá chép vàng khá đông, con nào con nấy to hơn bàn chân đang lặn tẩn bơi lội, bên kia hồ là một đồng đình cao lớn độ bốn thước. Vừa đặt nửa chân vào khách đường Trần Linh choáng ngợp với không gian rộng rãi nơi đây. Có hơn ba chục bộ bàn ghế gỗ huê chế tác trang nhã sơn màu bóng bẩy. Chính đường là một bức tranh vẽ hình đám lửa lớn độc đáo vô cùng, hai bên là cầu thang đi lên tầng hai. Trông nơi đây chẳng khác một khách sạn hạng sang.

Trần Linh được gã kia mời vào cái bàn gần cái quầy giống như quầy tính tiền ở những khách sạn khác. Chàng nhìn quanh thấy không gian được bày biện rất nắn nắn, khắp nơi treo nhiều đèn hoa, tranh vẽ núi non, hồ, đại bàng... Trên những cây cột lớn sơn son gắn nhiều gốm sứ mẫu, cạnh đó có những chiếc đèn để các bức tượng điêu khắc tiểu đồng chân trâu, thỏ sáo, hái đào, thả diều bằng đồng bằng đá. Ở bức tường phía đông thì có nhiều bức tranh Khắc gỗ, ở phía tây là một bức điêu khắc đá mạ đồng lớn gần bằng bức tường dài bốn tượng miêu tả cảnh Trung vương cười voi đánh trận.

Trần Linh thích thú ngắm nghía, chàng là con nhà bình dân, nên những nơi sang trọng bằng một nửa như thế này cũng chưa có cơ hội chiêm ngưỡng qua. Một ý nghĩ thoáng qua đầu: “Thôi mình đừng để người ta nghi ngờ, cứ thản nhiên thôi!”

Giây lát sau gã dẫn đường đi ra trên tay là hai đĩa bánh, Trần Linh vừa nhìn đã muốn ăn. Hình dáng những chiếc bánh này khá bắt mắt, có cái tròn trịa có cái vuông, có cái hình hoa năm cánh mềm mại, có cái hình bát giác góc cạnh, chúng có đủ năm màu sắc tươi ngon của những loại trái cây thường thấy. Gã kia lại vội vã chạy vào trong mang ra một bộ ấm trà nóng, tận tình rót ra mời tận tay Trần Linh. Cũng may là chiếc mặt nạ cọp này được làm để đeo

thường trực nên chưa cái miệng để ăn uống. Chàng bốc một chiếc bánh cốm xanh cho vào mồm, bánh còn nóng ấm, hương vị ngọt thanh, thơm lừng mùi đậu xanh khiến Trần Linh thích thú vô cùng, bỗng nhiên có cảm giác từ trước đến giờ toàn ăn vụn bánh so với hương vị tuyệt vời của chiếc bánh cốm này.

Chàng thấy vị ngọt còn lưu nên nhấc chén trà lên định uống, vừa đưa lên gần mũi đã thấy mùi sen thơm ngào ngạt. Chàng thổi nhẹ và làm một hóp thấy hương vị ngọt nhẹ đằm đằm của là trà và vị thanh diệu của bông sen.

Gã kia nói: “Đây là trà sen Tây Hồ đặc biệt đây ạ! Thường thường người ta chỉ dùng năm trăm, cao cấp một nghìn bông nhưng với loại cực phẩm này số lượng sen là hai nghìn bông sen thơm nhất cho một đấu, lá trà cũng chọn những lá tốt nhất, rồi còn thêm bạc hà, cam thảo và nhiều dược liệu quý hiếm cùng thuộc tính với các loại trên. Người làm ra loại trà này là thi sĩ, nghệ nhân Lý An Nam nổi danh trong nghề làm trà ở kinh đô. Cho nên loại trà thượng hạng này được bán với giá gấp mười lần, mà không, loại này chỉ dùng cho vua chúa, quyền quan. Khó khăn lắm em mới có được một túi, đặc biệt dành để chiêu đãi những anh hùng, chẳng quản gian nguy bảo vệ chính nghĩa như Ông Cọp anh đây.”

Trần Linh thấy anh chàng này miệng lưỡi không xương, nhưng cũng công nhận là loại trà này thật thơm ngon nhất từ khi chàng biết uống trà đến nay.

Chàng gật gù tỏ vẻ hài lòng rồi tiếp tục dùng các loại bánh khác, thưởng thức thêm trà, rồi vỗ vai anh chàng kia.

Gã cười nói: “Trần Đức em nhận ân huệ của anh quá nhiều rồi, bao nhiêu đây chẳng đáng là bao với công đức của anh với gia đình em. Nhờ số tiền lần trước mà thần lang trong hội đã chữa lành bệnh cho mẹ em. Từ nay chỉ cần anh nói một tiếng thẳng em này nhất nhất làm theo... Ồi chết em vô ý quá, chỉ cần anh viết giấy sai bảo em nhất định sẽ không làm anh thất vọng.”

Những lời cuối có chút xúc động. Nghe đối phương trần tình chàng mới vỡ lẽ, vậy mà chàng đã nghĩ anh ta nịnh bợ kiêu chác gì chứ. Chàng vỗ vai Trần Đức gật đầu tỏ ý chúc mừng.

Trần Đức nói: “Đề em lên lầu xem hội trường đã dậy chưa, anh đi đường chắc mệt mỏi rồi, nên giao việc rồi về nhà nghỉ ngơi. Chiều ghé qua em sẽ chuẩn bị cho anh vài món ngon nhắm rượu, em đã dành sẵn một hũ Làng Vân thượng hạng để chiêu đãi anh rồi.”

Nói rồi gã họ Trần chạy lên gác, Trần Linh nhìn theo dáng thoăn thoắt của anh ta tự nhủ: “Mình may mắn vậy sao? Cũng chẳng nên từ chối thịnh tình của người ta chứ... Anh chàng này chắc là anh nuôi lo việc bếp núc của hội này. Vậy cuộc sống ở đây sẽ dễ chịu rồi.”

Trần Linh đi về phía bức điêu khắc Hai Bà Trưng, thăm thán phục những nét trạm trổ tinh xảo công phu, nhưng chi tiết nhỏ của kiệt tác này cũng được nghệ nhân dụng công tỉ mỉ.

Đang say sưa ngắm nghía chàng giật mình khi nghe tiếng quát: “Ồi chà... Ông Cọp!” Quay đầu lại chàng thấy một trung niên khoảng ba mươi lăm tuổi có khuôn mặt lém lỉnh cùng bộ râu mép, phần giữa chẳng có gì hai bên dài đến môi dưới. Người này mặc bộ quần áo kiểu cách khá độc đáo nhưng vá chần vá chịt, anh ta lại chọn những miếng vá có màu tươi như đỏ, cam, vàng... Trần Linh bậm bực: “Tên này không còn cách nào khác để thể hiện mình nghèo hay sao?”

Bỗng nhiên mắt người áo vá lộ ra những tia hung dữ, tăng tốc sấn tới tung quyền nhắm vào ngực chàng. Trần Linh thối lui một bộ thủ thế, người kia đánh nửa chừng dừng lại đứng thẳng nở ra một nụ cười, liền bị ấn một cú đấm móc vào má phải, lạng chạng té vào cái bàn bên cạnh.

Trần Linh theo phản xạ tung chiêu ai ngờ đối phương chỉ ra hư chiêu. Anh ta ôm má xuyết xoa méo máo ngóc đầu lên nói: “Này! Tôi giỡn thôi mà, cậu có cần đánh mạnh như vậy không!”

Đương lúc chàng chẳng biết tính sao thì một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi, dung mạo ưa nhìn, tác phong gọn gàng chỉnh chu, đi từ cửa đi đến vài bộ nói: “Đáng đời, ai bảo không bỏ cái tật cà chớn! Cọp! Cậu đánh phải lắm, bồi thêm cho anh ta một cước nữa đi!”

Gã áo vá quay về thiếu phụ ngoác miệng cười: “Mụ lang băm, chỗ đàn ông xã giao cấm đàn bà trở miệng vào!”

Trần Linh chẳng biết tính sao, giây lát chàng lại gần cúi đầu vỗ vai nạn nhân, anh ta chời cười hề hề nói: “Không sao, vui quá được gặp lại cậu...” Rồi bắt thần tung quyền đánh móc lên cằm chàng. Trần Linh bất ngờ nhưng phản xạ cực nhanh lại nắm quyền đánh lưng bàn tay trái vào cái má trái còn lại của gã áo vá. Lực đạo cũng chẳng hề nhẹ, người kia lao đảo hai ba bộ lại ôm má xoa xoa nói: “Cái tên đàn sao lợi hại thế này!”

Thiếu phụ bị gọi là “lang băm” cười ha hả nói: “Áo Vá ơi, đừng có cố nữa, kéo bị đánh cha mẹ nhìn không ra!”

Gã Áo Vá nói: “Được thôi!” Rồi xã lã đi ngang qua trước mặt Trần Linh bất ngờ lại tung quyền đánh ngang, lần này chàng kìm lại được nên để mặc cho anh ta ra chiêu, coi như có qua có lại. Ai ngờ quyền này đánh trúng vị trí cái mồm đen Trần Linh để trong bọc áo. Nội Lực của chàng lại hùng hậu nên tự trung chẳng thấy gì, còn gã Áo Vá thì ôm tay tỏ vẻ đau đớn nói: “Không chơi nữa! Không chơi nữa!” Rồi quay đi, mặt mày thiếu náo.

Thiếu phụ kia lại cười khanh khách. Lúc đó anh chàng Trần Đức vừa đi xuống hướng về Trần Linh nói: “Hội trường mới anh đó, anh Cọp!”

Trần Linh lòng hồi hộp cất chân đi, lúc lại gần cầu thang chàng thấy bức tường bên cạnh có dán nhiều hình vẽ mặt người, đoán đó có thể là những tấm truy nã của triều đình.

Chàng đi theo sau anh chàng tên Đức qua hai dãy nhà rồi đến căn phòng phía đông, kiểu cách bên ngoài cũng chẳng khác gì so với những phòng khác, có chăng rộng rãi hơn đôi chút.

Anh chàng kia tận tay gõ, bên trong nghe giọng một ông già nói “vào đi”, rồi gã mở cửa. Trần Linh nhẹ cất chân vào thấy quanh xung quanh toàn là kệ sách các loại, ở góc phòng để độc một cái bàn và một chiếc ghế trống. Người ngồi đối diện là một ông lão già nua có khuôn mặt hồng hào đầy đặn phúc

hậu, nhưng đáng người ông ốm o khác thường.

Trần Linh rút rờ tiến từng bước lại chiếc ghế, cùng lúc móc trong ngực áo ra một lá thư cúi xuống chào rồi hai tay đưa cho ông già.

Lão hội trưởng chẳng để ý gì, đón lấy mở niêm phong móc ra hai tấm giấy. Tấm đầu tiên chỉ có vài dòng chữ, rồi ông già lại đọc tấm giấy thứ hai. Trần Linh chỉ thấy được tấm giấy này có nhiều thông tin hơn và chữ viết cũng khác tấm giấy trước. Ngoài ra chàng chẳng có cơ hội đọc bức thư bên trong. Thấy ông già đọc thư xong trầm ngâm phóng mắt ra cửa sổ nơi tán cây bàng tỏa nhánh bắt đầu nhú chồi non. Chàng nhiều phen muốn xem nội dung bức thư nhưng chẳng biết đưa ra đề nghị bằng cách nào. Chàng tự như: “Rất có thể những lời cuối cùng mà Ông Cọp chưa nói với mình là nội dung bức thư, nhưng biết tính sao bây giờ!”

Lát sau ông già mở cửa một học gỗ trên đàn tú lớn, rồi lấy ra hai xâu tiền đặt lên bàn nói: “Đây là tiền thưởng của trò.” Rồi vẫy tay ra hiệu Trần Linh lui ra.

Chàng lấy xâu tiền, cúi mình hơi thấp quay lưng đi ra, rồi nhẹ đóng cửa lại. Đi vài bộ chàng nhìn số tiền đoán khoảng bảy mươi quan, thì lấy làm lạ tự như: “Hội này hết tiền rồi hay sao? Một tổ chức có danh tiếng sao lại công khai ăn chặn của hội viên nhỉ? Mình chẳng đáng được hưởng số tiền này, nhưng hành động của vị hội Trưởng kia thật kỳ lạ!”

Trần Linh đi xuống lúc đó ở chánh đường có hai người mới đến. Gồm một ông già mình trần để lộ cơ bắp vạm vỡ, râu tóc ông ta rậm, cắt ngắn và bạc trắng một màu. Mặt mũi ông ta khá hung tợn và có nét cương mãnh. Người kia là một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi, cậu ta có ánh nhìn lạnh lùng, ăn bận bộ quần áo được may bằng thứ vải thượng hạng, đắt tiền. Hai tay cậu cứ ôm khư khư thanh kiếm có vỏ và chui mạ vàng khắc phụng, đính thêm tám viên ngọc tròn màu đỏ ở hai bên chui kiếm.

Trần Đức đi đến dẫn Trần Linh sang bức tường để tranh khắc gỗ, rồi theo hành lang hai người đi qua nhiều dãy nhà, trong khuôn viên này trồng nhiều các loại hoa, cây cảnh được tỉa tốt cân trọng. Đường độ xuân về khắp nơi đâm chồi nẩy lộc thật khiến cho người ta phải thích mắt.

Đi thêm một đoạn khoảng chục trượng là hết dãy hành lang lợp mái ngói. Cả hai bước xuống năm bậc thềm tiếp tục đi theo con đường lát đá xanh. Trần Linh nhìn quanh thì thấy những gian nhà khu này có vẻ bình dân, cũ kỹ và thưa thớt hơn. Chàng nhìn về phía bắc thì thấy có con kênh xanh đang êm ả trôi, ngồi trên bờ là tám người phụ nữ, lớn tuổi có, thanh niên có, trẻ con có, họ đang giặt và phơi quần áo.

Chàng không bận tâm thêm, nghĩ bụng sẽ giao số tiền thưởng lại cho gia đình Ông Cọp và cho anh chàng Trần Đức kia năm quan tiền, cho xứng đáng cái lòng nhiệt thành của anh ta đối với mình.

Trần Đức nói: “Mẹ em muốn đích thân cảm ơn anh! Mẹ em giờ khỏe lắm, có thể tự đi lại được rồi! Mẹ...”

Thấy anh chàng kia chạy vội, Trần Linh cũng chạy theo. Đàng xa trước mặt là một người phụ nữ khoảng ngũ tuần đang nhặt củi, Trần Đức lại gần cản lại nói: “Mẹ! Mẹ đừng làm việc nặng chừ, mẹ chỉ mới khỏe lại thôi mà! À... Đây là anh Cọp, người đã giúp đỡ mình!”

Trần Linh cúi chào, người phụ nữ cũng cúi đầu nói: “Đội ơn cậu đã chuộc lại cái mạng cho già!”

Chàng vội cúi theo đỡ tay và vỗ lòng bàn tay bà tỏ ý nói: “Bác cố gắng giữ gìn!” Thế rồi Trần Linh được mời vào nhà dùng trà, vì chàng chẳng nói năng gì nên cuộc trò chuyện diễn ra không quá lâu, chàng lên để lại trên bàn năm quan tiền mà hai người kia không hay biết.

Lát sau tiễn chân Trần Linh ra đường Trần Đức không hiểu nội tình nên bỏ mặc chàng giữa một nơi xa lạ rồi quay về chính đường làm phận sự. Chàng chẳng biết nhà mình, hay đúng hơn là nhà Ông Cọp ở đâu. Chàng lại không tiện mở lời, nên chẳng biết theo hướng nào.

Chàng cứ đi lòng vòng một chặp rồi mất phương hướng. Nhiều lúc muốn quay lại chính đường nhưng càng lần mò thấy càng lạc lối. Chàng đứng trước một ngôi nhà tối tăm định đi vào hỏi hang nhưng nghĩ sao cũng không thấy tiện nên lại chân chừ đi tới đi lui.

Lại đi về hướng con kênh, chợt thấy một ông già đang câu cá, chàng đi lại ngồi cạnh bên bãi cỏ cách ông già một trượng, chẳng thể nói nên cứ lặng im phóng mắt ra đàng trước.

Ông già nhìn cậu, chẳng lộ vẻ gì khác lạ, rồi lại quay sang tiếp tục nhip cần câu.

Một lúc sau có con cá lớn gần bằng nửa bàn tay cắn câu, ông già giật lên cười ha hả nói: “Chết mày đi, tên khốn nạn!” Rồi ông gỡ lưỡi câu ném con cá vào giỏ, mắc mồi lại quăng cần tiếp.

Không bao lâu lại được một con còn lớn hơn, ông già lại chửi: “Tên háo gái dám làm buồn lòng cháu của ông hả?” Rồi lại quăng con cá vào giỏ.

Trần Linh chẳng hiểu lão chửi ai, cứ kiên nhẫn chờ lão câu cá xong rồi sẽ tính cách đi theo.

Lần này chẳng có con nào đến ăn nữa, Trần Linh nhìn một hồi lâu rồi lim dim con mắt, nằm ngửa ra ngủ luôn.

Vì nằm dưới bóng râm mát lại đúng ngày trời đẹp nên chàng ngủ thẳng căng đến chiều. Lúc tỉnh dậy chàng nhìn quanh chẳng thấy ai, đang định đi thì thấy trên bãi cỏ là hai con cá nướng được đặt trên tấm lá chuối.

Trần Linh chẳng đề phòng gì, cứ thế nắm một con ăn luôn. Rồi khen thầm: “Nướng chín giòn cả xương, da cá mới đến độ vàng sẫm chưa cháy, gia vị vừa vặn và rất thơm.”

Xong xuôi, hai con cá đã được hóa kiếp, chàng rửa tay, rửa miệng rồi ôm bụng xoa xoa đi lên.

Đi một đoạn độ năm trượng chàng nghe tiếng gọi lớn từ phía sau: “Anh Cọp...” Trần Linh quay lại thì thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi chạy đến nói: “Ôi! Em nhớ anh quá... Gặp được anh em mừng quá!” Nói rồi cô nàng chạy đến ôm chầm lấy người chàng.

Trần Linh đỏ mặt tía tai, cũng may nhờ có cái mặt nạ nên không ai phát giác ra dáng vẻ kỳ lạ của chàng. Chàng vội đẩy nhẹ cô gái ra, nghĩ thầm: “Đừng nói cái anh chàng Cọp thứ thiệt có vợ rồi nghe! Sẽ phiền phức lắm đấy!”

Cô gái kia mặc bộ đồ tứ thân hơi thiếu kín đáo, khuôn mặt cô ưa nhìn ngoại trừ nốt ruồi to như hạt tiêu, cách mép miệng phải độ một phân. Cô ông ẹo lại nói: “Nhớ anh quá đi mất à... Chúng mình mau về nhà đi! Em sẽ chuẩn bị những món ngon nhất để chiêu đãi anh, chịu không nào?”

Trần Linh chẳng còn cách nào khác, chàng để mặc cho cô gái kia kéo tay đi. Trên đường nhiều người đầu mắt nhìn họ xì xào to nhỏ.

Đi sang hướng đông độ hai mươi trượng, chàng thấy trước mặt là ba người ngược hướng đi tới. Chàng thấy một người thanh niên mặt ngọc tuấn tú, ngũ quan sáng rõ thì giật mình. Rồi cứ nhìn theo không rời mắt.

Một thanh niên khác cười méo miệng nhìn chàng nói: “Anh Cọp nhà mình đào hoa quá tal!”

Trần Linh xoay chuyển ánh nhìn sang thì thấy thanh niên này mặt rất quen, suy nghĩ giây lát chàng nhận ra chính là gã tú tài mà mình đã gặp ở làng Quảng Xương cách đây bốn hôm. Đi cùng anh ta còn có một lão già đứng tuổi, thật ra là Vệ Đông cải trang. Hoài Đông lúc đầu có nhìn chàng vì hiếu kỳ, rồi nàng nhanh chóng rời mắt đi.

Trần Linh lắc đầu nghĩ: “Mình điên đảo mất rồi!”

Chàng lại đi theo cô gái lạ kia đến một ngôi nhà bậc trung. Khu này có vẻ nhà cửa nhiều hơn. Chàng nhìn quanh thì thấy nhiều thanh niên đang đục đẽo gỗ đá nghe tiếng tách tách, keng keng miên man liên hồi. Đoán chắc những người này là thợ thủ công, cả khu này đều là những người như vậy.

Họ đều nhìn chàng giây lát rồi không ai nói gì, cứ tiếp tục công việc. Chàng thấy lạ nghĩ thầm: “Những người này rõ ràng có biết Ông Cọp mới không tỏ ra ngạc nhiên. Nhưng sao họ không chào hỏi gì cả... À đúng rồi, Ông Cọp không nói một lời nên chẳng giao du với ai. Lại là người sống trên lưới grom ngon giấc nên không ai dám đến gần làm bận. Vậy cũng tốt, đỡ rắc rối!”

Cô gái dẫn chàng vào một căn nhà, lúc đó hoàng hôn đã buông xuống, một vài nhà đã đốt đèn, Trần Linh nhìn ra đường thì thấy có ba người chia nhau đi mời lửa cho những cây đèn lồng treo trên những thân cây, trụ đá lớn nhỏ.

Cô gái cầm cây nến đi mời khắp nơi rồi đi đóng tất cả cửa nẻo lại. Đến đây Trần Linh chắc chắn cô ta chính là vợ của ông cọp thứ thiệt. Chàng rùng mình nghĩ thầm: “Mình vẫn còn là trai tân tại sao lại lâm vào cảnh này chứ, lát nữa cô ta đòi hỏi mình biết tính sao đây?” Rồi chàng xoay chuyển ý nghĩa ngược xuôi nhiều lần mà vẫn thấy bế tắc.

Lát sau cô gái dọn ra bàn một vài món nhắm được chuẩn bị sẵn và hai hũ rượu trắng rồi xuống nhà dưới, chàng loay hoay chẳng biết làm gì nên cứ rót rượu ra uống một hớp.

“Anh hư lắm nhé! Chưa đợi em ra đã tự ý uống rồi... Sao vậy, Không được bình tĩnh à! Hi hi...”

Nghe lời đẩy đưa Trần Linh nóng mặt rần rần, đằng sau chiếc mặt nạ chứa son lâm lại là một chú thỏ để đang run lên vì ý nghĩ chẳng hay ho gì trong đầu.

Cô gái đi đến ngồi cạnh, lại còn cố ý kéo ghế sát, chạm da chạm thịt vào người chàng. Lúc này cô đã cởi bỏ những lớp áo ngoài, tấm thân trắng ngà chỉ độc nhất chiếc yếm hồng thêu ngân tuyến.

Mũi nghe mùi u hương ngào ngạt, mắt thấy những đường cong gợi cảm lấp ló sau chiếc áo yếm hơi hở, tai còn bị rót vào những lời đường mật đến tái tê tâm thần. Trần Linh cứ thế, bị từng đợt sóng dục vọng kéo đến thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Cuộc Sống Mới

Trần Linh loay hoay hoài thấy tay chân dư thừa, cô gái kia lại cố ý áp sát vào người chàng, gò bồng đảo căng dẹt cứ phập phồng cạ sát khiêu khích.

Cô gái rót rượu mời tận tay, thấy Trần Linh chẳng có hành động gì lại tự ý lôi tay chàng ôm lấy vòng eo thon thả của cô.

Chàng chẳng biết có nên bỏ tay ra hay để yên vậy, chàng lại uống cạn chén rượu. Cô gái gấp miếng thịt bò đưa lên miệng chàng, thấy Trần Linh chẳng hé môi, cô gái nũng nịu: “Nào, mở miệng ra nào!”

Chàng miễn cưỡng làm theo, uống thêm một chén rượu nữa.

Rồi chàng đánh bạo ôm cô gái siết hơn một chút. Ánh mắt của cô gái mơ màng, tay cô đưa lên ngực Trần Linh nhẹ vuốt ve. Rồi lại mời rượu chàng liên tiếp sáu, bảy lần.

“Không được!” Chàng nghĩ thầm: “Ông Cọp vừa mới mất đêm qua thôi, mộ còn ấm, cỏ xanh chưa phủ, Trần Linh này không thể nào làm chuyện có lỗi với anh ấy. Dù trong tình thế nào đi chăng nữa.”

Chàng đứng lên, rời khỏi bàn, cất chân đi ra cửa. Cô gái quát: “Đứng lại!”

Rồi cô ta nói: “Anh hay lắm, anh giỏi lắm, tôi biết lý do anh đến với tôi, nhưng tôi cũng chẳng buồn đâu, lần sau lại đến nhé.” Rồi cô ta cười lên khanh khách.

Trần Linh kinh ngạc với những gì vừa nghe, hóa ra cô ta không phải là vợ của Ông Cọp, những câu nói cuối cùng của cô ta càng làm chàng thêm khó hiểu.

Chàng nghĩ thầm: “Người đàn bà lăng lợ thế này tốt nhất không nên dây vào cho rắc rối.”

Trần Linh đi ra con đường mòn nhìn tứ phía thấy nhà nào cũng lên đèn, chỉ trừ căn nhà cách bảy căn về phía tây là không có ánh sáng. Chàng rào bước đi đến, thấy bên ngoài ngôi nhà này cũng chẳng khác gì so với những cái quanh đây. Cũng đều có mái ngói, tường gạch cũ kỹ.

Trần Linh lại gần thấy một bức tượng đá điêu khắc hình một con cọp đang nhe nanh thế vô mòi cao chừng ba thước, ánh nguyệt quang đủ cho chàng nhận ra những nét chạm trổ truyền được cái thần thái uy dũng của chúa sơn lâm. Chàng nhìn quanh chẳng có nhà nào như vậy, nghĩ thầm: “Phải chăng đây là nhà Ông Cọp. Có thể lắm, là hàng xóm với cô đào kia, cô ta mới biết rõ anh ấy.”

Chàng đánh bạo mở cửa ra, rồi lấy đèn đánh lửa dò xét xung quanh. Một hồi chàng tìm được cây nến bên góc bàn, vui mừng đốt nó lên, ánh sáng dần lan tỏa.

Chàng đi khắp nơi tìm nến rồi cứ thế đốt hết lên, không bao lâu căn nhà đã sáng sủa giúp chàng nhìn rõ được mọi vật. Trong căn nhà ba gian này có một chiếc phản nhỏ ở gian bên trái, ở gian giữa là một cái bàn cùng một cái tủ thờ. Trên tủ Trần Linh thấy bảy cái bài vị. Cái thấp nhất, nơi ánh sáng chiếu tới rõ ràng đề dòng chữ “Đại Thánh Minh Quang Hiếu Hoàng Đế Lê Long Đình chi vị!”

Trần Linh giật mình thối lui, nghĩ thầm: “Đây là bài vị của vị vua cuối cùng nhà Lê hay sao? Cha đã từng nhắc đến ông ta. Vậy chủ nhân ngôi nhà này là ai. Chẳng lẽ Ông Cọp là con cháu nhà họ Lê. Chàng nhìn lên bậc trên tủ thờ thấy một bài vị đề dòng chữ “Thái tổ Hoàng Đế Lê Đại Hành chi vị” thì không còn nghi ngờ gì nữa, chàng tự nhủ: “Nếu nhà này của Ông Cọp thì anh ta chắc chắn là hoàng tử, con trai của Lê Long Đình rồi! Những thật không may, anh ta đã bị người Chiêm ám hại, lỗi cũng do mình lường lự!”

Trần Linh ngồi xuống bàn, thấy cái rổ úp, chàng tò mò mở ra thì thấy một bát com lớn, một đĩa rau muống và một chén dưa cà. Chàng sờ vào bát com thì thấy còn ấm, nghĩ bụng: “Vậy là không phải rồi, ông Cọp đi xa lâu ngày, ai biết mà chuẩn bị chứ!”

Chàng thổi hết nến, rồi đi ra ngoài đóng cửa cẩn thận. Chẳng có dự tính gì, chàng đi lòng vòng một hồi chỉ thấy gió lạnh từng cơn thổi vào người.

“Thôi mình về trước hiên ngôi nhà ấy nghỉ tạm qua đêm, dù sao cũng có chỗ che bớt sương gió, trời lạnh thế này lông bông chẳng ích gì.” Nghĩ vậy chàng quay trở lại ngôi nhà cũ.

Ngôi nhà không đèn vừa lọt vào tầm mắt, Trần Linh đã thấy dáng người đi vào, trên tay mang theo cây nến có đế cầm. Chàng vội chạy đến nấp sau một bụi cây phóng mắt nhìn thì thấy một ông già nào đó từ ngôi nhà bên cạnh cũng đi đến.

Giây lát sau một dáng người mảnh mai từ ngôi nhà vừa rồi cùng cây nến đi ra, trên tay kia cầm theo một cái rổ.

Nghe tiếng ông già nói: “Cháu làm gì đấy, sao không ngủ đi, đừng nói là chuẩn bị com cho cái tên mặt Cọp vô lương tâm đó.” Nghe đến đây Trần Linh chấn động, chỉ thấy cô gái kia đứng yên cúi đầu không nói gì.

Ông già hạ giọng: “Thôi vào ngủ đi, hấn không về đâu đừng làm chuyện vô ích nữa.” Cô gái cúi đầu đi về nhà mình, ông già đứng đó một hồi, rồi thờ dãi trở về nhà, không lâu sau đó ngôi nhà của hai ông cháu kia mất tấm ánh sáng, chắc họ chuẩn bị đi nghỉ.

Trần Linh nghĩ thầm: “Hóa ra com là do cô gái kia chuẩn bị và ngôi nhà này đích thực là nhà của ông Cọp. Lúc nãy mình đốt nến sáng chang, sao ông già kia nói mình không về nhỉ... À có thể ông ta đã không nhìn thấy, cô gái kia thì ngược lại.”

Chàng lại mở cửa vào nhà, đốt một cây nến cắm giữa bàn, thấy cái rổ vẫn còn nguyên. Chàng mở rổ lại thấy đồ ăn vẫn như cũ, còn có thêm một đĩa hoa lý xào và một ít mắm.

“Người ta đã có lòng chuẩn bị, không thể phụ, bỏ thừa thức ăn là có tội.” Nghĩ vậy chàng cầm lấy bát com và gấp đồ ăn. Tuy chỉ là những món ăn dân dã, đạm bạc nhưng chàng cảm thấy rất vừa miệng, thơm ngon và nồng ấm.

Không bao lâu Trần Linh đã chén sạch bát com lớn, hai đĩa rau và chén dưa cà. Chỉ chừa lại ít mắm mặn vì thiếu com.

Chàng lục đục đi xuống dưới bếp rửa sạch bát đĩa, thổi nến rồi gỡ chiếc mặt nạ, nhẹ nhàng lên chiếc phản gỗ mít nằm, chàng cảm thấy tuy đi lâu ngày

những chân gối vẫn thơm tho, sạch sẽ. Com vào ẩm bụng nên không bao lâu chàng đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau nghe tiếng con gà đầu tiên gáy chàng đã tỉnh dậy. Sau khi rửa mặt chàng kiểm vở cau để cọ răng thì giặt mình, chàng móc trong bọc áo tất cả đồ đạc của mình ra. Trong đó chỉ có quyển sách gia truyền, cái mộc bài hội Truyền Lửa và đầu khoảng mười quan lẻ cùng cái túi tiền vải gấm thêu hoa đựng hai quan bốn hào.

Chàng tự nhủ: “Bảy mươi quan sao chỉ còn từng này!” Ngẫm nghĩ một hồi chàng cho rằng rất có thể đánh rơi ở nhà cô đào lẳng lơ đêm qua. Chàng vội chạy đến định gõ cửa rồi lưỡng lự mãi chẳng dám động tay: “Thôi vậy! Mình chẳng được phép nói năng, mà có nói cô ta chối cũng vậy, hóa ra mục đích của thị là chuốt mình uống say để moi móc. Đêm qua mình không say nhưng tâm tư chần động nên chẳng để ý gì... Trong vụ này mình chẳng có công sức, lẽ ra không đáng nhận lộc hậu... Ông Cọp cũng không có người thân nên cũng chẳng cần mình giúp đỡ.”

Chàng lại về nhà chỉnh trang quần áo, bỏ vào bát com rửa sạch năm quan tiền rồi cất chân đi, lúc đó hừng đông mới ló dạng. Chàng nhìn quanh thì thấy nhiều người đã dậy để chuẩn bị công việc đục đẽo rồi.

Chàng nhắm phương hướng, đoán định nhà mình ở phía nam cùng khu sống với những người thợ thủ công. Còn theo hướng bắc là đến con kênh gần những người nông phu. Vậy cứ theo hướng đông là có thể đến chính đường của bang hội này.

Quả đúng như vậy, đi khoảng năm chục trượng chàng đã thấy xa xa là những mái nhà hai tầng ngói đỏ tường vàng cùng kiến trúc đẹp mắt và bề thế.

Chàng vào bằng cửa hông phải, hôm nay chàng lại là người đến sớm nhất, nhân không có ai chàng đi vài vòng chiêm ngưỡng các tác phẩm nghệ thuật hội họa và điêu khắc, không quên tắc lưỡi khen thán. Chàng cũng không phải người trong nghề nên thấy cái nào càng giống thật thì tự đánh giá cao hơn mà thôi.

Chàng lại đi về bức tường hướng bắc, có khoảng hai mươi bức hình trụ nã. Đa số tội phạm được treo thưởng một trăm quan, còn lại là năm mươi, hai trăm, ba trăm... Mất chàng dừng lại một bức ảnh vẽ một thanh niên khá thanh tú, cùng cái tên đề là Trần Linh. Mức treo thưởng cho ai bắt được người này là tám trăm quan. Chàng nghĩ thầm: “Thưởng hậu như vậy, có đề cao Trần Linh này quá không? Thật là buồn cười, chắc trong hội này đang có người lòng sục mình, ai mà ngờ tên tội phạm khét tiếng này đang sống phè phỡn ở trong chính bang hội của họ.”

Trần Linh đưa mắt đến bức hình một ông già có vết sẹo từ khoeo mắt phải chạy dài xuống quai hàm, mức thưởng cho ai giết được ông ta là ba ngàn quan tiền, chàng tròn mắt ngạc nhiên, há miệng không ngậm lại được.

Chợt có tiếng nói của một nam nhân: “Vừa lãnh thưởng không lo ăn chơi cho đã đời, lại vội muốn đi chết à?”

Trần Linh quay đầu lại thì thấy ba người bước vào bằng lối cửa hông đối diện. Trong đó có hai người chàng đã gặp hôm qua là lão già tóc ngắn lực lưỡng và cậu bé giàu sang lạnh lùng. Đi giữa là một thanh niên tuổi khoảng hai mươi ba, hai mươi tư gì đó. Anh ta đội một chiếc mũ đồng đúc hình đầu rồng, hai lọng tóc xoắn hất lên đúng vào vị trí mũi rồng đại diện cho hai sọc râu. Người này mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, mày kiếm thật điển trai hiếm thấy. Anh ta ăn bận bộ trường bào trắng thêu hoa văn dạng đóm lửa bằng chỉ xanh với cách may đặc biệt Trần Linh chưa thấy bao giờ, nhìn rất ngầu và đẹp đẽ.

Thanh niên đầu rồng hướng mặt về Trần Linh nói: “Mặt Cọp, vài ngày nữa thôi tôi sẽ cho cậu thấy được sự lợi hại, không như năm trước, tôi đã luyện đến thành thứ sáu rồi. Và sẽ đánh hết sức đấy... Ha ha...”

Trần Linh chẳng biết làm gì, cứ gật đầu cho qua chuyện. Lão già lực lưỡng ngồi xuống cái bàn chính giữa khách phòng nói: “Đầu Rồng! Sao không đánh luôn ngay bây giờ đi? Bác đang chán, muốn xem cái gì đó để giải trí!”

Anh chàng có bí danh Đầu Rồng cười nói: “Khán giả ít quá, cháu muốn mọi người biết cháu đã cố gắng thế nào trong một năm qua để đánh bại đối thủ lớn nhất đời mình. Mặt Cọp gặp cậu làm tôi nóng người rồi đấy, những tôi sẽ chờ đến ngày ông táo về trời!”

Trần Linh chẳng biết làm sao, lại ngật đầu. Lúc đó anh chàng Trần Đức đi ra nói: “Anh Cọp nhất định sẽ đánh bại anh như năm ngoái thôi, tỷ đấu bây giờ cho đỡ nhọc cho phải hay hơn không?”

Gã nói nhanh chân đi về phía Trần Linh nói thêm: “Anh Cọp sao chiều qua anh không tới? Anh lại đây dùng điểm tâm nào!”

Lão già lực lưỡng nói: “Cái tên này lo lắng cho Mặt Cọp quá nhỉ, lão già đáng tuổi cha chú hấn đấy!”

Trần Đức cười nói: “Vậy mọi người ngồi chung bàn đi, anh Cọp mau lại đây.”

Trần Linh nghe theo, Đầu Rồng nói: “Cái tên cà chớn, từ khi nào mày đã trở nên thân thiết với cậu ta!” Rồi anh chàng này cũng đi về cái bàn của ông già lực lưỡng và cậu bé lạnh lùng.

Ông già nói với Trần Đức: “Ông mày không uống trà đầu mang rượu ra, bọn chúng ta là người thô lỗ, sống đây chết mai đừng có bắt chước thư sinh nho nhã.”

Đầu Rồng nói: “Uống trà có cái thú của uống trà, có sao bác vô lý thế nhỉ! Đầu ai cũng uống rượu thay cho nước như bác được chứ!” Lão già đáp: “Rách việc nhất là bọn thư sinh thói, tao chả ưa!”

Lúc đó gã Trần Đức lại mang bánh ra, Trần Linh cố tỏ vẻ tự nhiên ăn uống chậm rãi. Thanh niên có bí danh Đầu Rồng nhìn chàng không chớp mắt, khiến chàng tham thán, cầu cho anh ta đừng nhận ra điều gì khác lạ, có thể hai người Đầu Rồng, Mặt Cọp đã này khá thân thiết từ trước.

Đầu Ròng quay sang ông già cất lời: “Hình như có hội viên mới gia nhập sao không thấy mặt nh?”

Ông già đáp: “Đến ngày rằm hội họp sẽ gặp thôi á mà!”

Trần Đức lại gần nói phía sau Trần Linh nói chen vào: “Hai người ấy được gã ‘tú tài nhiều tay’ dẫn đến chiều tối hôm trước. Bên ngoài họ là một lão già xấu xí và một thanh niên mặt trắng. Nhưng Trần Đức này đoán chắc cả hai đều là đàn bà con gái.”

Đầu Ròng nói: “Thế à! Nhưng hà có gì phải cãi tranh, đến hội của chúng ta rồi, còn sợ điều gì?”

Trần Đức đáp: “Ai biết cái tên tú tài ấy nghĩ cái gì? Có lẽ hắn muốn che giấu cô gái trẻ, sợ kẻ khác đến tán tỉnh chăng. Nhìn cô ta có vẻ rất xinh đẹp.”

Trần Linh nghe đến đây liền sinh cảm giác kỳ lạ, hôm qua chàng có gặp họ, chàng thanh niên mặt trắng đó rất giống người mà chàng ngày đêm mong nhớ.

Đầu Ròng cười nói: “Đã vậy tôi sẽ cưa cô ta, để xem gã tú tài ịch kỹ ấy có cách gì ngăn lại.”

Bỗng nghe tiếng quát của nữ nhân còn trẻ ở đằng sau: “Cậu vừa nói gì, có chị rồi còn dám đi tán tỉnh người con gái khác!”

Đầu Ròng lộ vẻ mặt kinh dị rồi nhẹ quay đầu lại xua tay nói: “Chị hai tha cho, em nói chơi thôi mà!”

Trần Đức nói như đổ dầu vào lửa: “Không những định tán tỉnh cô gái vừa đến, gã Đầu Ròng đi đâu cũng có nhiều cô gái vây quanh và hắn chẳng từ chối ôm ấp bất cứ cô nào cả!

Đầu Ròng liếc mắt hung dữ nhìn Trần Đức, rồi quay sang làm mặt cười hề hề nói: “Nói chơi thôi, tha cho em đi chị hai! Hắn ở hội hoài biết gì đâu chứ, chị đừng cho là thật!”

Trần Linh thấy một cô gái đi vào, tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu gì đó. Cô mặc bộ áo hành du, kiểu cách rất giống của tên Đầu Ròng, nhưng đường nét có vẻ uyên chuyển bó sát, tạo vẻ nữ tính thướt tha hơn, chỉ may có màu hồng. Cô gái này mặt tròn da trắng hồng hào dù chẳng son phấn gì. Ngũ quan cô khá sáng sủa, thanh gọn đầy nữ tính nhưng không kém phần sắc sảo.

Cô nhướn đôi mày đậm không tia tốt nói giọng gay gắt: “Giỏi quá ha, không có gì sao người ta gắn cho cậu, chính tai chị cũng nghe thấy cậu định cưa cô gái mới đến, còn chối cãi.”

Cô gái phóng người đến tung quyền công mặt tên Đầu Ròng. Tư thế của cô rất linh hoạt và đẹp mắt, chiêu thức cô nhanh nhẹn và độc đáo. Khiến Trần Linh há hốc bất ngờ.

Tên Đầu Ròng liên tiếp bị bức thối lui, miệng không ngớt thanh minh. Cô gái vẫn ra chiêu đánh tới, sau hai chục chiêu nữa cô đá ngang vào ống quyển chân phải tên Đầu Ròng, liền sau đó nhấn mặt tỏ ra đau đớn, gã thanh niên vội nói “có sao không” rồi lại gần tỏ vẻ mặt quan tâm. Cô gái nhân cơ hội lại đánh một quyền vào bụng anh ta.

Thanh niên ôm bụng nhăn nhó, nằm lăn ra dưới đất. Cô gái trách mắng vài câu rồi đến gần anh kia. Cô bất ngờ bị chụp lấy bàn tay, anh chàng Đầu Ròng kia vẻ mặt tỏ ra thống khổ nói: “Lan Ly à, Minh Tùng này từ nhỏ đã lớn lên cùng chị, tình cảm của em sao chị còn hoài nghi chứ, đối với em chị luôn là người con gái tuyệt vời nhất, việc ấy không bao giờ thay đổi như trăng, mà mãi mãi vững vàng như núi.”

Lan Ly có vẻ đã động lòng, cô cúi gầm đầu rồi nói: “Chị hiểu, chị xin lỗi, em có đau lắm không?”

Minh Tùng nói: “Chị cần chị hiểu, chị không buồn lòng vì em thì đau đớn trên đời này có là gì chứ!”

Ông lão lực lưỡng hừ một tiếng rồi nói: “Chảy nước quá!” Trần Đức cũng dương cánh tay phải nên vút vút nói chen vào: “Ồi chao, nổi da gà hết lên rồi này!”

“Các người im ngay!” Cô gái Lan Ly quát rồi quay sang anh chàng Minh Tùng điệu giọng nói: “Chị hiểu! Em điển trai thế này, khó trách những bóng hồng theo đuổi.”

Hai người đứng lên, Minh Tùng vuốt tóc cô gái, Lan Ly tựa vào ngực anh ta. Cái tên Đầu Ròng đưa ánh mắt xảo trá nhìn mọi người, nụ cười của gã rất đắc chí.”

Lão già và Trần Đức tỏ mặt tức giận quay đi. Trần Linh đã dùng điểm tâm xong, chàng chẳng muốn ở lâu thêm nên đứng dậy cung tay chào lão già rồi quay đi.

Vừa về đến nhà, chàng bỗng thấy ông già câu cá hôm qua cầm trên tay một cái đồng gành chạy nhanh về phía mình.

Chàng tưởng ông ta vội làm chuyện gì đó, nhưng càng gần nhau, chàng càng thấy hung quang trong mắt đối phương công kích trực tiếp vào mình thì lấy làm lạ nghĩ thầm: “Chuyện gì nữa đây!”

Ông già sấn tới đánh mạnh đòn gánh nhắm vào đầu Trần Linh, chàng né sang cánh hữu rồi liên tiếp thối lui, mặt đối mặt chính diện ông già.

Ông già điên tiết quát “tao giết chết thằng khốn nạn mày”, rồi đánh liên tiếp nhắm vào người chàng, thân pháp chàng được vận dụng trơn tru nên tạm thời

chưa bị tổn thương nào.

Bỗng nghe tiếng ú ớ, Trần Linh phân tâm thì ông già lại đánh tới, chàng né được trong gang tấc nhưng bất thần thấy có người đưa lưng đỡ cho mình một đòn.

Người đến là cô gái lạ, cô ấy bị đánh vào lưng, thân thể yếu ớt của cô ngã vào người Trần Linh, chàng đón đỡ lấy cô, nhìn rõ khuôn mặt xinh xắn u buồn của cô gái, thấy rõ nước mắt đã lưng tròng, chàng chợt thấy động lòng, càng thấy kỳ lạ.

Ông già chạy đến xô Trần Linh ra đỡ lấy cô gái nói: “Xuyên con, sao khổ thế này, sao cháu lại đi đỡ cho cái tên khinh người, khôn kiếp này chứ, hần phụ chân tình của cháu chẳng đáng được như vậy đâu.”

Cô gái ú ớ, chỉ vào ông già, xua tay, lắc đầu. Ý cô chắc muốn nói “ông đừng làm vậy.” Ông già bùi ngùi rồi trợn mắt nhìn Trần Linh, ông nhẹ nhàng đỡ cô gái cầm vào nhà. Trần Linh ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, cứ đứng trân trân một hồi mới vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cô Gái Cầm, Chú Lừa Thần Lực Và Những Tên Cướp

Trần Linh đi vào nhà lại thấy cái rổ úp trên bàn, chàng mở ra thì thấy com rau đã được chuẩn bị sẵn, lại thấy bên cạnh là năm quan tiền của mình.

Chàng ngồi xuống suy nghĩ miên man về nhiều chuyện kỳ lạ từ khi đến đây. Lát sau đó mắt chàng sáng lên như hiểu ra điều gì. Chàng vội lấy tiền bỏ lại trong bọc. Rồi đón lấy bát com ăn nhanh ăn vội.

Sau một thì thần chàng ăn xong vội đi rửa bát rồi cất cẩn thận ở nhà dưới. Chàng chạy đi về phía chính đường. Đến hoa viên thì thấy nơi đây có nhiều loại, nào lan, nào cúc, nào thủy tiên, nào thược dược... Chàng ngẫm nghĩ giây lát đưa mắt đến đằng đông thì thấy độc nhất một đóa bách hợp đương nở, nó nằm khuất sau những đóa hoa khác nhưng vẫn âm thầm tỏa sáng.

Chàng cẩn thận đi đến cổ không làm tổn hại đến những cây hoa khác. Chàng ngắt cành hoa rồi quay trở về nhà. Chàng lấy bát đĩa xếp ngay ngắn trên bàn rồi đặt cành hoa lên, đặt cái rổ lại.

Chàng đi khỏi nhà, chẳng có dự định gì nên cứ thăm thú các nơi cho thỏa sức hiếu kỳ. Lại đi về khu nông phu ở, đi sâu lên hướng tây, càng đi thấy nhà cửa càng thưa thớt.

Thấy trên ruộng dưa hấu hướng nam có hai vợ chồng nông dân đang thu hoạch. Chàng đi đến hươ tay ra hiệu rồi chỉ vào đám dưa, tỏ ý đang rảnh rồi, muốn giúp một tay.

Hai vợ chồng cứ cho rằng chàng muốn ăn dưa thôi. Nhưng họ cũng không từ chối, bởi vốn kính nể những người có võ nghệ như Ông Cọp này.

Trần Linh tay chân mau lẹ, sức lực hơn người, chàng làm sau nhưng thoáng chốc đã thu hoạch được bốn luống, trong khi đôi vợ chồng mới được ba.

Khi trời vừa trưa Trần Linh và hai vợ chồng trung niên đã thu hoạch xong ruộng dưa rộng bốn sào này. Chàng thậm chí còn giúp họ chuyển hết số dưa vào kho mát và chất đầy một cỗ xe lừa. Đôi vợ chồng kinh ngạc vô cùng nhìn chàng há hốc.

Người vợ trung niên vào làm com, anh chồng chỉ Trần Linh đi về bóng mát cây xoài nơi có chiếc giường tre. Rót chén trà nóng cô vợ vừa chuẩn bị, người nông phu nói: “Cậu khỏe thật đấy, không có cậu chắc tối mịt vợ chồng tôi mới xong việc quá, sáng giờ cứ lo là không kịp. Cảm ơn cậu, vợ tôi đã làm com, ở lại ăn với chúng tôi nhé.”

Làm lưng khiến bụng Trần Linh tiêu hết com, chàng chẳng ngại nên gặt đầu đồng ý.

Dùng xong bữa trưa, nghe vợ chồng tâm sự về công việc của họ và cái ơn mà hội Thập Lừa dành cho họ, chàng hiểu ra nhiều điều. Đôi vợ chồng này vốn là những tay trộm, cũng vì miếng com manh áo họ làm đường, họ bị bắt cách đây hơn mười năm trước. Hội trưởng không nộ họ cho quan phủ, ngược lại còn cho họ miếng đất này và một ít tiền làm vốn nuôi trồng. Từ đó họ không còn bôn ba khốn khổ nữa.

Khi ra về chàng được biếu bốn quả dưa bẽ ngoài trông có vẻ ngon nhất. Chàng chỉ lấy hai quả rồi cuối chào quay đi.

Lang thang một lúc chàng đến bờ kênh hóng mát, nghĩ suy về nhiều chuyện, dự định nhiều cách để tìm ra ông Cóc Nước và các phương án hành động.

Một canh giờ sau thấy trời dịu nắng, chàng quay đi định trở về nhà. Được độ ba chục trượng lại thấy một người đàn bà trung niên và một cậu bé đang hái đậu, nhìn thấy những hạt mồ hôi nặng trĩu trên trán họ, chàng lại đi vào ra hiệu muốn giúp một tay.

Lần này chàng càng ra sức, ruộng đậu rộng sáu sào sau một canh giờ đã được nhổ xong xuôi, chàng dùng dây lạc bó buộc cẩn thận rồi mang đến sân nhà người phụ nữ trung niên này.

Bà ta rối rít cảm ơn, lại tuốt sẵn cho chàng một bọc lớn khoảng hai chục cân đậu làm quà. Trần Linh cũng chẳng từ chối, chàng nhận lấy, cúi chào rồi quay đi.

Lại đi về phía nhà mình, khi đến một ngôi nhà phía trước trồng nhiều rau xanh, chàng nghe có tiếng la hoảng, có tiếng rên đau.

Chàng vội đi vào xem có chuyện gì. Phóng mắt từ phía chàng đi về phía vườn vải. Thấy trên giường tre có một cậu thanh niên tuổi chừng mười sáu, mười bảy gì đó đang la oai oái. Bên cạnh là một cô gái, khuôn mặt lem luot của cô tỏ vẻ lo lắng vô cùng, tuổi cô chừng mười chín, đôi mươi. Cô đang xoa thuốc vào chân cậu kia.

Cô gái nói: “Em cháu hái vải bị té, cháu lại chẳng biết tính sao?”

Chàng đi đến xem xét thì thấy chân phải cậu ta bị trật khớp nên chỗ đầu gối bầm tím, ngoài ra cậu ta còn bị sưng đầu mề trán, đang nhăn nhó, rên rĩ.

Chàng ra hiệu cô gái tìm hai thanh tre dài và một sợi dây thừng, cô gái có vẻ hiểu liền chạy đi.

Trần Linh vận lực từ khí hải theo mạch nhâm đến huyết lao cung trong lòng bàn tay phải thì giữ lại, chàng thêm thuốc trị ngoại thương vào lòng bàn tay rồi xoa vào khớp chân cậu thanh niên.

Cậu này thấy có luồng khí ấm xúc chạm vào khớp chân, chỗ đau nhanh chóng êm dịu lại.

Chàng cứ làm thế cho đến khi cô chị quay lại với hai thanh nẹp tre cùng sợi dây thừng dài.

Cậu bé mặt đang lộ vẻ sáng khoái vô sự, bỗng nhiên la lên một tiếng kinh khủng. Khớp chân cậu bất ngờ bị Trần Linh vận ngược lại cho đúng vị trí, cậu ta la oai oái vùng vằng, nhưng chàng đã có sự chuẩn bị, tay trái chàng ghì chặt nên cậu bé cố sức bao nhiêu cũng vô ích.

Hai thanh nẹp tre được kẹp lại, bó buộc cẩn thận, Trần Linh còn dùng chân khí xoa dịu cơn đau cho cậu thanh niên, hai chị em há miệng kinh ngạc khi sau đó không lâu, cái chân cậu bé đã không còn đau đớn nhiều nữa, họ cúi mình cảm ơn rối rít.

Trần Linh nhìn quanh thấy cái rổ cùng nhiều bó vải văng khắp nơi, đoán họ đang muốn hái. Chàng liền nghĩ ý muốn giúp, cô gái gật đầu, cảm ơn lia lịa.

Chàng trèo lên cây thoăn thoắt như loài vượn, chuyển cành này cành khác nhanh nhẹn đến kinh ngạc. Chàng tự nhủ: “Hái trộm trái cây là nghề của mình rồi!”

Độ nửa canh giờ, hàng trăm cân vải trên ba cây lớn đã được hái xuống. Trần Linh chân vừa chạm đất thì cô gái ở dưới đã xếp gọn gàng số vải vừa thu hoạch, cô còn chu đáo lựa những chùm cô cho là ngon lành nhất, buộc cẩn thận vào sợi dây mảnh nhưng chắc, rồi vắt lên cổ chàng.

Họ lại tiễn chân chàng ra tận ngõ, không quên cúi mình cảm ơn. Trần Linh cũng cúi đầu đáp lễ rồi quay đi.

Lát sau chàng trở về nhà mình tắm rửa, rồi lên sang nhà cô gái cầm và ông già nóng tính. Thấy không có tiếng động gì, chắc chắn họ đã đi làm. Chàng nhẹ nhàng vào nhà đặt tất cả số nông sản được biếu lên bàn rồi quay đi.

Chàng quay về nhà mình, lên chiếc phản gian bên trái, sẵn thể kiết già, hít thở mạnh ba lần rồi nhắm mắt luyện công.

Khoảng ba canh giờ sau, chàng mở mắt xả thiền, xoa bóp toàn thân cho khí huyết lưu thông rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này trời đã chiều, chàng nhắm hướng chính đường mà cất chân đi, trên đường không quên ghé vào các xưởng thủ công xem họ làm việc.

Chàng chỉ nhìn từ xa không đến gần sợ làm những người này phân tâm. Chàng khen thầm anh chàng đục tượng đá hình Quán Thế Âm, bàn tay anh ta rất điêu luyện và linh hoạt. Đường nét chạm trổ của anh ta tinh xảo hơn tất cả thấy những người khác ở đây, mặc dù anh thuộc dạng những người trẻ nhất. Vậy mới biết công việc này chăm chỉ không chưa đủ, mà cần phải có hoa tay và năng khiếu thiên bẩm.

Trần Linh lại quay đi, được độ ba chục trượng chàng bỗng nghe có tiếng một ông già quát lớn: “Này Ông Cọp, có đến nghe kể chuyện không đấy.”

Quay đầu lại, nhìn về phía đình làng cách chàng độ bảy trượng, ở đó có một ông già tóc muối tiêu, khuôn mặt gầy gò, khắc khổ, bên cạnh ông là đám trẻ chín đứa có trai có gái, đứa nhỏ nhất mới lên sáu, lớn nhất độ mười ba, mười bốn tuổi gì đó.

Chàng tự nhủ: “Ông Cọp thích nghe kể chuyện hay sao, mình sống cuộc đời của anh ấy, không nên từ bỏ thói quen này để bị nghi ngờ. Và lại, để xem ông bác kia có chuyện gì hay ho mà mời gọi khí thế như vậy.”

Trần Linh đi đến ngồi góc trái bên cạnh gốc cây xanh cổ thụ, bóng mát của nó găng kín cả mái đình.

Ông già nói: “Cậu lâu rồi không đến đây nghe chuyện là có làm sao?”

Chàng nhanh trí đưa hai ngón tay trở và giữa kẹp lại, chỉ trở sang đông rồi sang tây nhiều bận, tỏ ý là bận rộn đánh nhau với bọn xấu.

Ông già kể chuyện gật gù nói: “Được!” Rồi đảo mắt nhìn tất cả bọn trẻ nói: “Sau đây là câu chuyện cổ về “Cô gái câm, chú lừa thần lực và những tên cướp!”

Ông già nở nụ cười hiền hậu nhìn bọn trẻ trong tiếng hoan hô của chúng. Như cái cách ông ta vẫn thường bắt đầu câu chuyện.

Chuyện ngày xưa, trong nhà một người nông dân nghèo, có cô con gái xinh đẹp, ngoan ngoãn nhưng lại bị câm, không được học hành, vui chơi cùng những người bạn đồng trang lứa nên cô rất ngây ngô, nhiều chuyện đời không hề hay biết, hiền như lúc mới sinh ra vậy, ai bảo sao thì đều nghe và làm theo như thế. Cha mẹ cô hết mực lo buồn cho tương lai của cô con gái độc nhất: “Thôi thì cái số con Hiền nó vậy... cũng đành chịu.” đó là câu mẹ cô thường than thở.

Một hôm trong làng xuất hiện một con lừa to gần bằng những con ngựa trưởng thành, sức như loài voi, quật ngã cây cối, phá hoại hoa màu, mọi người cho rằng nó là lừa điên, khi thấy người là lồng lên húc vào, thanh niên trai tráng xông vào bắt nó nhưng tất cả đều bị quật ngã cho xứt đầu mẻ trán.

Con lừa này hung hăng vô cùng, họ sợ nó làm hại bọn trẻ, dân làng tìm đủ mọi cách nào là đặt bẫy, dụ ăn cỏ có thuốc mê, đốt lửa đuổi đi... nhưng tất cả đều vô hiệu. Trưởng làng đau đầu vô cùng, ông cùng các bộ lão họp hành tìm kế, cuối cùng treo thưởng một trăm quan tiền cho người trị được nó. Nhiều dũng sĩ các nơi tụ về, có người một mình chiến đấu, có bọn tụ tập vây bắt nhưng tất cả đều bị lừa ta húc cho văng đi, đá cho què cẳng, tiền thưởng đã lên đến hai trăm quan.

Hôm đó, cha của Hiền vội vã chạy về, ông hấp tấp nói: “Nguy rồi mẹ nó ơi! Con lừa điên nó đã chạy đến ruộng nhà mình...” Mẹ Hiền la hoảng: “Ồi giời ơi! Nhà ta chỉ có cái mẫu ruộng be bé đó, lúa sắp chín đến nơi rồi, con lừa nó phá thì chúng ta lấy gì để sống đây hu hu...” Ông chồng thấy vợ khóc lóc thì đau lòng vô cùng, ông nói: “Mình đừng lo, tôi sẽ lấy cuốc, liềm mạng với nó một phen.” Bà vợ vội can: “Không được, ông mà có bé gì thì mẹ con tôi biết tính sao đây.”

Trong lúc hai vợ chồng đang găng co, câu chuyện của họ Hiền đã nghe không sót một từ. Thương cha mẹ, cô bé mới mười lăm tuổi một mình đi ra cánh đồng.

“Lừa ơi lừa thôi ! Lừa đừng phá ruộng nhà tôi, nhà tôi nghèo khó chỉ có mảnh ruộng này thôi, cha mẹ tôi hiền, siêng năng làm việc, chưa hề gian dối, hay làm hại ai cả !”

Đó chỉ là suy nghĩ trong đầu của Hiền vì cô đâu có nói được, nhưng chợt cô nghe ai đó nói trong đầu mình: “Này cô gái kia, cô không làm hại ta thật chứ..?”

Hiền đã nhận ra mình không nói được, nhưng cô có khả năng dùng suy nghĩ để hiểu được tâm tư của chú lừa kia. Con lừa dần dần hết tức giận, nó không còn thờ ơ lạnh nhạt của nó đã trở lại hiền hòa như những chú lừa khác. Hỏi ra Hiền mới biết, chú lừa này vừa vào làng đã bị kẻ tham muốn chiếm đoạt, bởi bề ngoài khỏe mạnh và to lớn như những con ngựa chiến của chủ.

Vì chú lừa này có khả năng đọc suy nghĩ của người khác, lừa thấy tên tham lam lại gần liền dùng chân đá văng hẳn đi, Cướp lừa không được, cảm tức trong lòng hằn xúi đông người đến vây bắt, nhưng tất cả gian kế đã bị lừa đoán được hết. Tên gian ác kia không chịu buông tha, hằn nói với trưởng làng là lừa điên có thể làm hại bọn trẻ mặc dù chú lừa chưa làm gì... Và thế là cả làng vây bắt chú, điều này làm chú cảm tức vô cùng, nên đi phá phách khắp nơi cho bỏ ghét.

“Lừa à ! Nếu tôi là cậu, tôi sẽ dùng sức mạnh của mình để giúp đỡ mọi người !” Hiền cười với chú lừa nụ cười ngây ngô không có bất cứ suy nghĩ gì ngoài sự triền miên dành cho chú. Chú lừa cảm động vô cùng, khi trong đời chú lần đầu tiên gặp một người như vậy. Lừa từ nhỏ đã quá quen với việc con người ngoài mặt dùng những lời tốt đẹp dành cho chú, nhưng bên trong toan tính toàn vì lợi ích bản thân, chú đã ở với nhiều người nhưng đều không được lâu.

“Này cô gái, từ nay tôi sẽ đi theo cô, cô bảo sao tôi sẽ nghe như vậy.” Thế là chú lừa đi theo cô gái, họ về làng trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Trưởng làng trao tặng số tiền hai trăm quan như đã hứa, Hiền lặng lẽ mang đi chia cho những nhà nông dân nghèo khắp xóm, mỗi người được một ít, còn phần Hiền cô đã cho chú Lừa làm bạn, chú có thể hiểu cô, Hiền chẳng mong gì hơn thế. Cha mẹ Hiền hết sức hài lòng và tự hào về cô con gái của mình và họ không bao giờ cảm thấy tiếc nuối vì đã sinh ra một người con không vẹn toàn nữa.

Chẳng bao lâu Hiền và chú lừa đã trở thành đôi bạn thân thiết cùng học hành, cùng làm việc. Chú lừa đi nhiều, gặp nhiều hạng người nên biết hết thể thái nhân tình, chú thường kể chuyện những chuyện đi của mình cho Hiền nghe, nào là ở nhà phú ông gian ác ra sao, cùng người học trò nghèo lên kinh thi thế nào... rất nhiều câu chuyện, Hiền nghe cảm thấy hứng thú, vui vẻ vô cùng, nhờ chú lừa Hiền học được rất nhiều điều mà sách vở không hề nhắc đến, với bản tánh thông minh và ngày đêm nghe lừa nói chuyện, Hiền đã hiểu được cách đối nhân xử thế và phòng ngừa kẻ xấu.

Nhà Hiền có thêm chú lừa khỏe mạnh, đỡ dần rất nhiều công việc đồng áng vất vả của gia đình, cha mẹ Hiền vì thế ít mệt nhọc hơn, cấy bừa, chõ thóc, thò hàng... chú lừa ta làm tốt những công việc đó hơn cả đàn trâu của lão địa chủ làng bên cộng lại mà chẳng hề thấy mệt nhọc. Hiền thường ngồi trên lưng lừa, đi khắp xóm giúp đỡ mọi người khi nhà hết việc, vì thế ai nấy đều yêu mến cô, họ thường mang quà đến biếu nhà Hiền luôn, dù cô chẳng đòi hỏi, đó gọi là có qua có lại, đạo lý của cha ông ta, anh giúp tôi, tôi biết ơn anh.

Được lòng người này, méch lòng người kia, lão địa chủ làng bên vốn sấm đàn trâu để cho người những làng thuê cận kề với giá cắt cổ, Hiền vô tư giúp đỡ mọi người mà chẳng hay biết đã phá hoại kế sách làm giàu bất chính của lão.

Một hôm, lão mới đến nhà những tên cướp khét tiếng, chiêu đãi tiệc rượu, đánh chén lưng bụng lão địa chủ nói: “Công việc lúc trước tôi nhờ, các anh làm rất tốt, trộm được rất nhiều trâu, khiến bọn nông dân phải bỏ tiền đi thuê trâu của tôi... Thế nhưng gần đây một trong những tên nông dân ngôi làng phía đông có nuôi một con lừa giống quý, khỏe như voi, to cao như ngựa. Bọn bản nông đến nhờ vả hẳn, chẳng thèm thuê trâu của tôi nữa, làm hỏng mất kế hoạch làm giàu mà tôi nhiều đêm suy nghĩ.”

Một tên cướp nói: "Ông muốn thế nào, đốt phá, cướp sạch cả nhà hử chứ gì. . .ha ha." Tên cướp cười gian ác, lão phú ông đất chí nói: "Tôi chỉ muốn con lừa quý, làm gì tùy các anh. . .hề hề. . . đây, tôi xin biếu hai trăm quan tiền, nửa còn lại sẽ đưa khi xong việc. . . huyện quan là cháu tôi, các anh cứ yên tâm mà hành động. . .hề hề."

Thế là đêm đó, sáu tên cướp tay mang hung khí tiến đến nhà Hiền, chúng nhỏ to với nhau là đi bắt lừa trước. Chú lừa nghe ngóng thì hiểu hết âm mưu của bọn cướp. Khi cả bọn tiến lại, lừa ta liền xông ra khỏi chuồng và chạy về phía khu rừng với tốc độ không nhanh lắm, nhằm dụ bọn cướp đuổi theo.

Đến bìa rừng, lừa dừng lại và đá văng bất cứ tên nào dám xông đến, chúng cầm dao kiếm nhưng không dám chém sợ giết chết chú lừa. Chiến đấu hồi lâu chưa làm gì được lừa ta, bọn cướp đốt đuốc dồn chú vào giữa. Lúc đó bất ngờ nghe tiếng vó ngựa dồn dập tiếng đến, chắc là một đội quân rất đông đảo, sáu tên cướp tái mặt định chuẩn bị, thì đã bị bao vây.

Đội quân này có đến một trăm người, đã số đều ngồi trên ngựa, đằng sau họ có đến mười cỗ xe hai ngựa to lớn. Trông thấy sáu tên cướp, họ chẳng ngần ngại ra tay giết chết bọn chúng, rồi một người nói: "Cái bọn giặc cỏ này, chẳng làm được gì chỉ toàn đi trộm trâu trộm lừa." Người khác nói: "Đại ca, chúng ta cũng đi trộm lừa mà." Người trước quát lên: "Chúng ta đã không phải đi làm cái chuyện này nếu như tên khốn Mười Ba, ngu dốt kia không để mất con lừa, các người nhất định phải bắt được hử cho ta. . . tóm luôn con lừa kia rồi đi mau." Người cất tiếng thứ hai nói: "Nhưng nó là con ngựa mà". Người thứ nhất nói: "Nó vẫn là con lừa dù có thân hình cao lớn, cũng như người, dù có cao lớn thêm nữa nhưng vẫn là một thằng ngu!"

Chú lừa Thần Lực không dám chống cự, vì chú biết những người này là toán cướp đông đảo, có võ và cực kỳ hung ác, trong tình thế bị bao vây thế này, không tài nào chạy được, hơn nữa chú cũng tò mò muốn biết chúng bắt những chú lừa để làm gì nên đi theo lên cỗ xe chờ lừa, thân chú cao to, ngồi xuống đã chiếm hết nửa cỗ xe.

Lát sau bọn cướp tiến vào làng, chúng chỉ bắt lừa, người dân không dám chống cự, làng này cũng chỉ có ba con lừa tính luôn con lừa của Hiền. Bọn này không cướp của nông dân, chúng tiến vào nhà các địa chủ và vợ vết sạch, lão địa chủ độc ác định hại gia đình Hiền, cũng chung số phận.

Khi đi ngang qua nhà Hiền, chú lừa Thần Lực nói với cô rằng, sẽ để lại dấu vết, cô cứ theo đó mà chỉ đường cho quan quân tìm đến chỗ ở của bọn cướp.

Một trăm tên cướp hành động mau lẹ, rồi ra đi thần tốc, khi quan quân vừa tiến đến thì chúng đã đi từ lâu. Hiền thu xếp quần áo và một ít tiền cùng thức ăn, cô để lại một mảnh giấy cho cha mẹ chứ không chào trực tiếp. Chuyến phiêu lưu của cô gái cầm đèn dây mới thực sự bắt đầu.

Đến đây trời đã sập tối, ông già dừng lại nói: "Hôm nay kể đến đây thôi, ngày mai các cháu hãy đến sớm hơn để nghe tiếp câu chuyện. . . Mặt Cọp, cậu nhớ đến nhé!"

Trần Linh gật đầu, bọn trẻ tò mò muốn nghe tiếp, ông già kể chuyện nói: "Các cháu ngoan hãy về nhà kéo cha mẹ trông!"

Chàng quay lưng đi, nhắm hướng tây để quay về nhà. Vừa vào lại thấy trên bàn dọn sẵn thức ăn như thường lệ. Chàng dùng bữa, hôm nay có thêm trái cây tráng miệng, dưa rất ngọt và vải rất thơm. Chàng tự nhủ: "Cuộc sống ở đây cũng không đến nỗi nào."

Chàng ra vườn sau rửa bát, nghe có tiếng ông già nhà bên nói gì đó, chàng hiếu kỳ nên tiến vài bộ ngưng thần nghe ngóng. Ông già lại nói: "Con bé này thật khó hiểu, lúc sáng mới khóc tu hu, trời vừa tối lại cười ngây ngô từ này đến giờ. Á. . . đau đầu. . . sao mày kéo râu ông!"

Trần Linh quay đầu lặng lẽ đi lên. Đến tử thờ, chàng đốt ba cây nhang cắm lên bàn thờ họ Lê như mọi khi. Cầu khẩn tự trách mình lười lự, rồi tự nhủ: "Ngày mai phải kiếm thợ đặt làm bài vị cho ông Cọp để hương khói. . . Nhưng có lộ liễu quá không, tên tự anh ấy mình cũng không biết."

Mắt chàng sáng lên, liền cúi lạy rồi mở cánh cửa cũ kỹ của chiếc tử thờ, hy vọng sẽ kiếm được gia phả hay một cái gì đó có tên ông Cọp.

Bên trong gồm nhiều cuốn sách dày và một thanh kiếm cũ kỹ. Chàng lấy một cuốn sách lại gần ánh lửa mở ra xem. Bìa cuốn sách đề chữ "kinh dịch". Trần Linh đọc lướt qua, đúng là kinh dịch chàng đã từng biết tới. Chàng đi đến tử thờ lấy tất cả chồng sách ra, thấy nào là kinh thư, kinh thi, kinh đại tạng, sách y lý, sách sử ký. . .

Chàng lấy một cuốn sách mỏng nhất, bìa mạ vàng mở trang đầu tiên xem, bên trong viết: "Phàm ở đời, muôn loài đều chẳng phải cố gắng chiến đấu để được sống, để được tồn tại đó ư! Như loài hổ mang danh chúa sơn lâm, nhưng nếu nó không cố gắng, không tỏ uy quyền thì một ngày nào đó nó cũng bị soái ngôi, bị giết chết bởi một con hổ khác, hoặc loài hùm beo khác. . . Trẫm mang tội giết anh trai mình là Lê Long Việt cướp ngôi. Tiếng xú uế muôn đời. Nhưng nếu trẫm không làm vậy thì người nằm dưới nấm mộ xanh kia là trẫm chứ không phải là anh ta, thậm chí vợ con trẫm chẳng được tha cho sống. Long Việt không có lập trường không đáng làm bậc quân vương trị vì thiên hạ, giang sơn họ Lê nếu vào tay anh ta chắc sẽ bị lung lay bởi bọn nịnh thần xú xiêm bên cạnh. Đáng lẽ cha đã đường đường là một vị thái tử kế vị nếu không có sự tác động của bọn chúng. Đào Can Mộc và sư Vạn Hạnh chính là bọn loạn thần ấy. Chúng lấy nào là nhân từ, độ lượng nào là đức độ của Long Việt, những cái của đàn bà yếu nhược để làm lý lẽ. Bỏ qua võ học tinh thông, tài dụng binh thao lược, sự nhìn xa trông rộng của cha, vốn được tiên vương nhìn thấy. Sạ nhị à!"

Trần Linh tự nhủ: "Sạ hình như là tên của vị hoàng tử con vua Long Đình, chắc đây là tâm thư ông ta viết cho con mình." Chàng đọc tiếp: "Cả đất nước này có thể không thêm hiểu cho lòng trẫm và trẫm chẳng bận tâm điều đó. Nhưng con là con trai trẫm, một ngày nào đó giang sơn này sẽ do con nắm giữ. Trẫm không thể nào dối gạt con. Trẫm ngoài mặt thần phục Tống quốc nhằm giảm ngoại địch dẹp yên phiên quân trong nước. Và điều đó đã diễn ra thuận lợi, sự khôn ngoan của trẫm đã phát huy. Trẫm vừa lên ngôi đã đánh dẹp phiên quân của những người anh mình, tội phạm thượng đáng lẽ phải giết cả nhà, nhưng trẫm chỉ tước quân quyền, tha mạng cho tất cả họ để thu phục lòng người. Cũng trong năm đó, trẫm dẫn quân đi đánh giặc Cừ Long ở Ai Châu."

"Hai năm sau người Man ở hai châu Độ Lương và Vị Long bị kích động sinh lòng phản trắc, trẫm lại cầm quân đi đánh và chúng hàng phục ngay sau đó."

Cùng năm đó ở Hoan châu và châu Thiên Liêu cũng bị phiên bang kích động, trầm nhận thấy phải trừng trị quân phản trắc thật nặng để khắp nơi trong nước lấy đó làm gương. Nhưng bọn mang y đồ đen tối nào chịu buông tha để chúng ta yên. Năm sau hai châu Hoang Đường và Thạch Hà lại có biến loạn và cha phải dùng uy quyền của đế vương để răn đe chúng.”

“Nhận thấy ở vùng nào có dân trí kém, mọi người thường tự ti và không giữ được lập trường, dẫn đến hệ lụy dễ bị kích động, dễ bị kẻ thù dắt mũi lôi đi. Trầm đã phái người đi khắp nơi tổng hợp kinh sách để giáo hóa dân ta, cả những vị thầy tào, thầy tu lỗi lạc nhất cũng đứng ra vì trầm mà dốc sức. Ít nhất để trầm họ hiểu rằng trầm đã cố gắng thế nào vì đất nước này, để con hiểu rằng, trầm là đáng quân vương xứng đáng và trầm đã đứng khi giành lấy những gì nên là của mình.”

“Con hãy cố gắng không ngừng tôi luyện bản thân, một ngày nào đó giang sơn này sẽ do con trị vì, hãy là một người đàn ông mạnh mẽ, tự định đoạt số phận mình, tự đứng vững trong trời đất. Còn điều quan trọng này, Lý Công Uẩn là một nhân tài hiếm thấy và là một bề tôi trung thành rất mực, nhưng trầm đã không may mắn có được sự giúp sức của anh ta từ trước. Khi trầm giết Long Việt bọn nịnh quan bên cạnh anh ta hèn nhát bỏ chạy. Nhưng Công Uẩn thì khác, vẫn ôm thi thể Long Việt mà khóc rống, dù biết rằng sẽ chỉ nhận được cái chết với hành động đó. Trầm vì thế sinh lòng kính nể, đến bây giờ vẫn nghe lời can gián của những người khác, nhưng cha vẫn tin tưởng họ Lý, con cũng suy xét thật kỹ, đừng để uống mất một nhân tài. Anh ta có thành kiến với trầm, nhưng con hoàn toàn có thể được lòng họ Lý này...”

Đọc đến đây Trần Linh đã hiểu khá tường mọi sự. Chàng nhẹ thờ dài nghĩ thầm: “Cuối cùng Lê Long Đình bị giết hại, thật đáng tiếc cho một vị vua tài năng. Mà kẻ giết hại ông ta lại chính là cha mình và cậu Phan Tường Thanh gì đó anh của mẹ. Ôi trời ơi! Vậy mà mình lại chậm tay chậm chân khiến cho con trai của ông ta bị chết dưới tay người Chiêm Thành. Nợ đời cha chưa trả, lại đến đời con chồng chất thêm!”

Chàng nhìn khắp lại thấy muốn cuốn sách võ công Lê gia. Chàng tự nhủ: “Giờ Ông Cọp chết rồi, cuốn sách này mình nên giao cho những người anh của vua Lê Long Đình...”

“Ồi chào!” Trần Linh giật mình: “Hai ngày nữa là đến rằm, mình phải đánh nhau với cái tên Đầu Rồng Minh Tùng gì đó. Chắc chắn sẽ bị phát hiện ra là kẻ giả danh. Lúc đó mười cái miệng cũng không biện minh được, hơn nữa cái mặt mình đã bị họ thuộc lòng bởi tám truy nã...”

Chàng lại nhìn cuốn sách, rồi đi đến bàn thờ thấp nhan quỳ xuống khấn vái: “Kính thưa những đấng thống lĩnh các lạc dân. Mong các ngài tha tội của Trần Linh tôi, võ công của các ngài tôi phải học thôi, nếu các ngài đã từng vì đất nước này mà không tiếc xương máu, thì Trần Linh hôm nay cũng xin tuyên thệ trước vong linh của các ngài, trước trời đất chứng giám. Nguyên dùng võ học Lê gia để báo đền ân đức các vị anh hùng dân tộc họ Lê, báo đền ơn nghĩa của tổ quốc, của đồng bào đã vì lạc dân mà ngã xuống. Nếu sau này Trần Linh tôi sinh lòng phản trắc sẽ bị đầy đọa xuống địa ngục, vĩnh kiếp không được đầu thai làm người.”

Trần Linh mở sách ra xem thì thấy võ công họ Lê bao gồm cách khổ luyện khinh công bằng cách gắn chì nặng vào đôi chân rồi leo núi, nhảy từ hố sâu lên mặt đất. Nội công tự học không như Trần gia phải có người kích thích, giúp đỡ. Ngoài ra còn một bộ quyền pháp và một bộ đao pháp có tên là Thiên Mệnh.

Trần Linh đọc đoạn phân giải ưu khuyết, kinh nghiệm vận dụng, yếu quyết biến hóa ba lần đến khi hiểu tường tận rồi bắt đầu luyện những chiêu cơ bản của bộ Thiên Mệnh quyền.

So với bộ Thủy Tinh Nổi Giận mà chàng được học ở vịnh Hạ Long thì bộ quyền họ Lê cao thâm ưu việt hơn rất nhiều. Sẵn có căn bản võ công Trần gia và thân pháp ảo diệu của Hạ Long bộ, chàng vận dụng trơn tru đến không ngờ. Võ công này lấy chính mình làm tâm điểm, thay vì tìm cách làm khó, kiếm hãm đối phương, võ công của họ Lê lại tạo tư thế có lợi cho mình, để những chiêu sau phát huy uy lực hơn chiêu trước, để nội công dễ dàng được dẫn dắt điều động thuận lợi. Bởi không kiếm hãm đối phương cho nên đối thủ có cơ hội phát huy lợi hại, buộc chính bản thân mình phải đối chọi với những chiêu thức biến hóa, phải không ngừng cố gắng phát huy tiềm năng của mình. Dần dần võ công họ Lê khiến người luyện nhanh tiến bộ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thiên Mệnh

Cả đêm hôm đó, Trần Linh say mê luyện bộ quyền pháp nhà họ Lê, bốn mươi chín chiêu cước liên hoàn đã được chàng thuộc nắm lòng, yếu quyết thì thông hiểu được đôi ba phần. Chàng chỉ ngủ hai canh giờ rồi thức giấc khi trời chưa tàn sáng. Chàng lại nắm thanh đao của Mặt Cọp ra nhà sau luyện tập bốn mươi chín chiêu Thiên Mệnh đao.

Nghỉ đến ngày cho tý đầu sắp đến gần chàng lại chàng cố gắng dụng công hơn. Cô gái cầm nhà bên vẫn âm thầm chuẩn bị những bữa cơm đạm bạc cho chàng, chàng đáp lại thịnh tình ấy bằng cách ăn kỳ hết, không quên hái một cành hoa thay cho lời cảm ơn.

Đến chiều chàng đã luyện đúng tư thế tất cả các chiêu thức, yếu quyết thông hiểu vài phần. Chàng lại đi về phía đình làng để tiếp tục nghe câu chuyện của ông già khác khổ.

Đến nơi thấy đám trẻ đã ngồi đông đủ, chàng nhìn về mặt ông già thấy có nét buồn sullen sullen. Đến gần chàng cung tay chào ông già, nhưng chỉ nhận được cái gật đầu hời hợt của ông ta.

Đám trẻ thức dậy, ông dài thờ dài mới nói: “Đêm qua khi vừa về nhà, ông nhìn thấy khắp nơi bị lục lọi tứ tung, các cháu biết rồi đó, ông nghèo trong nhà chẳng có món gì đắt tiền, thảng trước may mắn tìm được cuốn truyện cổ thất lạc của tổ tiên ông, ông mừng lắm, vì trong đó ghi lại nhiều câu chuyện hay ho, hấp dẫn. Ông mang khoe khắp nơi, hứa hẹn rất nhiều. Những rớt cuộc chẳng có ai đến nghe ngoài các cháu và cậu Mặt Cọp này. Than ôi! Cuốn truyện cổ đã bị người ta lấy mất, niềm vui nho nhỏ của lão già này theo nó mà tiêu tan. Câu chuyện về cô gái câm và chú lừa thần lực cũng vì thế mà không thể nào kể tiếp được. Ông xin lỗi các cháu, từ mai ông phải lên kinh thành đòi lại, chắc chắn cuốn sách đó đã bị bọn người Truyền Lửa cướp mất. Chỉ có những người kể chuyện mới hứng thú với các câu chuyện.”

Trần Linh hơi hụt hẫng, chàng tính giúp ông già nhưng nghĩ lại mình còn sứ mệnh khác nên đành thôi.

Lại đi lên chính đường. Hôm nay đã kể ngày rằm nên nơi đây có nhiều người hơn mọi khi, họ cùng nhậu nhẹt và nói năng ồn ào.*

Chàng đến ngồi một vào cái bàn trống, nhìn quanh thì thấy có khoảng hai mươi người đang ở đây. Chàng chỉ thấy năm bảy người là quen mặt, số còn lại chưa từng gặp qua.*

“Ông Cọp sao ngồi một mình vậy?” Có người vỗ vai chàng nghe giọng khá quen thuộc. Đầu Ròng ngồi xuống bên cạnh chàng nói lớn vọng vào trong: “Tên Trần Đức khôn kiếp, anh nuôi của mày là *Mặt Cọp đây đã đến này giờ sao không mau mang rượu ra.”

Mọi người nhìn về phía Trần Linh nói cười: “Mặt Cọp nuôi Trần Đức lúc nào ý nhỉ?” “Hình như là anh ruột đấy, Trần Đức này là con rơi của ông già tên Mặt Cọp.” “Ông anh tôi nói vậy cũng chưa hẳn đúng, có thể Mặt Cọp mới chính là con rơi đấy! Ha ha...” “Anh nuôi mà bị đối xử vậy sao, thật tội nghiệp quá!” “Trần Đức còn không mau dọn dĩa... ý quên, mau dọn cơm ra đãi anh mày!” ...

Toàn những lời châm chọc khó nghe, Trần Linh cũng chẳng bận tâm gì. Không lâu sau, Trần Đức bung ra hũ rượu nhãn đề chữ “Làng Vân” ra đặt xuống trước hai người Mặt Cọp, Đầu Ròng. Anh ta nói: “Kệ họ đi Ông Cọp, đây là hũ rượu em cất giấu để mời anh đấy.” Nói rồi anh ta mở nhãn hồng rót ra hai bát lớn.

Trần Linh thân nhiên cùng bát với người cùng bàn đưa lên uống cạn. Thấy hương vị thơm ngon tuyệt hảo, chàng đưa ngón tay cái lên tỏ ý khen. Đầu Ròng cũng uống cạn mắt sáng phừng lên nói: “Ôi cha mẹ ơi, rượu gì thơm ngon thế này, á... á trời ơi là trời.” Bỗng Đầu Ròng cất tiếng ngâm thơ:

“Hương men nồng nã lòng chiến sĩ.

Mùi vị cay làm buồn nhà thơ.*

Rượu sông núi, nâng anh hùng khí.

Chôn binh đao, chết có xá gì?”

Đây là bài thơ của một vị tướng quân dưới trướng Ngô Quyền, Anh chàng Đầu Ròng ngâm lên với chất giọng đầy hào sảng, tại đương trường tất cả mọi người đều lặng im.

Lát sau một người đàn ông trung niên râu kẽm, miệng rộng, mắt sáng, dương cao chén rượu lên nói: “Cạn chén, vì những người đã ngã xuống nhẹ nhàng! Chúng ta cũng sẽ noi gương ấy, chuyển đi vừa rồi đội của tôi có ba người đã ngã, rồi sẽ tới phiên tôi, tới phiên các anh!”

Mọi người cùng dương cao chén rượu lên đồng thanh hô to khẩu hiệu: “Thấp lên những ngọn lửa, xua tan đi màn đêm, nung nấu một ý chí, đợi chờ ánh bình minh.”

Mọi người uống cạn rồi cùng ôm vai nhau cười ha hả. Trần Linh thấy ấm lòng, chàng không còn cảm thấy cô đơn, mắt phương hướng nữa, có thể ngọn lửa ấy đã được thấp sáng trong tâm khảm của chàng rồi.

Chàng cứ uống, uống rất nhiều, cạn chén với mọi người. Chàng ước rằng mình có thể thả thê nói cười như họ.*

Mọi người thi nhau uống, rồi hát hò nói cười cả một đêm.

*****

Đêm hôm ấy, tại Hạp Quân đường trong phủ Bình Nam tướng.

Lâm Tấn quỳ xuống đập đầu lia lia rồi ngóc lên nói: “Thuộc hạ thật chẳng còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa thưa tướng quân! Trong một lúc lơ là, bọn thuộc hạ bị cái tên buồn heo giảo hoạt đánh thuốc mê. Khi tỉnh lại thì hán đã đi mất tăm. Lâm lỗi của thuộc hạ đã quá lớn, đến nỗi không nên được tha thứ nữa rồi.” Nói rồi họ Lâm phục phục xuống chờ định đoạt.

Bình Nam tướng suy tư giây lát rồi đưa ra một tấm giấy nói: “Nguyễn học sĩ hãy đưa cho anh ta xem”

Văn nhân họ Nguyễn tuân lời, họ Lâm cầm tờ giấy ó vàng mắt lộ vẻ ngạc nhiên không thốt nên lời.

Bình Nam tướng nói: “Lệnh truy nã này giống bức vẽ của người Chiêm đến bảy, tám phần. Ta được tin đội tinh binh dưới trướng của Khai Quốc Vương Lý Long Bò đã nhiều lần đánh nhau với người trong tranh cách đây năm, sáu ngày.”

Lâm Tấn lộ vẻ kinh ngạc nói: “Theo vương gia, Trần Linh còn sống và đã bị lầm lẫn với tên buồn heo!”

Bình Nam tướng đáp: “Đúng vậy! Trần Linh thật thì gánh tội thay cho tên buôn heo, còn tên buôn heo lại có được cơ hội ngàn năm để đổi đời. Chẳng biết hán nghĩ gì lại chối bỏ vinh dự lớn lao đó. Mà cũng nhờ vậy hán đang thoát tội!”

Nhiệm vụ của họ Lâm người bây giờ là đến phủ Khai Quốc vương nói rõ sự tình, còn việc truy bắt tên buôn heo sẽ giao cho Độc Nhãn Long Nguyễn Việt Dũng lo liệu.

Lâm Tấn nói: “Tạ ơn tướng quân!” Rồi đập đầu lui ra.

Nguyễn học sĩ khẽ nói: “Lâm Tấn này chẳng được việc như trước, gần đây anh ta liên tiếp phạm sai lầm, cánh tay còn bị khuyết, có sao tướng quân vẫn trong dụng anh ta.”

Bình Nam tướng hóp ngum trà, nhẹ nhàng đặt tách xuống nói: “Lâm Tấn có thuật kinh công siêu việt nhất trong đám bộ thuộc của ta. Việc thành bại ở đời còn tùy thuộc vào duyên số, dù sao anh ta đã cố gắng hết sức có thể rồi. Được rồi, cho ông lui!”

Nguyễn học sĩ đi không lâu thì một bóng đen phi thân đến, phủ phục xuống trước mặt Bình Nam tướng nói: “Nguyễn Việt Dũng xin chờ lệnh của tướng quân!” Người này bị chặt mất trái nên để tóc mái phủ xuống, khuôn mặt anh ta rất uy dũng, cùng với tư thể nhanh nhẹn vững vàng, đáng mặt một nam nhi.

Bình Nam tướng nói: “Hãy đi theo tên họ Nguyễn, ta chắc hẳn là gian tế của địch. Độc Nhãn Long người hãy cẩn thận mà hành sự, tùy cơ mà ứng biến, nhưng cần tránh bức cây động rừng. . . Cứ y như kế hoạch. Ha ha. . . Để xem chúng ta hay là bọn người Chiêm Thành kia mới là kẻ bị trúng kế.”

Nguyễn Việt Dũng đáp dạ, rồi quay lưng đi. Không bao lâu đã bắt kịp họ Nguyễn. Thấy ông ta không về phòng, lại đi đến hậu viên, Việt Dũng nghĩ thầm: “Tướng quân đã đoán đúng!”*

Theo hướng tây Nguyễn học sĩ đi khỏi tướng phủ đến một khu rừng. Việt Dũng phi thân bám sát những thân cây cứ như loài vượn. Cứ thế anh chuyển cảnh một cách nhẹ nhàng, đối phương chẳng hay biết gì.

Đi thêm độ ba mươi trượng, Nguyễn học sĩ đột nhiên dừng lại, một bóng đen từ đằng tây phi thân đến trước mặt ông ta.

Họ Nguyễn nói: “Bọn chúng đã trúng kế, nhưng tại sao chúng ta lại thay đổi kế hoạch, tôi thấy thật khó hiểu.”

Người kia cất giọng lạnh lùng: “Đừng nhiều chuyện, kể cho ta xem những gì ông vừa nghe được khi tên Lâm Tấn đến gặp họ Tạ.”

Nguyễn lão nói: “Lâm Tấn nhận lỗi, tôi nghĩ các ông định loại cái tên này nên trợ lời, ai ngờ họ Tạ chẳng trách phạt còn giao cho Lâm Tấn nhiệm vụ thanh minh dùm cho cái tên Trần Linh ấy! Tôi thấy việc này thật khó hiểu.”

Người áo đen nói: “Còn gì nữa không?” Họ Nguyễn đáp: “Chỉ có vậy, tôi đã y lệnh của giáo chủ phó thác, nhưng giờ hình như kế hoạch thay đổi, tôi chẳng biết ứng phó làm sao.”

Người áo đen quay đầu lạnh lùng nói: “Giáo chủ có tính toán của người, chẳng cần lão phải ứng phó, ứng phứt gì cả! Cứ nghe ngóng được gì thì nói, lão nhiều chuyện càng dễ gì nghi ngờ! Thôi ta đi!”

Họ Nguyễn nói: “Dạ! Hắc U Hòa Sứ đi thông thả!”*

Nguyễn Việt Dũng nghe hết, anh xoay chuyển ý nghĩ, đi theo người được gọi là Hắc U Hòa Sứ ấy. Đoán võ công đối phương có lẽ rất lợi hại, anh giữ khoảng cách một chút, tránh bị phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ba Tín Vật Ngô Vương

Đối phương là cao thủ khinh công nhưng Việt Dũng cũng phải phải tay vừa. Thủy chung anh vẫn giữ được khoảng cách an toàn mà không để mất dấu.

Độ một nén nhang cả hai đã đi được đoạn đường tám dặm. Không lâu sau đó đã đến quan đạo, Hắc U lão đi chậm lại ngưng thần quan sát khắp nơi. Quanh đây đồng không mông quạnh, Việt Dũng không có chỗ ẩn nấp nên cứ mon men dưới bờ ruộng.

Một lúc sau thấy Hắc U đi qua một ngôi nhà nhỏ bên đường, anh mới phóng nhanh đến ẩn nấp sau ngôi nhà ấy.

Theo cách này anh vẫn không bị đối phương phát hiện, có khi khoảng cách đôi bên là năm mươi trượng họ Nguyễn vẫn không bám theo mà căng mắt

lên nhìn đối tượng. Sau khi nấp sau chuồng vịt, đóng phân bón, cái cây xanh cỏ thụ bên đàng, một bụi tre già ở ngã ba. Việt Dũng thấy đối phương sau đi vào trấn Nam Sơn nên không theo cách đây nữa mà thân nhiên trà trộn vào đám người đi đường. Đường thẳng chập cho nên thị trấn này đông đảo khách tới lui hơn thường lệ.

Thấy đối phương theo hướng đông bắc, Việt Dũng phi thân lên nóc một căn nhà ở ngã ba rồi cứ thế giữ khoảng cách, mắt không rời đối tượng.

Không lâu sau Hắc U đi vào căn nhà lớn có ba cô gái trang điểm diêm diêm dúa ông ọ chào mời khách, tấm biển đề tên Lầu Phụng Sơn.

Việt Dũng nhảy xuống định vào theo, đi được vài bộ bỗng ngừng lại ngẫm nghĩ: “Vào đó sẽ bị các cô gái làm phiền, điều tra sao cho tiện.”

Anh vẫn đi vào, hai cô gái đi đến buông lời mời mọc, Việt Dũng nói: “Gọi mẹ các cô ra đây.”

Việt Dũng đi vào thì thấy khách phòng đông đúc người ngồi, các cô gái ở đây xinh tươi trẻ trung và đông như cá kiểng, có đủ sắc màu tha hồ mà lựa. Nhưng anh đến đây đâu phải vì chuyện đó.

Bà chủ trại gà đi đến nói: “Nào! Vị công tử này, thích cô gái nào đây!”

Việt Dũng cười hề hề nói: “Ồi! Mẹ nuôi của con, con nhớ mẹ quá! Mẹ vẫn đẹp như xưa!” Rồi tới ôm chầm bà ta.

Bà chủ lầu cười nói: “Cái cậu này khéo quá!” Thấy người khách mới đến thò tay vào ngực áo lục lọi. Bà chủ tưởng abg lấy tiền thưởng liền cười tít mắt.

Việt Dũng đưa mắt ý có cười khoái trá lấy ra tám kim bài cho bà ta xem rồi khẽ miệng nói nhỏ vào tai bà: “Tôi là thuộc hạ thân tín của Bình Nam tướng, đến đây theo dõi một tên giặc, bà cẩn thận cái mồm nếu còn muốn làm ăn!”

Chủ lầu mặt biến sắc nói: “Cậu... cậu.” Việt Dũng cướp lời: “Mau gọi ra một cô gái biết giữ miệng đi!”

Việt Dũng ngồi xuống bàn, bà chủ đưa mắt ra hiệu các cô gái đừng quan tâm, rồi dẫn Việt Dũng lên lầu hai. Anh vừa đi vừa nghe ngóng từng phòng, cất tiếng hỏi: “Cái lầu mặt đỏ đen với mới đến vào phòng nào, cho tôi phòng bên cạnh. Chủ quán ậm ự gật đầu. Thấy vẻ mặt bà ta buồn lo, Việt Dũng móc ra hai quan tiền, đưa tận tay bà.

Thái độ bà chủ lầu liền đổi khác, mặt tươi rói niềm nở hơn. Hai người đi vào một căn phòng góc đông, Việt Dũng nói: “Bà lui được rồi! Khỏi cần gọi gái chi nữa!”

Họ Nguyễn kéo một cái ghế dựa đến cạnh bức tường chung với phòng đối diện, ngồi xuống áp tai vào khe hở dưới ô van trên tường và vận công nghe ngóng.

Một hồi chỉ nghe tiếng các cô gái là lời mời rượu, lâu lâu lại nghe giọng của một thanh niên nói vài lời tán tỉnh, khen ngợi các cô gái biết cách làm vui lòng mình.

“Công tử!” Bỗng thanh âm của một lão già vang lên: “Vui chơi thế được rồi, chúng ta đi thôi! Tám hôm nữa là tới ngày đưa ông táo rồi!”

Thanh niên nói: “Ông táo về trời thì có liên quan gì đến Đình Thừa tôi chứ! Có phải tôi về trời đâu! Nhân gian nhiều người đẹp thế này, điên hay sao mà muốn về trời!”

“Đó là ngày hội Truyền Lửa tổ chức cuộc thi kể chuyện. Chúng ta phải đến, đó là lệnh của giáo chủ!” Việt Dũng nhận ra giọng nói của đối tượng mình đang theo dõi.

“Tào lao quá!” Thanh niên nói giọng đầy tửu khí: “Bọn kể chuyện rong thì có liên quan gì đến chúng ta thế!”

Hắc U nói: “Giáo chủ là người trên dưới U Minh giáo đều kính ngưỡng lại là cha công tử, có sao ngài không nói năng có lễ độ hơn?”

Thanh niên cất lời: “Tôi thật chẳng hiểu ông ấy nghĩ gì, lúc đầu là đối phó tên Trần Lĩnh để báo thù cha hấn giết mẹ tôi. Rồi sau đó tìm cách đưa tôi lên làm phò mã nước Chiêm, dựa dẫm thế lực...”

“Các cô lui ra đi!” Hắc U quát, thanh niên ngạc nhiên: “Tại sao ông lại?”

Nghe tiếng bước chân, lát sau lão Hắc U mới nói: “Chuyện hệ trọng sao công tử có thể nói năng bừa bãi thế?”

Thanh niên cất giọng tức tối: “Thế ông nói đi, tại sao lại thay đổi mọi chuyện liên tiếp. Việc nào giao tay Đình Thừa này cũng làm tốt đẹp, có sao chưa nhận được thành quả gì lại bị thay đổi. Đáng lẽ giờ này tôi nên ở kinh Thành nước Chiêm uống rượu cưới với cô công chúa xinh đẹp ấy rồi chứ.”

Hắc U nói: “Không đơn giản thế đâu, giáo chủ tất đã có tính toán thận trọng. Việc bây giờ là cậu hãy đoạt giải nhất cuộc thi kể chuyện, rồi trà trộn vào đó. Tương lai tất sẽ sáng lạn. Hơn cả những gì cậu có thể tưởng tượng được.”

“Đi kể chuyện rong, nhận từng xu lẻ bố thí mà sáng lạn ư!” Thanh niên cười ha ha: “Thật không hiểu mấy người nghĩ cái gì, bắt tôi đi làm việc mà không cho tôi hiểu nội tình, tôi đâu phải là một quân cờ vô tri.”

Hắc U điệu giọng: “Giáo chủ chỉ muốn tốt cho cậu. Nhiều chuyện giấu công tử vì cậu lúc nào cũng nói năng không có chừng mực. Đợi lúc nào cậu

trưởng thành hơn, giáo chủ sẽ không giấu giếm cậu bất cứ điều gì nữa!”

Thanh niên nói: “Tôi đã hai mươi bốn tuổi rồi chứ nhỏ nhoi gì! Tôi thật không hiểu, tại sao không làm như kế hoạch, để cho tôi làm phò mã chứ!”

Hắc U nói: “Giáo chủ được biết tên Trần Linh thật không chết và việc cậu giả họa tội cho hắn không những trở nên vô nghĩa, mà còn phản tác dụng. Nếu việc này đến tai cái tên Bình Nam tướng, hắn nhất định sẽ bắt cậu đem nạp cho Lý Long Bò, còn Trần Linh thật sẽ được vô tội và được làm phò mã như dự tính ban đầu.”

Thanh niên nói: “Tôi không hiểu, gì mà rối rắm thế!”

Hắc U kiên nhẫn nói: “Ban đầu giáo chủ bảo cậu cài trang giống Trần Linh để phạm tội phải không, bề ngoài cậu khá giống hắn nên chẳng khó gì, giáo chủ còn cẩn thận bố trí một thầy vẽ tranh để trợ giúp. Nếu mọi việc xảy ra như dự tính, hắn thân bại danh liệt, họ Trần sẽ xấu mặt trước thiên hạ, mục đích báo thù của chúng ta sẽ thành công.”

Thanh niên nói giọng thất vọng: “Sao không giết quách hắn đi, cha hắn giết mẹ tôi, mạng phải đổi mạng chứ.”

Hắc U nói: “Giáo chủ muốn cha con họ Trần thân bại danh liệt, rồi sẽ có cách để chiếm đoạt bảo vật của nhà họ Trần!”

Đinh Thừa nói: “Bảo vật gì?” Hắc U đáp: “Đó là một chiếc búa gỗ, giáo chủ có biết một bí mật. Chiếc búa gỗ ấy là một trong ba món tín vật của ba người Ngô, Trần, Mạc. Có cả ba chúng ta có thể tìm được bài thơ cổ. Bài thơ ấy là bản đồ dẫn đến kho báu của Ngô Quyền. Ngoài vô số tài vật còn có những cuốn sách có lợi cho chúng ta, một số võ công cổ truyền cũng bao gồm trong đó.”

Một lúc lâu không nghe ai nói gì, Nguyễn Việt Dũng càng nóng nảy trong người. Đợi thêm giây lát, gã Đinh Thừa cất lời nhỏ hơn: “Nhưng còn cô công chúa nước Chiêm, hai việc này đâu có liên quan.”

Hắc U cũng nói nhỏ lại: “Tên Trần Linh thật còn sống, hai bên Bình Nam Tướng và Khai Quốc Vương đã liên lạc với nhau, sự tình đã được họ nắm bắt. Nếu cậu không trốn đi sẽ bị giải đến phủ Khai Quốc Vương để chịu tội đúng như việc cậu đã làm. Còn tên Trần Linh sẽ được giúp đỡ lên làm phò mã, cậu hiểu chưa.”

Đinh Thừa âm ỉ, rồi nói: “Giờ tôi phải vào hội kể chuyện à, vào đó làm gì?” Hắc U đáp: “Cậu đoạt giải nhất sẽ được cất nhắc vào vị trí quan trọng. Có cơ hội tiếp xúc với lão Mạc cậu hãy điều tra một tín vật khác của Ngô Quyền, đó là một cuốn sách không có chữ.”

Đinh Thừa nói: “Hiểu rồi, nhưng vậy chỉ mới có hai, còn tín vật thứ ba đâu?” Hắc U nói: “Giáo chủ sẽ lo liệu, cậu là con trai của ngài, giáo chủ làm nhiều chuyện cũng vì cậu thôi. Mồm miệng cậu lanh lợi, kể chuyện rất hay ho mà. Phải không?”

Đinh Thừa nói: “Nhưng tôi đâu biết chuyện gì hay ho đâu, chuyện cổ tích thì ai cũng nghe qua rồi.” Hắc U nói: “Sẽ có người lo liệu, chúng ta hãy nhanh chóng lên kinh thành, đến càng sớm càng có nhiều thời gian để chuẩn bị, có hiểu chưa!”

“Ừm, thôi đi luôn trong đêm cũng được!” Ngờ khí Đinh Thừa có vẻ hơn hờ hơn. Sau đó nghe tiếng lục đục, chắc họ chuẩn bị đồ đạc để lên đường.

Việt Dũng nghĩ thầm: “Thật là một việc động trời, mình có nên về báo với tướng quân không? Thôi đi luôn, hy vọng trên đường sẽ gặp Lâm Tấn, có thêm một trợ thủ hành sự sẽ dễ dàng hơn.”

“Mình có gì không bằng anh ta chứ, sao cả cha thân sinh lẫn cha nuôi ai ai cũng thiên vị. Chẳng lẽ sự tồn tại của Thường Hiến này là rì rầm, chẳng đáng nhắc đến.”

Cậu bé múa tít thanh đao, tuy nhỏ tuổi nhưng thân thủ cậu mau lẹ, bốn mươi chín đường đao của Ngô gia trong chóng vánh đã được sử hết một lượt. Thường Hiến vẫn thế, vẫn một mình luyện công miệt mài, chẳng bỏ sót đêm nào kể từ tiết trung thu đến nay.

Bỗng có tiếng vỗ tay phát ra từ trên hư không, Thường Hiến dừng lại quát “ai đấy!”

Một bóng đen từ thân cây tùng đối diện nhảy xuống quay lưng về phía cậu bé, cất lời trầm khàn: “Cậu là con trai của Ngô An Ngừ. Tinh thần cố gắng ấy, thật đáng khâm phục với cái tuổi của cậu.” Nghe ngữ khí xem ra tuổi tác người này không nhỏ. Ông ta đội nón lá rộng cùng mạn che đến vai, nên trông thật bí hiểm.

Thường Hiến nói: “Ông là ai?” Lão già quay lại đáp: “Ta ư, một người bạn, bạn của Ngô An Ngừ cha cháu!” Thường Hiến tròn mắt ngây thơ: “Ông quen cha cháu sao?”

“Rất thân là đằng khác!” Ông già nói giọng trầm khàn: “Bác rất tiếc vì không đến dự tang lễ của cha cháu được. Nhưng bác sẽ chuộc lỗi bằng cách chiếu cố đến cháu, đúng như lời bác đã từng hứa với cha cháu!”

Thường Hiến tròn mắt nói: “Cha cháu nhờ bác thật ư?” Ông già đáp: “Đúng vậy, cha cháu không hề bỏ quên cháu, ông ấy cũng thương cháu như anh cháu vậy. Chỉ có điều cháu chưa đến mười hai tuổi nên chưa cần truyền dạy võ công đấy thôi. Cha cháu muốn cháu phát triển bình thường cái đã. Nhưng bác thấy cháu cao lớn hơn những đứa trẻ cùng tuổi, lại có tinh thần như vậy, nên đến đây để giúp cháu mau thành tựu hơn.”

Ông già tiến lại gần Thường Hiến hơn, cúi xuống ôm vai cậu nói: “Bác cũng biết kẻ nào đã hại cha cháu, nhưng bác sẽ không tiếc lộ đến khi cháu trưởng thành và có đủ bản lĩnh lẫn sự khôn ngoan! Lúc đó chúng ta sẽ cùng chiến đấu với kẻ thù, cháu thấy thế nào?”

“Cám ơn thầy! Thường Hiến quý xuống nói: “Từ nay trò sẽ nghe theo lời chỉ dạy của người, cố gắng luyện công để trả thù cho cha!”

Ông già mỉm cười đỡ cậu bé lên nói: “Hay lắm, nhất định chúng ta sẽ thành công! Kẻ xấu sẽ đền tội!”

Ông già bắt đầu truyền dạy nội công cho cậu bé, Thường Hiến hết sức tập trung, đầu óc cậu lại lạnh lợi nên ông già kia cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Ông già nói: “Trò nên ngồi thế kiết già thế này, lồng hai chân vào nhau, ban đầu sẽ đau nhưng dần dần sẽ quen. Nhớ luyện đều đặn mỗi hai canh trước và sau khi đi ngủ.”

Thường Hiến đáp dạ, rồi cậu luyện lại các chiêu đao pháp cho ông già xem. Đôi bên trao đổi chiết giải đến khi nghe tiếng gà gáy mới ngừng.

*****

Tại thị Trấn Hà Nam, trên cái mái một ngôi nhà bậc trung, hai bóng người đang đứng đối diện nhau. Họ cứ im lặng như thế, đến khi một giọng nam cất lên: “Tại sao cô lại xen vào chuyện của người Mùong chúng tôi? Cô đeo mặt nạ thế kia, chắc chắn chẳng tốt lành gì, tôi không muốn dùng vũ lực với đàn bà, nên cô hãy ngoan ngoãn, đừng ép tôi phải làm điều tôi không muốn!”

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô bì: “Nếu tổ chức các người làm ăn lương thiện thì không ai rảnh rỗi đến làm phiền đâu! Tôi là người của hội Thấp Lửa...”

Người đàn ông ngắt lời: “Tôi không cần biết thấp lửa, thấp đèn gì cả, ai sai cô đến cản trở việc làm ăn của chúng tôi! Số thép ấy chúng tôi luyện ra thì có quyền bán cho bất cứ người nào chúng tôi muốn, vì cảm thấy được giá!”

Cô gái cãi: “Quặng sắt đó các người tự khai thác, khi không được sự cho phép của triều đình đã là việc sai trái rồi, còn định bán cho phiên bang là có làm sao?”

Người Đàn ông Mùong nói: “Quặng trên đất Mùong tại sao chúng tôi không có quyền chứ, cha ông chúng tôi xưa này vẫn khai thác đấy thôi.”

Cô gái nói: “Vậy sao không bán cho người Kinh chúng tôi, chúng ta là đồng bào chẳng lẽ các người muốn nói giáo cho giặc.”

Anh chàng kia cười lớn nói: “Các người lừa chúng tôi biết bao lần rồi, các người không thật thà, không có uy tín thì đừng trách người khác.”

Cô gái lưỡng lự tỏ ra đuối lý, giấy lát sau nói: “Đó là thiếu số thôi, đừng vì một vài con sâu làm sâu nổi canh chứ! Được rồi số hàng đó giá bao nhiêu, tôi sẽ trả hơn số đó!”

Chàng trai Mùong nói: “Không còn là vấn đề tiền nong nữa, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, hàng phải đưa đến đúng hẹn giống như những lời chúng tôi hứa. Cô mau giao ra nếu không đừng trách tôi.”

“Các người đừng trúng kế của địch, mục đích của họ của chia rẽ chúng ta. Triều đình nhiều phen cứu trợ các người, vì sự yên ổn của các người mà giúp sức không ít, anh không hiểu sao. Hoàng thượng muốn quốc thái dân an, các dân tộc đoàn kết một lòng như vậy mới bảo vệ được giang sơn. Chẳng lẽ anh không được kể lại những nỗi tủi nhục, khốn khổ khi bị đô hộ sao?” Cô gái càng nói càng to tiếng.

Anh chàng kia nín lặng giây lát nói: “Chúng tôi cần phải sống và lời hứa cần được giữ lấy. A Mây này xin cô lần cuối, hãy trả cho chúng tôi, hãy để lời hứa thành sự thật cũng như danh dự của người Mùong được vẹn toàn như nó đã từng.”

Cô gái đáp: “Anh có lý tưởng của anh, tôi cũng vậy! Hãy tiến đến và đánh như một người đàn ông đi! Kẻ bại trận không còn lời để nói.”

Hất một viên sỏi rồi bay về phía đối phương cô gái đâm tới một chiêu kiếm rồi biến hóa chém ba lần, đâm ba lần công vào phần ngực chàng trai Mùong. Thân pháp anh này khá mau lẹ, đường đao của anh dũng mãnh thâm trầm. Đối chiêu ba lần, cô gái tự nhủ nên cẩn thận hơn với sức nặng của thanh đao.

Hai người nhảy xuống đường, trong chốc vánh đôi bên đã đánh cả chục chiêu. Tư thế ra chiêu của cô gái rất đẹp mắt, đôi chân của cô rất linh hoạt kết hợp với kiếm chiêu càng lúc càng hoa mỹ và phong phú. Anh chàng kia thì người lại, chiêu thức nhiều khi rất đơn giản, thậm chí thô thiển, nhưng uy lực thì mạnh mẽ, mỗi chiêu như có thể chất đứt cô gái cùng thanh kiếm của cô thành nhiều mảnh.

Đã qua năm mươi chiêu nữa, trong thế hướng đến đâm thẳng cong người đảo một vòng, cả thân người cô gái như muốn ngã về phía trước. Quay được nửa vòng cô đã biến hóa thành ba cú chém hung hiểm, nửa vòng sau cô lại đâm một nhát, rồi với thân pháp kỳ dị, cô vận lực xuống đôi chân nhỏ nhắn, búng người một cái bay lên hư không, cùng lúc chém đâm liên tiếp vào vai đối phương. Đáng lẽ những chiêu này đánh vào đầu mới phát huy hết tác dụng mới bỏ cái công hao tốn khí lực để tạo chiêu, nhưng vì không muốn hạ sát đối phương nên cô chọn vị trí khác.

Anh chàng Mùong Liên tiếp thối lui đỡ gạt, nhưng những chiêu của đối phương đánh ra không hy vọng lấy mạng anh mà mục đích là tạo thế Phụng Hoàng Phi Không. Anh vội dương đao đỡ đầu nhưng đó lại là việc vô ích, bởi mục đích đối phương lại khác.

Vai trái A Mây bị đâm một kiếm, cô gái đảo người chéo trên không một cách đẹp mắt rồi đá móc một cước vào mặt anh.

Cú đâm có vẻ nương tay nhưng chiêu cước uy lực rất đáng kể. A Mây bị đá bật một vòng như cái cách cô gái nhào lộn trên không trung.

A Mây định thần thì một ám khí gì đó bay đến, anh phản xạ dương thanh đao chém ngang một chiều, vô số ám khí khác bay tứ tung ra. A Mây vội che mặt la thảm. Giấy lát sau đó mở mắt ra thấy mình chả bị sao cả. Nhìn quanh thì thấy hàng chục đồng tiền vương vãi khắp nơi, nhìn xuống anh thấy một cái túi đựng tiền màu hồng thêu hình chim phụng đang tung cánh bằng chỉ đỏ, chỉ vàng. Đường may rất tinh tế và mẫn nhãn, nhưng tiếc rằng cái cổ con chim bị cú chém vừa rồi của anh làm đứt rời khỏi thân.

Nhìn quanh chẳng còn cô gái ấy đâu nữa, A Mây nhặt cái túi tiền vãi lượ lên ngắm nghía, bất giác mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hội Hạp Đêm Rằm

Trần Linh đến chính đường khi trời vừa sập tối. Hôm nay cửa hội rộng mở, cả trăm cây nến được thắp lên, ánh sáng lung linh tỏa khắp phòng khiến chàng thích nhất. Nhìn lên bục cao nhất trước tám hội kỷ hình đóm lửa lớn thấy ba chiếc ghế thái sư son son thiếp đồng, chạm khắc hoa văn tinh xảo. Bên dưới một bậc, cách nửa trượng là tám chiếc ghế gỗ mun đen khác chia ra hai hàng ngang chừa thối đi ở chính giữa rộng khoảng sáu bộ. Xung quanh có khoảng hai mươi bộ bàn được xếp ngay ngắn, mỗi bên tả hữu mười bộ, chia làm hai hàng dọc mỗi hàng năm bộ, mỗi bộ chỉ có ba chiếc ghế, nếu tất cả ghế được ngồi thì sẽ có bảy mươi một người trong hội này.

Trần Linh thấy bên hữu đã có hơn mười người đến trước, thấy chàng họ gật đầu chào rồi tiếp tục chuyện trò với nhau. Trần Linh đến một chiếc bàn trống góc đông bắc chàng cho là khuất nhất rồi ngồi xuống. Thấy có bình trà pha sẵn, chàng chẳng ngại rót ra một chén nhâm nhi tự nhủ: “Có lẽ mình đã đến sớm quá chăng. Thôi kệ, vậy để khỏi bị chú ý nhiều. Hôm nay có vẻ sẽ gặp được hai vị phó hội, mà trong đó có một kẻ đứng về phía phiến bang.”

Vừa hóp một ngụm trà đã nghe thấy tiếng người nói nằng từ phía cổng chính. Chàng phóng mắt thì thấy từng tốp khoảng năm, sáu người sóng vai đi vào. Khoảng mười người trong số đó chàng đã thấy mặt hôm qua, số đông còn lại trông lạ hoắc, ai nấy trông đều có vẻ đặc biệt, có cá tánh riêng. Chàng lại để ý có những người mặc y phục khá giống nhau, có thể họ cùng chung đội chẳng, chàng tự nhủ.

Mọi người đi vào chỗ ngồi dành sẵn cho họ, Trần Linh nhìn quanh thì thấy quá nửa số ghế hai bên tả hữu đã có chủ. Chàng nhìn kỹ thấy có chỗ thì nhiều người bâu vào, chỗ thì có vài bóng lẻ tẻ, có nhiều vị trí tốt hơn để dễ trò chuyện nhưng những anh chàng áo xanh lá vẫn ngồi hàng dưới rồi chồm lên nói nằng một cách bất tiện. Chàng đoán rằng mỗi người đều có vị trí sẵn chứ không có chuyện ngồi lộn xộn. Chàng than thầm: “Chỗ mình là chỗ nào đây, lóng ngóng thế này để người ta nghi ngờ hay sao? Cái chỗ này là của ai không biết nữa.”

Lúc đó thấy bốn cô gái bung mâm gỗ di đến, họ dọn trà, hạt dưa và bánh cho những người có vai vế ở hai bục trên. Chàng để ý thấy cũng chẳng khác gì với những thứ đang ở trước mặt chàng.

Có thêm một vài người thoăn thoắt đi vào nữa, thái độ của họ như thể mình muộn đến nơi rồi. Một cái đầu có sừng quen thuộc đi vào, bên cạnh là cô gái Lan Ly gì đó xưng hô là chị em với Đầu Ròng. Anh chàng hồ hởi, tận tình dẫn cô gái ngồi vào cái ghế chính diện, ở cái bàn thứ hai, hàng đầu bên hữu. Rót chén trà mời miếng bánh, nói vài câu gì đó trông có vẻ vui vẻ, rồi anh ta mới đi lên bục ngồi vào cái ghế ngoài cùng bên cánh hữu. Trần Linh nghĩ thầm: “Anh ta ngồi vào đó sao, chẳng lẽ còn trẻ như vậy đã có địa vị cao trong hội này rồi!” Chàng nhìn quanh thì thấy nhiều người ngoài ngũ tuần nhưng vẫn ngồi hàng thứ hai bên dưới. Chàng hiểu ra địa vị không xếp theo tuổi tác mà dựa vào võ công và sự cống hiến.

Tiếp theo chàng thấy lão già lực lưỡng và cậu bé lạnh lùng thông thả đi đến ngồi vào vị trí bốn chiếc ghế bên tả. Chàng ngạc nhiên nhìn cậu bé lấy làm khó hiểu, tiếp đó cô gái xấp xỉ ba mươi đi đến ngồi cạnh cậu bé ở chiếc ghế ngoài cùng. Chàng nhận ra nàng chính là người bị cái gã Áo Vá chửi là “làng bằm”. Nhớ đến Trần Đức có nói là mẹ cậu ta được chữa khỏi bởi thần lang trong hội, chàng mới thông suốt.

“Này Ông Cọp, sao lại chiếm chỗ của Tạ Sơn tôi, ngồi cao không thích à!” Một nam nhân áo lục độ hai mươi tám tuổi cười nói. Trần Linh giật mình, cũng may chàng đeo mặt nạ nên người ngoài nhìn vào chỉ thấy vẻ lãnh cảm.

Chàng đứng lên cuối đầu, người kia nói: “Bạn chí cốt của anh đến rồi kìa, thái độ anh như mớ ngũ vậy!” Anh ta chỉ về phía anh chàng Đầu Ròng. Trần Linh chột hiểu.

Chàng đi giữa đám đông ồn ào, ngực đánh trống mạnh, cảm giác này chưa từng có. Chàng lóng ngóng mất tự nhiên khi đi đến và ngồi vào chiếc ghế dành cho những người có vai vế.

Đầu Ròng nói: “Đói bụng hay sao mà tằn nằn vậy?” Trần Linh lắc đầu, ngồi xuống cố tỏ ra thản nhiên rót chén trà. Chàng nhận ra tay mặt mình đang run nên lấy tay trái giữ lại.

Đầu Ròng thấy được thái độ đó, anh ta chụp lấy tay Trần Linh dương lên cất tiếng nói, giây phút đó trái tim chàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chắc hẳn là mình đã bị phát hiện.

“Cái tên Cọp này đã run sợ khi thấy tôi, anh ta đã biết sợ thua tôi, chắc chắn như vậy rồi ... ha ha...” Nghe kỹ nội dung câu nói của đối phương, chàng mới nhận ra mình có tật nên giật mình.

Đám đông bên dưới ồn ào nói nằng, phần lớn chế nhạo anh chàng Đầu Ròng đã tự tin quá mức độ cho phép.

“Ông Cọp võ công chắc là cao thâm lắm, mới có được vai vế và sự nể trong như vậy. Anh gặp tai hung vì trùng gian kế của người Chiêm thôi. Chết... Minh luyện võ công họ Lê mới được hai ngày, ngộ nhớ... À mà hôm trước cái tên Đầu Rồng này nói là đến ngày đưa ông Táo mới tỵ đầu mà... Minh có thể từ chối được không nhỉ.” Trần Linh suy nghĩ mông lung một hồi. Bỗng thấy mọi người đều đứng lên cung tay nói “chào hội trường”, ánh mắt họ hồ hởi, vui mừng. Chàng giật mình cũng quay theo rồi cúi đầu rất thấp.

“Các anh em! Xin hãy ngồi xuống dùng trà!” Vị Hội trưởng cao kiêu nói: “Hôm nay là buổi hội họp đêm rằm cuối cùng của năm. Chúng ta sẽ có nhiều việc để nói đây! Tôi cũng có vài tin cấp bách muốn phổ biến, nhưng trước hết xin mời đội trưởng đội một.”

Trần Linh nghĩ thầm: “Vây là đã bắt đầu mà không có mặt của hai vị hội phó!” Chàng nhìn về cánh hữu gần mình thì thấy Trương Vĩnh Hùng đứng lên, chàng biết người này nhờ cuộc nhậu nhọt đêm qua. Ông ta tuổi chừng bốn mươi, mặt vuông vức góc cạnh, mày rậm râu dày, miệng rộng mũi lớn, ánh mắt chính trực, vầng trán cao, tóc tai quần áo chỉnh chu, gọn gàng.

Ông cung tay chào mọi người nói: “Vĩnh Hùng kính chào hội trường và các anh em. Đội chúng tôi trong tháng đã bắt được ba tên tội phạm nguy hiểm thuộc liên minh Đông Hải, phá được hai ổ cướp ở châu Lạng và lộ Bắc Giang. Trong quá trình điều tra, cũng như những manh mối trước, chúng tôi đoán chắc rằng những băng sơn tặc này được một tổ chức hắc ám chống lưng. Đó là một giáo phái gì đó, được thành lập bởi những lão thầy tào biến chất và tàn dư của bọn thập bát mã tặc. Vậy xin hội trường cho thêm người trợ giúp. Đội Trùng Phi chúng tôi hôm nay chỉ đến có bảy người, năm người vẫn đang làm nhiệm vụ. Qua năm lần đụng độ cả đội đã có ba người hy sinh. Sự tình cấp bách nên rất cần tăng cường thừa hội Trường.”

Mọi người bàn tán xôn xao, vị hội trưởng chao mày suy tư giây lát nói: “Được rồi, đội các cậu đã vất vả. Chúng ta sẽ hỗ trợ gia đình anh em đã khuất và phải thêm viện binh. Bây giờ đến đội hai.”

Người Ngồi đầu tiên hàng thứ hai bên hữu đứng lên nói, Trần Linh nhìn thấy người này tuổi chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu gì đó. Anh ta còn trẻ nhưng râu tóc đã có màu muối tiêu, khuôn mặt anh thon thon, cằm nhọn, môi mỏng, cặp mắt đen láy thanh tú, nhất là hai hàng mày kiếm đậm đen, dài quá khoe mắt đẹp như vẽ.

Anh đứng lên cung tay nói: “Trịnh Lương kính chào các anh em, Đội Tróc Nã chúng tôi lần này nhận nhiều nhiệm vụ nhưng rất may không có anh em nào gặp nạn, chỉ có cậu Đỗ Mạnh hiện chưa liên lạc được mà thôi. Thành tích tháng này là bắt sống tám tên tội phạm truy nã, trong đó đáng kể có tên hung tặc Hắc Báo và tên dân tặc Vạn Ái của hội Giao Long, bọn chúng được treo thưởng ba và bốn trăm quan. Ngoài ra còn nghe ngóng được một số hành động và tin tức của liên minh Đông Hải.”

Trần Linh nghe cái tên Đỗ Mạnh thấy quen, chàng nhớ lại một người nắm cái đầu be bét máu đi trong đêm trăng cách đây hơn nửa tháng, khi chàng mới vừa thoát khỏi chốn lao lung. Sau đó Đỗ Mạnh bắt buộc phải nhận ông già họ Bạch làm thầy để giữ mạng.

Vị hội trưởng gật đầu tỏ vẻ hài lòng nói: “Sẽ có thưởng thêm cho toàn đội các cậu vì những cố gắng. Bây giờ đến đội ba!”

Một người phụ nữ ngoài năm mươi hàng trước bên tả đứng lên cung tay nói giọng khàn đặc, đây là lần đầu Trần Linh gặp bà ta: “Thưa các vị, đội Năm Vùng chúng tôi đã dò là được một số tin tức như sau.” Bà đón lấy tấm giấy của cô gái trẻ bên cạnh đưa cho nơi tiếp: “Chiêm Thành đang gấp rút tìm một người Cò Việt, đó là cái tên Trần Linh được treo thưởng tám trăm quan các vị thấy đấy. Cái tên nên không biết bằng cách gì đã quyến rũ được công chúa của bọn chúng, khiến nàng ta chết mê chết mệt, quên ăn bỏ uống, cứ gào khóc đòi gặp gã.”

Nghe đến đây Trần Linh biến sắc. Ở cái bàn thứ tư trong đội Tróc Nã, hai cô gái họ Nguyễn cũng đang ở đương trường, trong tình trạng cãi trằng, Hoài Đông giật mình đánh rơi tách trà xuống đất, vỡ tan tành.

Mọi ánh mắt đổ dồn về hai cô gái họ Nguyễn cùng anh chàng tú tài Nguyễn Công Toàn.

Trần Linh đang mang nặng thắc mắc trong lòng, chẳng để ý gì đến lời của mọi người nữa.

“Không có gì đâu, tôi vô ý đánh rơi tách trà ấy mà!” Công Toàn nói, mọi người lại hướng mắt về đội trưởng đội Năm Vùng. Bà ta nói tiếp: “Ngoài chuyện đó ra, tình hình bốn tiểu quốc Chiêm Thành đang rối ren, bất ổn. Nhưng giao tranh chắc khó xảy ra. Bẩm hội trưởng, chúng ta có nên...”

Mọi người bàn tán, cho rằng đây là cơ hội khiến địch suy yếu. Lão già lực lưỡng đứng dậy cung tay nói: “Chiêm Thành vốn nuôi dã tâm với Đại Cồ Việt, chúng ta không cần khoan hồng với địch. Chẳng phải chúng đang âm mưu đoạt “Tứ Cốc” để làm chuyện mờ ám sao?” Nhiều người tán đồng.

Vị hội trưởng trầm tư nói: “Không! Việc này triều đình sẽ có chỉ thị, ưu tiên hiện nay của Đại Cồ Việt là xây dựng và củng cố đất nước. “Dù sao việc này rất hệ trọng...” Nói chưa hết bỗng thấy ba người mặt áo lính vệ quân chạy vào chính đường.

Cả ba đến gần khoảng cách một trượng, quỳ một chân trước vị hội trưởng, người ở giữa nói: “Bẩm! Địch Thắng đại tướng quân. Bọn tiểu tướng có mặt hàm của Nguyên Soái giao cho ngài.”

Người này tuổi trung niên, nói đoạn ông đi đến giao thư. Trần Linh ngạc nhiên há hốc, Địch Thắng đại tướng quân là một chức quan võ rất lớn. Chàng có nghe đọc qua cuốn sách về hệ thống quan võ khi còn ở vịnh Hạ Long. Vị quan võ đầu triều là Phụ Quốc Thái úy, tiếp sau là hai vị Đô Thống và Nguyên Súy. Dưới quyền Đô Thống là

Trần Linh miên man suy nghĩ: “Không những làm việc cho triều đình, tổ chức này hóa là một phần của triều đình, mà lại toàn là những vị quan lớn, nắm trong tay hàng ngàn, hàng vạn quân... Ông Cọp cũng có vai vế trong hội này, chẳng lẽ cũng là một vị quan sao... Không thể nào, làm quan sao có thể ở căn nhà chật hẹp ấy. Chẳng có một anh lính hầu cận nào. Việc này thật khó hiểu.”

Vị hội trưởng cũng là Định Thắng đại tướng đọc xong thư gật đầu nói: “Ta hiểu rồi... Các vị còn công vụ, vậy không dám làm phiền, mời tự tiện!”

Ba người kia cung tay chào vị hội trưởng và tứ phương. Họ quay đầu đi ra, phóng lên ngựa mất hút trong đêm đen.

Định Thắng đại tướng Võ Quốc Anh nói: “Sau cuộc họp sẽ có chỉ thị mới cho từng đội, từng người. Bây giờ đến phiên đội bốn báo cáo.”

Một nam nhân tuổi ba mươi tướng mạo ưa nhìn, tác phong gọn gàng đứng lên cung tay chào mọi người và hội trưởng nói: “Võ Quốc Cường xin thưa cùng hội trưởng và các anh em. Tháng này đội Hậu Cần chúng tôi đã đào tạo và tuyển mộ được một số anh em mới, lát nữa thôi sẽ ra mắt với các vị và nhận phân công. Về giao thương, các mặt hàng điều khiển và nông sản của chúng ta vẫn được ưa chuộng. Dự định trong năm tới là mở rộng sản xuất và mở rộng đất canh tác. Ngoài ra còn mở rộng lò võ, hy vọng các cao thủ có tuổi từ các đội khác chuyển qua công việc huấn luyện cho những lớp trẻ kế thừa. Đó là báo cáo chung đề anh em trong hội cùng nắm bắt tình hình. Vậy thôi, tôi xin hết.”

Võ Quốc Anh gật gù quay về phía Trần Linh làm chàng giật mình, ông ta nói: “Long Đầu, tới phiên cậu!”

Minh Tùng đứng lên cung tay chào mọi người nói: “Chào các vị, lần họp trước, tôi nhận điều tra cái vụ ngựa lùn. Thật tình mà nói tôi chưa thấy nhiệm vụ nào dễ dàng và thỏa mái như vậy từ khi vào hội đến nay. Tôi đến nhà Tri Châu Quảng Nguyên, được ông ta chiêu đãi vì nể nang hội trưởng. Qua vài ngày điều tra tôi biết được, đây là Thiên Niên Nhục Mã kế của nhà Tống. Họ bán ngựa lùn giá rẻ cho dân biên cương, mục đích làm ngựa chúng ta thành tạp chủng, sẽ lùn và yếu nhược theo thời gian.”

“Người nghĩ ra kế này được tặng một trăm lượng vàng, vô số vải vóc và nhiều tặng phẩm khác. Họ cho rằng kế sách ấy thâm diệu... ha ha. Một đất nước đề cao xảo kế, không từ thủ đoạn, còn tôn sùng những câu như, “vô độc bất trượng phu”, “làm việc lớn thì bất chấp tiểu tiết”... Họ xem những lời đó là kim chỉ nam, châm ngôn sống... Ha ha... Tôi lấy làm lo ngại cho họ, không biết đây là Thiên Niên Nhục Mã kế hay là Thiên Niên Xảo Nhân kế. Cứ cái đà tôn sùng sách lược thế này tôi chắc chắn đạo đức dân nước đó sẽ xuống cấp, đến mức thờ ơ vô cảm, đến mức sẵn sàng triệt hạ nhau bằng đủ thứ thủ đoạn, mảnh mung.”

Hội trưởng nói: “Có lý! Cậu đối phó làm sao?” Đầu Rồng cười đáp: “Lộc đến mà, giá rẻ như cho sao nỡ từ chối chứ... Thuộc hạ xử lý châu Quảng Nguyên mua cho kỳ hết, ha ha...”

Lão bà đội trưởng đội Nằm Vùng ngạc nhiên nói: “Biết rõ rồi mà tự chui vào là sao? Về sau này con cháu chúng ta chẳng còn ngựa tốt mà chống giặc nữa... Cậu có biết mình đã làm gì không?”

Đầu Rồng cười đáp: “Đừng vội, tôi bảo tri châu cho người giết hết bọn ngựa cái, làm thịt xấy khô rồi bán cho khắp nơi, số vốn ấy đã lời gấp ba. Còn hàng trăm con ngựa đực đều bị thiến sạch, ha ha... chúng giờ chỉ biết trở mắt nhìn những nàng ngựa xinh đẹp của chúng ta mà thèm, chứ chẳng thể làm gì được, ha ha...”

Trần Linh nghĩ thầm: “Tên này đa tình nên nghĩ những con ngựa cũng như hân. Mà hân giải quyết như vậy cũng thập hợp lý.”

Mọi người nghe đến đây không còn ai phản nản gì nữa. Hội trưởng gật gù vút chòm râu dài nói: “Hay lắm!” Rồi quay sang Trần Linh nói: “Hồ Diện đã viết lá thư này, giờ ta thay mặt cậu ấy đọc thư... Kính thưa hội trưởng và anh em. Qua điều tra tôi đã biết được kế hoạch của Chiêm Thành khi trộm Tứ Cốc. Họ muốn yểm bùa vào bốn linh vật của chúng ta. Các vị đã biết Tứ Cốc được hương khói hàng ngàn năm, linh lực ẩn tàng rất lớn. Nếu bị yểm bùa độc, chúng ta sẽ không được bốn vị thần che chở nữa, từ đó khắp nơi bất ổn, không còn mưa thuận gió hòa nữa, mùa màng sẽ thất thu, các thiên tai sẽ xảy ra liên tiếp ảnh hưởng đến đời sống của lạc dân. Tâm linh huyền bí chúng ta không thể coi thường. Tôi cũng như các vị, không thể coi nhẹ khả năng của những thầy tào cao cấp, những thánh nữ Thiên Y A Na giáo của người Chăm. Vậy đề phòng vẫn hơn. Tôi xin một số viện binh hỗ trợ đòi lại những Linh Cốc bị mất và hy vọng một số anh em sốt sắn nhận nhiệm vụ bảo vệ hai Linh vật đang bị đe dọa. Người Chiêm sẽ không dừng lại nên chưa thu thập đủ Tứ Cốc. Tôi xin hết.”

Trần Linh đoán đây là nội dung bức thư dài mà Ông Cọp gởi. Còn bức thư ngắn có liên quan đến một hội phó phản trắc, chắc hội trưởng bí mật điều tra riêng.

Hội Trưởng nói: “Ai nhận nhiệm vụ đòi lại linh vật hay đứng ra!”

Lát sau có tám người đi ra, Đầu Rồng và cô gái Ly Lan cũng trong số đó, Trần Linh phân vân giấy lát, rồi tự nhủ phải tìm ra kẻ phản phúc nên không thể đi theo họ được.

Vị hội trưởng nói tiếp: “Được rồi sáu người đội Nằm Vùng, Lan Ly của đội Trùng Phỉ và Long Đầu Uy Vệ tướng sẽ nhận nhiệm vụ.

Trần Linh hiểu ra Minh toàn là Uy Vệ tướng quân, vậy Ông Cọp rất có thể là Định Thắng hoặc Kiều Vệ tướng quân vì ngồi cùng bậc.

Một bóng người áo đồ đen phi thân vào chính đường trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Trần Linh định thần thì thấy đó là một cô gái với bộ y phục rất độc đáo và ấn tượng. Có kiểu cách may giống ngoài hình loài phượng hoàng trong tranh vẽ. Mặt nạ của cô cũng giống loài chim phụng. Chàng chỉ nhận ra đôi môi nhỏ cong cong xinh xắn, son hồng căng đầy thanh xuân. Cùng với làn da trắng ngần dưới cằm và hai bên mép chàng đoán nàng có thể là một quốc sắc thiên hương hiếm thấy.

Cô gái mới đến cung tay chào tứ phương rồi hướng mắt về phía Võ Quốc Anh nói: “Thưa hội trưởng, Phượng Vĩ đã có mặt, xin thứ lỗi vì đã chậm trễ!”

Họ Võ cười đáp: “Không sao, Kiều Vệ tướng quân hãy tự nhiên báo cáo đi!” Trần Linh nghe đến đây hiểu ra cô gái này cũng chung hàng ngũ với mình, chàng thấy lạ khi một vị tướng quân lại là một cô gái trông trẻ trung khác thường.

Lúc đó một thân ảnh màu đen chạy vào, Trần Linh xoay chuyển sang người này, anh ta độ hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt không thanh tú, sứt gãi như anh chàng Long Đầu, cũng không có nét tuấn nhã, đạo mạo như Bách Thủ Tú Tài. Anh ta ra dáng một người đàn ông can trường chính trực, ngũ quan đầy đặn, mặt mày có nét cứng cáp, càng nhìn chàng càng thấy quen mặt lắm, dường như có gặp qua rồi.

Người áo đen cúi mình chào tứ phương và Võ lão. Anh cung tay nói: “Bẩm, Báo Cước có mặt thưa hội trưởng!”

Võ Quốc Anh cười hiền hòa nói: “Địch Thắng Vệ, cậu có đôi chân của loài báo, ta lấy làm ngạc nhiên khi lần đầu thấy cậu đến trễ đấy! Cả hai về chỗ của mình, làm ngưng trà rồi báo việc đi!”

Thái độ và ngữ điệu có vị hội trưởng có vẻ mâu thuẫn, Trần Linh lấy làm kỳ, rồi để mắt thấy hai người mới đến, họ ngồi vào cùng hàng với mình. Chàng ngẫm nghĩ: “Vậy là Uy Vệ, Kiều Vệ, Địch Thắng Vệ đã có mặt đầy đủ. Vậy ra ông Cọp không làm chức quan gì rồi, vì có gì có thể ngồi cùng hàng với họ, chuyện này thật kỳ quái!”

Nhìn sang anh chàng Long Đầu, thấy dường như anh ta đang ngửa miệng, muốn nói gì đó, ánh mắt đổ dồn về phía cô gái mới đến ngồi bên cạnh chàng. Trần Linh vô tình đầu mắt xuống dưới thấy cô chị Lan Ly của anh ta đang trừng mắt cấp nhãn thần sáng quắc tức tối nhìn lên. Chàng cười thầm trong bụng.

Cô gái đứng lên, hướng mắt đầu nửa vòng cát giọng uyển chuyển, ngọt ngào mê ly: “Thưa hội trưởng cùng mọi người, Phụng Vĩ tôi điều tra được, người Mùong đang có những cuộc giao dịch lớn với một trong bốn tiểu quốc Chiêm Thành. Tôi đã ra tay và cuộc giao dịch của đôi bên đã thất bại. Nhưng mọi người à, tôi thấy chúng ta phải có cách gì đó. Các vị đã biết đồng bào miền ngược vốn thích sống nếp tự quản, nhưng chúng ta phải có cách khiến họ hòa nhập vào nhịp sống chung. Cùng sống trong một nước, phải như cây liền cành, nếu sự chia rẽ vẫn còn thì khó lòng chống được âm mưu kích động của phiên bang.”

Phụng Vĩ ngừng lời, hội trưởng gật gù, ánh mắt suy nghĩ nói: “Phải! Chúng ta cần có cách để tạo dựng lại lòng tin của những đồng bào thiểu số, như nó đã từng hiện diện trong tâm thức họ. Được rồi việc này sẽ bàn đổi sách sau, mọi người cũng thử suy nghĩ về việc đó đi. Còn bây giờ đến phiên Báo Cước... Thật không mấy khi thấy cậu thất bại!”

Báo Cước đứng lên cúi mình nói: “Vâng! Thưa hội trưởng, như ngài đã biết nhiệm vụ muộn của Báo Cước tôi được nhận... Là vào mười ngày trước. Tôi theo sát mục tiêu, nhận ra võ công anh ta rất đặc biệt, Hạ Long là chánh phái, học trò của họ là những người được tuyển lựa kỹ càng, không phải có tiền là được vào học. Anh chàng có tên trong lệnh truy nã năm trăm quan kia, quả thật sử dụng Hạ Long bộ, bộ pháp này chẳng cần điểm tựa vững chắc để tung ra nhưng cú nhảy nhanh nhẹn. Khi phóng đi thì dũng mãnh phi thường, khi hạ bộ thì nhẹ nhàng như thần long, thật đáng ngưỡng mộ!”

Trần Linh nghe đến đây bất giác giật mình. Báo Cước dùng vài nhịp thở rồi nói tiếp: “Các vị, ngoài Hạ Long bộ, người này còn sử dụng võ công rất đặc biệt, tôi đã xem hàng trăm chiêu của anh ta nhưng chẳng thấy chiêu thức nào là hoa hòe, rườm rà. Tất cả các chiêu thức đó đều đơn giản đến mức kỳ lạ, nhưng diệu dụng thì không biết nên dùng từ nào để diễn tả. Nội công của anh ta cũng cao thâm, vận dụng khá thành thục. Võ công anh ta, tả ra thì nhiều lời, nhưng cũng có thể tóm gọn bằng hai chữ “toàn diện”. Sẽ không lạ nếu các vị được tận mắt thấy, anh ta đánh bại tất cả đám quan binh đuổi bắt mình với cái bụng rỗng không. Khả năng như vậy muốn cướp vài quan tiền đi đường thì dùng từ dễ để miêu tả cũng chưa đúng đắn. Vậy sao có thể gộp anh ta chung bọn với đảng cướp Giao Long được, thưa các vị.”

“Anh ta cũng không dùng cường bạo hay nội công tinh hóa của mình ra để bức ép một đứa trẻ, Báo Cước tôi quan đầu thấy rõ anh ta đã cười khi đối đầu với những chiêu thức biến hóa của con trai Sung Tiết tướng quân. Nụ cười ấy hồn nhiên như trẻ con thấy việc gì cũng lạ, đơn giản vậy thôi!”

Trần Linh nghe hết, chàng cúi đầu tự làm mình xấu hổ với những ý nghĩ ngược xuôi, chàng nhận ra anh chàng Báo Cước kia chính là người tự xưng là Beo, anh chàng cướp đêm nấu lẩu. Anh ta cố tình đả chàng một bữa, tự nhận là cướp để chàng tìm được sự đồng điệu, nhưng kết quả thì ngược lại.

Hội trưởng trầm ngâm nói: “Ta có thể đoán được cậu đã không ra tay, nhưng nếu điều đó xảy ra, cơ hội thắng của cậu là bao nhiêu!”

Báo Cước không chần chừ đáp luôn: “Chắc chắn tôi phải thắng!”

Trần Linh đang có thiện cảm, nghe Báo Cước kia tự tin quá, chàng liền sinh ra ý nghĩ tiêu cực: “Cái tên cà chớn này, khen người khác cho đã vào, hóa ra hân mọn mình để đề cao bản thân.”

Báo Cước nói tiếp: “Ít nhất là trong ý chí tôi nghĩ vậy!” Mọi người chẳng buông lời chê trách, hay cười cợt anh chàng Báo Cước. Trần Linh thấy kỳ lạ, cứ suy nghĩ miên man.

Vị hội trưởng bắt đầu giao phó những công việc cấp bách trong tinh thần tự nguyện. Nhiều người lấy làm lạ khi Mặt Cọp không đứng ra nhận việc như mọi khi. Chàng vẫn nhớ đến những lời cuối của Ông Cọp thứ thiệt.

Đầu Rồng quay sang nói giọng cợt nhả: “Này! Biết sợ chết rồi hả?” Chàng quay sang chỉ mỉm cười gượng gạo cho xong chuyện.

Vị hội trưởng mắt lộ chính khí đứng lên nói: “Anh em hãy cố gắng cẩn trọng khi hành sự. Những ai chưa có việc thì hãy đến nhận nhiệm vụ muộn khi cảm thấy đúng thời điểm... Bây giờ đội trưởng đội Hậu Cần sẽ giới thiệu những thành viên mới và thử tài họ. Ai chưa đủ tiêu chuẩn thì hãy cố gắng rèn luyện thêm.

Có sáu người đi ra, Vệ Đông cũng có trong số đó. Trần Linh giật mình khi nhận ra cô, chàng lóng ngóng xem đánh rơi tách trà. Chàng nhìn quanh rồi ánh mắt dừng lại vị trí chiếc bàn thứ tư, hàng thứ hai, bên hữu của anh chàng tú tài, người ngồi bên cạnh anh ta đủ đã cải trang thành nam nhân nhưng không thể giấu đi sự kiều diễm, nhu mì của một cô gái. Vệ Đông xuất hiện càng khiến chàng chắc chắn hơn. Nàng chính là Nguyễn Hoài Đông mà chàng ngày đêm vẫn nghĩ đến.

Thấy nàng cười nói với anh chàng tú tài bên cạnh khi Vệ Đông bước ra, Trần Linh chua xót trong lòng, rồi máu ghen tuông xông lên đến não. Bao nhiêu sự nể nang, khách sáo giờ đây trở thành chán ghét. Tú tài kia bỗng nhiên lột xác toàn thân. Chàng nhìn đâu cũng thấy khó ưa, giả tạo và rồi đủ thứ đức tánh xấu xa nhất của nhân thế được chàng hình dung ra, gán ghép cho người. Ghét con người anh ta ghét luôn cả bộ quần áo lịch lãm may bằng lụa xanh anh đang mặc. Ghét luôn cái mũi có cái cục bông lụa gì đó đung đưa theo nhịp lắc lư di chuyển của cái đầu anh ta. Rồi thấy tú tài nhẹ nhàng thư thái đưa chén trà lên miệng, vừa nhấp trà mắt anh ta có ý cười, rồi liếc đến cô bạn thân của mình. Trần Linh điên tiết nắm chặt bàn tay. Hận một nỗi không thể nào chạy đến tương cho anh ta một quyền cho bầm con mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người Có Thể Đánh Thức Hỏa Xà

Bỗng người trung niên bên cạnh Nguyễn tú tài ở bàn thứ năm nói: “Anh chàng kia không phải hội viên mới sao? Tôi chưa bao giờ thấy anh ta.” Một vài người nghe lời nói liền quay lại, họ nhỏ to với nhau khiến Nguyễn Công Toàn để lộ dáng vẻ bối rối.

Thấy lộn xộn Võ hội trưởng hướng mắt về cánh hữu cất lời: “Có chuyện gì vậy!”

Một trung niên ở vị trí xa nhất bên cánh hữu đứng lên nói: “Có một người đi cùng tú tài, chúng tôi chưa bao giờ thấy qua anh ta, họ Nguyễn lại không đưa ra lý lẽ nào để chứng minh thanh niên kia nên có mặt ở đây.”

Hội trưởng tỏ vẻ khó hiểu nói: “Thế là sao hả Công Toàn, cậu nhập hội đã ba năm, chẳng lẽ hội quy cậu vẫn chưa tường?”

“Thưa hội trưởng!” Công Toàn vội vã đứng lên cung tay nói: “Đây là Nguyễn Hoài Đông cô nương đi cùng với Vệ Đông cô nương kia, tôi vẫn chưa có dịp báo cáo. Hai cô ấy đều là người lương thiện, thân gái dặm trường rất hiếm nguy, lại có kẻ muốn phung hại, nên tôi nghĩ ý mời họ về hội tạm trú để lánh nạn. Vệ Đông có võ công và chúng tôi đồng ý để cô ấy nhập hội, cô ấy cũng đã qua phần khảo nghiệm. Còn Hoài Đông cô nương này thì không, nhưng chúng tôi không thể bỏ mặc cô ấy ở nhà một mình. Vì kẻ xấu có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Vậy nên...”

Hội Trưởng quát lên: “Quá lắm rồi đấy Công Toàn, cậu chỉ cần báo cáo, sẽ có người thu xếp, có sao lại tự tiện như vậy! Cậu nghĩ đây là đâu?”

Trần Linh tự nhủ: “Phải! Chửi hay lắm hội trưởng, chửi thêm đi, tên đấy tỏ ra quan hoài không ngoài ý đồ lấy lòng Hoài Đông.”

Mọi người nhìn về Hoài Đông, lúc đó cô cũng đã đứng lên, đầu cúi gằm, miệng đã mếu, nước mắt lưng tròng khi nghe vị hội trưởng kia quát. Nhiều người tình ý nhìn thấy nàng quá xinh đẹp dù đang trong bộ dạng nam nhân. Họ đoán mò là anh chàng tú tài tuổi trẻ anh hùng đã bị hai chữ ái tình làm cho rối đầu, chẳng phân biệt thiệt hơn gì nữa. Nhiều người qua lại hơi to tiếng, Hoài Đông nghe thấy xấu hổ đỏ mặt tía tai. Trần Linh thì cứ nuôi lớn những ý nghĩ ghen tuông trong đầu.

Hội trưởng là người nhận ra đầu tiên, ông thờ dài ngồi xuống, không khí trở nên yên ắng một lúc. Võ Quốc Anh quay sang Phụng Vĩ định cất lời, thì Vệ Đông cất tiếng nói: “Mình về đi cô hai, em đã nói với chị rồi mà!”

Nhiều người nói: “Đâu có được”, “họ là gian tế của địch thì sao”, “chúng ta bàn tính chuyện gì đã bị nghe hết rồi”...

Công Toàn không ngờ hành động của mình lại có ảnh hưởng tiêu cực đến vậy, khuôn mặt mơ hồ của anh biểu hiện rõ điều đó. Anh cứ nghĩ đơn thuần, hai cô gái kia hiền lành chẳng hại đến ai. Vả lại, nguyên cái bằng hội quy dài anh chỉ đọc qua cho có chuyện, chẳng có ý tưởng sẽ nhớ để thực hành theo. Thấy ở đây mọi người được tự do, vui vẻ, ai nấy cũng hào hiệp chẳng chấp nhặt chuyện nhỏ, cho nên anh cứ lái suy nghĩ mình theo hướng dễ dãi.

Phụng Vĩ đứng ra nói: “Thưa hội trưởng, thuộc hạ đang cần người, hai cô gái kia lại cần lánh nạn, họ cũng muốn nhập hội, chỉ vì Hoài Đông cô nương kia không biết võ công mà thôi. Xin ngài hãy cho phép họ đứng trong hàng ngũ Kiều Vệ quân. Thuộc hạ có cách để cô gái kia thấy mình trở nên có ích.”

Ánh mặt hội trưởng có vẻ suy nghĩ trong một sát na, rồi sau đó để lộ một tia sáng, mọi người không để ý, nhưng Trần Linh là thợ rèn nên ánh nhìn của chàng rất tinh tế. Hội trưởng gật đầu nói: “Kiều Vệ tướng quân đã nói vậy, mọi người không ý kiến gì chứ.” Ông nhấn mạnh chữ “vậy”, bên dưới nhiều người gật đầu đáp “phải”.

Võ lão quay sang Nguyễn tú tài nói: “Được rồi, ngồi xuống đi!”

Trần Linh không rời mắt khỏi Hoài Đông, chàng liên tục xoay chuyển suy nghĩ: “Không hiểu sao nàng lại gặp nạn, rồi chạy đến đây. Hoài Đông... không thể nào, đã có chuyện gì xảy ra rồi. Tên họ Ngô bắt nạt nàng, nàng chịu không nổi nên chạy trốn sao? Không! Nàng không phải người như vậy. Thật là khó hiểu...”

Sau đó những thành viên mới, đứng ra tỷ thí vài đường quyền cước với nhau để xem thực lực. Mọi người đánh giá cao Vệ Đông, không ai dám coi thường cô bởi khuôn mặt thiếu nữ tính nữa.

*****

Ở một bìa rừng nọ, gần với vùng đất của người Nùng.

“Con nhất định phải bắt đứa trẻ ấy về đây cho ta!” Giọng của một người đàn bà trung niên vang lên trong bóng tối.

Một cô gái mặc váy áo thêu hoa văn phức tạp, nhiều màu sắc, cô đứng gần đồng lửa, nên người khác có thể nhìn rõ, khuôn mặt cô có nét xinh đẹp lạ lùng, không kiêu sa, đoan trang hay diễm lệ, quyền quý như những cô gái miền xuôi. Nét đẹp của cô gái này dân dã nhưng lại đặc biệt hiếm thấy, khiến người ngoài nhìn vào liền có ấn tượng mạnh ngay lúc đó, nhưng quay đầu đi muốn nhớ lại thì khó khăn lạ lùng. Khiến tâm thức người đối diện trở thành mặt hồ phẳng lặng, không thể nào giữ được hình ảnh phản chiếu của cô trong mình, chỉ còn ấn tượng là cô đẹp lạ lùng, vậy thôi.

Đồng tử trong mắt cô gái lay động không yên vị, điệu bộ nghĩ suy, cô lấy làm ngạc nhiên nói: “Giáo chủ! Thuộc hạ có thể được biết mục đích của người được không ạ!”

Người đàn bà trung niên nói: “Con gái à, con sẽ rõ mọi chuyện khi gặp đứa trẻ ấy, nó là người giáo phái chúng ta cần. Ta đã huấn luyện rất nhiều cao thủ, trong đó có con, nhưng để chiến thắng kẻ thù thì chưa đủ. Vận mệnh giáo phái và bộ tộc chúng ta phải nhờ vào đứa trẻ ấy, chỉ có nó mới có thể tiến xa trên con đường võ học chân chính mà Thánh Thiên nữ tướng đã truyền dạy.

Cô gái cúi mình cung tay nói: “Vâng xin giáo chủ hướng đường!” Người đàn bà ho khụ khụ rồi nói: “Đứa trẻ ấy hiện đang ở nhà cái tên tù trưởng Nùng Tộc... Con hãy cải trang một chút, thay y phục người Nùng, làm mặt xấu đi. Như thế mới không khiến con bị nghi kỵ. Cách đây mấy hôm ta đã ghé nhà Nùng Tồn Phúc, đứa trẻ ấy chỉ là con nuôi của hắn thôi. Ta vừa nhìn nó đã nhận ra người bấy lâu nay nhọc lòng tìm kiếm. Người có thể đánh thức Hỏa Xà.

Cô gái đưa mí mắt trên lên lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Người có luân xa một... trời sinh ra đã mở sao?”

Bà già cất tiếng đáp: “Đúng vậy! Hỏa xà công là loại thần công tối thượng, luyện rất khó. Không có nội lực cao thì không thể đánh thức rắn lửa. Nhưng nếu có nội lực cao, thì lại chính là trở ngại, là lý do khiến Hỏa Xà bị kích động, xung đột với Hỏa Hầu, hỏa khí vì thế bốc lên đầu, người luyện trở nên điên loạn. Bởi vậy thiên hạ luyện công chỉ nhờ vào Hỏa Hầu để thu hút linh lực. Nhưng nếu Hỏa Xà và Hỏa Hầu dung hợp, tương thông... thì linh lực hấp thụ luân chuyển từ Hội Âm đến Bách Hội rồi ngược trở lại, không bị gián đoạn thời khắc nào cả. Như vậy việc luyện khí nhanh hơn gấp đôi người thường, thậm chí cao hơn thế nữa.”

Người phụ nữ trung niên nói thêm: “Đứa trẻ ấy mới hơn mười tuổi, quả thật là thời điểm thích hợp nhất và có ý nghĩa nhất. Con gái, con thấy ông trời an bài như thế có tuyệt diệu không chứ!”

Cô gái ánh lên vẻ vui mừng, rồi lại để lộ chút gì đó lo lắng cất lời: “Chúng ta có hy vọng rồi, nhưng con chỉ sợ rằng nó đã luyện nội công của tộc Nùng.”

Người phụ nữ trung niên nói: “Không đâu! Nó còn quá nhỏ, họ Nùng chẳng dạy nội công đâu, hắn cũng chẳng quan tâm gì đến đứa nhỏ đó! Dù sao cũng là con nuôi, tên ich kỷ ấy chỉ lo nghĩ cho thằng bé Trí Cao, con đẻ của hắn mà thôi. Ta tin hắn nuôi bọn trẻ chưa hẳn có ý tốt!”

“Ha ha ha ha...” Một giọng cười quái gở vang lên, hai người phụ nữ chấn động, mắt lộ vẻ kinh ngạc. Người trung niên quát: “Tên hèn nào dám nghe lén, mau bước ra báo danh!”

“Ha ha...” Giọng cười của đàn ông, thanh âm ngao nghễ, đắc ý. Từ thân cây lớn hắn chuyển cảnh như loài khỉ, rồi nhảy xuống trước mặt, cách hai người phụ nữ khoảng tám bộ, hắn nói: “Tri Thủ Linh Vương của Ngũ Linh giáo cũng là kẻ thù của các người đây.”

Hai người phụ nữ chấn động, cô gái trẻ mắt nhướng lên, để lộ những tia sáng kinh dị pha lẫn sợ hãi.

“Lão Nhện... Người muốn gì?” Người phụ nữ trung niên cất lời.

Tri Thủ Linh Vương là một lão già tuổi trên dưới năm mươi, dáng người cao gầy, tay chân dài thòng, khuôn mặt ông ta thon và gầy gò nhưng ánh mắt sáng quắc như muốn chứng tỏ mình là một cao thủ nội công. Khoanh tay đi vài bước vô định lão Nhện đáp: “Muốn gì ư! Ta chả muốn gì cả! Cuộc đời này ham muốn là động lực sống nhưng ta muốn sống không cần động lực nữa... À mà đó cũng là một ham muốn... ha ha...”

Thấy lão già nói năng điên đảo nhưng thần thái và tư thế đoán chắc võ công không tầm thường, nhất là lão đang đứng trong hàng ngũ những người có vai vế nhất ở núi Ngũ Linh, cô gái thối lui, sẵn thế rút đao phòng bị.

Hai người phụ nữ lặng im nghĩ cách, lão Nhện thở dài thường thượt không nói gì nữa, điều đó càng khiến họ cảm thấy ngột ngạt, nặng nề hơn.

Lát sau lão Nhện mới nói: “Nếu bọn người còn động lực để sống như vậy thì ta không có quyền can. Ta sợ rằng cả khi chết đi các người vẫn còn giữ cái ham muốn ấy để rồi trở thành cô hồn các đàng, vẫn vương nhân thế, gieo rắc sự tham muốn lên tâm hồn trong trắng của mỗi đứa trẻ... Vậy hãy giữ ham muốn ấy đi, nó có ý nghĩa hay chỉ là hư vô, thời gian sẽ tường tận cả!”

Nói rồi lão già phóng đi nhanh như cắt trong sự ngỡ ngàng của hai người phụ nữ.

Giây lát sau cô gái nói: “Tại sao lão bỏ qua cho chúng ta?” Phụ nữ trung niên ho một tràng rồi mới đáp: “Có thể lão già này đã điên đảo từ khi mất vợ con. Dù sao cũng có thể coi là việc may mắn, ta đang bệnh, con lại không phải là đối thủ của lão.”

“A Tình... Con đi đi, nhưng nên nhớ, hãy dùng khả năng mình, lấy được lòng đứa trẻ đó chứ không được dùng bạo cường bức ép. Hãy để nó đến với chúng ta một cách tự nguyện, cũng như năm xưa Thánh Thiên nữ tướng đã thần phục dưới chân Trương Vương!” Nói xong người trung niên thúc dục, cô

gái cúi đầu đáp “ạ” rồi quay lưng về hướng bắc, lên con đường dẫn vào xứ Nùng.

Không bao lâu trời tàn sáng, cô gái đã vào vùng đất của người Nùng. A Tinh không đi đường lớn mà băng rừng lội suối để tránh rắc rối có thể có ở những trạm canh. Cô có thân hình nhỏ nhắn nhưng đôi thân thoăn thoắt, lạnh lợi vô cùng. Ghềnh đá đồi núi đối với cô chẳng khác nào đất bằng.

Lát sau cô đi đến một ngôi nhà cô lẻ, xung quanh là rừng cây um tùm, cô lên lấy một bộ áo khoác của người Nùng rồi mặc thêm lên, cô cẩn thận chỉnh trang, bôi đen mặt mày, làm tóc bù xù lam lũ rồi trộm một gánh củi to lớn gấp đôi người cô chống trên lưng.

Đi qua hai ngôi làng, nhiều người hỏi đôi củi lấy nông sản hay bỏ tiền mua, cô gái cũng chỉ lắc đầu. Một canh giờ sau cô đến ngôi làng thứ ba, nơi ở của tù trưởng Nùng Tộc.

Cô hình như có qua lại nơi đây nên đường xá khá thông thuộc. Vừa đến khu nhà rộng, thấy có một Nùng nữ đang đan sợi ở căn nhà sàn bên cạnh, đoán là người nhà Nùng Tồn Phúc, A Tinh đến gần tươi cười cất lời: “Này nàng ơi! Củi tốt ở rừng mới đốn về, mùa này không dễ gì tìm được loại củi khô ráo này đâu, nếu mưa sẽ đỡ cho nàng cái công hong lửa, cũng đỡ phải khó chịu với khói mù.”

Cô gái kia đầu mắt nhìn A Tinh một vòng không thấy gì khác lạ, cất tiếng nói: “Để tôi đi hỏi xem, nàng chờ cho một lát!” A Tinh cười gật đầu, cô gái kia đi vào cửa bên thẳng xuống nhà sau.”

Không lâu sau, cô gái kia đi lên cất lời: “Hai hào được chăng?” A Tinh tươi cười đáp: “Được thôi, thấy nàng xinh đẹp, hiền lành, lại là người nhà Nùng tù trưởng nên bán rẻ cho đây.”

Cô gái kia da ngăm, dung mạo có ít nét dễ nhìn, cô vui vì mua được giá rẻ, lại được khen nên cười típ mắt. A Tinh tinh ý đoán được, cô nói thêm: “Tôi nên giúp nàng đưa vào nhà rộng, để củi này sưởi ấm cho gia đình tù trưởng, để thể hiện sự kính trọng của tôi dành cho ngài ấy.”

A Tinh đã nói như vậy, cô kia không thể nào từ chối, cô đi trước, A Tinh cứ thế chống bó củi, rồi đi lên những bậc thang nhà rộng.

Đặt bó củi xuống trước bếp lò một cách ngay ngắn, A Tinh dang tay tỏ ý mệt nhọc, uể oải, tạo hơi thở dồn dập, rồi cô còn dương tay lên trán, lên má, vờ như lau mồ hôi.

Cô gái A Tỳ người nhà tù trưởng không để ý, thấy dáng vẻ cô mệt nhọc, lại là người có lòng tôn kính tù trưởng, nể nang mình. A Tỳ mời A Tinh ngồi xuống chiếc sập chiều khách nói: “Nàng đã cực nhọc rồi, xin hãy dùng chén trà, nghỉ ngơi chốc lát rồi hẳn về.”

A Tinh không từ chối, dù cô đến đây có mục đích hay không cũng không thể từ chối. À Tỳ rót cho cô một chén, cô uống rồi khen lấy khen để. À Tỳ nhìn rõ cô, thấy mắt cô rất sáng, trông có vẻ xinh đẹp nhưng do bề ngoài lam lũ che bớt mà thôi, cô gái này sinh thiện cảm. Thế là đôi bên hỏi đáp qua lại nhiều câu.

Giọng nói của A Tinh rất hay, cô lại có cách nói rất duyên dáng, câu chuyện của cô thú vị, càng lúc A Tỳ càng giống như bị thôi miên. A Tinh nói gì cô cũng cho là đúng đắn, hợp lý và sẵn sàng làm theo nếu được nhờ vả.

Sau ba chén trà A Tinh nói: “Con trai của tù trưởng lên mấy rồi nhỉ? Tôi ở tận làng đông nên không thường đến đây.” A Tỳ cười đáp: “Cậu Trí Cao đã lên bảy, tù trưởng mới nhận nuôi thêm bốn đứa trẻ miền xuôi. Nhưng không hiểu sao thằng bé Phương Đông bỏ đi mất, ba đứa trẻ còn lại cũng vì thế mà buồn suốt mấy ngày qua.”

“Tôi nghiệp quá!” A Tinh điệu bộ quan hoài nói: “Tôi có thể được vinh hạnh giúp Nùng trưởng đỡ nhọc lòng lo nghĩ về việc này không? Nàng nhanh chóng sẽ thấy, tôi rất có duyên với trẻ con như thế nào.”

A Tỳ lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Để tôi xem các cô cậu ấy đã dậy chưa, rồi chúng ta cùng ăn cơm nhé!”

Cô gái đi ra nhà sau, A Tinh đi đếm đồng lửa cho thêm củi và không quên cho thêm một vài mẫu vỏ cây gì đó, có cái như vỏ oải hương, đàn hương, còn những cái khác kỳ lạ hiếm thấy.

Cô về chỗ ngồi ngay ngắn lại. À Tỳ vừa đi ra bốn đứa trẻ đi theo, qua chuyện trò lúc này, À Tỳ biết Nùng Tồn Phúc không có nhà nên cô mừng thầm trong bụng. Thấy ba đứa trẻ có vẻ buồn bã, rồi ánh mắt cô dừng lại ngay vầng trán của Phương, trong sát na cô lộ vẻ kinh ngạc rồi thay vào đó là một nụ cười hiền hòa nhìn Phương.

Cơm nhanh chóng được dọn lên, A Tinh chu đáo với những đứa trẻ. À Tỳ hít hà nết lộ về tìm kiếm nói: “Có cái mùi gì quen quen vậy cà!”

À Tỳ vội đáp: “Lúc đi rừng tôi tìm thấy được một ít đàn hương và trầm hương ấy mà, lúc này khi cô đi tôi vừa mới cho vào lò... Sao? Có thấy thơm không?”

Đối phương thật tình như vậy, lại có thiện cảm từ trước, À Tỳ không hề để lộ một tí gì gọi là nghi kỵ trên nét mặt đáp: “Thơm lắm, buổi sáng được ngửi mùi hương này thật là sáng khoái cả ngày!”

A Tinh cười đề nghị: “Để A Tinh tôi kể một câu chuyện cổ nhé, các cháu có thích nghe không?”

Bọn trẻ liền có một tí gì đó hân hoan, nhất là Phương cô bé càng xích lại gần À Tỳ hơn. Thấy bọn trẻ như vậy À Tỳ cũng vui ra mặt.

À Tỳ bắt đầu kể chuyện: (Truyện cổ 2: Đoạn 1)

“Ngày xưa ở một khu rừng nọ, có một con hổ rất là hung hăng và tàn ác, muôn loài con nào con nấy cũng sợ hổ ta!

Một hôm hổ nghĩ ra trò tiêu khiển nên triệu tập tất cả các con vật trong rừng lại. Đứng trên bụi cao nhất hổ nói: “Từ hôm nay các ngươi phải thay phiên nhau kể chuyện theo ý của anh bạn sói đây, từ bọn ở dưới thấp đến bọn trú trên cao, từ ít chân đến nhiều chân... Tất cả đều phải thay phiên và theo luật lệ đó. Và nếu ai phạm luật hoặc kể không đúng yêu cầu sẽ bị ăn thịt.”

Các con vật trong rừng run sợ, không không con nào dám cãi. Lúc đó sói đứng ra nói: “Hôm nay nhà khỉ sống trên cây cao nhất phải cử ra một đại diện để kể một câu chuyện cười, làm vui lòng chúa sơn lâm, nếu kể mà một kẻ nào đó ở đây không cười, khỉ cũng phải chết.”

Nhà khỉ nhóm họp hồi lâu, cuối cùng chẳng khỉ nào sợ được cử ra vì anh ta tính nghịch và lười trò nhất. Khỉ cúi mình trước chúa sơn lâm và bắt đầu câu chuyện.

“Kính thưa chúa tể của muôn loài! Tôi xin được kể chuyện hầu ngài ạ! Ở một làng nọ, có một anh chàng lười biếng, anh ta chỉ ăn không chịu làm. Và chẳng mấy chốc cả gia sản tiêu tan...”

“Khoan!” Chúa sơn lâm nói: “Khi mà kể chuyện người à? Làm sao người biết câu chuyện này!”

Khỉ lười trả lời: “Tôi có khả năng hiểu tiếng người, tôi sẽ kể cho ngài câu chuyện đó sau, cũng như nguyên nhân tôi bị sợ và lưu lạc khắp nơi. Bây giờ ngài có thể nghe câu chuyện về anh chàng lười biếng được chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Kể Chuyện Cho Hổ

Hổ ngật gù đáp “được” và khỉ ta bắt đầu như sau.

“Ở một làng nọ, có gã đàn ông thanh niên rất ư là lười biếng. Suốt ngày gã ta chỉ ăn rồi nằm, chẳng hề vương bận đến bất cứ việc lớn nhỏ nào cả. Rồi theo thời gian, cha mẹ gã già yếu cũng qua đời. Cứ giữ lối sống cũ gã vẫn không làm mà ăn rất nhiều. Chẳng bao lâu gia sản cha mẹ để lại đã xài hết.

Những ngày tháng đói khổ bắt đầu, gã ta ra đường để ăn xin vì chẳng có nghề gì nào cả. Ngay đến việc ngửa tay xin ăn gã cũng lười. Nhiều khi đói quá hết chịu nổi mới cất chân đi.

Những ngày tháng đầu gã may mắn, nên đi không lâu là có người giúp đỡ. Gã cũng chẳng lo nghĩ đến sau này. Cứ được ăn no là kiếm chỗ nằm, không chịu đi tiếp dù cơ hội có thêm ở ngay trước mắt.”

Chúa sơn lâm quát: “Có gì là vui đâu chứ?” Các con vật khác thương khỉ và nghĩ rằng nếu khỉ ta bị hại, thì ngày mình chung hoàn cảnh sẽ càng gần hơn. Muôn loài cười lớn một cách ngượng ngạo. Hổ không nhận ra những nụ cười giả dối nên tạm thời không trách cứ gì thêm.

Khi tổ điều bộ rồi nói như van nài nói: “Câu chuyện mới bắt đầu xin ngài nhẫn nại.

Thấy hổ không nói gì thêm, khỉ kể tiếp: “Một ngày gã lười biếng lang thang lạc lối đến một bụi rừng nọ. Thấy một anh chàng thợ săn đang bị kẹt dưới hốc đá, anh ta nằm thờ hồn hểnh, bên cạnh là một con lợn rừng hấp hối và cũng bị đá đè, nó đang rên rọc sức thoát ra. Thợ săn nói: “Tôi đang bắt lợn thì đá lở, anh mau giết chết con lợn rừng kia đi khi còn có thể, chúng ta sẽ chia đôi số tiền bán được.”

Gã lười biếng nghĩ đến việc đánh chết con lợn rồi phải cứu và đưa anh chàng kia khỏi những tảng đá nặng đang đè lên thân người. Mới nghĩ thôi đã thấy lười, gã chẳng quan tâm đến một nửa số tiền bán heo nên tìm cớ nói: “Con vật đó là vô tội, anh vô cớ giết hại động vật vì bản thân là chuyện không nên, trời phạt anh nằm đây sám hối.”

Nói xong gã lười biếng lại cất chân đi, bỏ lại anh thợ săn với khuôn mặt ngạc nhiên đến ngổ ngáo.

Gã lười lại đi vào trong với ý muốn tìm một chỗ nằm yên tĩnh. Đi được một đoạn gã bắt gặp một con cáo đang bị thương nặng, nó nằm ú ớ, chắc là đang đau đớn lắm.

Cáo nói: “Anh hãy giúp tôi, tôi sẽ trả ơn anh.” Gã lười nghĩ thầm: “Giúp nó phải đi tìm thuốc chấy chữa vết thương, rồi chờ đến khi hồi phục, còn nhiều chuyện rắc rối nữa. Mình lại đang muốn nằm!”

Nghĩ vậy nên anh ta nói: “Cáo người là loài hồ ly tinh bị trừng phạt, ta giúp người là trái với công đạo, là tiếp tay với kẻ ác. Người hãy nằm đó mà sám hối tội lỗi đi.”

Nói xong anh chàng lười lại bỏ mặc cáo, càng đi càng tiến sâu vào rừng hơn. Đi một đoạn nữa toàn thấy gai góc cành khô, rồi thêm bọn chim chóc ồn ào, chẳng có chỗ nào ngủ yên ổn được. Gã lười bực tại lại cố đi nhanh hơn.”

Nói đến đây khi bỗng giật mình khi nghe tiếng hổ gầm. Hổ nói: “Chẳng thấy có chỗ nào vui!” Xung quanh muôn thú đang lắng nghe câu chuyện, chúng giật mình rồi thì nhau cười vang nói ra những lời như: “Vui lắm”, “vui quá”...

Sói bên cạnh hổ mới nói: “Không vui nhưng cũng lạ lắm!” Hổ nghe vậy đành điệu giọng nói: “Khi người kể tiếp đi!”

Khi cúi đầu lại kể: “Bẩm chúa tể của muôn loài! Gã lười lại đi sâu vào rừng, khi đến một đoạn thì dừng chân dưới một thác nước lớn. Gã nhìn vào trong cái hang phía sau thác nước thì thấy toàn là ngọc ngà châu báu, gồm có kim cương, cẩm thạch, vàng cục, mã não, san hô, hồng ngọc... Quá trời là các báu vật hiếm có trong đời.

Bỗng nhiên ở dưới chân thác nước mười cô gái xinh đẹp ngóc đầu lên, trên tay ai nấy đều cầm hàng chục chuỗi ngọc trai, mỗi viên to lớn như đầu ngón tay cái loài người.

Các cô gái này xinh đẹp vô cùng, thấy anh chàng họ liền sững sờ rồi cười khúc khích. Một cô nói: “Hỡi chàng trai anh dừng và gan dạ, chàng đã đến được đây. Tất cả ngọc ngà châu báu kia và cả chúng em nữa đều thuộc về chàng, nếu chàng có thể đánh bại con quỷ da xanh đang ở trên thác nước kia.”

Gã lười ngẫm nghĩ rồi nói: “Thôi tôi chả ham châu báu đâu, cả các cô nữa, đông như thế sẽ giành hết phần ăn và khiến chỗ ngủ của tôi không còn yên tĩnh.”

Nói rồi chàng lười quay lưng đổi hướng, các cô gái nhìn theo ngạc nhiên há miệng không ngậm lại được.”

Khi mặt sẹo kể đến đây, tất cả các con thú ở khu rừng đều cười, có con cười cái sự biếng nhác ngu ngốc của anh chàng trong câu chuyện, có con lại cười vì không muốn khi phải bị ăn thịt, có con cười theo những điệu cười quái gở của bạn mình, cũng có con cười chẳng vì cái gì cả.

Hổ nhìn quanh, thấy tất cả đều cười, chỉ riêng gã bò đực ở góc đông thì không cười, điệu bộ gã ra dáng ngẫm nghĩ suy tư gì đó, dù cho những con vật đằng sau đằng trước thúc bách ra hiệu một cách kín đáo, gã vẫn không cười. Hổ nhìn mặt khi quát: “Không cười, có tên bò kia không cười, vậy ta phải ăn thịt khi người.”

Khi giật mình quỷ lạ nói: “Bẩm chúa tể uy nghi và kiêu hãnh, ngài hãy kiên nhẫn, bởi câu chuyện của tôi vẫn chưa hết, thưa ngài!” Hổ nói: “Còn sao? Vậy người kể tiếp đi!”

Khi mặt sẹo đáp dạ, cất lời: “Thưa chúa tể, anh chàng lười biếng quay đi, anh ta đi và chẳng có dấu hiệu muốn quay lại. Anh ta đi không lâu thì thấy bên bệ một phiến đá, có một bà lão già nua khắc khổ đang ngồi khóc. Thấy anh bà ta nói: “Hỡi chàng trai đầy lòng nhân từ và dũng cảm, cậu hãy giúp lão, lão có một đứa con gái đi lạc vào khu rừng này. Xin cậu hãy giúp lão, chỉ cần cậu tìm được nó, lão sẽ cho cậu lọ thuốc này, lọ thuốc thần bất tử, có nó cậu sẽ không còn lo âu về cái chết cùng sự đau đớn đáng sợ của nó nữa.”

Anh chàng lười lại ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Cái chết ư, tôi chẳng quan tâm.” Nói rồi anh ta lại cất chân đi.”

Hổ gầm lên, xông đến chớp lấy khi nói: “Bất tử ư, loại thuốc đó ở đâu?” Khi giật mình nói: “Đây chỉ là câu chuyện, tôi không biết, có người biết, nhưng tôi không biết cách tìm người đó!”

Hổ quát lên: “Ai biết?” Khi tỏ mặt đau đớn nói: “Là bà lão trong câu chuyện này!”

Hổ lại gầm lên, nhưng rồi hần nghĩ gì đó, nên buông khí ra nói: “Kể tiếp đi!”

Khi kể tiếp: “Thưa ngài, Anh chàng lười biếng lại đi, lúc đó một ông Bụt với thân người sáng rỡ xuất hiện, Bụt cất tiếng nói: “Này hỡi chàng trai kia, những chuyện kỳ lạ vừa rồi, ta chỉ mang ra để thử lòng tham của người thôi. Ta cần một người không tham lam để giúp ta một việc! Việc đó sẽ mang lại cho người sự hạnh phúc hơn tất cả những điều kỳ diệu nào người có thể tưởng tượng được!”

Thấy gã lười mặt trơ trơ, ông Bụt nói: “Có vẻ người không tin ta, nhưng ta sẽ khiến người tin ngay tức khắc nếu người nói ra điều ước của người!”

Gã lười nói: “Tôi lười suy nghĩ quá, ông thử đưa ra một đơn cử đi!” Ông Bụt há hốc ngạc nhiên rồi tươi cười nói: “Quả thật người là người chẳng biết tham lam gì! Ta rất hài lòng, để chứng minh phép thuật của ta sẽ biến người trở thành hoàng tử tuần tũ của một vương quốc giàu có nhất, một ông vua của một quốc gia cường mạnh nhất, hoặc chủ nhân của một lâu đài đồ sộ, chứa đựng tất cả báu vật quý giá nhất trên đời. Người thích trở thành ai?”

Gã lười nói: “Vua phải lo lắng mọi điều cho quốc gia tôi không thích đâu!” Ông Bụt nói: “Vậy còn một hoàng tử khôi ngô thì sao?” Gã lười đáp: “Hoàng tử rồi cũng sẽ thành vua!”

Ông Bụt nói: “Vậy người thích là chủ nhân của kho tàng quý báu nhất à!”

Anh lười nói: “Không! Chủ kho tàng mất công ngắm ngía và gìn giữ!”

Đến đây Bụt kinh hãi với anh chàng này, Bụt nói: “Người có thể được lợi, đó là phần thưởng của ta cho người, vì người sẽ giúp được ta, người không cần hay sao? Người không có ham muốn gì hay sao?”

Anh lười nói: “Tôi muốn là người nhàn hạ, chẳng làm gì cả, chỉ muốn ăn xong rồi đi nằm, tôi cũng chẳng muốn tốn công làm giúp ông cái gì cả?”

Ánh mắt Bụt sáng lên tia tức giận, Bụt nói: “Vậy ngươi hãy là lợn đi, suốt ngày đi ăn rồi nằm!”

Nói xong Bụt hóa phép biến anh chàng lười thành lợn được nuôi trong gia đình một nông dân.”

Kể đến đây, khi quay đầu nhìn xung quanh, thấy con vật nào cũng cười, ngay cả đàn lợn rừng cũng cười mãi không thôi, chắc chúng chẳng thấy tự ái khi bị mang ra làm trò tiêu khiển. Nhưng khi ánh mắt khi dừng lại nơi gã bò đực, thấy gã ta chẳng cười gì cả, vẫn giữ nguyên thái độ ngăm ngăm, khó hiểu.

Hồ gầm lên một tiếng khiến muôn loài kinh sợ, nó xông đến sắp vồ lấy khi rồi!”

Nói đến đây A Tinh dừng lại, rồi nét mặt cô lộ vẻ hoảng hốt nói: “A Tỳ à, các em à, chị quên mất đi, hôm nay phải đi giúp nhà bên thu hoạch ngô, chị đã hứa rồi, không thể nào nuốt lời.”

A Tỳ và bọn trẻ để lộ vẻ thất vọng, Phụng nói: “Không kể tiếp được sao chị?” Mọi người nói thêm, giây lát sau A Tinh cúi xuống ôm vai Phụng nói: “Chị phải về thôi... Hay thế này, ngày mai chị lại mang củi tới đây và rồi sẽ kể tiếp cho bọn em nghe nhé.”

Phụng nói: “Chị hứa đi, nhất định sẽ tới nhé!” A Tinh đưa ngón tay út lên, móc nghéo với Phụng, rồi nở nụ cười hiền hòa. Cô chào mọi người rồi với điệu bộ hối hả, nhanh chân rời nhà rừng.

Sáng hôm sau, bọn ba đứa Long, Phụng, Tí dậy rất sớm để chờ nghe câu chuyện của chị gái bán củi, theo như suy nghĩ đơn giản và những gì bên ngoài chúng thấy.

A Tinh lại đến cùng với nụ cười rạng rỡ. Mọi người chuẩn bị chăm chú, A Tinh không quên thêm bó gác trâm hương, đàn hương vào lưng rồi tiếp tục câu chuyện.

“Chúa sơn lâm xông đến tóm lấy khi mặt sẹo, rồi gầm lên: “Tên khi này phải trở thành bữa ăn của ta bởi mọi cố gắng của hắn đều không khiến gã bò đáng kia cười. Bọn ngươi hãy về đi, ngày mai hãy đề cử đứa khác đứng ra kể chuyện.”

Muôn loài rời cái nơi được coi là cung điện của vua rừng. Chiều hôm sau chúng lại tụ tập đông đủ bởi chúng sợ rằng làm hổ tức giận hậu quả sẽ còn thậm tệ hơn.

Sói đại diện hổ đứng ra nói: “Hôm nay chúa tể muốn nghe một câu chuyện buồn. Nếu kẻ nào kẻ mà có một người ở đây bật cười sẽ chịu chung kết cục với tên khi hôm qua.”

Một chú chó mực chột mắt đứng ra nói: “Bẩm chúa tể đáng kính, tôi lấy làm vinh dự khi được kể chuyện hầu ngài ạ! Câu chuyện của tôi là về một con người tham lam.”

Hổ nói: “Lại về con người à, mà tại sao ngươi bị chột mắt phải vậy?” Chú chó mực cung kính nói: “Bẩm đáng thần thú hùng mạnh và uy nghi nhất. Tôi sẽ kể cho ngài câu chuyện về tôi sau, bởi tôi sợ câu chuyện đó sẽ khiến cho mọi người bật cười. Đây tôi xin kể cho ngài một câu chuyện buồn về gã đàn ông tham lam.”

Hổ gật gù, chó mực cất lời: “Ở một xứ nọ, có một kẻ tham lam, anh ta luôn tìm mọi cách, mọi mảnh khố để mình có thể làm giàu, dù đó là việc xấu xa đến thế nào đi chăng nữa.

Một hôm nghe phong phanh về kho báu có thể có ở một khu rừng nọ. Anh ta chuẩn bị mọi thứ nhu yếu phẩm và tiến nhanh vào rừng với những toan tính làm giàu nhất có thể, anh còn chu đáo chuẩn bị một cỗ xe lừa để có thể chở kho báu về.

Đi không lâu đã thấy người thợ săn bị đá đè, bên cạnh là một con lợn rừng béo tốt đang kêu gọi thăm thiết vì chung hoàn cảnh với anh kia. Anh thợ săn nói: “Này hỡi con người hiền lương, đức độ nhất trong tất cả các con người, anh hãy giúp tôi ra khỏi chốn này và chúng ta sẽ chia đôi số tiền bán lợn.”

Gã tham lam nghĩ thầm: “Tại sao phải giúp anh ta nhỉ, mình xứng đáng được hưởng trọn vẹn số tiền bán lợn!”

Nghĩ vậy gã tham lam lấy dây cột chân, rọ mồm con heo, tống lên cỗ xe lừa và bỏ mặc anh thợ săn tội nghiệp.”

Gã tham lam bắt đầu đánh lừa đi tiếp, đi một đoạn anh ta lại thấy một cô gái xinh đẹp với bộ lông trắng tinh khôi. Cô nói: “Tôi đang bị thương, xin ngài hãy cứu giúp, tôi hứa sẽ hậu tạ ngài bằng một món lợi, nó chắc chắn sẽ lớn lao hơn tất cả những của báu mà ngài có thể tưởng tượng ra được.”

Cân nhắc nặng nhẹ một hồi gã tham lam đồng ý giúp cô gái thương và kiếm cho cô ấy một ít thức ăn. Không lâu cô đã lấy lại sức khỏe và có thể tự đi lại được, mặc dù hơi khó khăn.

Cáo dẫn gã tham lam đi sâu vào rừng, không bao lâu họ dừng chân trước thác nước bên trong chứa vô vàng báu vật. Tên tham lam mắt sáng lên với bao ý nghĩ chiếm đoạt. Nhưng gã không biết bơi, suy nghĩ nát đầu cũng không có cách gì để vào cái hang kho báu đằng sau thác nước mãnh liệt kia.

Lúc đó mười cô gái xinh đẹp như tiên nữ ngóc đầu lên, một cô trông già dặn nhất nói: “Hỡi chàng trai đầy lòng nhiệt huyết và có trái tim lương thiện. Hãy cứu vớt chúng em khỏi con quỷ một sừng độc ác trên đỉnh thác kia. Tất cả báu vật chàng trông thấy đây và cả chúng em nữa, tất cả sẽ thuộc về chàng.”

Hàng ngàn báu vật đẹp nhất trên đời và mười nàng công chúa xinh đẹp kia nữa, tất cả như muốn làm mờ mắt gã tham lam. Gã hứa hẹn đủ điều rồi bắt chấp tất cả khó khăn hiểm nguy có thể chờ mình.

Đến tối gà đã leo lên tất cả mười hai tầng thác, đến đỉnh cao nhất, gà thấy một con quỷ khổng lồ xuất hiện, con vật góm ghìếc ấy to cao gấp đôi người thường, mình nó đầy lông lá, răng nanh dài đến cằm, đầu có sừng, đôi mắt tóe lửa, mũi nó to như kỳ lân và miệng rộng như miệng ngựa.

Tên tham lam vừa nhìn thấy đã kinh sợ, nhưng sự giàu sang đệ nhất, sự hạnh phúc vô cùng tận nếu sở hữu được kho tàng dưới chân thác và mười cô công chúa yêu kiều, khiến gà mau chóng quên đi sự hiểm nguy. Nó là động lực khiến gà trở thành con người dũng cảm nhất. Gà cầm rìu lao đến từ sau lưng con quái vật.

Gà dương cao cây rìu lên, chém một nhát vào lưng con quỷ khiến nó lồng lên đau đớn. Con quỷ vùng vằng gà kia rút xuống. Cả hai bắt đầu xông vào nhau, gà tham lam kia bỗng trở nên gan dạ phi thường, gà chiến đấu như những vị hiệp sĩ chân chính và hy sinh bất đắc dĩ.

Gà tham nhanh chóng đuối sức, con quỷ dùng bàn tay to lớn cùng với móng vuốt nhọn hoắc của nó tát một cái vào mặt gà tham. Gà ta lăn xuống triền dốc, mặt đầy vết sước, máu không ngừng chảy ra.

Vậy nhưng cái động lực lớn lao khiến gà tham lam này không nản chí. Gà vẫn kiên định mục tiêu giết chết con quỷ một sừng.

Gà khó khăn bước đi, không bao lâu thấy một bà lão ngồi một mình bên phiến đá. Bà ta nói: “Con gái già đi lạc trong rừng, hồi chàng trai dũng cảm, hãy giúp người mẹ tội nghiệp này, Trời Phật sẽ phù hộ cho chàng. Phần thưởng này, lo thuốc bắt từ duy nhất trên đời sẽ là phần thưởng xứng đáng nhất cho một người đàn ông gan dạ và có đầy lòng trắc ẩn.”

Gà tham suy nghĩ giây lát rồi xông đến như một con thú điên, gà cướp lấy lọ thuốc của bà lão còn xô ngã bà. Hấn cười ha hả nói: “Với lọ thuốc này ta sẽ bắt từ và có đủ sức mạnh để tiêu diệt con quái vật ấy... Kho tàng lớn nhất trên đời và những nàng công chúa xinh đẹp, yêu kiều nhất sẽ là của ta... chỉ của mình ta thôi!”

Sau tràng cười, gà tham lam dốc bình thuốc vào mồm, không lâu sau người gà mọc đầy lông lá, chẳng mấy chốc biến thành một con khi. Gà kinh hoàng chạy khắp nơi điên loạn và phá phách.

Gà đi đến đâu cũng có trộm đồ thật nhiều thật nhiều, vết thương của gà qua nhiều ngày cũng lành và khuôn mặt gà có nhiều vết sẹo khó ưa nên không ai thương cảm gà nữa. Gà cứ bị đuổi đánh chạy khắp nơi.”

Kể đến đây chó mực dừng lại nhìn quanh. Nhiều con khóc lóc một cách giả tạo có, chân thật có... Bỗng một tiếng cười lớn vang lên, mọi ánh mắt đổ dồn về gà bò đực. Gà cười ngắc nghè như chưa bao giờ được cười, cứ như lần cười cuối cùng trong đời vậy.

Không có cách gì không có ai có thể khiến gà bò đực thôi cười. Chúa sơn lâm gầm lên một tiếng khiến muôn loài khiếp đảm, nó tiến đến vồ lấy chó mực nói lớn: “Câu chuyện của chó mực một mắt khiến gà bò đực kia cười, vậy nên hẳn phải trở thành bữa ăn của ta. Bọn người mau về đi và ngại mai ta muốn nghe một câu chuyện có hậu nhất, câu chuyện khiến tất cả mọi người đều hài lòng.”

A Tinh dừng lại nói: “A Tỳ à, các em à, chị phải về thôi, nhiều công việc cần đến chị.”

Bọn trẻ tỏ ra hụt hẫng nói: “Vậy ngày mai chị lại đến nhé.”

A Tinh cười hiền hòa rồi cúi xuống dành một nụ hôn triều mến lên trán Phụng, cô nói: “Chắc chắn rồi, các em ngoan ngoãn thế này lẽ nào chị không muốn đến chơi thường xuyên với các em cơ chứ... Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.”

Mọi người cười vui vẻ tiễn chân A Tinh ra khỏi làng, A Tỳ thấy các câu chuyện của người bạn mới khiến bọn trẻ vui thích. Để biết ơn cô biểu A Tinh rất nhiều thổ sản có giá trị. Họ chào nhau lần cuối và A Tinh lại cất chân đi.

*****

Ngày hôm sau A Tinh lại đến sớm hơn. Như thường lệ, họ dùng điểm tâm, bọn trẻ cứ cố ăn vội để nhanh chóng nghe tiếp câu chuyện. A Tinh và A Tỳ đều hiểu ý, họ cười nhìn nhau, A Tinh lại bỏ những loại giác hương vào lư đồng. Và cô tiếp tục câu chuyện của mình:

“Hôm nay muôn thú lại có một con vật xung phong kể chuyện, đó là một chú heo trắng. Heo nói: “Kính thưa chúa tể uy phong và hùng mạnh nhất, heo trắng tôi xin kể cho ngài nghe câu chuyện về một chàng trai nhân từ.”

“Ở một xứ nọ, có một chàng trai nhân từ, tốt bụng rất mực. Chàng vẫn thường giúp đỡ mọi người. Một hôm thấy nhà bên thiếu củi nấu bánh, chàng hăng hái đi vào rừng.

Vừa đi không lâu, với sức mạnh hơn người chàng đã đốn được bó củi lớn. Lúc nghỉ ngơi trước khi về, chàng nghe thấy tiếng rên la, đau đớn của anh chàng thợ săn. Anh ta bị đá lở đè nửa người, bên cạnh cũng có chú heo rừng chung hoàn cảnh. Người thợ săn tức tối nói: “Hồi tên khốn khiếp nhất trong tất cả những kẻ khốn khiếp kia, mi chẳng cần giúp tao hay giả vờ như vậy đâu! Con người toàn kẻ độc ác sống vì lợi ích bản thân mình thôi. Tao tự khinh bỉ bản thân khi là con người. Mi mà giúp tao, tao sẽ dùng cây cung của mình, bắn cho mi một mũi tên vào tim, rồi chẳng cần chia sót con lợn kia cho người chết nữa!”

Không hiểu nội tình, chàng trai tốt bụng đi đến gỡ đá khỏi thân con heo trước, chàng vút ve triều mến, rồi thả nó vào rừng. Chàng nhìn người thợ săn một cách quan hoài, rồi cũng gỡ đá nặng khỏi người anh ta. Chàng nói: “Anh hãy ở đây, tôi vào rừng hái thuốc trị thương cho!” Người thợ săn kinh ngạc và anh ta thôi cái ý nghĩ tiêu cực về con người. Tên lười biếng thì vô tâm, tên tham lam thì độc ác, nhưng người thanh niên này thật là tốt bụng. Thợ săn cúi mình nói: “Này hồi chàng trai tốt bụng kia, cảm ơn cậu đã đến và cứu rỗi linh hồn đầy nghi kỵ của tôi, Trời Phật sẽ phù hộ cho cậu!”

Chàng trai mỉm cười lại đi vào rừng, chàng ham học hỏi nên cũng có hiểu biết về các cây thuốc quý. Ở đây lại có rất nhiều chàng hái ít nhiều bỏ vào bọc áo, định quay đi thì nghe tiếng kêu cứu: “Này chàng trai tôi đau quá, cậu có thể cứu tôi không!” Chàng trai đi đến xem xét vết thương của cáo rồi nhai thuốc đắp lên vết thương của nó, lập tức vết thương nhanh chóng êm dịu, hồ ly có thể tự do đi lại ngay sau đó, nó vui sướng cảm ơn chàng trai rồi rít.

Chàng lại trở về chỗ anh thợ săn lúc nãy và những vết thương của anh ta đã lành. Thợ săn nói: “Anh đã giúp tôi rất nhiều, hãy nhận lấy cây cung này, nó rất mạnh nhưng không những thế. Nó là cây cung chống được phép yêu ma, quý quá!”

Từ chối hoài không được chàng trai nhận lấy và đi theo hồ ly vào sâu trong rừng.

Đến nơi thác nước, trước mắt là bà lão đang khóc, gần đó là các nàng công chúa xinh đẹp, và đằng xa là vô vàn tài vật quý giá nhất trên đời.

Tâm tư của chàng chỉ thấy bà lão khắc khổ đang khóc mà thôi. Chàng đến hỏi chuyện, bà lão đáp: “Hồi chàng trai vô danh cậu có thể giúp tôi tìm con gái, nó đã đi lạc và bị một tên quỷ một sừng bắt giữ... Tôi sẽ...”

Chàng trai chưa nghe hết lời đã vội đáp: “Hắn ở đâu thưa cụ?” Bà lão ngạc nhiên khi chưa hứa hẹn phần thưởng chàng ta đã nhận lời. Bà nói: “Ở trên đỉnh thác nước, cậu hãy giúp tôi... Tôi sẽ...”

Chàng trai nói: “Con gái cụ ở bên tên quỷ giây phút nào sẽ đau khổ giây phút ấy. Cháu sẽ đi ngay!” Nói rồi anh chạy biến đi.

Đi quang qua chỗ của những cô gái, chàng thấy họ đẹp nhưng sự nhiệt thành không giữ chân chàng lâu, chàng chạy đi nhanh như loài báo, khi những cô công chúa kia chỉ nói được vài lời.

Đến chiều chàng đã leo đến đỉnh, chàng thấy con quỷ đang nằm ngủ bên đống lửa lớn, xung quanh là vô số xương người, xương thú, nhất là voi, trâu và những con vật to lớn khác. Con quỷ một sừng ngáy âm âm vang trời, thanh âm đỉnh tai nhức óc, nhưng chàng cố gắng giữ mình không bực bội vì điều đó, bởi sự bực bội có thể khiến chàng mất bình tĩnh. Chàng kiểm chỗ tốt rồi dương cung nhắm vào con mắt phải to lớn và đỏ như trái cam của tên quỷ.

“Vụt” Mũi tên bay đi chính xác vào mục tiêu, tên quỷ gầm lên những tiếng ghê rợn khiến quanh khu rừng cũng khùng khiếp theo.

Chàng trai rút cây đực rựa đón cùi xông lên. Nhân lúc con quỷ mất bình tĩnh và sức mạnh ma thuật bị mũi tên thần của thợ săn giảm bớt. Chàng nhanh tay gây ra vô số vết thương lớn nhỏ cho địch.

Chiến đấu hồi lâu nhưng con quỷ quá ư hung hãn, chàng trai nhiều lúc bị đánh văng đi. Một lần nữa tên quỷ xông đến chop lấy chàng, dùng móng tay nhọn hoắt đâm vào mắt phải chàng. Tên quỷ ăn con mắt ấy với mong muốn sẽ chữa lành con mắt của mình.

Chàng bị mất con mắt nhưng ý chí chiến đấu vẫn còn tràn đầy như lúc vừa đến, nhân lúc con quỷ ăn mất mình, chàng dùng rựa chém nhiều cú vào bụng nó rồi nhanh chân chạy về phía chân đồi cách đó không xa.

Tên quỷ điên tiết chạy đến vào chop lấy người chàng. Chàng vội cúi người xia chân chui qua háng của hắn. Tên quỷ lỡ đà người chột vọt. Chàng dùng hết sức mạnh có thể, đập một cái như trời giáng vào lưng con quỷ. Nó rơi xuống đồi vỡ đầu mà chết.

Chàng chạy vào hang đá của quỷ tìm quanh nhưng chẳng thấy con gái bà lão đâu cả. Tìm nhiều ngày quanh khu đồi núi đó cũng chẳng thấy bất cứ dấu vết gì khác.

Chàng xuống núi thì thấy các cô gái trong hồ nước bỗng biến thành những con cá sấu hung dữ, những châu báu trong hang biến thành đá sỏi. Hóa ra những cái đó đều là phép thuật yêu ma của con quỷ.

Chàng đi đến chỗ bà lão, bà ta vui mừng cất tiếng nói: “Chuyện là thế này, con quỷ đó đã tu lâu năm nên có phép thuật. Hắn biến ra những của báu, những người phụ nữ đẹp để dẫn dắt ông lên nơi hắn ở. Hắn không thể xuống núi vì ở nơi đó mới hấp thu dương khí và linh lực của trời đất được.

Bên cạnh là cô hồ ly, bà vút ve nó và nói: “Nó là con gái lão, lọ thuốc này có thể biến người thành thú vật. Con gái lão lên đỉnh thác chiến đấu với quỷ không may thua nên bị thương nặng, trong lúc cấp bách nó uống thuốc và biến thành hồ ly luôn.

Cậu đến đây với bàn tay thần kỳ và đầy từ ái, đã chữa lành vết thương cho con bé, chúng tôi tin là cậu có thể giết chết con quỷ hung ác để cứu mọi người.

Trước cậu anh chàng lười biếng và anh chàng tham lam cũng đến, tôi đã biến họ thành thú vật để họ không bị mê hoặc. Anh chàng lười muốn được ăn không ngồi rồi, con quỷ vẫn sẽ có cách để dụ anh ta.

Chàng trai nói: “Loại thuốc này có cách nào phá giải không?”

Bà lão nói: “Chỉ có đáng thần thú chúa tể của muôn loài, mới có thể phá giải được phép thuật này, bằng cách từ bỏ quyền cai quản của ngài ấy đối với các con vật bất đắc dĩ, họ sẽ biến lại thành người.”

Chàng trai nói: “Cháu phải làm gì để giúp họ đây, xin cụ chỉ đường!”

Bà lão buồn bã đáp: “Chỉ có cách cậu biến thành một con vật nào đó, dẫn theo con gái lão đi tìm hai người kia, họ bị biến thành khí và lợn. Cậu hãy biến thành chó vì cái mũi của loài này sẽ giúp đỡ được cậu.”

Vậy là chàng trai tốt bụng uống thuốc thần lập tức tiến thành chú chó chốt mắt. Chó và cáo đi không bao lâu thì tìm được khí trong một gánh xiếc rong, họ cứu khí và cả ba đi tìm được lợn trong nhà một người nông dân.

Lợn dừng lại nói tiếp: “Kính thưa chúa tể của tất cả các linh thú tu hành ngàn năm! Chúng tôi đã thay phiên kể câu chuyện của bạn mình cho ngài, chúng tôi đã sám hối bởi nhận ra được sự hy sinh cao cả của anh Chó mực. Anh ta có thật đã bị ngài hại cũng như ngài đã hại anh Khi. Vậy thì câu chuyện này chẳng có hậu gì cả, đáng lẽ anh Chó phải được sống hạnh phúc vui vẻ vì sự dũng cảm và lòng tốt của anh ta.”

Lúc đó như từ bụi cây phía sau lưng chúa sơn lâm, khí và chó đất nhau đi ra, anh lợn giật mình giấy lát, rồi chạy đến ôm bạn khóc rống trong mừng vui. Hồ ly cũng chạy đến ôm mọi người.

Hồ nói: “Câu chuyện sẽ không có hậu nếu các người không trở về hình dạng cũ. Ta lấy uy quyền của chúa muôn thú, không thừa nhận quyền cai trị của ta lên các người nữa, vậy các người hãy trở về là chính mình.

Sau tiếng gầm bốn người trở về như cũ. Họ vui mừng ôm nhau cảm ơn thần hổ rồi tự hứa sẽ sống tốt hơn.

Mọi người hoan hô, mỉm cười trong vui vẻ. Sực nhớ điều gì hổ quay sang gã bò đực nói: “Tại sao lúc mọi người cười thì người không cười, đến lúc họ khóc thì người lại cười!”

Bò đực đáp: “Thưa ngài, do hôm đầu tiên bạn ngẫm nghĩ về câu chuyện anh Khi nên tôi không thể cười. Suy nghĩ mãi đến ngày hôm sau mới thấy buồn cười ă!”

Hồ cười, mọi người cũng cười vang khu rừng. Bốn bốn người nhận nhiều tặng phẩm quý giá ở đất thần thú, rồi họ trở về cố gắng phấn đấu làm thiện, chàng trai tốt bụng cưới cô gái xinh đẹp bị biến thành hồ ly và họ sống hạnh phúc đến tám mươi tuổi.”

Nói đến đây A Tinh cười hiền hòa nhìn mọi người. Bốn trẻ thoáng thót, cho rằng câu chuyện thật lý thú.

Cứ thế mỗi sáng A Tinh lại đến, để kể những câu chuyện khác như cây tre trăm đốt, sự tích trầu cau, Sọ Dừa... cho bọn trẻ nghe.

*****

Từ cái đêm rằm hội họp Trần Linh cứ như người mất hồn. Chàng vẫn thường đến chính đường, vẫn thường thấy hai cô gái họ Nguyễn ngồi cạnh và nói cười rất vui với Bách Thủ Tú Tài.

Hoài Đông không cải trang nữa, nụ cười duyên dáng của nàng hiện lộ khi trò chuyện với những anh chàng khác, khiến Trần Linh như bị mê hoặc, rồi lại tức điên lên vì người khiến nàng cười không phải là mình. Chàng chẳng còn cách nào khác ngoài phô bày bộ mặt trơ trơ, ngầu ngầu dọa con nít. Có khi ngồi đối diện vì những lời mời mọc vô tình của Tú Tài và Phụng Vĩ. Chàng cho rằng mình chỉ nhận được sự chán ghét của nàng, Hoài Đông không thích cái mặt đó hay sao ấy, cô không thể hiện lộ liễu ra mặt, nhưng thường tránh ánh nhìn của chàng.

Mới sáng sớm chàng lại đến chính đường, Trần Đức lấy làm khó hiểu khi dạo này Ông Cọp tập thói quen uống rượu sớm. Nhưng anh vì kính nể nên chẳng hỏi han gì, để khỏi khiến người có ơn với mình buồn lòng.

Trần Đức cười mang ra hũ rượu khoảng hai cân nói: “Đây là rượu Thấp Lửa hội chúng ta nấu đấy, em đặt riêng một nồi vì không muốn pha trộn. Nó nặng lắm đấy nhưng em biết cách làm nó hạ bớt độ rồi.

Trần Linh cười gượng gạo, gật đầu rót rượu uống, rồi đưa ngón tay cái lên khen một cách hơi hợt, thiếu nhiệt tâm. Đoán có chuyện, Trần Đức biết ý không tán dóc làm phiền nữa, anh để mặt Ông Cọp với vô rượu.

“Tên khốn! Nghe tiếng quát từ bên ngoài cửa lớn: “Mau gọi hội trưởng các người ra đây!”

Trần Linh đoán có người đến gây sự nhưng vẫn thản nhiên rót rượu nhàn nhã uống.

Một nam tử trung niên xông vào. Hắn ta có cặp mắt lớn hơi lồi, mày rậm, mũi trâu, mặt mày vuông vức, ánh nhìn để lộ những tia sáng dữ dằn như hung thần ác sát. Tại lúc này chỉ có một mình Trần Linh đang ngồi. Anh chàng Nam trông cửa cổ sức ngăn nam tử kia nhưng hắn khỏe như trâu nên chẳng

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bạn Tâm Đầu

Trần Linh đoán có người đến gây sự nhưng vẫn thản nhiên rót rượu nhàn nhã uống.

Một nam tử trung niên ăn bận lam lũ xông vào. Ông ta có cặp mắt lớn hơi lồi, mày rậm, mũi trâu, khuôn mặt vuông vức, ánh nhìn để lộ những tia sáng dữ dằn nhưng trong một vài sát na cứ như người mất phương hướng, nhìn đông ngó tây một cách hồ đồ. Anh chàng tên Nam canh cửa với phận sự đưa

đường cho khách, cố sức ngăn nam tử kia một cách vô vọng.

Tên Nam nói: “May quá, anh Cọp, hấn đến hùng hùng hổ hổ làm càn, em không ngăn lại được, anh coi đuổi tên điên này với.”

Lúc này đương trường chỉ có một mình Trần Linh đang ngồi. Chàng vẫn thản nhiên rót rượu chậm rãi uống, rồi hất tay ra hiệu tên Nam yên tâm để mình giải quyết. Nam cười gượng lại đi ra.

Người đàn ông vừa đến, tiến lại gần chàng dương nắm đấm quát lên: “Này tên kia, mau đi gọi hội chủ của mày ra đây... mau gọi hấn ra đây.”

Trần Linh vẫn hờ hững, lúc đó Trần Đức nghe động đi ra quát: “Tên mồi trâu kia, ngươi biết đây là đâu không mà đến làm rộ.”

Tên kia mắt lộ hung quang, phun một bãi nước miếng nói: “Nơi đây là cái chó gì, ông nội chúng mày chẳng cần quan tâm... Nếu không giao Bình nhi của ta ra thì đừng có trách.”

Trần Đức hơi ngạc nhiên rồi quát: “Này Bình nhi gì ai biết, lão nói năng cẩn thận dùm cho!”

Lúc này Trần Linh mới để ý, người đàn ông này đầu tóc bù xù, rú rượi, quần áo lôi thôi dơ dáy, lại thấy ông ta to gan xông vào một tổ chức lớn của triều đình, chàng đoán chắc lão bị điên, không sai được.

Người trung niên dương cặp mắt lên, đồng tử đầy đưa vô hồn, hấn la oai oai: “Không! Tao không biết, trả thẳng nhỏ lại cho tao... trả đây, trả đây... Các người bắt nó chứ gì...”

Nói rồi lão xông lên chụp lấy vai Trần Đức mà đẩy tới đẩy lui. Lúc đó bốn người từ cửa hông bên trái đi vào, bao gồm ông già lực lưỡng, cậu nhóc lạnh lùng, cô gái thầy lang của hội và anh chàng Long Đầu. Ông già lực lưỡng quát lên: “Chuyện gì thế, lão già này từ đây chui ra vậy!”

Lão già điên đảo quay lại la oai oai, bỗng nhiên mắt ông lộ vẻ xúc động, lẩm bầm: “Bình nhi, là con... đúng là con rồi!” Vừa nói lão vừa tiến về phía bốn người. Khoảng cách càng gần thấy ánh mắt ông ta tập trung về cậu bé lạnh lùng.

Mọi người ngạc nhiên khi thấy ông lão nhảy đến ôm chầm lấy cậu bé rồi ra sức lay động, hôn ngực, vỗ vai, nước mắt lưng tròng.

Cậu bé hươ tay một cái thật mạnh, mắt tuyệt nhiên chẳng thay đổi gì. Ông già bị đẩy té sang một bên, mặt ông lộ vẻ đau khổ nói: “Con trai, con sao vậy, con giận cha sao... chúng ta về nhà đi, cha sẽ chữa lành bệnh cho con!”

Ông già cứ ôm cậu bé, để rồi liên tiếp bị đẩy ngã. Trần Linh thấy ông ta khốn khổ, lấy làm bất nhẫn. Long Đầu đi đến điều ông lão ngồi xuống một cái ghế nhưng ông cương quyết vùng vằng. Cô gái thầy lang mắt sáng lên như hiểu ra điều gì đó, cô liền sấn tới, điềm vào dưới cổ ông ta, móc một viên thuốc nhét vào họng rồi đẩy cô ông lên.

Ông già đã nuốt viên thuốc, nhưng vẫn khóc rống, kể lể, nước mắt, nước mũi chảy tùm lum. Long đầu ôm hai tay ông ta không cho chạy loạn, anh hướng mắt giác nhiên nhìn cô thầy thuốc nói: “Hàn Chi, việc này là sao?”

Cô gái Hàn Chi nói: “Cứ giữ ông ta một lát đi, phiền anh vậy!” Nói rồi cô và hai người kia ngồi xuống bàn. Trần Đức đến hỏi han.

Ông già kêu la giãy lất rồi nhỏ tiếng dần, sau cũng mê man, ú ớ vài tiếng. Hàn Chi uống cạn tách trà mới nói: “Ông ta là đệ nhất thần lang của Cờ Việt ta đây!” Mọi người “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên.

Long Đầu dục: “Sao cô biết, đã có chuyện gì xảy ra với ông ta?” Trần Linh tò mò cũng hướng tai về phía cô gái, để nghe ngóng.

Hàn Chi nói: “Ông ta tên là Hồ Nhật... Từ khi mới lên bảy đã biết bốc thuốc, và nhớ tên hầu hết các loại thảo dược. Ông đi học nhiều thầy thuốc nổi tiếng khác trong thiên hạ... Đến năm hai mươi lăm tuổi, không bệnh nào ông không chữa được. Y thuật ông cao minh nên được mời vào triều làm ngự y, nhưng sau hai năm lại từ quan ở ẩn. Sống đời nhàn hạ với một cô gái Chiêm Thành. Hội trưởng chúng ta từng có lúc được ông ta cứu chữa. Các cậu hãy đối xử tốt với ông ấy.

Ông lão họ Hồ này bốc thuốc ở một làng nhỏ đất Cổ Pháp, bên cạnh bờ sông Lục Đầu. Với y thuật cao minh, đức độ cùng với lối sống thanh đạm, ông nhanh chóng được mọi người biết đến và tôn vinh là thần lang, là Bụt sống.

Những tưởng cuộc sống sẽ êm đềm. Vợ ông chẳng may sinh khó nên ông ta chỉ giữ được đứa con. Rồi thằng bé cũng lớn. Đến năm nó bằng tuổi Ân Kha nhóc con này đây, chẳng hiểu nội tình gì cậu con trai bị một tên áo đen nội công cao thâm đánh một chưởng. Cậu bé có luyện võ, nhưng chưởng lực đối phương quá bá đạo, dù cố gấn hết sức, tìm đủ mọi phương cách nhưng thần lang đây vẫn không tài nào chữa khỏi. Từ đó ông ta điên loạn, đi khắp nơi tìm những kẻ võ công cao cường mong báo thù, đòi lại đứa con... Rồi thấy đứa trẻ nào có dáng dấp hơi giống con mình là chạy đến khóc lóc, ôm ấp... Thậm chí bắt cóc. Ở nhiều vùng quê mà ông ta lang thang, mọi người gọi thần lang là “Ông Kẹ.” Ôi! Bảy năm rồi, ông đến đâu cũng bị đánh đập, xua đuổi... Thật tội nghiệp... ôi nhân tài nhưng trời đãi bạc.”

Nói xong Hàn Chi than thở một tràng, mọi người cũng nói vài lời cảm thán, riêng cậu bé Ân Kha mặt vẫn lạnh như tiền.

Hàn Chi nói thêm: “Nghe nói ba năm trước ông ta được một gia đình mà ông ban ơn cứu giúp, họ dẫn ông về chăm sóc, báo ân, nhưng chẳng hiểu sao ông ta lại lang thang đến đây...”

Long Đầu hớp miếng trà nói: “Giờ cô tính sao?” Hàn Chi thờ dãi nói: “Thầy tôi và ông ấy có mối thâm giao, tôi phải nghĩ cách gì đó để chữa khỏi cho

ông ấy... Tôi thấy bất nhẫn quá!”

“Hoan hô!” Long Đầu cười nói: “Ừng hộ cô đấy, nhưng đi hái thuốc đừng phiền tôi nghe, tôi sẽ không đi nữa đâu! Lên miền cao bị gái bản dí chạy té khói, tôi mệt lắm!”

Hàn Chi bĩu môi liếc xéo nói: “Làm như đẹp trai lắm không bằng, chỉ có Lan Ly gốc nghềch mới thích hạng dẻo mồm như anh thôi!”

“Đàn bà con gái các cô thật là!” Long Đầu mắt ánh lên những tia tự đắc nói: “Thích thì nói thích giả dồ chê người khác, Lan Ly bỏ tôi cô ưa không?”

“Ai thèm!” Hàn Chi hơi lộ khí tức nói: “Chưa thấy ai mặt dày như anh!”

“Ha ha... Nghe ngữ điệu tôi biết là cô say nắng tôi rồi! Ôi chào! Đẹp trai khỏ thật đấy!” Long Đầu chột xoay chuyển sang Trần Linh nói: “Ê Cọp, sao mấy bữa nay thấy ông bạn thích bắt chước lão Lưu Công này thế. Cứ thích súc miệng bằng rượu à... Đừng nói là ganh tỵ với khả năng sát gái của tôi nên buồn bực chứ!”

Lưu Công là ông già lực lưỡng, lão lộ khí tức nói: “Tên cà chớn, đừng có huyền thuyên tầm bậy. Hấn uống rượu sáng sớm vì hiểu ra đạo lý, rượu là tinh hoa trời đất, phải uống vào buổi sớm tinh sương mới ngon, mới sáng khoái cả ngày!”

“Chứ không phải bợm nhậu, không phải là đầy tớ của những con sâu rượu hay sao?” Long Đầu cãi và thế là đôi bên đối đáp ồn ào qua lại. Hàn Chi càu mày gọi Trần Đức nói: “Cậu giúp tôi đưa lão họ Hồ một đoạn. Được chứ?”

Trần Đức nói: “Tất nhiên là em không từ chối rồi!”

“Lão già cà chớn, cà chác... đừng tưởng lớn tuổi là ngon nghe!” Long Đầu nói giọng hơi nóng, lão Lưu Công quát: “Thằng mất dạy, cha mẹ mày không làm đến nơi đến chốn thì họ Lưu này sẽ giúp họ ngay đây!”

Cậu bé Ân Kha vẫn giữ nét lạnh lùng, thân nhiên ăn bánh uống trà, Trần Đức và Hàn Chi cũng chẳng bận tâm can ngăn hai gã đàn ông kia, họ đỡ ông già họ Hồ đi ra cửa hông. Trần Linh lấy làm ngạc nhiên rồi hiểu ra chắc việc họ cãi cọ, đánh nhau đã là thường lệ, đến nỗi ai cũng chán ngấy.

Ông già họ Lưu đá cái ghế bay tới đối phương, rồi xuất quyền đánh ra chẳng khoanh nhượng. Đầu Rồng tiện chân tung một cước đá bay chiếc ghế nặng sang một bên, rồi đỡ gạt chiêu quyền của đối phương, liên tiếp xoay chuyển thân người đánh tới tấp chục chiêu còn mãnh liệt hơn ông già.

Mỗi lần đỡ một chiêu, Trần Linh thấy cánh tay ông già họ Lưu hơi chấn động, và cứ thế càng về sau sự chấn động đó càng rõ rệt hơn. Mười chiêu sau, khi đối thủ tiến vội, trật vị trí tốt trong tâm quyền, ông già la lên một tiếng, gắng mạnh song quyền đánh ngang vào lưng bàn tay đối phương. Ông vận động nội khí thâm trầm dao động, sau cú gắng, quyền phải ông già đánh tới, nội khí đã căng đầy ở huyệt Lao Cung trong lòng bàn tay.

Long đầu rút song quyền thủ trước ngực, nhưng cú đâm của ông già quá ư mạnh mẽ, Long Đầu bị đẩy thối lui bốn bộ, theo quán tính thân người vẫn lui tiếp, anh gắng cước lại được sau khi lui ba bộ nữa. Thế mới biết khả năng vận khí của ông già ở mức độ nào, trong khi bị lấn áp liên tục của ông ta vẫn duy động nội lực căng đầy, Trần Linh thầm kính nể và tự nhủ không thể làm được như ông ta.

Long Đầu lại xông đến, quyền cước thay nhau đánh ra nhanh và hoa mỹ đến mức làm Trần Linh lóa cả mắt. Bộ quyền cước của anh ta có sự liên kết chặt chẽ, quyền đánh tới thì cước phòng thủ cho phương án bất ngờ, ngược lại nếu cước chiêu tung hết nhưng đá vào khoảng không, thì các chiêu quyền liên hoàn nhanh chóng chuyển lại sai lầm cho cước chiêu. Chưa hết, nhờ thân pháp linh hoạt, lúc phóng lên anh ta công xuống thế như chẻ tre, có lúc thấp người đánh chéo lên một cách bất ngờ vào những chỗ yếu hại của đối phương. Rồi còn đánh cước hậu, quyền hậu, cong người đánh chéo, xoay chuyển đá móc lên, toàn những chiêu thức linh hoạt và khó sử dụng.

Đánh hơn trăm chiêu diệu dụng, nhưng ông già với nội công tinh hóa vẫn chống cự được. Trong một thế phi cước tung hoành của Long Đầu, ông Già họ Lưu vận lực đẩy chặn chống đỡ trong thế khó khăn. Hai cước dọc ngang đánh ra nhanh như cùng lúc, uy lực mạnh mẽ cách không đã lực. Sát na sau đó, trong thế khó khăn Long Đầu đảo người cúi xuống mà chẳng cần ngừng nghỉ, song quyền thay phiên nhau đứng trụ hoặc công chân ông già, cùng lúc song cước cong lại đá liên hoàn vào đầu ông ta.

Chiêu “Phi cước tung hoành” đứng trong hàng ngũ những chiêu thức khó sử dụng. Đánh ra đã khó, vận lực đã hao tổn, nhưng Long Đầu kia còn sẵn thế đánh ra liên hoàn chiêu thức trong tình trạng chống ngược.

Ông già mặt lộ vẻ kinh dị, liên tiếp bị công chân, công đầu chẳng nề nang. Long đầu trụ song quyền rồi bật người lên thế chéo ngang “Đông Bắc, Tây Nam”, đá một chiêu cước mãnh liệt vào má phải ông già họ Lưu, khiến thân người ông văng đi, ngã vào bộ bàn ghế cách đó năm bộ.

Trần Linh đứng lên há hốc, mắt lộ vẻ kinh ngạc đến tột độ. Thế cước Đông Bắc Tây Nam là khó khăn, độc nhất hàng đầu, chàng đã từng nghe ông thầy dạy võ của mình ở Hạ Long cho hay. Ở giữa hai hướng Đông và Bắc người ta gọi là hướng Đông Bắc, tương tự giữa Tây và Nam gọi là hướng Tây Nam. Người có thể giữ được thế chéo người như thế đánh ra một chiêu đối phương thật không biết thế nào mà phòng bị, hơn nữa đó là một tư thế trong mật pháp cổ dùng để dưỡng thân. Luyện lâu giữ ở tư thế đó khí lực toàn thân vận động đến mức tốt ưu, ngăn ngừa bệnh tật, hỗ trợ thiên công.

Ông già họ Lưu lao đảo đứng dậy, mắt nhướng lên nói: “Không thể như vậy được!”

“Tại lão ép tôi xuất tuyệt chiêu đấy...” Rồi anh ta nhìn Trần Linh giật mình thoáng thốt: “Ôi chào! Cái tên Cọp nhìn ra rồi... Mà thôi kệ, chấp hấn có sự đề phòng luôn! Ngày tiền ông tảo vẫn phải làm bại tướng dưới tay Minh Toàn này, ha ha...”

“Ngày hai mươi ba không cần các cậu đến dự đâu!” Giọng nói uy nghiêm quen thuộc, mọi người cung tay chào hội trưởng, Long Đầu để lộ bộ mặt khó

hiều nói: “Nghĩa là sao?”

Võ Quốc Anh đi xuống những bậc thềm, tiến về phía Long Đầu, hướng mắt về Trần Linh nói: “Long Đầu, Hồ Diện nghe đây!”

Long đầu cúi mình, Trần Linh lúc đầu hơi lóng ngóng nhưng sau đó cũng đi đến, cúi đầu rất thấp. Võ hội trưởng nói: “Nhiệm vụ của các cậu là quét sạch cái liên minh Đông Hải.”

Trần Linh há hốc, Long Đầu nhướn mày nói: “Vậy điều động bao nhiêu quân! Hội trưởng đã có tiền liệu chưa, việc này thật bất ngờ!”

Võ hội trưởng cười chỉ tay nói: “Chỉ hai cậu thôi, nắm tên đầu lĩnh sẽ hội họp, chỉ cần bắt hoặc lấy đầu hết thấy bọn chúng.”

“Nhưng tại sao lại là bọn tôi... đang nóng lòng chờ đến ngày hai mươi ba để gỡ cái nhục năm ngoái bị thua tên Cọp, thế mà... hội trưởng chơi gì kỳ vậy!” Long đầu tự tiện nhận xét cấp trên, Trần Linh lấy làm kỳ, chàng nhớ lại anh ta là tướng quân, nghe Trần Đức xỏ xiên mà chẳng giận. Ngẫm nghĩ giây lát chàng hiểu ra anh chàng này tánh tình kỳ quái, chẳng phân tôn ty, thậm chí lão họ Lưu đáng tuổi cha chú mình, anh ta cũng sẵn sàng đôi co, rồi đánh nhau chẳng nề nang gì.”

Vị hội trưởng dường như biết tánh nên chẳng giận, thật ra với cương vị là thành viên trong hội, Long Đầu mới đôi co lại, còn khi ở cương vị là Uy Vệ tướng quân dưới cấp Định Thắng đại tướng, anh ta còn nghiêm chỉnh tuân theo quân lệnh hơn bất kỳ ai.

Võ lão cười nói: “Ai bảo cậu đánh hay quá làm chi, tôi định để lão Lưu đi, nhưng thấy cậu võ công đại tiến mà không cho cậu cơ hội thể hiện thì thật có lỗi... Cậu đi với Hồ Diện, ung đánh mấy trăm hiệp mà không được.”

“Quan trọng là cái nhục năm ngoái, trước mặt cả trăm người để thua cái tên Cọp kia, làm bao nhiêu chị em, vốn thần tượng Minh Toàn này phải thất vọng...” Long Đầu nói giọng buồn buồn, Trần Linh bất giác cười thâm trong bụng, rồi chàng xoay chuyển nghĩ thầm: “Đi làm nhiệm vụ với anh ta cũng hay, tránh để lộ võ công trong cuộc tỷ đấu. Các chiêu thức của họ Lê mình đã hiểu hết nhưng vẫn chưa có cơ hội vận dụng...”

Võ lão cười nói: “Hai cậu về chuẩn bị rồi trưa nay xuất phát ngay đi, nếu làm nhanh gọn có thể kịp về dự hội tỷ võ đấy. Trên đường đi ta đã sắp xếp người tiếp ứng. Hành động nên kín kẽ để tránh bức cây động rừng. Sự bình ổn của miền đông nhờ cả vào hai cậu đó... Chúng ta không chờ có loạn mới đánh như xưa nữa, phải tiêu diệt mầm mống bạo loạn khi nó mới manh nha trong trứng!”

Hai người Long, Hồ đáp “dạ”, Võ hội trưởng vỗ vai động viên, hứa hẹn xong nhiệm vụ này mỗi người được thưởng hai trăm quan.

Trần Linh quay ra cửa hông, chẳng hiểu sao lại đi về phía những dãy nhà lớn. Ngang qua hành lang dài năm mươi trượng, chàng đến một khu nhà khoảng mười gian mỗi bên. Cạnh các gian phòng này có nhiều hoa cỏ, vật dụng bài trí mẫn nhãn, gọn gàng và sạch sẽ.

Chàng đi vào con đường nhỏ trong vườn cây cảnh, nấp sau một cái cây tia hình nón cao một trượng, chàng phóng mắt về cái bàn đá dưới gốc xoài bên cạnh gian nhà thứ hai, bên phải, thấy ba người phụ nữ. Hai người đang ngồi dùng trà quay lưng về phía chàng, còn người kia là Vệ Đông, cô đang múa máy thanh kiếm liên hồi.

Bộ kiếm pháp này chắc Phượng Vĩ mới dạy cho cô, Vệ Đông sử cũng khá thành thực rồi, tư thế ra chiêu rất linh hoạt. Nhưng Trần Linh không bận tâm lâu, chàng phóng mắt về cái lưng thon thả, mái tóc đen nhánh dài mượt mà của người áo vàng.

Chốc lát sau Hoài Đông quay sang Phượng Vĩ nói gì đó, nàng cười rất tươi. Trần Linh xao xuyến trong lòng, chốc lát sau lẩm bẩm: “Anh đi đây, Hoài Đông!”

Chàng quay lưng cùng với những bước chân nặng nề. Về đến nhà chàng xếp đặt mọi thứ gọn gàng, lau dọn bàn thờ rồi thấp bó nhang lớn khăn vải. Thấy com canh của cô gái cầm nhà bên vẫn ở đó. Chàng ngồi xuống nhìn chúng mà lòng nặng trĩu.

“Linh ơi là Linh, vẫn chưa điều tra được gì, còn vương vãi bao chuyện rắc rối... Lá thư mình gởi về nhà không biết cha đã nhận được chưa...”

Trần Linh đến chính đường, phải chờ Long Đầu đi đón đóc, dặn dò thuộc hạ của anh ta mất một canh giờ. Chàng chẳng biết nơi đóng quân ở đâu để tìm kiếm.

Lát sau thấy Nam đi vào hướng đường, Trần Linh đi theo ra đến cổng thì thấy Long Đầu đang ngồi trên lưng một con ngựa trắng cao lớn lông dài mượt mà, yên cương cũng rất mẫn nhãn, anh ta còn dắt theo con ngựa màu gạch khác trông yếu ớt và xấu hơn rất nhiều.

Một kỵ sĩ mặc quan bào từ hướng bắc phóng về phía họ, dừng ngay trước cổng nói: “Có công hàm của Khai Quốc Vương đây!” Rồi đưa ra tám tín lệnh. Nam thấy anh lính liền chào xã giao vài câu, dẫn anh ta đi vào chính đường. Trần Linh quay đi mà chẳng hay biết rằng, lệnh truy nã của chàng đã bị bãi bỏ.

Trần Linh để lộ vẻ lóng ngóng, chàng đâu biết cười ngựa, tâm tư liên bất an. Long Đầu đưa cái roi rồi cứ dục, chàng đành tiến lại gần con ngựa nhưng nhất thời chưa leo lên.

“Nhanh lên ông nội!” Long Đầu lộ vẻ khó hiểu, nhăn mặt nói: “Đừng nói đau bụng, muốn đi nhà xí đấy... Chung bọn với ông là tôi ngán nhất đời! Suốt ngày lảm lý, tôi phải nói một mình, các cô gái nhìn vào tường tôi điên cái chắc.”

Trần Linh thấy bàn đạp, chàng đánh bạo phóng lên lưng con ngựa, vì vội nên thân người liền lao đảo, chói vói. Chàng vô tình kéo dây cương, thúc vào bụng, con ngựa hí lên một tràng rồi chạy tuốt.

Long Đầu chạy theo quát: “Hướng nam cơ mà!” Trần Linh ngồi trên lưng ngựa chạy một đoạn chục trượng, mới hiểu ra cách thắng dây cương, rồi chàng kéo đầu con ngựa về cánh trái, quay ngược lại, đứng im. Long Đầu lúc đó chạy tới, anh ta tỏ rõ về mặt bức mình, quay đầu về hướng nam thúc ngựa chạy đi.

Trần Linh đứng giây lát rồi mới hiểu ra cần quát roi vào mông con ngựa. Lúc Long Đầu chạy vài trượng quay đầu lại nhìn, chàng mới thúc con ngựa bắt đầu phi.

Ngựa của Trần Linh cứ tỏ ra chậm chạp, Long Đầu thấy bạn mình chạy chậm nên cũng phi chậm theo, mặt mày tỏ ra cau có khó chịu. Chạy thêm vài chục trượng Trần Linh quen dần mới dám thúc ngựa phóng nhanh thêm một chút. Nhiều lúc chàng vô tình giăng dây cương, con ngựa đột ngột chậm chân, có khi dừng hẳn cả hai chân trước lên hý một tràng, rồi lại phóng đi. Cũng may con ngựa này khá lành tính và được huấn luyện kỹ càng nếu không với cách điều khiển cả rồ nó phải hất chàng ngã rồi.

Long Đầu chẳng sinh lòng nghi kỵ gì, anh cho rằng Mặt Cọp kia có tình bày trò để chọc tức mình, nên chửi rủa luôn mồm.

Nửa canh giờ sau Trần Linh đã quen, chàng nhận ra cưỡi ngựa rất thú vị, bắt giặc giữ nguyên nụ cười ngây ngô.

Hai người chạy với tốc độ tầm trung, được một đoạn hai dặm. Lúc đó thấy hướng đối diện có hai kỵ mã khác phóng đến rất nhanh. Trần Linh thấy họ, nhìn bề ngoài đoán là nhân sĩ võ lâm, một người hơn năm mươi tuổi mặc áo bào màu đen, dung mạo uy vũ, còn người kia là một thanh niên tuổi khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm. Dáng dấp anh ta khá giống chàng, khuôn mặt trắng thanh tú hơi khác mà thôi. Hai người này không phải ai khác, chính là Đinh Thừa và Hắc U. Họ đang trên đường đến hội Truyền Lửa để tham gia cuộc thi kể chuyện.

Hai người phóng qua mặt Trần Linh không lâu thì một kỵ sỹ khác cũng phóng đến. Trần Linh thấy anh ta để tóc mái phủ một bên con mắt, lúc ngang mặt nhìn vào chàng thấy anh ta dường như bị chột. Thấy dáng vẻ uy nghiêm, tư thế can trường, chàng đoán đây chắc cũng là một cao thủ chốn giang hồ. Người này chính là Độc Nhân Long Nguyễn Việt Dũng.

Trần Linh chưa bao giờ gặp những người này nên không để ý lâu, đi thêm một dặm thấy phía trước là một ngã ba, Long Đầu chạy chậm lại rồi quay đầu con ngựa sang cánh trái đi về hướng đông. Trần Linh lóng ngóng làm theo.

Hai người đi được thêm bốn dặm đường nữa, mặt trời đã lên đến đỉnh điểm. Lúc qua một khu chợ làng nho nhỏ, cả hai tấp vào một quán ăn lộ thiên bên đường, nhờ những thân cây lớn nên có bóng râm khá rộng.

Hầu bàn đi đến với nụ cười niềm nở. Long Đầu hướng mắt về Trần Linh định hỏi nhưng sức nhớ tên Cọp này không nói được nên tự gọi một đĩa hoa lý xào, một đĩa thịt bò, hai bát mì. Anh ngấm nghĩ giây lát rồi gọi một hũ rượu trắng.

Long Đầu nói: “Này tôi hỏi thật ông nhé... Ông cảm thật hay giả vờ vậy... Thường thường người ta cảm bấm sinh sẽ bị điếc luôn, còn ông lười không bị sao, vẫn nghe được, có sao bị cảm chứ!”

Trần Linh ngấm nghĩ: “Hóa ra không ai biết Ông Cọp có cảm thật hay không, anh ta không nói vì lý do riêng, nhưng giọng nói của mình bình thường mà, nói có sao đâu. Mà nếu người ta hỏi lý do sao lúc trước không nói... Giờ lại nói thì sao?”

Chàng tìm cách biện bạch, bắt giặc nghĩ đến việc từ nay có thể tự do nói năng, không còn chuyện gì đáng mừng hơn nữa, vậy là bao nhiêu bức bối những ngày qua có thể giải tỏa. Nghĩ ngợi khiến chàng bắt giặc để lộ nụ cười ngây ngô.

Long Đầu lấy làm kỳ, rồi nói bóng gió: “Cười như thằng ngố ấy...”

Thức ăn được dọn ra, Long Đầu đưa hết rượu cho chàng. Trần Linh cao hứng, đứng lên hướng đến rót rượu mời, Long Đầu cản lại, xua tay quay quắt nói: “Tôi không uống rượu sớm, cũng không uống rượu nếu không có dịp vui, anh cũng biết quá rồi mà.”

Trần Linh không ép nữa, hai người dùng bữa trưa xong lại đi vội. Được độ hơn năm dặm thấy phía trước là một cây cầu hẹp dài khoảng tám trượng, chỉ đủ hai con ngựa đi qua.

Long Đầu đột ngột thắng dây cương, Trần Linh giật mình cũng thắng theo, chàng lại một phen lóng ngóng, chơi vơi. Long Đầu ngưng thần quan sát rồi nói: “Đi chậm thôi, cây cầu này có vẻ yếu.

Nhìn xuống dưới thấy một con suối cạn, để lộ đá tảng trơn trượt. Khi đến đoạn giữa cây cầu, Long Đầu đi trước bỗng nghe tiếng nói: “Tên rỗng què khôn kiếp, cả chón cả chác, tưởng hay lắm sao?”

Long thấy tiếng nói phát ra từ phía sau, giật mình quay lại thì thấy bạn đồng hành của mình đang cúi xuống nhìn mặt con ngựa, ánh mắt để lộ vẻ kinh ngạc, miệng há hốc không ngậm lại được.

Long Đầu kinh ngạc đến há hốc cất lời thoảng thốt: “Chuyện gì đây!” Trần Linh tỏ vẻ ngạc nhiên không kém, đưa tay làm điệu bộ không biết gì, rồi chỉ tay vào mặt con ngựa.

Long Đầu nhìn mặt con ngựa thấy nó gian manh, miệng đưa đưa, ánh mắt hơi cụp xuống trông có nét gian trá. Anh quát: “Con ngựa mắt dạy, coi chừng tao thịt mày!”

Rồi anh chàng lại thúc ngựa đi. Được vài bộ bỗng nghe tiếng nói: “Mày là cá sấu thì đúng hơn rỗng, cái đồ dê xồm, vô hạnh!”

Long Đầu quay lại một lần nữa thấy Trần Linh càng kinh ngạc hơn, chàng cúi cúi rồi còn cố lòi mặt con ngựa lại xem. Long Đầu trừng mắt nhìn con ngựa hét: “Tao sẽ thịt mày nếu còn dám nói!”

Anh lại thúc ngựa đi, được năm bộ lại nghe tiếng nói từ phía sau: “Tao thách mày đố đờ cá sấu diêm dúa!”

Long đầu thẳng dây cương dừng ngựa, anh ta nhảy xuống tiến lại gần con ngựa cười hề hề rồi đột ngột tát một cái thật mạnh vào má nó quát: “Tên khốn kiếp tao tưởng mày câm chứ, thẳng mắt dạy cả chón là tao thiên!”

Con ngựa đang lộ mặt vui, tự nhiên bị tát đau quá nó lồng lên, anh chàng Long Đầu lại kí cốc cốc mấy cái vào đầu nó. Lúc này con ngựa đau quá lồng lên, hí một tràng rồi chạy tuốt. Nó nhảy cường hất qua hất lại, làm Trần Linh như sắp rơi xuống. Tới đầu cầu bên kia, con ngựa chạy lạng chạng, khiến đầu Trần Linh va trúng cây cột. Cũng may chàng đội cái đầu đồng nên không bị thương, nhưng tiếng kim khí va chạm khiến chàng đỉnh tai nhức óc.

Long Đầu thấy hoạt kê ôm bụng cười ha hả, giầy lát mới lên ngựa chạy theo.

Lúc sắp đuổi kịp con ngựa màu gạch của Trần Linh, bỗng nhiên từ phía, từ những thân cây rậm hai bên đường nhiều bóng đen xuất hiện. Trên tay mỗi người cầm le gươm dao sắc lạnh, với ánh kim sáng loáng, xung quanh sát cơ phủ trùm ẩn hiện. Long Đầu mất lộ kinh dị vội quát lên: “Cẩn thận!”

Một thanh gươm chém tới sau lưng Trần Linh khi chàng vừa thẳng dây cương.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đới Thủ Lớn

Trần Linh cảm nhận được có đối thủ tấn công phía sau, lại nghe lời cảnh tỉnh của Long Đầu, chàng hạ thấp lưng và đầu né đường gươm sắc lạnh, cùng lúc đó hai chân sau hướng lên, chụm lại kẹp lấy cánh tay đối thủ. Chàng mượn lưng ngựa làm điểm tựa xoay người hai vòng, vận cánh tay mặt và cả thân người đối thủ xoay theo.

Nghe tiếng răn rắc, đối thủ trật khớp kêu la oai oải, lúc đó ba tên ở ba hướng khác nhau chém tới. Trần Linh nhanh như cắt rút dao hướng người chém ba nhất, thanh dao của Ông Cọp khá tốt, có tên bị chém trúng lưng bàn tay, có tên bị chém vào cùi chỏ, có tên bị chấn động sống gươm bay đi.

Long Đầu nhìn thấy hết, anh ta trợn mắt ngạc nhiên với thủ pháp mau lẹ của bạn mình. Anh nhìn rõ động tác chém ba dao liên tiếp là một chiêu trong võ công nhà Ông Cọp có tên là “Bàng Hoàng Hai Tiếng Nước Non”. Chiêu này Long Đầu đã thấy Ông Cọp sử nhiều lần, lần nào cũng trong tâm thế kích động, đường dao nhanh và liều đến mức chẳng cần mạng nữa, rất nhiều điểm yếu đều lộ ra. Nhưng Trần Linh sử lại khác, không đúng tư thế nhưng lại kín kẽ, ba thế công đều có thể che lấp yếu điểm. Chiêu này thường đánh liên hoàn sáu dao, nhưng Trần Linh chỉ sử đến ba là dừng.

Long đầu ngầm nghĩ: “Đúng là bàng hoàng nhưng cần phải tỉnh táo, không nên kích động, chẳng lẽ tên Cọp đã hiểu được yếu quyết võ công thượng thặng của vua Lê rồi.”

Trong lúc Long Đầu nghĩ ngợi, Trần Linh đã nhảy khỏi con ngựa, đánh ra hàng chục chiêu dao pháp nhà họ Lê. Năm tên đã bị đánh ngã, đang nằm rên rĩ. Long Đầu lúc này mới xông lên tiếp ứng. Bên kia còn sáu người. Trong thế né đường chém ngang, Long Đầu lạng qua bên hữu nơi cánh tay đối thủ đánh quá đà, anh tung một quyền mãnh liệt vào vai hấn, làm thân người bay về tông phải tên đằng sau, hai tên thất thế liền bị Trần Linh chém rơi gươm. Long đầu không xem Trần Linh chém thế nào, anh xoay chuyển thân người lộn sang trái trong tư thế đẹp mắt, đá móc vào mặt một tên, xoay nửa vòng đập mạnh vào ngực một tên khác.

Khi hạ chân Long Đầu bắt thần phóng đến khóa tay, rồi đưa vỏ kiếm kề cổ một tên rồi quát: “Bọn mày là ai, mau báo danh cùng nguyên quán.” Lúc đó Trần Linh đã đánh ngã tất cả những tên khác. Bọn chặn đường này tất thấy có mười một tên.

Tên áo đen áp ứng không nói, Long Đầu đẩy hấn ngã xuống, lột tấm vải đen che mặt thì thấy tên này chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt non nớt. Long Đầu quát: “Lột mặt hết ra!” Những tên bị thương nhẹ rụt rè làm theo, Trần Linh cũng đến lột mặt hai tên. Hai người Long, Hồ lộ vẻ kinh lạ nhìn nhau, bọn này đều chưa đến tuổi trưởng thành, có đứa mới mười ba tuổi, lớn nhất là mười bảy.

Long Đầu quát: “Thành thật khai, anh bọn mày sẽ tha cho đi, vì có gì bọn bây còn nhỏ đã tụ tập đi cướp hả?”

Đứa trông già dặn nhất đứng ra nói: “Đạ! Bọn em ở võ đường Hải Hà, lộ Kiến Xương(1). Năm ngoái vụ mùa thất thu, rồi còn bị giặc cướp quấy nhiễu, vậy mà lương thực cứu trợ của triều đình đến bị bọn quan huyện cùng lão phán phủ Vương Hành ăn chặn gần hết...”

Đứa khác nói: “Bọn em đi trộm lại một ít, từ đó quyết không đi cày nữa, cha mẹ bọn em vất vả cả đời mà có đủ sống đâu chứ. Năm nào được mùa cũng bị bọn thương lái ép giá. Còn đi biển liều mạng cho trời cũng chẳng được bao nhiêu... Chỉ có đi ăn cướp của bọn thương buôn, bọn quan tham là cuộc sống có ý nghĩa nhất.”

Lúc đó có hai kỵ mã phóng ngựa đến, họ cung tay chào Long Đầu và Trần Linh, rồi hỏi về những đứa trẻ, Long Đầu gật đầu không đáp, rồi quay sang

bọn trẻ anh nói: “Các em đã nghe qua hội Thấp Lửa chưa?” Nói rồi anh ta sẵn ống tay áo để lộ hình xăm đóm lửa trên bắp tay cơ bắp cuồn cuộn. Bọn trẻ lắc đầu, Long Đầu nói thêm: “Đó là nơi bọn anh ở, có rất nhiều người và rất nhiều công việc để các em làm. Các em sẽ chẳng lo thiếu ăn, hay bị chèn ép nữa. Anh xin hứa với lưỡi guom của cậu em này!” Long Đầu chỉ vào lưỡi guom mảnh của một cậu bé mười lăm tuổi.

Đám trẻ nói với nhau rồi mừng rỡ đồng ý. Long Đầu quay sang ba người mới đến nói: “Các cậu không cần tiếp ứng nữa, hãy đưa những đứa trẻ này về hội, nhờ hội trưởng sắp đặt.”

Dàn xếp xong công việc, Long Đầu và Trần Linh lại phóng ngựa đi về hướng đông.

Đang đi sức nhớ việc gì đó, Long Đầu đi chậm lại, giáp mặt Trần Linh anh mới nhìn con ngựa cười nói: “Sao mày không nói nữa hả, hay là sợ bị ăn tát rồi!”

Trần Linh lẳng lặng không tỏ thái độ gì, Long Đầu liếc mắt rồi cười thầm lại thúc ngựa đi.

Giây lát sau nghe tiếng nói: “Ông chủ ơi! Cái tên đi trước kia thật nhiều chuyện!”

Long Đầu quay lại chỉ thấy Trần Linh tỏ vẻ ngạc nhiên cúi xuống xem xét con ngựa. Anh ta cười, tiếp tục thúc ngựa đi chậm chậm.

“Ông chủ, ông hãy cho hấn một trận để trả thù cho tôi!” Long Đầu quay lại, Trần Linh vẫn giữ thái độ cũ.

“Này Long Đầu, ông chủ tôi hỏi ông cái này!” Tiếng nói từ phía sau, Minh Toàn không quay đầu lại nữa, dừng dung cất lời: “Hỏi đi!”

“Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Long Đầu đáp: “Tôi lộ Khoái (2) nghỉ một đêm, ngày mai sẽ đến Kiến Xương.”

“Ông đã biết địa điểm chưa? Ông có muốn tính sổ cái tên quan phán phủ ở đó không?”

Long Đầu cười đáp: “Đến Kiến Xương sẽ có người tiếp ứng. Còn tên phán phủ Vương Hành, Vương Tồi gì đó, sẽ được tha... ha ha...”

Tiếng nói phía sau để lộ ngữ điệu ngạc nhiên: “Vì có gì?”

“Hắn đâu phải nhà tu hành đắc đạo, xem thường tài vật!” Long Đầu thân nhiên: “Hắn ăn xương máu của người khác có được vui đâu!”

“Hắn phải bị trừng trị và dân xứ đó phải được bù đắp, như thế mới công bằng chứ!”

Long Đầu tỉnh bơ: “Ai biểu họ là dân đen làm chi, hấn làm quan hấn có quyền.”

“Ông nói vậy mà coi được hả? Hội chúng ta không phải sống vì lý tưởng “cứu khổn phò nguy”, “đánh dẹp bạo loạn.”

Long Đầu nói: “Giờ ông muốn tôi phải làm sao, chẳng lẽ bắt tên quan ra giữa chợ, nói rằng hấn tham lam ăn chặn của dân. Để những kẻ khác vịn vào đó lấy cớ gây phiền loạn, chia rẽ hay sao? Đám nhóc vừa rồi cũng lấy cớ đó để đi ăn cướp đây, thấy không? Quan hay dân cũng có người này người kia.”

“Chúng ta có thể kín đáo trừng trị hấn!”

Long Đầu điềm nhiên nói: “Không! Chúng ta sẽ kín đáo tha thứ cho hấn!”

“Sự bất công rõ ở trước mắt ông già cầm giả điếu được sao?”

Long Đầu cười nói: “Dân có cái vui, cái khổ của dân, quan có cái nhọc, cái sướng của quan. Tên quan kia ăn no mập bụng nhưng chắc gì vui sống từng ngày như những tá điền nghèo khó.”

“Tôi không tin!”

“Ông sẽ tin nhanh thôi, khi chúng ta đến nhà hấn!” Long Đầu nói giọng chắc chắn.

Hai người thúc ngựa phóng nhanh đi. Đến chiều tà họ đã đến phủ lỵ của lộ Khoái.

Hai người đội mũ đồng đặc biệt khiến nhiều người để ý. Một vài vị khách giang hồ nhận ra đến chào hỏi. Cả hai dắt ngựa vào thành mà không bị lính canh cản trở gì. Lúc này đèn đuốc đã được thắp sáng khắp nơi. Ánh sáng lan tỏa khiến Trần Linh cảm giác được cái không khí náo nức của những ngày giáp tết nơi đây.

Cả hai đi đến cái khách sạn ba lầu lớn nhất ở trung tâm. Vừa bước với khách phòng, Trần Linh kinh ngạc với vẻ bề thế nơi đây. Có đến năm mươi bộ bàn ăn bốn ghế trong khách phòng rộng tám trượng vuông này.

Bài biện quanh phòng toàn những đồ gốm tinh xảo cùng với các bức điêu khắc bằng đá xanh đẹp mê ly. Khắp nơi đèn đóm được thắp lên như chưa bao giờ biết đến hai chữ hao phí. Tám hầu bàn có trai có gái thi nhau chạy hục hơi mà những vị khách mới đến vẫn ồn ào thúc dục.

Đám đông ngồi chật kín, một anh bồi đến gần hai người, niềm nở cười rồi đưa đường cho hai người Long, Hồ đi đến chiếc bàn sát tường mé tây.

Long Đầu gọi những món đơn giản như cá rô chiên xù, bắp cải xào thịt, trứng muối, hai bát canh rau, cùng hai cân rượu. Trần Linh có sẵn tiền muốn tiêu pha, ăn cao lương mỹ vị nhưng đành hụt hẫng, bởi con người giản dị kia đã gọi món.

Rồi chàng bắt giác xấu hổ, nghĩ thầm: “Nhà mình nghèo mà bày đặt tiêu pha hoang phí, tiền cũng chẳng phải của mình kiếm ra. Anh ta đường đường là một vị tướng quân nhưng chẳng phô trương gì.

Lúc đó có một gã công tử cũng được đưa đường đến ngồi cách chàng một cái bàn. Hắn ta vừa đến đã hò hét lớn: “Mau mang ra những món ngon nhất ở đây ra!” Chàng lại nghĩ: “Tên kia sao mà đáng ghét thế, nếu mình mà được ăn nói tự do, chắc vẫn giữ tánh trẻ con thích thể hiện như hắn quá.”

Thức ăn được dọn đến không lâu, Trần Linh mới ăn được miếng cơm rau bỗng nghe tiếng đám đông thi nhau hò hét, vô tay vô chân, gõ bàn gõ chén tạo tiếng động ồn ào: “Yên Nhi cô nương!” “Nàng ta đã ra rồi!” “Yên Nhi, Yên Nhi”... Hồn tạp là các thứ tiếng ồn ào của nam nhân.

Trần Linh hướng về chính phòng, trên những bậc thềm, một cô gái ôm đàn tranh lớn đi xuống, nhìn là biết loại đàn ba mươi sáu dây. Vừa nhìn lướt qua, người bàn trước đã đứng lên che mắt. Chàng quay sang Long Đầu thì thấy anh ta thản nhiên uống rượu. Nhìn thấy ánh mắt chàng, anh ta đưa chén rượu ra phía trước cùng một cái nói: “Uống đi, chén rượu dở hay sao?”

Trần Linh nhìn Long Đầu cười nói: “Tôi tưởng anh rất sát gái và luôn muốn thể hiện tài năng đó chứ. Tôi đang tò mò và muốn được mở mắt đây.”

Long Đầu uống cạn chén rượu mới cất lời: “Trên đời còn nhiều chuyện có ý nghĩa hơn việc ngồi nghe một cô đào hát rong, rồi cười nói những lời bông đùa... Chẳng hạn như cuộc tỷ đấu đêm nay.”

Trần Linh tỏ vẻ không hiểu cất lời: “Anh nói vậy là sao?” Long Đầu đáp: “Lúc sáng hội trưởng có nói với tôi, hội Lạc Hồng dưới quyền quản lý của “Tổng quản khu mật sứ” cũng tham gia vụ này, ông ta còn thẳng thừng bảo với Phụ Quốc Thái Úy, rằng hội của chúng ta hoạt động không hiệu quả, chỉ tốn công nuôi dưỡng kẻ du thủ du thực là giỏi. Qua cuộc đối đầu, cuối cùng mọi người đồng ý dùng võ công để định đoạt. Người thắng sẽ được giao xử lý vụ này. Đây là một vấn đề liên quan đến uy tín của hội, hội trưởng đã tin tưởng giao phó cho chúng ta, không thể để ngài ấy thất vọng được.”

Trần Linh chậm chậm đưa chén rượu lên miệng nghĩ: “Hóa ra còn một tổ chức khác trong giang hồ cũng làm việc cho triều đình. Vậy là mọi cử động của các phe phái trên võ lâm đều không thể tránh được tai mắt của họ rồi.”

Chàng lại xoay chuyển: “Nhờ Ông Cọp và mọi người mình mới cảm nhận được bản thân có ích... Nên vì hội Thấp Lửa này mà cố gắng ra sức.” Chàng cất lời: “Tôi hiểu rồi, anh có đối sách hay thông tin đối thủ chưa!” Nói xong chàng tự làm mình xấu hổ bởi ý nghĩ: “Trước giờ mình võ công tệ hại, may mắn sao lọt vào đây, nói chuyện thật là không biết lượng sức mình.”

Long Đầu phóng mắt xa xăm chậm rãi nói: “Mùa hè, năm ngoái chúng ta từng đối đầu với họ trong một cuộc khảo luyện, hai người đó là Cao Văn Tài và Huỳnh Ngọc Lương ông còn nhớ chứ. Họ rất được Đô Thống xem trọng.”

Trần Linh chẳng có ấn tượng gì, đứng hơn chàng chưa gặp họ, chàng giả bộ nghĩ để khỏi bị nghi ngờ, thâm tâm tự trách mình đã nhiều chuyện. Chàng còn ậm ừ vài tiếng để khỏi đối đáp lại.

Long Đầu nói: “Lần trước là một cuộc khảo luyện, nên đôi bên dè chừng, đối phương giấu nghề, hình như lúc đó ông lại đánh thật tâm, nên bây giờ tính chuyện đối đầu pháp đi là vừa. Lúc sáng tôi thấy đường đao ông đánh có khác, trông linh hoạt, hiệu quả hơn. Võ công đại tiến rồi hay sao?”

Trần Linh lắc đầu nói: “Không bao nhiêu đâu, đối thủ toàn là bọn còn hơi sữa... Tôi tiện tay đánh vài chiêu không ngờ anh để ý kỹ vậy, chẳng lẽ muốn đối phó tôi sao.”

“Đúng!” Long Đầu cười nói: “Chúng ta chẳng phải là đối thủ lớn trước giờ hay sao? Lúc sáng anh đã nhìn tôi ra chiêu rồi còn gì.”

Trần Linh ậm ừ cho xong. Long Đầu không nói nữa, tập trung cho xong bữa. Trần Linh vừa ăn vừa tự làm mình thấp thòm với bao ý nghĩ ngược xuôi.

Hai người trong hội Thấp Lửa đi khỏi khách sạn mà không mướn phòng, Trần Linh lấy làm kỳ nhưng cũng không tiện hỏi.

Long Đầu dẫn chàng đi theo con đường chính, không bao lâu cả hai dừng chân trước một căn nhà khang trang. Hai người Long, Hồ vừa xuống đã có hai tên đầy tớ chực sẵn dắt ngựa.

Họ tiến vào khách đường bề thế rộng rãi, khoảng năm trượng vuông, phóng mắt thì thấy bốn người đang chực ở đó. Nhìn ra người hội Thấp Lửa đã đến, một nam nhân tuổi khoảng năm mươi, mặt tròn, râu thưa, bận quan phục đi đến cung tay nói: “Chào hai vị tướng quân, thật là quý hóa, thật là vinh hạnh cho phán phủ lộ Khoái tôi được đón tiếp hai ngài.”

Rồi ông nói với tên hầu cận bên cạnh: “Mau cho người bày tiệc rượu.”

Long Đầu hươ tay nói: “Trà thôi! Bọn tôi ăn cơm rồi... ông đừng tướng quân này, tướng quân nọ, bọn tôi đang bận thường phục, không mang theo quân lệnh, nên coi như là người trong võ lâm thôi.”

Viên phán phủ hơi khó hiểu rồi cho người dâng trà.

Có bốn cái ghế được bày sẵn, hai người Long, Hồ ngồi vào hai cái cánh phải, hướng đối diện là hai người tuổi trên dưới ba mươi đang ngồi bên bàn tiệc

ruợu.

Người râu kẽm, tóc búi cao, không đội khăn trùm đầu, trông già dặn hơn cất tiếng nói có lệ: “Hai vị vẫn thường mạnh!”

“Không, bệnh sắp chết!” Long Đầu cười nhạt nhẽo nói: “Nghe vậy các vị có vui không?”

Người trẻ hơn, mặt phượng phi, hơi mập nhưng bắp thịt chắc chắn, anh ta phùng hàm làm bộ râu quai nón cũng héch ra, cất tiếng quát: “Tên khốn, đừng nghĩ làm tướng quân là oai, anh Lương khách sáo hỏi han, người nói thế là có ý gì!”

“Làm tướng quân không oai, vậy làm đây tớ của Tổng quản khu mật sứ oai hơn phải không? Phải rồi, ông ta nắm giữ Vệ Long quân trong triều, muốn làm gì mà không được!”

Huỳnh Ngọc Lương căn họ Cao sắp nổi dóa nói: “Chúng ta đều ăn bát com của triều đình, vì triều đình mà ra sức, việc oai hay không có gì quan trọng!”

“Hay!” Long Đầu vỗ bàn nói: “Người nói hay lắm, các người có thể vuron đến đỉnh cao, chúa thượng sẽ trọng dụng, ưu ái các người. Cả họ các người sẽ được thăng quan tiến chức... Vậy cần gì tìm cách hạ bệ hội Thấp Lửa bọn này, không có cách khác để leo cao hay sao?”

Họ Cao cười nửa miệng nói: “Nếu các người có thực tài, hành sự có hiệu quả, chắc chắn không ai có thể hạ bệ được. Liên minh đảng cướp Đông Hải này giao các người nửa năm rồi vẫn chưa thanh trừng xong, còn nói được gì!”

“Cảnh bị sâu, các người sẽ chém trụ hay sao? Như thế chắc gì đã hết sâu, ngược lại còn làm chết cả cây.” Long Đầu đối đáp, họ Cao hừ một tiếng nói: “Ngụy biện!”

Huỳnh Ngọc Lương thừa thế nói: “Nhiều lời bằng võ mồm, thật không có gì vô ích bằng, võ quan ạ! Chúng ta nên bắt đầu tỷ đấu thực sự, được rồi chứ!”

Câu nói của đối phương đầy mỉa mai, Long Đầu trong khoảnh khắc chưa thể nghĩ cách đối đáp lại. Trần Lĩnh thấy thế quay sang anh ta nhại lại ngữ điệu của họ Huỳnh nói: “Dạy chó bằng đạo lý, thật không gì dư thừa bằng, anh hai ạ! Chúng ta nên bắt đầu dạy đồ đích đáng, được rồi chứ!”

Chàng nói xong bẻ những ngón tay kêu răn rắc. Qua câu đối của chàng Long Đầu thấy phe mình lấy lại khí thế, thầm nể nan ông Cọp, trong bụng cũng mát lòng, mát dạ với những câu chửi của anh ta.

Hai người kia tức khí ra mặt, họ Huỳnh lại ngăn con thịnh nộ sắp bộc phát của họ Cao, nhằn nại nói: “Các người biết thế lệ rồi chứ, trao đổi quyền cước, từng người đấu, bên nào bị bại hết người thì thua. Cao đệ sẽ ra trước, bên các người ai ra trước đây!”

Trần Lĩnh định bước ra thì Long Đầu vội ngăn lại nói: “Để tôi, tôi thật sự thích cái tên họ Cao này rồi!”

Long Đầu đặt trường kiếm lên bàn đứng ra cười thích chí. Họ Cao cũng tiến tới nghiêm mặt, cung tay chào, rồi ngấp một cái như những võ sĩ chân chính.

Họ Cao tiến tới song quyền nhanh nhẹn đánh ra nhưng không có chiêu nào đánh hết giới hạn cánh tay, động tác thu quyền của anh ta còn nhanh hơn cả khi anh đánh tới.

Long Đầu liên tiếp né tránh, sau tám chiêu anh xuất cước công bộ hạ đối phương, ra chiêu nửa chừng chuyển hướng đá lên bụng, sắp trúng bụng cước lực bỗng dừng lại. Trong lúc đối thủ hơi phân tâm, song quyền Long Đầu đánh vào mặt địch, sau đó cước chiêu thu lại, tung người đâm đá liên hoàn công vào phần thân trên của địch.

Hai mươi chiêu sau Long Đầu đánh trúng bốn chiêu trong đó có hai chiêu đối thủ đỡ được, một chiêu trúng ngực phải, một chiêu trúng vai. Thấy họ Cao dè chừng và chưa muốn hiện lộ thân thủ, Trần Lĩnh không muốn vội vã chê bai anh ta. Tuy bị thua thế nhưng đối phương vẫn giữ nét bình tĩnh và can trường, khác hẳn với tính khí vừa bộc lộ.

Chiêu cước chéo trong thế cong người đã khai mở khoảng trống bên cánh tay trái. Long Đầu xuất quyền đánh tới, Trần Lĩnh cảm nhận được nguồn nội khí bao quanh chiêu quyền này thật sự rất mãnh liệt, thế như cuồng phong.

“Chát” một tiếng, quyền phải họ Cao đưa lên phòng thủ phần ngực, dư lực trong chiêu quyền của Long Đầu theo quán tính tấn công anh ta nhưng chỉ có vẻ chỉ khiến cho tà áo và những lông râu tóc bay phấp phập mà thôi.

Long Đầu dương cặp mắt có phần ngạc nhiên. Quyền đang nắm thế phòng thủ, họ Cao biến thành trào phá ngay sau đó công ngược vào bắp tay đối phương. Chiêu công trở nên vô hiệu vì Long Đầu đã nhanh nhẹn thu quyền về, nhưng họ Cao đâu chỉ tính toán có thế.

Thấy gió phía dưới lay động, cước lực họ Cao đá tới, Long Đầu nhất chân phòng ngự, thì với chiêu trào phá ba lần biến đổi công kích vào bắp tay, nách, cổ anh, họ Cao xoay chuyển trào thành quyền, nội lực hùng hậu đã đưa đến nhờ ba lần huy động trước đó.

Giờ đây chiêu quyền ở thế thuận lợi, cương đầy nội khí thâm trầm mãnh liệt và đang nhắm vào mặt Long Đầu. Trần Lĩnh ngồi xem bất giác bóp chặt nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thấp Lửa Độ Lạc Hồng

Chiều quyền của họ Cao đánh tới rất nhanh, Long Đầu có thể dùng cái đầu rồng đúc bằng đồng của mình hướng ra đỡ đòn, nhưng anh ta không làm vậy. Chiều trò này chỉ xuất hiện trong suy nghĩ của Trần Lĩnh mà thôi.

Lạng đầu né tránh một cách nhanh nhẹn, Minh Toàn sẵn thế đầu cả thân người, quyền phải đánh bật lên cánh tay đang đâm tới của đối thủ. Lúc đó khoảng trống hiện lộ rõ ràng, Long Đầu lại xuất quyền phải đâm móc lên cằm họ Cao, hắn ta đưa đầu ra sau né tránh đã cảm thấy cước lực đối phương đập tới, ngay sau đó bấp chân đau đớn, cả thân người hắn bị đá thối lui ba bộ.

Hắn vừa sẵn tới giáp đầu, cước phải Long Đầu quét một vòng công chân, họ Cao nhảy lên, quyền phải đâm xuống thế chẻ trẻ. Long Đầu đầu người nửa vòng, cước chiều nhanh nhẹn ngay sau đó đá vào bụng địch thủ, khi quyền của hắn còn cách mặt anh một gang tay.

Thối lui năm bộ trong thế chơi với, khó khăn lắm họ Cao mới giữ mình không bị ngã, má phải đột ngột lãnh một quyền đâm thẳng. Chưa hết, tám chiêu cước liên hoàn của Long Đầu đánh ra nhanh nhẹn ngay sau đó.

Họ Cao lãnh ba đòn, né được hai, đỡ được ba. Chưa kịp lấy lại tinh thần thế “Phi cước tung hoành” của Long Đầu đã đá tới. Cao Văn Tài chỉ kịp đưa song quyền lên, huy động nội lực phòng thủ.

Chiêu “Phi cước tung hoành” lần này của Long Đầu không bộc phát nội khí ra ngoài, Trần Lĩnh cảm nhận được điều đó. Nhưng hai chân anh ta đã đông đầy sức lực lẫn nội lực ẩn tàng. Tung cước đá dọc xuống công vai, hoành cước đá ngang công vào bắp tay phải địch, hai chiêu có trước có sau nhưng người ngoài nhìn cứ như đến cùng lúc, chỉ nghe hai tiếng “chát, chát”, thân người họ Cao bị đá bay sang cánh trái, đầu nửa vòng.

Khi sắp chạm đất họ Cao nghiêng rặng, quyền phải đánh xuống nền gạch nghe cái “rầm”, mượn lực hắn bật lên để khỏi ngã, cùng lúc quét ngang một cước gọi là có còn hơn không, đề phòng thì tốt hơn. Nhưng cổ gấn của hắn trở nên vô ích khi chiều quyền tiếp theo của Long Đầu lại đánh tới trong thế đã chuẩn bị né tránh, anh ta vẫn không xem thường địch giây phút nào, chiều quyền này có thời gian huy động nên uy lực thật lớn lao.

Ngực họ Cao bị đánh trúng thân người hắn ta lăn lộn ba, bốn vòng bay về phía bạn cùng hội của mình. Họ Huỳnh đỡ lấy thân người họ Cao, giữ lại ngay sau đó mà không lui đến một bộ.

Long Đầu lấy lại thế khoan thai rồi chỉnh trang quần áo, cười nói: “Thật đáng tiếc, Minh Toàn này cứ tưởng kẻ nói lớn tiếng thường có thực lực chứ!”

Họ Cao cố gấn cự lại nhưng sau khi bị công trúng ngực, hơi thở rối loạn khiến giọng nói không còn rõ ràng nữa, Long Đầu tạm cho rằng anh ta đang chửi thề để gỡ tức.

Huỳnh Ngọc Lương thổ lộ bạn mình cho hơi thở anh ta điều hòa, rồi đưa mắt tỏ ý không trách móc gì. Họ Cao buồn ra mặt, hấn lui vài bước ngồi xuống ghế.

“Thật không uổng công cho buổi gặp gỡ, khảo nghiệm lần trước Long Đầu huynh đã giữ thể diện cho họ Cao rồi, cậu ta không biết lượng sức thật là ngây thơ!” Họ Huỳnh cất lời, ngữ khí hòa hảo, họ Cao nghe vậy khí tức lộ ra mặt, nhấp miệng định cãi, nhưng Long Đầu thì hiểu rất rõ ẩn ý sâu xa trong lời nói của đối phương.

Anh cũng chẳng tỏ mặt giận mà cười hề hề nói: “Cùng ăn bát cơm của triều đình, thiết nghĩ hơn thua nhau cũng như việc giành phân thổ, kẻ ganh đua thật chẳng khác nào tự biến mình thành bọ hung mê cứt!”

Về lĩnh vực xô xiên, chọc giận người khác Trần Lĩnh rất có năng khiếu nên nhạy cảm hơn người. Chẳng chưa nghe đồng đội nói hết đã hiểu ngay, đương ngâm ngệm trà liền làm mưa làm gió vung vãi khắp nơi, rồi cười phá lên.

Họ Huỳnh đứng ra cung tay, thái độ vô sự nói: “Vậy để Ngọc Lương này xem qua quyền cước Mật Tông!”

Nói rồi họ Huỳnh bước chéo chân, hơi thấp người, nhẹ nhàng, chậm rãi dương hai bàn tay lên, bắt thần nắm chặt song quyền lại.

Long Đầu nhìn ra nội công đối phương không phải hạng xoàng, anh cất một tiếng chắc nịch “được” rồi sẵn tới cùng với đối phương.

“Cú đâm phá núi!” Họ Huỳnh hô lớn, hai nắm tay liên tiếp đánh tới, chiều nào chiều nấy đều căng đầy tinh khí của trời đất, tư thế như hổ vồ, rồng cuộn thật khác hẳn với dáng vẻ điềm tĩnh, vẫn nhã vừa rồi.

Long Đầu liên tiếp bị bức thối lui, Trần Lĩnh thấy cảnh này nhớ lại trận đấu lúc sáng. Bạn đồng nghiệp của mình rất ít khi né tránh, anh ta sẵn sàng đối chọi với những chiêu quyền cước uy mãnh của ông già họ Lưu. Chẳng thấy làm kỹ khi đối chọi với cái tên họ Cao vừa rồi thì thân pháp né đòn của Long Đầu phát huy rất linh hoạt, còn những đối thủ ra chiêu mạnh mẽ như lão họ Lưu và võ quan họ Huỳnh này anh ta lại chọn đối pháp phòng thủ.

Một chiêu quyền mạnh mẽ nữa sắp đánh tới mặt Long Đầu, anh ta kịp dương tay phải lên, với thủ pháp kỳ diệu, anh ta chỉ hất nhẹ một cái, cú đâm đầy uy lực của đối thủ bỗng bị dẫn chuyển sang bên má ngoài. Thân người đối phương hơi hướng tới, hơi lơ đã. Quyền trái của Long Đầu liền đánh móc lên cằm đối phương, rồi đột ngột đi chệch ngang qua làm chiều phòng bị của họ Huỳnh là vô dụng, sát na sau đó cùi chỏ Long Đầu thúc mạnh vào ngực đối

thủ.

Họ Huỳnh hơi biến sắc, quyền cước của Long Đầu liền dồn dập đánh tới. Trong chớp mắt mười bảy động tác, chín thật tám giả của Long Đầu được thực hiện. Đối thủ của anh bị đánh một chiêu trúng cằm, một chiêu trúng mặt, ba chiêu trúng chân. Tiếp sau đó bấp tay họ Huỳnh còn bị đá cao chân một chiêu cước mạnh mẽ, thân người anh ta văng xa sáu bộ, tông vào cây cột lớn sơn son thiếp câu đối mạ đồng.

Long Đầu không sấn tới, lúc sắp nằm đất họ Huỳnh tung một cú đấm xuống nền đá, bật người phi thân lên, lúc này mọi người tại đường trường đã nhìn rõ mặt anh ta bầm bên phải và một rãnh máu tươi từ khóe miệng anh ta chạy xuống cằm.

Họ Huỳnh lại xông đến, vẻ điềm tĩnh lúc đầu đã giảm đi đôi, ba phần. Sau ba cú đấm đầy thăm dò, anh ta thấp người né chiêu cước ngang của Long Đầu tiện thể chân phải quét nửa đường tròn. Lúc này Long Đầu chỉ trụ một chân, anh ta không tìm đối pháp khác mà huy động nội lực vào chân trụ, cùng lúc hồi cước phải hướng xuống vị trí mà anh đoán chắc rằng chân đối phương sẽ bị cản lại.

Mới nhìn qua tưởng rằng Long Đầu kia muốn đôi bên đều tổn thương, nhưng thực ra chiêu cước đâm xuống mang uy lực thâm trầm hơn nhiều so với thế quét ngang của đối phương. Có điều đôi bên thực lực như nhau, mà họ Huỳnh đã tung chiêu trước khi Long Đầu có ý định đưa nội khí xuống chân trụ.

Điều không may đã đến, Long Đầu bị quật ngã, thân người hơi chới vơi. Ứng biến nhanh nhẹn anh không đâm xuống nữa mà duỗi thẳng chân đạp một cước nhắm vào vai đối phương.

Anh quên rằng so khoảng cách lúc đối phương cúi người, chân anh không dài đến mức đá trúng phần thân trên, sự phản xạ của anh vô tác dụng, cả thân người liền ngã, dù Long Đầu này cố gắng chống tay mượn lực thôi lui nhưng song quyền đối phương trong thế phóng người một cách thuận lợi đã đâm tới.

Áp lực từ trên xuống sẽ làm vị Uy Vệ tướng quân này phải gãy tay nếu còn có ý định chống đỡ. Anh buông tay phải xạ song quyền hướng lên thủ ngực. Trong thế khó khăn cực kỳ, không có một điểm tựa nào, chiêu cước đánh vào khoảng không vừa rồi của Long Đầu, lại có thể thu đầu gối đánh lên. Trần Linh dương cặp mắt lên vì chàng chưa biết rõ Mật Pháp công của Long Đầu này đã luyện đến cảnh giới cao. Cao Văn Tài bên ngoài đã thấy qua nên không còn lạ lắm gì nữa.

Khoảnh khắc đó diễn ra rất chóng vánh, hai bên bả sườn Long Đầu bị hai cú đấm phá núi của họ Huỳnh công kích. Tiếng kim khí như óc vang lên, đầu và lưng Minh Toàn tiếp đất chằng nhẹ nhàng gì, dư lực xem ra còn hơn cả những tảng đá đầm nền của thợ xây nhiều lần.

Gối phải Long Đầu đánh lên chỉ chậm hơn đôi chút, may cho họ Huỳnh là hạ bộ không bị công trúng, nếu không tổ tiên của anh ta chắc sẽ tránh cứ rất nhiều.

Cái đầu rỗng của Minh Toàn được bọc vải êm bên trong nên tổn thương không đáng kể, nhưng phần ngực lãnh trọn hai chiêu quyền thì khác. Nó nhanh chóng khiến hơi thở của anh trở nên uất nghẹn, nội khí tán loạn, đau tới tận xương.

Long Đầu nghiêng rằng không hề than lên một lời, Trần Linh chạy lại, vút ngực bạn mình cất lời: “Anh thấy sao rồi?”

Chốc lát sau Long Đầu mới khó khăn nói: “Ông đừng để tôi phải tiếc nuối vì đã thua đối thủ!” Trần Linh cũng cho rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, ai ngờ đối phương lại có thể đảo ngược tình thế một cách bất ngờ như vậy. Long Đầu tiếc nuối là có lý do, anh đã có thể chọn đối pháp khác, mà không cần mạo hiểm với cuộc đua tốc độ.

Trần Linh nói giọng quyết đoán: “Tôi sẽ khiến anh nhanh chóng quên đi điều đó, ngay bây giờ!” Chàng định dìu bạn đứng dậy, nhưng Long Đầu tỏ vẻ mặt ái ngại nói: “Ông đâu phải con gái, hãy mặc kệ tôi!”

Trần Linh quay đầu, tiến vài bộ về phía họ Huỳnh nói: “Bắt đầu được chưa, anh lên trước đi!” Ngữ điệu có vẻ cứng, nhưng một trận đánh lớn có ảnh hưởng thế này chàng chưa bao trải qua, bất giác không khỏi hồi hộp trong lòng.

Trần Linh vừa rồi tuy bị công trúng nhưng thời gian diễn ra chưa được một hiệp, nên khí lực đôi bên tiêu tốn không bao nhiêu. Chỉ điều khí chốc lát, họ Huỳnh đã thần nhiên như chưa đánh chiêu ra một quyền nào. Anh ta cười nói: “Đánh thì đánh, còn trước sau gì!”

Trần Linh tỉnh bơ đáp: “Sẽ thua mất mặt, nên đánh trước đi!” Họ Huỳnh hơi tròn mắt nói: “Nghĩa là sao?” Rồi nhìn thái độ có vẻ đối phương đã hiểu, Trần Linh cũng không giải thích gì thêm.

Bề ngoài thì vô sự, nhưng dưới thái độ xem thường của đối phương họ Huỳnh tức khí đầy bụng. Anh ta xông đến quát: “Để xem kẻ nào mất mặt!”

Trần Linh nghĩ thầm: “Mình nhất định phải thắng, mình phải tập trung hết sức, phải dùng hết khả năng tích tụ bao lâu nay vào trận đánh này, mình phải...”

Lo suy nghĩ miên man, đối phương tung ra một cú đấm giả, Trần Linh né theo thói quen, đối phương đầu người sang bên trái theo, đá cước hậu trúng vào hông chàng.

Trần Linh lạng chạng thối lui, bỗng nghe tiếng cười đắc chí của tên họ Cao, hắn nói: “Nói nghe hay ho, thế té cũng thật là đẹp mắt.”

Chàng tự xấu hổ làm đỏ mặt tía tai, tư thế lỏng ngóng cả tăn, dáng đứng chưa ngay, đối phương lại tung ra một cú đấm nhắm vào ngực chàng. Trần Linh lạng chạng thối lui, lại né đông tránh tây. Đã mất tiền cơ, ngày càng bị bức ép hơn. Chiêu cước họ Huỳnh không những nhanh nhẹn mà còn mạnh mẽ linh hoạt, động tác có thật có giả, có thứ tự, lớp lam rất kín cần và bàn bản.

Thử thách nhau qua ba mươi chiêu, Trần Linh tâm cơ linh động cùng với căn bản võ học nhà họ Trần, chàng nhanh chóng nhìn ra thế công của đối phương cũng như cái cách mà anh ta huy động nội lực. Động tác giả của họ Huỳnh thoát nhìn bề ngoài có vẻ cương mãnh, nhưng chẳng có bao nhiêu nội khí trong quyền chiêu. Còn những chiêu thật thì được huy động nhiều lần, càng lúc càng dồn dập thêm, đông đầy thêm. Những chiêu thức độc đáo, hoa mỹ thì thường là những bước chuẩn bị hoặc giả chiêu, còn những chiêu đơn giản mới chính là lúc sức mạnh trong chiêu quyền được phát huy đến đỉnh điểm. Chàng nhận ra, anh ta không hề biến chuyển đột ngột mà cần phải có thứ lóp.

Năm mươi chiêu tiếp theo, vẫn bị bức bách nhưng Trần Linh đã không còn nhận bất cứ tổn thương nào nữa. Lúc đầu đối phương còn xem thường, nhất là họ Cao bên ngoài, hẳn nói toàn lời mỉa mai xia xói, nhưng đến lúc này hẳn không thể thốt lên một lời.

Càng về sau họ Huỳnh càng nóng đầu hơn, anh ta ra chiêu càng dứt khoát, càng mạnh mẽ thêm. Lại một cú đâm mãnh liệt trong tư thế thỏa mái. Trần Linh cong người né tránh như sắp ngã đến nơi, chàng co chân đạp lên rồi với thân pháp kỳ dị, bấp tay phải vừa tiếp đất lại bật người lên, đầu chân xoay người đá nửa vòng vào bụng dưới đối phương giành lấy thế cạnh trên.

Họ Huỳnh lùi hai bộ thì quyền phải của Trần Linh đã đánh tới, hai tay anh ta đưa lên phòng thủ thì cước chiêu Trần Linh đã đá gần đến bộ hạ. Huỳnh Ngọc Lương xoay người, chiêu cước đá vào khoảng không nhưng Trần Linh không náo nức, chàng sẵn đã bước đến luôn, song quyền đánh ba chiêu, trong đó quyền trái trúng bấp tay đối phương.

Được nước lấn tới, quyền phải lại đâm trúng vào cằm Ngọc Lương, sau đó song cước thi nhau đá ngang đá dọc, đá móc đá ngược, đá trên đá dưới tới tấp.

Sau những chiêu cước dồn dập, lần áp là mười bốn cú đâm liên tiếp, mấy chiêu đầu đối phương còn đỡ gạt, đến chiêu thứ sáu, họ Huỳnh bị một cú đâm trời giáng với mặt tóa hỏa tam tinh, trời đất quay cuồng, từ đó thân thủ kém linh hoạt hẳn. Những chiêu sau đó Trần Linh cứ thế đâm tới, mặt và ngực đối thủ lại nhận đòn tui bụi.

Trần Linh thấy mặt đối phương bầm dập, màu me loang lổ, chàng bắt nhẵn nên nói tay cho những quả đâm cuối, chiêu cước kết thúc mới đánh một nửa vội dừng lại.

“Ya a a” Huỳnh Ngọc Lương rống lên, anh ta tung một cú đá bắt chập quét ngang người Trần Linh, chàng lúc này không nhìn thẳng mặt đối phương, không có ý nghĩ phòng bị liền bị đá trúng hông mất thế, họ Huỳnh xoay cước hậu huy động nội khí thâm trầm mãnh liệt đập một cái vào bụng chàng.

Trần Linh bị đẩy đi xa đến ba trượng, cũng may nhờ bộ pháp độc đáo chàng đã học ba năm trước nên có thể giữ được thân người không ngã.

Huỳnh Ngọc Lương lại hét lên, sẵn tới tung ra vô vàn cú đâm dồn dập về phía Trần Linh.

Những chiêu này quá ư là nhanh nhẹn và mãnh liệt, nó liều mạng như guồng quay lúa, nó nhanh chóng búa vẩy lấy người Trần Linh, buột chàng đưa hai tay vận lực chống đỡ.

Cảm tưởng những cú đâm như những nhát búa đập vào cánh tay mình, như những nhát búa đập vào thanh thép đã được nung đỏ, Trần Linh cố sức chống chọi, sau hàng chục chiêu vai chàng bị đánh trúng.

Hoi khựng người lại Huỳnh Ngọc Lương rút quyền lúc Trần Linh vẫn chưa lấy lại thế chủ động, anh ta tung ra một cú đâm mãnh liệt nhất hết sức bình sinh, vết kiệt tinh hoa võ học, tinh hoa nội khí trời đất tích tụ bao năm nay vào một chiêu quyền này, uy lực mạnh mẽ phá đá, phá núi.

*****

“Sùng A Minh chàng ơi! Chàng có sao không?” Hồ Xà Linh Vương ngẹn ngào gọi, mắt nàng nhanh chóng đầm lệ, rồi quay sang đám người phía sau quát: “Các người là ai sao dám giữ trò bĩ ỏi trên đất của người Mông?”

Một thiếu phụ bận áo thêu hoa màu đỏ, vàng, xanh lá trên nền vải đen, áo choàng, váy cũng có những đường hoa văn sọc đơn giản, nhiều màu trên nền vải đen, bà ta che mặt nên không nhìn rõ dung mạo, bà cất giọng hơi khàn như người bệnh cảm: “Hay cho A Linh này, dám đi yêu đương tên ngoại tộc, nhưng dù không phải thế bọn này vẫn muốn tiêu diệt hết Ngũ Quý giáo chúng mày, chính bọn cặn bã chúng mày khiến cho người Mông bị mang tiếng xấu, bị khinh ghét, bị coi thường... Còn khiến thù lĩnh bọn này phải thành tàn phế rồi còn lưu lạc khắp nơi.”

“Các người là...” Cặp mắt tròn đen láy của A Linh lộ ra những tia sáng sững sốt: “Các người còn sống sao... Các người trở về với mục đích gì?”

Đi theo sau còn có bốn người phụ nữ khác, thiếu phụ bước đến thân nhiên cất lời: “Dù sao mày cũng sắp chết rồi A Linh à, người chết không thể tiết lộ bí mật... Nói cho mày nghe cũng chẳng sao... Bọn ta chính là muốn sóng gió nổi lên khắp nơi, bọn ta muốn thu tóm tất cả các giáo phái trên đất Cò Việt, tất cả các đạo phiến quân! Chúng ta sẽ đưa địa vị của người Mông lên một tầm cao mới, thậm chí làm nên bá nghiệp ngàn năm... ha ha ha ha.”

“Bà điên rồi...” A Linh lại quay sang Tường Minh ra sức lấy động.

Người đàn bà lăm le thanh gươm đi đến, A Linh cố về đã trúng tà thuật nên trông yếu ớt, đuối sức. Một tia sáng ánh lên trong mắt nàng, A Linh góp sức tàn ô thân người Tường Minh lao xuống vực thăm sâu hun hút, giữa một đêm cuối đông, mây mù vẩn vù, khắp nơi tối tăm một màu.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không Được Hiểu Kỳ

Cú đấm họ Huỳnh đến rất nhanh, nhưng Trần Linh vẫn kịp bắt chéo song quyền lên, vận lực chống đỡ.

“Chát” một tiếng hai luồng nội khí giao thoa, tạo nên một cơn gió vô hình phát xuất ra hai bên. Quyền phải chàng tê dại đau thấu xương, thân hình Trần Linh bị đẩy lui khoảng cách một trượng sắp tông vào cây cột sơn son. Khi chân vừa chạm đất, chàng nhẹ nhún người một cái, đầu một vòng trong không trung hướng về phía đối phương mặc dù dư lực của cú đánh vừa rồi vẫn còn rất nhiều.

Điều này làm hai người bên ngoài quan đấu tròn mắt, há hốc. Chỉ cần một điểm tựa hơi hợt Trần Linh lại bật người phóng đến bất chấp lực đẩy lui mạnh mẽ của đối thủ, thật là một chuyện khó khăn vô cùng.

Diễn tiến quá bất ngờ đối với họ Huỳnh, sau khi tung cú quyền anh ta dừng lại thở dốc, để vận khí điều hòa. Ai ngờ chỉ trong vài sát na mỏng manh sau đó quyền phải Trần Linh đang đánh tới từ trên xuống thế như chẻ tre.

Cú đấm trong tay Trần Linh cong lại khiến động tác cứu vãn cuối cùng là đưa quyền phải lên đỡ của đối thủ cũng trở thành vô dụng. Cùi chỏ chàng đánh ngang vào đúng vị trí gò má trái họ Huỳnh, sau đó chàng đầu người nửa vòng đập thẳng một cước mạnh mẽ vào ngực dưới đối phương, trong tư thế tung mình trên không rất đẹp mắt. Hai chiêu kết hợp này Long Đầu đã thấy qua, nó có tên “Thủ Non Nước, Nặng Bước Chân”. Cú đập cuối rất là mãnh liệt và là linh hồn của chiêu thức, nội lực tất cả huy động vào đây, con chiêu đánh ngang cùi chỏ chỉ dùng sức của cơ bắp.

Nãy giờ không đánh thì thôi, còn nếu đã đánh thì chiêu nào của Trần Linh cũng có diệu dụng. Chàng dừng lại tự mình ngạc nhiên khi võ công đại tiến. Võ học nhà họ Lê để cho đối phương tự do hao tổn tâm sức, bản thân mình không đánh bất cứ chiêu thức mở đường nào, không có bất cứ chiêu thức kiềm chế địch nào.

Chỉ đánh thực sự khi chính mình bị dồn ép vào những tình thế khó khăn nhất. Khi đó chiêu thức bộc phát tiềm năng cơ thể, cùng với sự bật lại một cách bất ngờ, khiến đối thủ không đề ý phòng bị. Lúc đó diệu dụng của mỗi chiêu mình tăng gấp bội. Hơn nữa trong cuộc tỷ đấu dài dằng dặc, đối phương phí sức liên tục, bản thân mình gần như giữ được phong độ và khí lực ban đầu.

Trần nhớ đến những câu khẩu quyết tinh yếu của võ học họ Lê mà lúc đầu chàng vẫn chưa hiểu một số câu: “Thất bại ở trên đỉnh núi ngạo mạn, chiến thắng ở giữa trời dốc gian khó!”

“Hãy cho đối phương cảm thấy rằng hán sắp đánh bại anh, đừng kiểm chế, đừng ngăn cản hán thể hiện.”

“Hãy đi trên một con đường đầy chông gai, hỏi những người đàn ông đừng cảm chân chính! Hãy mạnh mẽ qua từng ngày cho đến lúc chết!”

“Anh không thể nào ngăn những trở ngại đến với mình, chỉ có cách sống chung và chiến thắng tất cả trở ngại, chiến thắng con người hèn yếu ngày hôm qua!”

“Chiêu thức mạnh nhất là một cái tát ngay lập tức, ngay sau khoảnh khắc đối phương đánh ra chiêu quyết định!”

“Không được dùng võ học họ Lê đấu với những kẻ yếu kém!”

“Đối thủ mạnh là người thầy giỏi! Hãy dành một sự kính trọng cho họ!”

Chàng cảm thấy các yếu quyết này chẳng đối chọi võ công Trần gia của mình như lúc đầu đọc qua nữa, ngược lại còn bổ xung thêm, nhất là câu: “Anh không thể nào ngăn hết những trở ngại đến với mình, chỉ có cách sống chung và chiến thắng tất cả trở ngại.” Sống chung và thích nghi cũng là một khía cạnh vậy.

Lúc đầu chàng cho rằng những câu này có gì đó không đúng, người đời dùng võ thường lấy công làm thủ, lấy chiêu thức của mình để ngăn đối phương ra đòn, ngăn hiểm nguy. Nhưng ở đây lại bảo cứ để đối phương thể hiện. Cứ phòng thủ rồi phản công một cách bất ngờ, trong lúc đối phương lơ là phòng bị.

Hai người hội Lạc Hồng cất chân rời khỏi phủ cùng với bộ mặt thiểu não không thể che giấu. Long Đầu cung tay chào như cách của những người lính, khuôn mặt anh không hề lộ vẻ gì khác lạ. Trần Linh cũng đứng sang một bên nhường đường, nghĩ thầm: “Dù sao mình đeo mặt nạ thủ đầu, lại đánh sau, vậy cuộc đấu này cũng chưa thật công bằng. Họ Huỳnh không dựa vào đây để đổ thừa, thật đáng mặt đàn ông. Chàng bất giác cúi đầu nói: “Chúng ta sẽ gặp lại trong một cuộc đấu công bằng hơn chứ, hôm nay tôi đã lợi thế hơn anh rất nhiều!”

Huỳnh Ngọc Lương dừng lại, không quay đầu cất tiếng đáp: “Đây là một trận thua của tôi, cứ nhớ như vậy đi!” Rồi bóng dáng họ lặng lẽ rời xa.

*****

Ánh sáng dịu nhẹ của buổi sớm mai chiếu vào mặt Tường Minh, chàng tỉnh dậy thấy cả người ẩm ướt khó chịu. Mắt tròn lờ ra về suy nghĩ, chàng la lên: “A Linh, A Linh ơi! Nàng ở đâu?”

Chàng nhìn quanh thấy mình đang ở cạnh một con suối đá cuội, trong lòng hiện diện hàng tá những thắc mắc.

Trong cái thung thũng này nhìn đâu cũng thấy cây cối rậm rạp, chạy lòng vòng một hồi, chàng để mặt kính hải lảm bảm: “A Linh bị trôi theo con suối này sao? Chuyện gì đã xảy ra?”

Chạy men theo dòng chảy của con suối, vừa đi vừa dò xét, miệng không ngừng kêu gào trong tuyệt vọng.

Đi khoảng năm chục trượng được đá gồ ghề, chàng đặt chân đến một cái hồ rộng khoảng sáu trượng vuông rộng bề ngang. Chàng kêu gào trong vô vọng, càng lúc tâm tư càng kích động. Chàng gào lớn thêm: “A Linh! Nàng đừng bỏ tôi, nàng mau ra đi! Tôi sẽ nghe lời nàng mà! Sẽ theo nàng lên Ngũ Linh sơn, sẽ cưới nàng dưới sự chứng giám của những vị Linh Vương... Sẽ không bao giờ rời xa nàng nửa bước! A Linh ơi!”

Tường Minh nhớ lại người con gái ấy, chàng cố nhớ lại khuôn mặt nhưng càng muốn nhớ lại càng thấy mù mờ, chàng tự trách mình đã không nhìn nàng thật lâu, chàng chỉ còn nhớ đôi mắt ấy, đôi mắt biết cười.”

A Minh nhảy xuống hồ, tuyệt vọng bơi vô định, hụp lặn tìm kiếm, càng lúc càng thấy mất dần hy vọng, chàng lại gào lên, hận mình quá yếu kém, học võ bao năm nhưng chỉ là một kẻ vô dụng, chẳng thể bảo vệ được người mình thương mến.”

Chàng lên bờ hồ, mệt nhòa ngồi xuống, phóng mắt xa xăm vào vách núi cao hiểm trở.

Một hồi mắt chàng sáng lên: “Thung lũng này không dễ leo lên, A Linh có thể đã đi đâu đó, có thể nàng đi tìm thức ăn hay đường ra gì đó! Minh hãy trở về và chờ đợi.”

Lấy được chút hy vọng chàng quay ngược trở lại cái chỗ lúc nãy mình tỉnh dậy càng nghĩ càng thấy nhiều khả năng A Linh không sao: “Cả hai ngã xuống hồ, cô ấy đã cứu mình!”

Chàng lại đoạn suối nước cạn nhất, có nhiều đá cuối nhất, chàng ngồi xuống nghỉ vẫn vơ đũa thứ chuyện, rồi thời khắc theo nhau qua đi. Càng chờ đợi thấy càng mất.

Chàng lại nín thở hy vọng, cứ ráng chờ đợi thêm. Ánh mặt trời lên đỉnh điểm, chiếu xuống chỗ chàng, chàng cũng chẳng bận tâm đi vào bóng râm, con đói đến cồn cào, chàng cũng chẳng thèm kiếm đồ ăn. Cứ ngồi bất động, mỗi khi niềm tin bị thời gian đẩy xuống, chàng lại cố nghĩ đến những điều tích cực, rồi kéo nó lên.

“A Minh!” Có tiếng gọi từ phía sau, Tường Minh giật mình, chàng quay lại, đúng là cô gái ấy, cô gái có đôi mắt sáng rỡ, đôi mắt biết cười.

“A Linh!” Chàng gào lên trong uất nghẹn, bộc lộ hết những gì yếu đuối nhất mà một người đàn ông có thể làm, chàng chạy đến ôm chầm lấy A Linh, chàng siết chặt, càng muốn siết chặt hơn.

“Đau em!” A Linh khẽ nói, Tường Minh giật mình buông nàng ra nói: “Anh lo lắng cho em biết mấy! Quả thật em đã quay lại rồi...”

A Linh cười hi hi, người nàng đầy vẻ mệt nhọc, mồ hôi đầm đìa lên vằn trán, Tường Minh bắt gặp dâng trào niềm thương cảm.

Mắt A Linh như nhớ ra điều gì, trên tay nàng nắm một cái bọc tạm bợ bằng lá chuối. Nàng nói: “Vào đây, chúng ta ăn cơm, rồi em phải đi!” Nàng lôi Tường Minh đến dưới gốc cây xanh lớn.

Chàng lộ vẻ khó hiểu nói: “Em đi đâu? Anh đi với em!”

“Không! A Minh ạ!” A Linh đáp: “Em đi làm một việc, chàng không thể đi với em... Từ này, mỗi khi đến giờ cơm em sẽ đến với chàng, chúng ta chỉ có thể gặp nhau chớp lát thôi. Chàng hãy cứ ở yên đây. Hãy thật nhẫn nại!”

“Anh không hiểu?” Tường Minh lộ vẻ suy tư nhìn A Linh nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Em hãy nói cho anh hay? Có chuyện gì chúng ta sẽ cùng giải quyết!”

A Linh lấy ra một miếng thịt nai nướng lớn độ bốn cân, bên cạnh có một ít táo rừng, nhãn rừng, nàng hơi lắc đầu, khoe mắt hơi chùn nàng nói: “Không được! A Minh chàng không được vào đây... Chàng hãy kiên nhẫn nghe lời em, sau khi chúng ta ra khỏi thung lũng này chàng sẽ hiểu em, hiểu lý do vì sao em phải giấu chàng!”

A Minh vẫn không giữ được sự tò mò, chàng nói: “Sao lại không thể, anh đã tự hứa với lòng sẽ bảo vệ em, sẽ làm tất cả để em được an vui... Hãy để anh cùng san sẻ với em đắng cay của cuộc đời này!”

A Linh lại lắc đầu, nước mắt đã đóng đầy khoe mắt nàng nói: “Em van chàng, hãy nghe em lần này, hãy ở yên đây có được không, nếu không cả hai ta đều chết vô ích... Có nhiều chuyện chàng không biết đâu. Hãy để nén sự hiếu kỳ của mình... Chàng hãy ăn đi, hãy thật khỏe mạnh, em đã đi qua lâu rồi! Em phải về thôi.”

A Linh đứng lên quay đầu, Tường Minh cũng đứng lên: “Khi nào em trở lại!”

A Linh quay đầu, nước mắt đầm đìa trong đôi mắt hay cười, Tường Minh tâm tư xoay động mãnh liệt, tim gan cồn cào vô vàn là những bức bối. Nàng đột ngột đến gần, vùi hôn nhẹ lên má chàng, rồi gạt lệ chạy biến đi về phía lùm cây um tùm.

Giây lát sững sờ, A Minh giật mình chạy theo gọi “A Linh” nhưng bóng dáng nàng đã khuất rồi, họ Phan dừng lại nghĩ thầm: “Nàng có nỗi khổ tâm gì? Có sao phải làm như vậy chứ?”

Tường Minh quay lại, tự nhủ lòng: “A Linh bình an là tốt rồi! Chắc có chuyện gì đó thôi.”

Chàng ngồi xuống dùng bữa, tâm tư cứ thấy kỳ lạ, chàng lại suy diễn ra đủ thứ chuyện đến nỗi đánh mất chánh niệm mà chàng thực hành hằng ngày. Chàng giặt mình, thu xếp thức ăn thừa sang một bên.

Xoay chuyển thế kiết già chàng nhắm hờ mắt, lẩm bầm: “Tập trung vào hơi thở của hiện tại, không tiếc nuôi quá khứ, chẳng mơ tưởng tương lai. Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật...”

Tường Minh theo pháp môn “Quán số tức” này mà thực hành, chàng hít thật sâu, thở chậm chậm, sau một nhịp hít thở lại niệm trong tâm chữ “nam” rồi đến các chữ mô, bốn, sư... Hết một lược, chàng niệm lại từ đầu.

Đây là pháp môn giúp “nhịp tâm”, tập trung chỉ một niệm trong đầu, người thực hành trong khoảng thời gian lâu, nhập định sẽ thấy tâm hồn thư thái, muộn phiền tiêu giảm, dần già sẽ có được sự tập trung nhất tâm vào một công việc đang làm ở hiện tại.

Nhưng lúc này thâm tâm Tường Minh rối bời với bao suy nghĩ, khiến chàng rất khó đi vào trạng thái thường lệ. Những ngày qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, chàng không thể nào tập trung vào câu niệm Phật mà để tâm phóng giạt lung tung. Chàng bỗng nhớ để lời sư thầy của mình: “Ở một nơi thanh tịnh, không bị ngoại cảnh phiền nhiễu đạt được định tĩnh là nhân hữu lậu, sẽ hư mất. Còn nếu ở nơi chợ búa ô trọc mà vẫn giữ định tĩnh như không, thế mới là định tĩnh cảnh giới cao. Nên mới có câu: Nhất tu gia, nhị tu chợ, thứ ba tu chùa.”

Chàng lại giặt mình, nghĩ đến lời của thầy cũng là lúc chàng đang đánh mất chánh niệm, chàng lại tập trung vào câu Phật hiệu.

Sau khi ngồi khoảng một canh giờ, thấy mình đã định tĩnh hơn, ít nghĩ lung tung hơn, Tường Minh bắt đầu chuyển sang pháp môn “Tứ Niệm Xứ” gồm bốn phép quán: Thân người là dơ dáy, tâm người vô thường, vạn pháp là vô ngã, nhận là khổ.

“Thân người gồm chín cái lỗ thối, ngày đêm thải ra vô số cặn bã dơ dáy, người con gái có đẹp cũng chỉ là cái bọc da chứa đựng vô số máu mủ, bã cứt hôi tanh...” Rồi chàng lại tưởng tượng đến lúc thân người chết đi, bị phân hủy, thật là cảnh tượng ghê tởm biết bao.

Chàng lại nghĩ về A Linh cố gán ghép những thứ dơ dáy cho nàng, nhưng một hồi lâu chàng chỉ thấy nàng là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt nàng vẫn hay cười, miệng nàng vẫn luôn nói ra những lời ngây thơ, thật tâm. Chàng gán ghép những thứ ấy cho nàng mà thấy lòng bức rức khôn tả.

“Không! Trước khi làm bậc duyên giác, trở thành La Hán, Phật... Mình hãy sống như một con người chân chính cái đã. Làm người tốt trước, làm một người bạn tốt sau mình có thể cho rằng cô ấy dơ dáy chứ, cô ấy đâu có tội tình gì đâu, biết là thân người bất tịnh, nhưng không thể nghĩ xấu xa về cô ấy được.”

Tường Minh mở mắt ra, nhẹ thở dài ngắm nhìn con nước nhẹ trôi qua những tảng đá cuội, lòng thấy đâu đó một nỗi buồn vô hình, chàng thoáng thốt: “Dòng nước kia sinh ra từ đâu, mây đang đi về đâu, mây có quay lại đây để gặp lại đá cuội... đá mòn cũng vì mây kia!”

“Tại sao lúc nhỏ mình xin cạo đầu thọ giới sa di tăng sư thầy không đồng ý. Nếu cũng như những chú tiểu khác, có lẽ mình đã không ra đời, không chịu bao nỗi bức bối này.”

Tường Minh lại xoay chuyển: “Nhưng Đức Phật có nói “Khổ đau chính là Niết Bàn”.... Đúng vậy mình hiểu rồi, có lẽ sư phụ muốn mình trải nghiệm khổ đau kiếp người để hiểu được sự mâu nhiệm của giáo pháp chăng. Nếu sống cả đời trong chốn thanh tịnh, không hề gặp nghịch cảnh, phiền não thì làm sao mình có thể biết được mình đã ngộ thật hay chưa, làm có thể thấu hiểu lòng người. Chưa từng trải qua khổ đau thì làm sao có thể cảm thông với nỗi đau của người khác. Làm sao nuôi dưỡng thiện tâm đây.”

Nghĩ vậy bất giác Tường Minh mỉm cười, chàng hét lớn lên: “Khổ đau là cái gì chứ, tao thách thức mày, hãy đến đây tao sẽ sống chung với mày như những người bạn thân ái.”

Tường Minh đi dạo một vòng thấy thung lũng này quả thật đẹp như tranh vẽ. Chàng đứng trước thác nước thấy vô vàn bóng bóng trắng xóa, sỏi sỏi xuống thật là mát mẻ, thật là trong lành. Tiếng nước có nhịp điệu như tiếng nhạc phát ra từ ống sáo của một gã lãng tử lang thang đi đêm, gã hay ghé đến chùa chàng chơi, gã hay nói những lời lẽ kỳ quái, những câu bông đùa ô trọc, gã là người bạn thời thơ ấu của chàng, gã đã đến chùa lúc hai người mới sáu hay bảy tuổi gì đó. Bất giác chàng thoáng thốt: “Không biết cậu ta có ghé chùa nữa không?”

Lại nhìn dòng suối trong veo sau khi tan bọt nước, chàng có thể nhìn thấy đáy nhiều đá cuội, có lẽ cá mặt ngó bơi vô định, chàng nhìn lũ cá đỏ, cá hồng bắt gặp mỉm cười, lại nhớ đến A Linh, nàng cũng gốc đến đất này là vậy. Trong lòng chàng lại hiện lên những cảm giác ôn nhu, êm dịu.

Rong chơi một hồi, trời đã dịu nắng, chàng trở về chỗ lúc sáng, chờ đợi A Linh đến.

Trong cảnh đợi chờ chẳng biết làm gì thế này, là người khác chắc sẽ chán ngán phát điên, nhưng Tường Minh từ nhỏ đã ở chùa nên chẳng thấy gì đáng buồn. Chàng lại đứng lên luyện lại các chiêu quyền cước mà mình đã thuộc lau từ nhỏ.

Các chiêu thức thư thái nhàn nhã giống như tinh thần của đạo Phật được Tường Minh nhanh chóng sử ra. Đa số mang diệu dụng kiềm chế đối phương, ép họ vào thế biết khó tự lui chứ không đánh vào những chỗ hiểm hiểm gây thương tích cho họ. Bộ quyền cước này đặc biệt nhiều các chiêu thức khóa tay, khóa chân. Các chiêu thức bảy phần thủ ba phần công cũng có rất nhiều, còn ép đôi bên vào tình thế lưỡng bại câu thương thì tuyệt nhiên không có một chiêu nào cả.

Tất thấy gồm bốn mươi chín chiêu lấy tên các pháp môn của đạo Phật. Tường Minh sử thành thục đến nỗi nhàn nhã như việc ăn cơm uống trà, không có

một động tác nào gọi là cổ gấn hay dụng công cả.

Lại sử đến lần thứ sáu, vẫn một trạng thái đó, Tường Minh cũng chẳng tỏ ra mệt nhọc gì.

“Chẳng có một chiêu nào đủ mạnh để công kích đối phương là sao?” Tường Minh dừng lại, quay đầu thì thấy A Linh đi đến. Trông dáng vẻ nàng còn nhọc nhằn, mặt mũi hơn lúc trưa nhiều. Tường Minh bất giác chạy lại cất lời: “Em đã đến từ lúc nào, anh vô ý quá!”

A Linh đi thể nhún nhún giả dáng vẻ như những người dạy võ cho học trò: “Do chàng tập trung thôi, em chưa bao giờ thấy ai tập trung như chàng cả!” A Linh cười rồi xoay chuyển, đối mặt Minh nói: “Nhưng tại sao, các chiêu thức này không công kích đối phương, ví như chiêu liên hoàn tạo thế cuối đá móc vào chân địch này... sau khi tạo thế tốt như vậy, đối phương chỉ có hai đường lựa chọn, nếu họ co chân, chàng hãy chuyển cánh phải công ngực, còn nếu họ né sang hai bên chàng đang rảnh tay chỉ cần đâm móc thật mạnh vào mặt địch là giành lấy ưu thế rồi.”

“Nếu họ co chân thì anh sẽ chop lấy tay rồi xoay người ra phía sau địch, nếu họ tăn sang hai bên thì anh thuận thế quyền đâm hông, đối phương phản xạ anh sẽ khóa tay, rồi đâm thẳng quyền đang rảnh vào mặt địch, gần đến mũi thì dừng. Đối phương biết thua sẽ rút.”

A Linh tròn mắt nói: “Địch thủ là kẻ ác muốn hại chàng, vậy thì tại sao phải nhân nhượng.”

Tường Minh cười hiền hòa nói: “Nếu đâm mặt khiến anh ta tức giận thì càng không giải quyết được thù hằn, những nếu tung một cú đâm nhân nhượng, biết đâu anh ta sẽ nghĩ lại và từ bỏ ý định muốn phung hại anh.”

“Ky cục vậy sao?” A Linh dương đôi mày thanh tú, miệng như méo nói: “Kẻ xấu cần gì nhân nhượng chứ!”

“Không ai sinh ra đã xấu!” Tường Minh quay đầu nhìn dòng suối in bóng hồng của vầng thái dương buổi chiều tà, rồi cất lời: “Bộ Phục Thiện công này còn có nhiều chiêu mở lối khác, nhằm mục đích giữ thế diện cho đối thủ, nhượng bộ vài đường, tiền lùi đúng lúc, anh thật chưa đến cảnh giới như sư thầy mình. Nhưng đã từng nhìn thấy thầy hàn phục một tên tướng cướp hung hãn. Em muốn biết người đã làm thế nào không?”

“Anh nói đi!” A Linh đáp, Tường Minh nhặt một cành khô, vừa tung chiêu vừa nói: “Hắn dùng chiêu đao thế này, chém xoay vòng liên hồi, rồi với thủ pháp kỳ lạ hất đầu thanh đao chém xuống rồi xoay tròn trong lòng bàn tay, hất lại xoay chuyển đến nhắm vào cổ thầy anh. Vì vội vàng hoặc cũng có thể do mệt, chiêu rút về rồi hướng tới hất làm thanh đao đi chệch khỏi tay, đường đao lần này nếu sư thầy anh né được sẽ khiến thanh đao chém bật vào đầu hắn. Sư thầy kín đáo né nhưng cố tình ra một chiêu “Trùng ác quyền” để bắt tay mình bị chém trúng khi quyền chưa đến mặt tên cướp, thanh đao vì thế không bật vào đầu hắn. Hắn đã tính sẵn thế thối lui bỏ đao chịu thua. Nhưng sư thầy làm thế, hắn giành phần thắng trước sự hoan hô của đàn em.”

A Minh vừa xong dừng lại nhìn thấy A Linh đang lộ vẻ suy nghĩ, chàng nói thêm: “Hắn cũng đáng mặt đàn ông, tự nhận thua rồi rút lui trước sự ngạc nhiên của các tăng sĩ khác và bọn đàn em hắn. Lúc đó anh cũng không hiểu sự tình, sư thầy cũng không nói gì, cái chiêu “Trùng Ác Nhất Quyền” là một trong số ít chiêu thức trực tiếp công địch trong bộ Phục Thiện Công này, không được tùy tiện sử dụng nếu không lâm vào cùng đường... Nửa năm sau, tên cướp đến lạy sư thầy và cáo đầu xuất gia. Anh nghe lời sấm hời của anh ấy mới rõ mọi chuyện. Từ đó anh càng vững tin vào điều kỳ diệu của pho võ công này.”

A Linh mỉm cười nhìn Tường Minh rồi sực nhớ điều gì đó nói: “Chúng ta mau dùng bữa, em phải về trước khi trời tối!”

“Anh thấy em mệt nhòa mà không hiểu việc gì! Nên làm gì! Em có thể nói anh nghe mọi chuyện được không?” A Minh buổi bã ra mặt, A Linh cười hi hi nói: “Đừng lo cho em, em đang tìm cách để chúng mình ra khỏi thung lũng này, ở đây núi cao hiểm trở không thể leo, mà lên được chưa chắc có đường xuống... Chỉ có một con đường ra duy nhất, em đang tìm cách để hai ta thoát khỏi đây.”

“Anh có thể giúp em!” A Minh mắt sáng lên nói, A Linh lấy thịt rừng ra cắt từng miếng mỏng to bằng hai ngón tay, cùng lúc nói: “Chàng không thể đến đó được, nếu bị phát hiện cả hai ta sẽ không tránh được con đường chết. Em không mệt nhọc gì đâu, em đâu phải những cô gái nhu nhược ở miền xuôi của chàng đâu chứ... Xem thường em thì đánh nhau thử không...”

Nói xong A Linh cười khanh khách, Tường Minh cũng cười theo, họ dùng cơm nói cười, một hồi A Minh gắng hỏi: “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chúng ta ở đây? Anh không hay biết gì cả!”

A Linh nhai thật để tiếng động tự do phát ra, khác hẳn những cô gái đoan trang Tường Minh thường thấy, nhưng chàng không nghĩ gì ngoài thấy nàng dễ thương, dễ gần và thật tâm.

A Linh nói: “Hôm qua chúng ta bị bọn cô hồn các đảng bỏ ngải mê, quần áo em mặt có giải được phòng bị nhưng do ngải của họ cao thâm nên em thấy đuổi sức vô cùng. Em công chàng chạy một hồi thì bị ép đến miệng vực, lúc đó em gom sức tàn, ôm chàng để cả hai cùng nhảy xuống, cũng may là rơi xuống hồ nước!”

Tường Minh để ý thấy má phải gấn lọng tóc nàng hơi tím tái, lưng bàn tay phải cũng vậy, người mình thì không thấy thương tích gì, chàng thoáng thốt: “Em đã che chắn cho anh ư! Đưa tay xem nào.”

Tường Minh chop lấy cánh tay phải A Linh, vội xoắn lên đến gần nách thì thấy trên làn da trắng ngần hiện diện một dấu lằn tím tái do va đập với mặt hồ. A Linh mặt đỏ lên vội rút tay lại nói: “Chàng làm gì vậy, chàng đã xem tay em rồi! Hu hu... Bắt đền chàng đó.”

Tường Minh giật mình vội cúi đầu lia lia, miệng nói: “Xin lỗi xin lỗi...”

“Ha ha ha ha... Em chỉ đùa thôi, xem bộ mặt của chàng kìa, tức cười quá!” A Linh cười khanh khách, thấy vẻ mặt chừng hừng của Tường Minh nàng không nhịn được lại ôm bụng lăn lộn, cái khăn đội đầu rớt ra làn tóc dài đen tuyền sả xuống.

Chàng hiểu ra mình bị lừa nhưng thấy hành động như vậy cũng thật bậy bạ nên thầm tự trách. Chàng lại nhìn thấy A Linh tóc dài trông diễm lệ tuyệt luân, bất giác nhìn nàng không chớp mắt. A Linh thấy chàng cứ nhìn mình chăm chăm lại tưởng mặt dính gì nên tròn mắt ngạc nhiên điệu bộ tìm kiếm, chàng lại thấy nàng đáng yêu biết bao.

Giây phút vui vẻ ngắn ngủi cũng qua đi, Tường Minh có cảm giác chỉ mới ngồi đây thôi, nàng lại phải đi rồi, lòng nuối tiếc miên man. A Linh nói: “Chàng Sùng ngoan nhé! Đừng theo em đây! Sáng mai em lại đến... hi hi...”

Lúc này A Linh đến có mang theo tấm chiếu manh và một tấm vải đan nhiều hoa văn trên nền đen. Chàng nhìn lại thấy nàng chu đáo biết bao, tự nhủ mình may mắn biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Quan Phụ Mẫu

“Phán phủ họ Trần là tên ác ôn, tham lam, khôn kiếp... Hắn đã ăn chặn lương thực cứu trợ của triều đình...”

Giữa con đường lớn đi vào trung tâm, xung quanh là đám đông những người đang họp chợ, một thanh niên tuổi chừng hai mươi mốt, hai mươi hai bỗng kêu gào thất thanh, kêu réo vị phán phủ của lộ Kiến Xương này.

Người dân quanh đây đồng loạt phóng mắt về phía thanh niên, cùng nhau bàn tán xôn xao.

“Lão già họ Trần là tên bất lương, hắn ăn xương máu của người khác. Hắn béo bụng trong khi nhiều người phải chết đói. Hắn là loài súc sinh.” Thanh niên lại nói, gãi ta mặt mày tay chân lấm lem, ăn bận rách rưới như ăn mày, nhưng nếu nhìn kỹ không khó nhận ra gã không nghèo đói đơn thuần, cơ thể gã khá đầy đặn, da mặt hơi nhão, chân tay gân guốc, không ra vẻ gì là khỏe mạnh, cơ cực lắm.

Gã lại tiếp tục kêu réo, nhiều người sợ gã gặp rắc rối nên đến can ngăn, có người thì hả hê hòa theo, nhưng chỉ lăm nhăm trong miệng, không dám to tiếng.

Một lúc lâu gã vẫn không ngừng kêu gào, miệng gượng gạo, ra vẻ ráng sức chứ không tức giận hay hả hê thật sự.

Chợt hai tên lính tráng phóng đến, chắc là lính đi tuần chợ, chúng xông lên, tên lôi, tên đánh vào mặt vào đầu gã thanh niên chẳng nề nang, một tên quát tháo: “Tên điên không biết sống chết! Mày tiêu đời rồi con ạ!” Hắn quát thêm một vài từ dung tục, trông vẻ mặt đắc chí, hả hê vì sẽ được quan khen hơn là tức giận thật sự.

Gã thanh niên ôm mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn nhưng không dừng miệng. Hai tên lính lôi gã thanh niên đi sên sệt, một hồi lâu đến tòa dinh thự bề thế của phán phủ lộ Kiến Xương này.

Nghe tiếng ồn ào, hai tên lính trong phủ chạy nhanh ra, bà con đi xem náo sự đông đến nỗi không có chỗ chen. Một tên lính chạy ù vào chính đường báo cáo.

Không bao lâu, một ông quan tuổi ngũ tuần ăn bận quần áo vải lụa xanh quyền quý cùng với cái bụng phệ cảnh hông đi ra, mặt lão héch lên trời trông oai vệ lắm. Quan hỏi: “Có chuyện gì đó bây?”

Một trong hai anh lính báo vệ chợ đi đến cúi mình khom tay nói: “Bẩm quan lớn ạ! Bọn con đang đi tuần thì thấy cái tên điên này dám buông lời thóa mạ quan. Ai cũng biết quan lớn thương dân như con, đức cao quyền quý, vậy mà tên này dám buông lời sát lão. Bọn con dẫn nó đến đây rồi, mời quan xử ạ!”

Lão quan vút vài cọng ria mép, cái đầu gật gù, nhưng mắt để lộ khí tức. Không thèm nhìn xuống, lão tiến vài bước quát: “Mày ở đâu, ai bảo mày... mà thôi lính đâu đánh hắn ba mươi hèo thật mạnh trước rồi tính sau.”

Thanh niên la thất thanh: “Đừng... đừng mà!” Rồi những tên lính trong phủ nhanh chóng thao tác, trải dài thân người kẻ chúng cho là to gan ra, cứ thế đánh liên hồi nhiều gậy vào mông thanh niên. Mặc cho anh ta kêu than nài nỉ. Giọng anh ta khàn đặc rất khó nghe bởi kêu gào một lúc lâu.

Viên quan nhàn quan biến đổi, lộ vẻ suy nghĩ, ông ta nhìn xuống thấy ánh mắt thanh niên có vẻ như van nài. Quan vội quát: “Đừng lại!”

Điều bộ ông bỗng kỳ quái, tay chân lóng ngóng, mặt mày biến sắc, một lúc sau quan cổ trần tình nói: “Thôi! Tha cho tên này vậy!” Rồi ông quay mặt về phía dân chúng trong sự ngạc nhiên há hốc của họ, quan nói: “Ta đây tha cho tên này, các người hãy lấy đây làm gương, tên nào còn láo xược thì đừng trách!”

“Tha là tha thế nào, súc phạm mệnh quan triều đình, không nghiêm trị thì còn mặt mũi nào!” Nghe giọng nói phát ra từ đám đông, quan quát lên: “Tên nào đó!”

Một người đội cái đầu đúc đồng hình mãnh long với cái sừng dài một gang tiến ra. Đi cạnh còn có một người khác, cũng có thân người cao lớn, người này mang mặt nạ đồng hình cạp, chạm khắc rất sống động, lột tả của cái uy nghi của chúa sơn lâm.

Long Đầu thân nhiên cười ha hả tiến về phía viên quan đương lên tẩm đồng bài mạ vàng sáng loáng nói: “Nhìn thử coi!”

Viên quan còn lộ vẻ đường bệ, đọc những chữ “Uy Vệ Tướng Quân bài” thì bất giác môi miệng run cầm cập, đồng tử đương cao, tay chân trở nên dư thừa. Ông vội quỳ một xuống, đám lính không hiểu nhưng cũng quỳ theo, quan nói: “Tướng quân đích thân hạ cố, hạ quan ... hạ quan thật đáng chết vì ... chưa thể...”

Long Đầu ngắt lời: “Đẹp ông đi, tôi đi ngang qua tiện đường ghé vào đây thôi!”

Viên quan phủ đứng lên, cúi người, khom lưng, hai bàn tay tự ôm nhau thắm thiết nói: “Dạ! Chẳng hay tướng quân đến đây có chuyện gì phó thác!”

“Chẳng có gì cả!” Long Đầu hướng mắt về thanh niên đang sợ sệt kia nói: “Trùng trị hấn đi, ông dễ dãi thì dân chúng còn coi vương pháp ra cái giống gì. Hấn xúc phạm mệnh quan, là ông đây, chính ta nghe tận tai, hấn nói ông tham ô, ăn chặn lương thực, đệ tiện xấu xa, gian manh, ngu dốt, thêm cái tật dễ xòm, còn mắc bệnh hoa liễu, bệnh trĩ, đúng là cận bã của triều đình ... Hấn nói vậy mà tha được sao?”

Dân chúng không nghe thanh niên chửi nhiều đến thế, đoán biết ngay vị tướng quân này thêm thất vào. Có người cho rằng vị tướng này cố ý chửi quan phủ, còn kẻ không hiểu thì cho rằng anh ta cố gán gán thêm tội cho thanh niên.

Viên quan méo miệng, mắt lộ vẻ bất nhẫn nhìn thanh niên, gã thì đang nhìn ông một cách van nài.

Trong lúc quan cả lăm, luống cuống, Trần Linh đi về phía thanh niên nói: “Hay là thiên hấn đi, làm gương cho mọi người, đánh hấn lỗ chết mất công. Cho hấn vào cung làm thái giám đồ cắt đi, vừa trừng phạt vừa được ích nước lợi nhà.”

Long Đầu gật đầu cười ha hả nói: “Chỉ phải, hay đó... Cho gọi thầy lang đến đây, thiên hấn giữa đường cho mọi người đều được mở rộng tầm mắt... Ta tin từ này sẽ không ai dám xúc phạm mệnh quan triều đình nữa, ha ha...”

Hai người Long Đầu, Trần Linh thì nhau cười, người dân cũng có một số người cười, có người nhận ra điều gì đó càng cười ha hả, sảng khoái hơn, tuy nhiên cũng có một số người xin tha, thậm chí rửa thắm hai vị võ quan mới đến.

Một người phụ nữ ăn bận sang trọng, diêm trang diêm dúa, tuổi chừng bốn mươi, đặc biệt ấn tượng với cái nốt ruồi to bằng đầu ngón út dưới mép phải, từ trong nhà bà ta chạy ra, vừa nhìn thấy thanh niên liền biến sắc há hốc. Thị định chạy về phía cậu ta thì viên quan vội ngăn lại, luống cuống làm sao lão bị nôm, khiến thị ú ớ một hồi.

Long Đầu bỗng quát lên: “Việc quan, đàn bà can dự vào làm gì, mau lui thị vào nhà!”

Viên quan chẳng mong gì hơn thế, vội ra hiệu cho hai tên lính hầu hành động.

“Thế nào? Sao không mau gọi thầy thiên đến đây!” Long Đầu nói giọng cố nhịn cười.

Viên quan cúi rất thấp nói: “Bẩm, ở đây không có ai thiên người, việc này ...”

Trần Linh quay về phía đám đông quát: “Ở đây có ai biết thiên lợn, thiên chó không... mau đứng ra cho được việc.”

Nghe vậy viên quan phủ càng kinh hãi hơn, lão vội nói như van nài: “Bẩm hai vị tướng quân, có thể niệm tình... À đúng rồi, chúng ta nên khoan dung để dân chúng tuân phục hơn là dùng bạo hành.”

Long Đầu cười hào sảng cất lời: “Mọi người có nghe vị phán phủ họ Trần này nói không. Ông ta quả là một vị quan phụ mẫu, thương dân như con, lấy đức phục chúng! Nào tất cả hãy cho một tràng vỗ tay khích lệ tinh thần.”

Nhiều người dân hiểu ý, chẳng ngại gì mà không vỗ tay phấn khởi, được dịp mĩa mai lão quan họ sượng ra mặt. Còn những người không hiểu cũng thì nhau vỗ tay vì cho rằng anh thanh niên kia đã được cứu.

Viên quan lại cười gượng như méo. Tiếng vỗ tay vẫn cứ kéo dài.

Long Đầu đi đến vỗ vai viên quan điệu giọng nói: “Tôi tin ông sẽ là một vị quan phụ mẫu hết lòng vì dân. Đất nước này cần lắm những người như ông... Cả con trai của ông nữa, hãy dạy dỗ anh ta thật là tốt, hãy để anh ta thử chịu nỗi khổ của người dân, để anh ta có thể hiểu được, bản thân một vị quan phụ mẫu, cần phải làm những gì!”

Hai con ngựa được dắt đến, Long Đầu và Trần Linh phóng lên, phi nước đại phóng đi trong tiếng tung hô của mọi người.

Bóng dáng họ dần khuất, đương trường bỗng trở nên yên lặng. Viên quan cuối đầu nhìn xuống đất lặng lẽ mấp môi ba, bốn lần chưa nói.

“Mọi người, xin lỗi... tôi.” Viên quan bỗng thấy cổ mình có cái gì đó nhột nhột, ông đưa tay lấy xuống xem, trong tấm giấy chỉ có hai chữ “phát gạo”.

Lúc đó quan nhận ra rằng, những lời hứa hay những lời nói hoa mỹ cũng không thể sánh bằng hai từ này. Quan ngước đầu lên quát lớn nhất có thể: “Phát

gao!”

Cả trăm người thi nhau hò hét, hoan hô.

“Giai thoại về một vị quan liêm chính có thể được bắt đầu như vậy.” Một hào khách giang hồ bí ẩn lẩm bầm trong miệng, ông hạ nón đi mưa xuống, quay đầu bước đi.

“Giai thoại về một vị quan liêm chính có thể được bắt đầu như vậy.” Một hào khách giang hồ bí ẩn lẩm bầm trong miệng, anh hạ nón che mưa xuống thấp một tí, quay đầu bước đi.

Người này mặt áo xám vải thô nhiều miếng chắp vá, nhưng kiểu cách may rất độc đáo, tôn lên dáng vẻ cao cao cùng khí thế một đấng nam nhi. Anh ta mang một cái bọc, đội nón giống những người đi biển, chỉ khác tấm màn đen che mặt phủ quá cằm.

Anh ta cất những bước gọn gẽ, dứt khoát theo cái cách thường thấy ở những người đi biển, vốn nổi bật bởi sự quyết đoán. Theo một đường, người đàn ông này không quay đầu hoặc đưa sang hai bên đến một lần.

Không bao lâu đã ra khỏi khu dinh các, người đàn ông bí ẩn vẫn đi về hướng đông, đúng cái hướng lúc nãy hai người hội Thập Lửa đã đi.

“Phương Đông Hùng!” Bỗng nghe tiếng quát ngữ điệu tức tối, người đàn ông miền biển dừng bước chân, lẳng lặng không nói, không quay đầu.

Trên thân cây gòn thưa lá, một người đàn ông độ ba mươi tuổi phóng xuống từ khoảng cách hai trượng, cất lời: “Liên minh Đông Hải là cái thứ gì chứ, nhân tài như anh lại có thể chung bọn với cái đám ô hợp ấy ư? Chúng chỉ là đám cướp cạn thì làm sao có tiền đồ được. Không khéo bị tróc nã đến nơi. Hội Thập Lửa đang đề mắt tới, vừa mới đây tôi thấy hai cái tên Long Đầu Hồ Diện lang thang qua đất này.”

Người đàn ông này có cặp mày mảnh và sẫm màu, mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, khuôn mặt thon gọn, ăn bận bộ quần áo màu trắng, đai lưng màu vàng thêu hình chim lạc chi đỏ, đầu thì trùm khen gọn gàng, tư thế ra dáng người có học thức đạo mạo, trên tay còn phe phẩy cây quạt gấp.

“Ông muốn gì?” Phương Đông Hùng cất giọng có chất thép, vẫn sĩ thấy đối phương không quay đầu nên đi ngang mặt nói: “Thật đáng mặt ‘bảo biển phương đông’, đúng như người ta đồn đại, rất có khí khái. Vậy không nhiều lời nữa, Tôi là tên Nguyễn Quốc Bảo, có việc cần đến anh. Tôi dám chắc anh sẽ cảm thấy hài lòng khi làm việc cùng chúng tôi!”

“Ông tìm nhầm người rồi? Tôi không cần hài lòng mới làm việc!” Phương Đông Hùng vẫn thế đứng thẳng, nhìn thẳng, anh cất chân đi.

“Khoan!” Quốc Bảo gọi nhưng đối phương cứ thẳng chân đi, anh đành đi theo nói: “Tôi không vòng vo nữa, ý tôi là anh sẽ nhận thưởng hậu hỷ, ngoài ra còn có địa vị xứng đáng, ngôi cao hơn nhiều người!”

Phương Đông Hùng lẳng lặng không đáp. Quốc Bảo theo một hồi nói thêm đủ điều cám dỗ nhưng đối phương vẫn thản nhiên như không.

Văn nhân phi thân đến trước họ Phương hai trượng, chặn đường nói: “Kính người quá đáng rồi đấy, tôi nể ông là một đấng anh tài mới khách sáo. Đừng để Tứ Tuyệt Thi Kiếm này phải nổi cáu, dù sao hôm nay ông cũng đừng hòng quay về cái liên minh chết tiệt đó. Hãy để hội Thập Lửa tiêu diệt nó.”

“Vậy mời rút kiếm!” Phương Đông Hùng kiêu lời, văn nhân gạt cây quạt sau lưng, tiện tay rút trường kiếm sắc tới chém một chiêu có ba phần công bảy phần thủ, đầy thâm dò. Khi khoảng cách đôi bên là ba bộ, Đông Hùng mới rút đao ngang lưng đầu nửa vòng quét lên thân kiếm đang ở thế chém ngang.

Với thủ pháp độc đáo văn nhân họ Nguyễn buông thanh kiếm hạ bàn tay xuống nửa gang, ngón cái di chuyển đầu mũi của thanh trường kiếm đi xuống. Bất lên chưa đủ nửa vòng thư sinh nói lỏng tay rồi chộp lấy thanh kiếm đâm thẳng vào yếu hầu đối phương.

Đông Hùng lạng đầu né tránh cong người chém chéo lên một chiêu công vào cánh tay thuận của văn nhân.

Văn nhân kiếm chiêu chưa tỏ uy lực nhưng thủ pháp, xảo chiêu độc đáo thì đã thể hiện rất nhiều. Thanh kiếm trong tay anh ta như đồ chơi, như con thú cung đầy linh động và biến hóa bất ngờ. Có lúc lưng kiếm lượn lờ trên cánh tay, có lúc mũi kiếm như con mãnh xà uốn lượn, có lúc đốc kiếm xoay tròn, vì thế chiêu đâm tới cùng với kiếm khí có độ xoáy tròn thật không dễ đỡ gạt.

Đông Hùng thì chiêu thức khá đơn giản, nhưng mỗi chiêu anh đánh ra dứt khoát, mạnh mẽ kinh người, nhiều khi đã né tránh nhưng dư lực vẫn khiến thư sinh phải rất mặt, anh nghĩ thầm: “Quả đúng là Con bảo phương đông!”

Không lâu sau đôi bên đã đánh ra hơn trăm chiêu. Trường kiếm trong tay văn nhân vẫn linh hoạt như ban đầu và đại đao của Đông Hùng vẫn đầy uy lực. Lại một chiêu chém chéo từ trên xuống do Đông Hùng phát động, lúc này văn nhân đang ở thế đầu hướng ra sau, anh thuận thế xoay thân người thấp xuống, đá một chiêu cước vào bụng đối phương, chẳng màn có trúng hay không, anh đầu người sang cánh phải dẫn đến một chiêu kiếm xoáy, nhắm vào hông họ Phương.

Đông Hùng lạng người tới tấp chém liên tiếp những chiêu đao thâm trầm vào thân kiếm nhằm lấy uy lực để trấn áp. Từ đầu đến giờ anh chưa đánh kiểu này, nhưng thấy đối phương thủ pháp thâm ảo, tư thế nhanh nhẹn, nếu không thay đổi thì cuộc đấu này sẽ cứ kéo dài đến sáng mai mất.

Màn đao quang nhanh chóng bủa vây lấy nho sinh, họ Nguyễn nhận thấy công lực đối phương đã vận dụng gấp đôi, chọn tình cảnh lúc nho sinh đang đầu người cũng đã có chủ đích, lúc này anh ta khó né tránh về cánh phải, chỉ cần họ Phương phong tỏa cánh trái thì thắng bại đã rõ rồi.

Đúng như tiên liệu, Sau sáu chiêu, một nhát đao nhanh nhẹn chém chéo vào hông trái văn nhân, họ Nguyễn vội thu kiếm đỡ, nghe “keng” một tiếng cánh

tay Quốc Bảo rung giật lên, cổ lăm mồi không để tụt mắt thanh kiếm. Đông Hùng sẵn thế dứt khoát sấn đến chém liên tiếp những chiêu đao ở thế thuận, hoàn toàn có thể vận dụng nội khí căng đầy.

Hai chiêu đầu nho sinh né được, đến chiêu thứ ba, Đông Hùng đang thế dương đao ngang ngực, cánh tay trái anh vận lực căng đầy vào huyết lao cung, chưởng thêm vào lưng đao khiến chiêu thức “Mãnh lực song đao” này phát huy đỉnh điểm.

Đường đao chưa đến nhưng nho sinh đã cảm nhận được luồng cương khí mãnh liệt đang công kích mình. Nghe “keng” một tiếng, ánh lửa tóe ra sáng lòa giữa trời chiều, Quốc Bảo dương trường kiếm lên toàn thân vận lực chống đỡ với cách chọn vị trí chuẩn xác, nhưng chiêu “Mãnh lực song đao” này quá ư mãnh liệt. Bị đẩy lui ba bộ, trường kiếm bị chém bay đi, đôi bàn tay nho sinh trở nên tê dại mất hết sức lực, nội khí trong người tán loạn, cảm tưởng ngực vừa bị đánh một quyền khiến hơi thở bị nghẹn lại ở cổ.

Thanh đao Đông Hùng kề cổ nho sinh ngay sau đó. Giây lát lắng đọng trong im ắng, họ Phụng xoay thanh đao tưởng rút về ai ngờ mới được nửa đường lại lật lưng đao đánh tới, tát một cái rõ kêu vào mặt vẫn nhân làm văng luôn cái khăn trùm đầu.

Nguyễn Quốc Bảo một con người đường bệ, nho nhã bỗng chốc trở nên lòi thoi như gã ăn mày, má trái đỏ tấy lên, anh quay mặt thì thấy Đông Hùng đã đi một đoạn hơn chục trượng rồi, bất giác tâm tư xoay chuyển liên hồi, chẳng biết tiến thoái ra sao.

*****

Tại chính đường hội Thập Lửa, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi tức tốc phi ngựa đến vút trước cổng, chạy xồng xộc vào, vừa hơi hải tìm kiếm vừa nói luôn miệng: “Có chuyện không hay rồi!”

Lúc đó chỉ có Trần Đức đang ngủ gà ngủ gật trên một cái bàn gần nhà bếp. Gã dụi mắt góc đầu dậy nói: “Có chuyện gì vậy!”

“Tôi Hoàng Đạt đội Trừng Phi đây!” Anh kia vội nói, Trần Đức hươ tay tỏ vẻ khó chịu: “Biết rồi, có chuyện gì?”

Hoàng Đạt hấp tấp: “Mau gọi hội trưởng hay ai đó dùm đi! Nếu không nguy mất!”

Trần Đức vội tỏ vẻ nôn nóng theo: “Ông ấy đang ở sân bãi luyện võ! Đi!”

Hai người dáo dác đi về hướng tây nam, không bao lâu đến một sân cỏ rộng hơn mẩu đất, có hơn năm chục thiếu niên đang tập luyện. Thấy hội trưởng đang đứng nói cười với một vị võ sư, Hoàng Đạt, Trần Đức vội chạy lại cúi chào rồi thở hổn hển.

Võ Quốc Anh nói: “Có chuyện gì mà các cậu hốt hải thế?”

Hoàng Đạt thờ dốc vội nói: “Có chuyện không hay rồi, xin hội trưởng cho gọi viện binh gấp... nếu không... không kịp... Bọn liên minh Đông Hải đã bày sẵn một cái bẫy, hai vị trong Tứ Linh Vệ sẽ gặp hung hiểm... Chúng còn có thêm cái tên Bảo Biển Phụng Đông Hùng giúp sức nữa, võ công hấn còn siêu việt hơn mười năm trước rất nhiều, đội trưởng đội Trừng Phi chúng tôi cũng đã bị đánh bại trong chớp nhoáng, một số anh em đã bị bắt... Không còn ai tiếp ứng cho Long Đầu Hồ Diện nữa.

Võ Quốc Anh thoáng thót: “Bảo Biển xuất hiện ư! Hai đứa nó chưa gặp qua hấn, làm sao có thể lường được uy lực của thanh đao thứ hai.”

Hoàng Đạt dần thờ đều nói thêm: “Tôi mai chúng khai hội rồi, nếu không đi ngày đêm sẽ không kịp!”

“Được rồi!” Võ lão quay sang Trần Đức nói thêm: “Gọi Báo Cước, Phụng Vĩ, còn Hoàng Đạt ngại đi gọi nhóm Tứ Tinh Thông, tất cả nhanh đến hội họp đường.”

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bảo Biển

Trời sập tối, Long Đầu Hồ Diện dừng chân tại khu chợ làng nhỏ. Hai người xuống ngựa dắt bộ. Lúc này họ đã thay đổi y phục, Long Đầu đội khăn vải giống thương buôn, còn Trần Linh thì đội mũ đi mưa cùng nạn che mặt giống dân biển.

Vừa đi vừa quan sát tứ phương, Long Đầu cất lời: “Kỳ lạ thật, sao chẳng có một ai tiếp ứng, đưa đường cả?”

Trần Linh điệu bộ ngẫm nghĩ nói: “Chúng ta đã sai hướng chẳng?” Long Đầu đáp: “Không đâu! Ngôi làng này nằm ở giữa những giao lộ, là nơi hội họp của đội Trừng Phi. Tôi đã đến đây một lần rồi!”

Chợ chiều đã tàn, khắp nơi bắt đầu lên đèn. Làng này quả thật có một ngã tư lớn, quanh đây người qua lại không ít, mặc dù trời đã tối mờ.

Long Đầu không thèm nhìn nữa, cứ đi thẳng đến ngôi nhà khá lớn ở hướng đông, Trần Linh thấy tám biển hiệu đề bốn chữ “Đông Hải tửu quán”.

Một thiếu niên cúi đi đến cười niềm nở dắt ngựa, Long Đầu tiện tay ném cho anh ta một hào. Hai người đi vào trong, thấy khu phòng ăn này khá sáng sủa bởi hàng chục cây đèn lồng đủ màu. Một anh bồi đi đến, đưa đường cho họ về góc đông nam.

Quán rượu này không thể sánh với những khu thị thành, nhưng ở một ngôi làng vùng ven, một nơi như thế này quả rất hiếm. Vậy mới biết làng này giao thương, buôn bán khá khá thế nào.

Các món nhắm và rượu nhanh chóng được hầu bàn bưng lên. Thấy Long Đầu có vẻ lo nghĩ, Trần Linh rót rượu ra hai cái bát, cười nói: “Dù sao tối mai chúng mới hội họp, mình vẫn còn thời gian chờ đợi, hoặc tự đi thăm dò cũng được.”

Long Đầu nói: “Vấn đề thăm dò không khó, ở trọ lại đây có thể nghe ngóng được. Nhưng đội Trùng Phi hành động rất cẩn trọng và chu đáo, không lý nào bỏ mặc chúng ta mà không cho người tiếp ứng!”

“Có thể họ đã không nhận ra bộ dạng cải trang của mình chẳng?” Trần Linh nói như tự an ủi, Long Đầu mất lộ về cân nhắc cất lời: “Lúc chiều chúng ta dừng ở quán trà cạnh gốc đa, tôi thấy ám hiệu đóm lửa nên đi đến hốc cây thứ tư, trong đó chỉ có hai bộ quần áo chúng ta đang mặc này, không có một ai để hỏi han tình hình, cũng chẳng có thư từ gì. Việc này trái với lệ thường!”

Trần Linh ra bộ suy nghĩ nói: “Có thể người tiếp ứng bận việc gì chẳng? Hoặc cũng có thể thiếu người, nên họ cứ để ám hiệu rồi kéo cả bọn đi. Có ám hiệu là đủ làm mình an tâm rồi!”

Long Đầu uống cạn chén rượu không nói, Trần Linh thân nhiên cho vào mồm những miếng cá thu kho rồi gật gật cái đầu tỏ vẻ ngon lành lắm. Mặt chàng tươi cười vô lo nghĩ, khác hẳn người bạn đây tâm sự bên cạnh.

Quanh khách phòng khoảng tám bàn có người, hầu hết là dân địa phương, Long Đầu quan sát thấy ba người gần quầy rượu, kiểu cách ra dáng có luyện qua vài năm võ nghệ. Anh nhìn họ rất kỹ, tuyệt nhiên không thấy điều gì khác lạ.

Bỗng một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi gì đó từ nhà sau bước ra. Long Đầu sắc mặt thay đổi rồi nhìn nàng ta luôn. Cô gái này dung mạo xinh xắn khá ái, khuôn mặt hơi bầu bĩnh, mắt tròn môi mọng, sống mũi cao, mày liễu tia tốt, nhưng son phấn quá nhiều nên đánh mất cái vẻ ngây thơ vốn có, khiến cô già dặn hơn so với tuổi.

Cô gái ôm trên tay cây đàn tranh ba mươi sáu dây cúi chào mọi người, rồi nở nụ cười tươi như hoa xuân nói: “Tiểu nữ là Yên Nhi người hát rong, đi qua đây rất mong góp vui cho cô chú, các anh chị.”

Giọng nói điệu dàng, thanh thoát thường thấy ở những cô gái hát rong, lời lẽ của cô rất khiêm cung, mọi người liền sinh cảm tình, một vài thanh niên góc phía bắc hồ hơi la ó.

Mắt Long Đầu sáng lên nhìn cô gái không chớp, môi miệng anh ta mỉm cười, khiến đáng vẻ lo nghĩ vừa rồi mất tăm tích. Trần Linh thì ngược lại, chàng quay sang Long Đầu lấy động nói “này!”

Long Đầu không nhìn chàng mà đáp: “Gi vậy! Xem hát đi!” Trần Linh kéo ghế lại gần anh ta nói: “Chuyện này kỳ quái quá!”

“Chuyện gì?” Trần Linh trở tay về phía cô gái nói: “Cô gái này chúng ta đã gặp hôm qua, trong một khách sạn ở lộ Khoái, anh nhớ không? Tôi nghe một vài vị khách ở đó gọi cô ta là Yên Nhi đúng như cô ta vừa giới thiệu, lúc đó tôi cũng nhìn thấy dáng dấp cô ta và cây đàn tranh ba mươi sáu dây kia, nhất định không sai được!”

Long Đầu nói: “Vậy thì có vấn đề gì? Đã nói là hát rong, thì đi khắp nơi mà hát chứ!” Trần Linh đôi giọng trách móc nói: “Anh không thấy lạ sao? Chúng ta phóng ngựa nước đại đi cả một đêm, tờ mờ sáng mới tới Kiến Xương. Chỉ nghỉ trưa có một canh giờ, rồi đi thêm cả buổi mới đến được đây. Thù nghĩ coi, một cô gái hát rong, làm sao có thể đi nhanh như thế chứ!”

Long Đầu cười nói: “Chúng ta đánh nhau với hội Lạc Hồng, đến Kiến Xương bắt cóc thằng con của lão phán phủ, rồi dây dưa với lão một hồi, buổi chiều anh vừa đi vừa ngủ gà ngủ gật... Anh không tính đến những việc ấy à... Có thể cô ta đi xe ngựa, ngủ trên xe, trời vừa tối là đến đây, tính ra đoạn đường khoảng hai trăm dặm chứ mấy!”

Trần Linh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói: “Không! Những người hát rong không bao giờ đi quãng đường xa đến như vậy, trong một ngày đêm đâu, họ thường từ làng này qua làng kế mà thôi!”

Long Đầu cười nói: “Anh dùng chữ thường thì tất nhiên sẽ có lúc bất thường, có lúc ngoại lệ.”

Cô gái kiểm tra dây đàn một hồi, rồi đàn lên một làng điệu dân ca. Mọi người nghe thấy tiếng nhạc cụ trong trẻo, thánh thót, bắt giác đều yên lặng, thả hồn.

Cô gái cất tiếng hát trong vắt không một âm khàn, hay hụt hơi, những quãng cao độ, ngâm nga, cô càng thể hiện tài tình hơn. Trần Linh nghe một lúc, nhận thấy cô gái này hát còn thành thực hơn cả Hoài Đông, có vẻ như đã quá quen thuộc với bài hát này nên chẳng có cảm giác cổ gấn gì cả, cô cứ tự nhiên phiêu du cùng những thanh âm êm ái, mê lòng người.

Nghe vậy nhưng Trần Linh vẫn thấy Hoài Đông hát hay hơn, có tình cảm hơn, sâu sắc hơn. Chàng bắt giác nhớ lại bài hát ấy, bài hát nói về tình yêu ngang trái mà chàng được nghe trong mơ vắng. Nó làm mê lòng người nghe, nó có cảm giác băng khuâng, nghẹn ngào khó tả, nó cứ ám ảnh chàng suốt nhiều ngày đêm. Nó khiến chàng từ một gã trai lưu manh, vô tư lại trở nên thay đổi, biết suy tư, biết nghĩ ngợi điều đúng sai ở đời, biết buồn vì những điều

ngang trái, vì cái khổ đau của người khác.

Rồi Trần Linh chẳng còn để ý gì nữa, chàng cứ nghĩ về mối tình đầy trắc trở của mình. Và giờ đây người tình đang ở rất gần, chung một khu nhà, nhưng chàng có cảm tưởng như rằng, nàng đang ở một nơi rất xa vời. Cũng như trong cái mò vàng ấy, Hoài Đông chỉ cách chàng ba thước đất thôi mà cảm tưởng như muôn trùng núi non.

Mắt Trần Linh sáng lên nghĩ thầm: “Mình quyết định rồi, cả ngàn cô đào hát giỏi giang nhất cũng không sánh bằng giọng buồn của nàng, cả vạn thú vui trên đời này cũng không thể nào sánh bằng niềm vui được có nàng kề bên. Lúc về hội mình sẽ đến cạnh nàng, nói ra tất cả những điều ấp ủ...”

Trần Linh nghĩ ngợi rồi mặt lộ vẻ tươi cười đầy phấn phôi, chàng nhìn sang bên cạnh thì thấy anh bạn của mình đã đi đâu mất. Chàng đầu mắt nhìn quanh thì thấy anh ta đang ngồi trên cái bàn gần cô đào hát nhất. Mặt anh ta tươi cười phấn khởi, miệng nói chí chốc gì đó.

Trần Linh lắc đầu mỉm cười. Bỗng từ cửa ra vào một người đàn ông bề ngoài giống dân đi biển bước vào. Người này đầu mắt nhìn một lượt rồi hướng mặt về phía chàng. Lúc đó Long Đầu đang đưa đầu đồng tây nói cười đầy khí thế với cô gái hát rong, người đàn ông hướng về phía anh ta cất tiếng quát: “Người của hội Thấp Lửa xin mời ra đây!”

Cả quán sững sờ với cái giọng đầy khí khái ấy, cô gái hát rong cũng ngưng lại. Hai người trong hội Thấp Lửa chưa có phản ứng gì thì ở cái bàn ba người biết võ khác, một thanh niên đứng lên chỉ trỏ về phía Đông Phương Hùng mà quát: “Tên khốn, ai bảo ngươi đến làm ồn, không để yên cho công tử nhà ta nghe hát chứ.”

Bàn ba người này còn có một vị công tử nhà giàu ăn bận sáng loáng và một trung niên trông có vẻ là một cao thủ nội gia. Họ ngồi quay lưng về phía Trần Linh, không thấy mặt nhưng có thể đoán được họ là dân lặn lội giang hồ. Chỉ thấy vị công tử ăn bận bộ áo xanh lam màu sáng, lưng mang đai đen thêu ngân tuyến, đầu búi cao, không có khen trum đầu. Anh ta không quay đầu, thản nhiên uống cạn chén rượu cất lời: “A Mẹo! Đừng làm nhộn... Cho hỏi anh có phải Bão Biển đó không?”

Phương Đông Hùng cất lời: “Đừng! Mạn phép hỏi danh tính? Nếu anh là người của hội Thấp Lửa thì xin mời ra đây để tránh phá hoại việc làm ăn của chủ quán!”

Vị công tử nhà giàu kia nói: “Tôi họ Lý tên Hòa Phát, không phải người của hội Thấp Lửa, nhưng có thể tò mò muốn hiểu chuyện được không?” Trần Linh nghe đối phương báo danh tự đoán mò nghĩ thầm: “Tên này chắc là con của một lão thương buôn nào đó?”

“Không!” Đông Hùng cất lời hờ hững, rồi quay về phía Trần Linh nói: “Ngươi của hai vị đằng kia tôi đã quen mặt, vậy xin mời!”

Trần Linh không thể tự quyết, chàng đang chờ động thái của người đồng đội. Tên A Mẹo quay sang họ Phương lộ khí tức quát: “Khốn kiếp, ngươi là hùng hay cầu thi mặc, sao dám cả chón trước mặt cậu hai nhà ta chứ!”

Đông Hùng lặng thinh, anh hướng mắt ba lần về phía hai người hội Thấp Lửa, thấy Long Đầu chẳng bận tâm, vẫn cứ nói gì đó với cô gái hát rong, còn Trần Linh thì có vẻ hơi lúng túng. Họ Phương bắt thản phóng đến, chẳng nề năng gì ăm ngang thân người cô gái rồi đá hai chiêu cước lên cây trụ lớn đầu người ra sau, cất chân chạy tuốt.

Diễn tiến quá bất ngờ, mọi người vừa phản xạ, thì họ Phương đã chạy ra đến cửa quán. Người hội Thấp Lửa và ba người nhà họ Lý kia cất chân đuổi theo trong tiếng la ó của những vị khách nhậu.

Họ Phương chạy khoảng bốn mươi trượng qua một khu nhà san sát thì đến bãi đất trống trước mái đình. Anh đặt cô gái xuống nói: “Đã làm phiền!” Cô gái hát rong vội co rúm người lùi ra sau mấy bộ, lúc đó mọi người đã chạy đến.

Long Đầu quát to nhất: “Thả cô ấy ra!” Bên kia gã A Mẹo chửi rủa luôn mồm. Vị công tử nhà họ Lý thấy hai người chạy theo, đoán chắc họ là những người Bão Biển muốn gặp, thấy bản thân không có ý nghĩa trong mắt đối phương, tức thì trong thâm tâm hiện lên những cảm giác khó chịu, không giấu được mà bộc phát ra ngoài mặt.

A Mẹo lại quát: “Tên khốn, ngươi làm thế là có ý gì?” Họ Phương lạnh lùng: “Cô gái này các vị có thể dẫn về! Làm ơn cho chúng tôi nói chuyện riêng chút!” Rồi quay sang Long Đầu Hổ Diện anh lại cất lời: “Các anh nên về đi!”

Ba người họ Lý tức ra mặt, Lý Hòa Phát nói: “Nghe danh Bão Biển đã lâu, để tôi thử xem có phải là miệng đời tô vẽ không?”

“Không rành, để khi khác! Làm ơn đi dùm cho!” Họ Phương hướng mặt về phía người nhà họ Lý, rồi lại quay sang hai người hội Thấp Lửa.

Thấy mặt công tử nhà mình lộ sát khí, trung niên bên cạnh nói: “Cậu hai bớt giận, hấn sẽ hết cơn cuồng ngay thôi!”

Ông ta thản nhiên tiến vài bộ nói: “Tên khốn, để ông nội xem bản lĩnh bắt chó trộm gà của ngươi đến đâu!”

Nói rồi trung niên tiếp hai bộ, đưa quyền ra thủ thế, rồi lạng người đánh tới trong tư thế bài bản hấn hoi.

Quyền phải đối phương chỉ còn cách mặt một gang tay, Phương Đông Hùng lạnh lùng đầu người, tung ra một cú đấm uy lực mạnh mẽ vô bì, trúng ngay vào má phải trung niên khiến thân người ông ta bay về phía những người nhà của mình cách hai trượng. Lúc va chạm nghe một thanh âm kỳ quái, Trần Linh quay đầu nhìn thì thấy miệng máu trung niên loang lỗ, răng rớt ra vài ba cái.

“Mấy cú chừa đó! Tao sẽ không quên nỗi nhục ngày hôm nay đâu!” Họ Lý quát lên rồi cả ba điều dắt nhau quay lưng đi.

Đối phương ra chiêu quá nhanh, ánh sáng cũng không đủ để nhìn rõ, Long Đầu thầm nỗ lực nghĩ thầm: “Nếu đối phương là kinh địch thì thật là cạm bẫy.”

Họ Phụng quay sang cô gái, thấy cô đang ôm đàn co rúm người, mắt lộ vẻ sợ sệt. Anh cũng không để ý nữa, quay sang Long Đầu cất lời: “Các anh nên từ bỏ ý định với liên minh Đông Hải đi!”

“Tại sao?” Long Đầu hỏi vẹn, thâm tâm xao động nghĩ thầm: “Đối phương biết rõ kế hoạch của mình, chẳng lẽ...”

“Tất cả người của hội các anh phải đến đã bị tôi đánh bại, liên minh đang giằng bẫy để bắt những con thú lớn như lời họ nói đấy. Và ở đây chỉ có hai người!” Họ Phụng cất lời, Long Đầu hơi nhướn mày nói: “Hèn chi chẳng có người đến tiếp ứng, nói mau họ đang ở đâu?”

Đông Hùng lạnh lùng: “Tất nhiên cần dùng họ làm mồi, để nhử những con thú lớn các anh! Nhưng các anh không có cơ hội dính bẫy nếu nghe theo tôi! Hãy trở về đi.”

Trần Linh quát: “Tại sao anh lại nói cho chúng tôi hay, anh hành động mâu thuẫn như vậy lấy cớ gì để chúng tôi tin tưởng đây! Chúng tôi cũng không thể về nếu đồng đội của mình đang bị nguy khốn!” Long Đầu nói thêm: “Cảm ơn đã quan hoài, nhưng có lẽ trận đấu đêm này sẽ không tránh khỏi! Vậy mời, lẽ lẽ rồi bọn tôi còn đi cứu người!”

“Cái bẫy ở trong tối, các anh không thể vượt qua đâu. Tôi đã thấy các anh trừng trị lão phán phủ gian tham thế nào, tôi không muốn những vị quan tốt của dân phải uống mạng, nên tự ý đến để cảnh báo thay vì đối đầu như nhiệm vụ... Còn nếu các anh cứ khăng khăng với ý định của mình thì hãy đánh bại tôi!” Họ Phụng nghiêm giọng sau tám vạn, đối phương quá bí ẩn, hội Thập Lữ thầm dè chừng.

Long Đầu nói: “Anh xem ra không phải hạng ác ôn, gian mưu, có sao đầu quân cho cái liên minh đáng cướp ấy chứ? Nếu anh đã có cảm tình với bọn này sao không đứng về phía hội chúng tôi! Tôi lấy thân phận là Uy vệ tướng quân để đảm bảo tiền đồ cho anh!”

“Đừng vậy! Chúng tôi sẽ không phiền trách dù cho anh chính là người đã bắt nhốt nhưng anh em khác! Cả ba chúng ta sẽ giải cứu họ!” Trần Linh nói thêm. Phụng Đông Hùng lặng thinh không nói.

Nghe tiếng thở dài, Đông Hùng nói: “Tôi có cuộc sống của tôi, từ chuyến đi biển năm ấy, số phận của tôi đã được định đoạt... Các anh không thể lấy chuyện tôi được đâu. Hãy nghe tôi, các anh hãy về đi.”

“Anh đã bị khống chế phải không, chúng bắt vợ con anh phải không? Chúng ta sẽ tìm cách giải quyết, chúng tôi sẽ giải cứu vợ con anh nếu được anh sắp xếp thâm nhập vào hang ổ bọn chúng!” Long Đầu nói.

Thấy cái nón đan của họ Phụng xoay xoay, anh ta hơi cúi thấp lắc đầu đôi ba lần, rồi nói: “Không phải, là tôi tình nguyện sống chết vì nàng, các anh không hiểu đâu... Hãy về đi... về đi!” Càng lúc giọng anh ta càng bị kích động, to tiếng hơn.

Long, Hồ nhìn nhau, thấy tình hình không dễ xoay chuyển, muốn tiếp tục hành động chỉ có một sự lựa chọn.

Trần Linh đứng ra nói: “Thắng thua sẽ giải quyết vấn đề, theo như anh nói. Vậy tôi xin phép tiếp chiêu!”

“Cả hai anh cùng lên một lượt đi!” Họ Phụng lấy lại chất giọng lãnh cảm, hai người hội Thập Lữ nhướn mày để lộ vẻ kinh dị. Trần Linh nghĩ thầm: “Đối phương không phải tay vừa, người trung niên lúc này cũng là một cao thủ nội gia nhưng đã bị đánh bại sau một cú đấm. Việc này có quan hệ đến sự an nguy của nhiều người, đâu cần phải giữ lễ, huống hồ còn bao nhiêu phiền phức đang chờ đợi.”

Long Đầu là người hiểu rất rõ, nghĩ thầm: “Đội trưởng đội Trừng Phi Trương Vĩnh Hùng là một cao thủ đáng mặt trong hội, có kinh nghiệm dày dặn. Đối đầu tay đôi, bản thân mình đã không ít lần để thua họ Trương, vậy mà anh ta đã là bại tướng của đối thủ trước mặt, bên cạnh còn nhiều anh em khác hỗ trợ. Đây có lẽ là đại kinh địch mình chưa từng gặp qua trong đời. Không nên lơ là một giây phút nào!”

Hai người Long Đầu và Trần Linh nhìn nhau gật đầu, cùng đáp “được”, rồi sấn lên tung cước, xuất quyền về phía đối thủ. Họ Phụng nói giọng thâm trầm: “Rút binh khi ra đi!”

Hai người hội Thập Lữ lại một phen chấn động, nếu dùng binh khí, hai đánh một xem ra còn chiếm lợi thế hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vào Hang Cọp (P1-2)

Khi cánh tay đỡ run rẩy và nội khí dần đi vào quỹ đạo, cũng là lúc Phụng Đông Hùng lấy lại uy thế. Sau bốn mươi chiêu và sáu vết thương nhận lãnh, anh thấp người né tránh chiêu kiếm đối phương, sẵn tay chém một chiêu ngang hông Long Đầu.

Trần Linh lúc này sấn tới chém móc một chiêu nhắm vào hông đối thủ, Long Đầu xoay người nửa vòng sang cánh phải, bắt ra sau chém xuống vai họ

Phương một chiêu kiếm xoáy.

“Keng... keng” Phương Đông Hùng đầu người né tránh chiêu công của Trần Linh hướng chéo người vung đao đỡ gạt thế chém độc đáo của Long Đầu. Anh thối lui ngay sau đó, thu đao, đứng thẳng người cất lời: “Đúng là nhân tài thời nào cũng có! Nhưng một lần nữa, tôi xin nhắc lại... Các cậu nên về đi! Bọn người kia không muốn đổi đầu như cách của những người đàn ông chân chính đâu!”

Hai người hội Thấp Lửa cũng thu binh khí, Long Đầu nói: “Anh biết rằng bọn chúng là hạng xảo trá, có sao còn cùng chiến tuyến với chúng?”

Họ Phương thờ dài cất lời: “Tôi có lý do riêng!”

Trần Linh nhanh miệng: “Nếu vậy anh hãy chỉ chỗ cho bọn tôi cứu người! Trên dưới hội Thấp Lửa sẽ cảm kích muôn phần!”

Phương Đông Hùng quay đầu nói: “Hôm tôi đánh bại người trong hội các cậu, cũng có những tên Đảng Đầu ở đó. Tôi không quan tâm chúng nghĩ ra xảo kế gì.” Nói rồi anh ta cất chân đi. Trần Linh và Long Đầu chỉ biết nhìn theo.

Giây lát sau Trần Linh quay sang đồng đội cất lời: “Anh nghĩ sao, có nên nghe theo lời anh ta!”

Long Đầu với thân thể đầy những vết thương là minh chứng rõ ràng nhất về thực lực của địch. Anh chẳng hề tỏ ra đau đớn gì mà thần nhiên phủ bụi vương trên y phục, chỉnh trang lại khăn trùm đầu, bất thần ánh mắt anh hướng lên nhìn về phía cô gái hát rong ở góc tây cất lời: “Cô em này giờ chưa đi sao?”

Trần Linh cũng hơi ngạc nhiên rồi trong lòng sinh nghi kỵ. Cô gái đáp ứng nói: “Tôi lo sợ bọn anh bị nguy hiểm... Tên đó chắc chắn là người xấu! Xem hấn đánh có giống cuộc so tài không, cứ như muốn lấy mạng các anh thì đúng hơn. Giả vờ tỷ đấu để các anh không dùng hết sức, hấn lợi dụng tình thế để ra độc thủ với các anh hoặc để thử thực tài, hấn thấy thua nên lùi bước đấy.”

“Anh ta một chọi hai, cô nói vậy là suy nghĩ một chiều, cô là ai, sao hiểu biết về võ học?” Trần Linh nói giọng có phần công kích, cô gái lộ vẻ chắc chắn nhìn Long Đầu nói: “Tên đó là cướp, hấn đã hại nhiều người, các anh tuyệt đối không nên tin theo lời hấn!”

Long Đầu thoáng nét suy tư, trong sát na mòng manh mắt ánh lên vẻ như hiểu ra điều gì, anh nói: “Cô là người làng này sao, cô có biết những nơi họ Phương hoặc người cùng hội với anh ta thường hay lui tới không?”

Trần Linh chỉ nói được chữ “này”, Long Đầu vội dương tay ra hiệu can ngăn. Cô gái tiến về phía hai người, tay vẫn ôm khư khư cây đàn nói: “Hấn là Phương Đông Hùng, là một trong bảy tên Đảng Đầu, thủ lĩnh một nhóm những tên bất lương, hấn thường xuyên cướp bóc và gây thù với những người trong võ lâm. Tôi là Yên Nhi, người của Nhất Nam phái!” Nói rồi cô gái vịn vịn cái gì đó ở đáy cây đàn tranh, rút một thanh kiếm lẫn võ, nhanh nhẹn đưa tận tay Long Đầu nói thêm: “Anh nhìn đi, thanh kiếm này do môn phái tự đúc cho mỗi người học trò tốt nghiệp, trên đốc kiếm có phù hiệu là vòng tròn âm dương.”

Trần Linh cũng đưa mắt nhìn, thấy đây là phù hiệu của người Việt cổ, thường hay vẽ trên mũi tàu, đèn thờ để xua đuổi tà khí. Khác với âm dương bát quái của người phương bắc, phù hiệu này chỉ có hai màu xanh và đỏ cuộn đều nhau bao hết một mặt vòng tròn, hai bên là biểu tượng rồng thiêng.

“Đúng rồi!” Long Đầu mặt lộ ý cười nói: “Cô là người của Nhất Nam phái danh tiếng, thế mà tôi cứ tưởng là một cô gái yếu đuối chứ... hi hi.”

Yên Nhi cất lời thanh thốt: “Bọn tôi có ba người, được lệnh trưởng môn theo dõi và tróc nã cái liên minh đảng cướp này. Ba hôm trước, bọn tôi điều tra chúng sắp hội họp... Chính xác là nghe được thông tin này từ Trương Vĩnh Hùng, một đội trưởng của hội các anh.”

Long Đầu nói: “Hóa ra là vậy, lúc họ bị đánh bại cô có ở đó không?” Yên Nhi lắc đầu nói: “Lúc đó chỉ có sư huynh bọn tôi đi cùng năm người trong hội các anh. Còn chị em tôi được phân công cản trở một nhóm trong liên minh đảng cướp này, chúng đi từ hướng bắc xuống... Lúc xong việc, bọn tôi giao chúng cho huyện lệnh Kiến Đức giải quyết, tức tốc trở lại đây hội họp... Lúc đến nơi chỉ gặp được đội phó Hoàng Đạt. Anh ta là người duy nhất thoát khỏi tay chúng, những người còn lại đều bị bắt, kể cả tam sư huynh nhóm bọn tôi lẫn Trương Vĩnh Hùng, đội trưởng hội các anh.”

Long Đầu thoáng trầm tư nói: “Cái tên Bão Biển Phương Đông Hùng lúc này thật lợi hại, sợ rằng trong hội chúng tôi chỉ có hội trưởng và Ngô hội phó mới có thể đánh bại anh ta.”

Yên Nhi nói: “Đúng vậy, tam sư huynh đã bị bại thì hai chị em tôi chẳng mơ giành phần thắng. Bọn tôi quyết định để Hoàng Đạt trở về hội Thấp Lửa gọi thêm viện binh, Yên Nhi muội đến lộ Khoái tìm kiếm các anh, nhóm được gọi từ trước. Phần tôi ở lại đây điều tra hành tung địch thủ. Có lẽ Yên Nhi muội đã không gặp được các anh. Theo miêu tả của Hoàng Đạt là một người đội đầu rồng, một người đeo mặt nạ. Chắc các anh đã cải trang sớm mất rồi!”

Long Đầu lắc đầu tròn mắt nói: “Đâu có đâu, lúc chiều bọn tôi mới thay đổi y phục mà!” Trần Linh ngắt lời: “Anh không nhớ có cô gái hát rong, hôm chúng ta đến khách sạn ở lộ Khoái à. Lúc đó chúng ta vội đi tỷ đấu với hội Lạc Hồng.”

Long Đầu gật đầu nói “tôi nhớ rồi”. Cô gái trong Nhất Nam phái nói: “Bây giờ chúng ta nên về quán rượu nghỉ ngơi, canh ba tối nay hãy hành động, tôi đã điều tra nơi chúng hội họp, nhân lúc nhiều tên chưa đến, phải đi cứu người.”

Long Đầu cười cợt nói: “Cô thật là chu toàn quá, tôi thích làm việc với cô rồi đấy!” Cô gái chỉ đáp lại bằng cái cười hời hợt. Cả ba cùng cất chân về quán rượu, Trần Linh lộ vẻ thắc mắc nghĩ thầm: “Mình nhớ cô gái hôm trước cũng được gọi là Yên Nhi, cô ta còn được rất nhiều nam nhân tung hô, chắc chắn là rất quen thuộc đối với họ. Còn họ Phương kia tuy đánh chẳng dung tình, nhưng lời nói chứa đầy khí khái, võ công cương mãnh đổi đầu trực diện. Thật chẳng giống tên đại ác chút nào... Cô gái này là người Nhất Nam phái sao... Giống sát thủ hơn, chánh phái gì đâu mà giấu kiếm trong đàn, xem bản mặt

đầy son phấn của cô ta kia, nói là ca kỹ sẽ khiến người ta dễ tin hơn.”

Hai người hội Thập Lửa đến gặp chủ quán mướn phòng, chưa kịp nói gì ông ta đã vội bảo chỉ còn một phòng trống, Long Đầu thoáng suy nghĩ rồi cười dễ dãi, liếc xéo Trần Linh với ánh mắt xảo trá rồi chấp thuận.

Sau khi tắm rửa, Trần Linh đói bụng khó ngủ nên đi gọi hai cân rượu và một ít đồ nhắm. Long Đầu lúc này đang ngồi thế kiết già trên giường nhắm nghiền mắt luyện công, các vết thương đã được băng bó đắp thuốc.

Hầu bàn mang thức ăn đến rồi lủi nhanh sau đó. Trần Linh vừa ngồi vào bàn rót rượu chưa kịp uống, Long Đầu bỗng mở mắt nói: “Anh đi xuống dưới lấy dùm tôi một ít táo khô, một ít bánh bao được không. Những thứ đó có sẵn không cần phải chờ, lấy thêm một hũ rượu Châu Lạng nữa, tôi thích loại đó, hôm nay tôi muốn uống một ít.”

Trần Linh nói: “Đang đói đây ông ơi! Ông hành cũng vừa thôi, tưởng bị thương là ngon à, hết thuốc men rồi đến cái vụ này, ông là cha tôi chắc... Lúc này có tên hầu bàn đến sao không gọi luôn... Thiết tình.” Bực dọc giấy lát thấy Long Đầu vẫn nhắm nghiền mắt điều khí, Trần Linh ra khỏi phòng, đi thẳng đến gian nhà bếp lấy những thứ anh chàng Long Đầu yêu cầu.

Chàng trở lại phòng, thì thấy Long Đầu đang ngồi ngửa ra sau, hai cẳng dựa bàn đong đưa hai cái chân ghề, anh ta thoa bụng mặt mày đầy thỏa mãn. Chàng nhìn lên bàn thì thấy đĩa thịt bò xào, con cá chiên, lẫn bát canh rau đều đã mất tông tích, hai hũ rượu cũng ngã nghiêng lấm lốc.

Chàng nhượng mày quát lớn: “Ông làm cái trò gì thế, ăn sạch rồi à!” Long Đầu tỉnh bơ cười già lã nói: “Xin lỗi tôi đói quá, chờ ông lâu thí mỗ!”

Trần Linh tức cảnh hồng, đặt những táo khô, bánh bao cùng hai hũ rượu xuống nói giọng khó chịu: “Ông nhớ đó! Hừ!”

Chàng đành ăn số táo khô nhắm rượu đỡ, trong đầu tính toán cơ hội để chơi lại. Long Đầu thân nhiên lên giường nằm xoa bụng vừa nói: “Ôi no quá! No quá!”

Trần Linh ăn uống sơ sài, trong bụng ôm cục tức, bánh bao như muốn nghẹn ở cổ. Hai ngày chỉ ngủ được có vài canh giờ, chàng nhanh chóng thấy mệt nặng trĩu.

Lên giường giật lấy chăn, chàng nằm xuống thì Long Đầu bỗng cất tiếng ngáy. Anh ta càng ngày càng to càng hoành tráng hơn, khiến Trần Linh trần trọc một hồi vẫn chưa ngủ được.

*****

“Dậy... dậy, mau dậy gấp!” Nghe giọng của bạn mình trong cơn mơ hồ, Trần Linh mắt nhắm mắt mở lăm nhăm “gì thế”.

Long Đầu không khách sáo gì, anh ta dùng sức dựng người chàng dậy, sẵn tay lôi ra cửa, kéo xuống lầu.

Trần Linh dần lấy được sự tỉnh táo, chàng ngủ cũng không sâu lắm. Hai người đi đến ngồi xuống một cái bàn, Long Đầu làm mặt nghiêm trọng nói: “Có chuyện này, rất cần thiết!”

Tâm tư xoay chuyển, lòng thấy hồi hộp chàng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Long Đầu thay đổi sắc mặt từ nghiêm trọng sáng cười cợt nói: “Tôi ngủ không được, nên anh phải thức với tôi!”

Bao nhiêu điển tiết bộc lộ hết ra mặt, quyền phái chàng nắm chặt, lại thấy khuôn mặt cái tên Long Đầu đối diện này đáng ghét vô cùng. Muốn tương cho anh ta một cú ngay bây giờ.

Từ bé đến giờ toàn đi ghẹo người ta, chưa bao giờ bị chơi xỏ nhiều lần như vậy, trong lòng chàng nảy sinh cảm giác tự ái khó tả, cũng may lúc này chàng đã đeo mặt nạ nên người khác chẳng nhận ra được. Long Đầu kia để lộ nụ cười quái gở, khiến cơn tức trong lòng chàng càng mãnh liệt hơn. Chàng nén giận xoay chuyển ý nghĩ: “Nếu động tay chân chẳng khác nào tự nhận thua anh ta rồi!” Nghĩ vậy chàng đổi giọng điệu cười già lã như vô sự nói: “Tỉnh sớm cũng hay, sắp đến giờ hành động rồi, cảm ơn vì ông đã đóng vai đây tớ để làm nhiệm vụ gọi tôi dậy. Trông ông có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát lắm, nhấp kịch phải rót ráo... Tên đây tớ kia, mau đi lấy một ấm trà nóng cho ông!”

Long Đầu vẫn giữ thái độ cười cợt nói: “Lúc tối ai là đây tớ chứ? Ai đi gọi thức ăn chứ? Nếu rót ráo thì ông hãy làm phận sự một cách thủy chung như đêm qua đi! Hê hê...”

“Khỏi phải nạnh hẹ nhau, ồn ào người ta tưởng trộm đấy! Trà đến rồi đây!” Yên Nhi đã mặt bộ quần áo dạ hành đen thui để lộ khuôn mặt trắng ngần trong ánh nến mập mờ.

Long Đầu quay sang cười típ mắt: “Chẳng mấy khi được người đẹp quan tâm, cho phép Long Đầu này được tỏ bày lòng biết ơn của mình, bằng một nụ hôn thấm tình bằng hữu... lên má cô nhé!”

Trần Linh trở mặt ngạc nhiên tự nhủ: “Chẳng biết tên cà chớn này ăn cái gì mà to gan quá... Khác nào câu nói, hãy cho tôi một cái tát thật kêu.”

“Tĩnh bằng hữu là ánh mắt mừng, là cái bắt tay... Bạn Minh Toàn thân mến à!” Cô gái chẳng tỏ vẻ giận hay e thẹn gì, Trần Linh ngạc nhiên trong lòng, Long Đầu cười hì hì nói: “Nhưng tôi đã bắt tay cô đâu?”

Trần Linh nói chen vào: “Đừng có bộc lộ ý đồ đụng chạm một cách lộ liễu như vậy... Nếu không, cô ấy sẽ chẳng nghi ngờ anh là một tên dê xồm nữa... mà chắc chắn với cái ý nghĩ đó!”

“Đầy tớ thì lo mà rót trà đi, luyện thuyền cái gì!” Long Đầu mắt lộ ý cười, nhướn mày nhìn Trần Linh làm chàng tức khí một bụng, môi mấp máy định chửi. Yên Nhi đi đến đón lấy bình trà, những ngón tay búp măng linh hoạt bốc ba cái chén trong khay hướng về từng người, vừa rót vừa cất lời: “Thôi tôi xin can hai anh, người cùng một hội mà sao như chó với mèo vậy! Chẳng thể nói lời hòa hợp sao?”

Trần Linh không rời mắt khỏi anh bạn đối diện, Long Đầu thì cứ nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay trắng ngần của cô gái. Yên Nhi thao tác xong, đặt ấm vào khay gỗ mun nghe cái “cạch” một tiếng, Long Đầu mới nói: “Lời hòa hợp, diệu dàng tôi dành cho người con gái thực nữ, đoan trang như Yên Nhi cô thôi. Còn với cái tên khó ưa kia cần gì phải khách sáo chứ!”

“Ngọt mật chết ruồi...” Trần Linh lắc lư cái đầu, Minh Toàn tròn mắt nói: “Này... Sao ông dám ví Yên Nhi cô nương là ruồi hả... ruồi thường ở trên đồng cứt hôi thối, một người con gái xinh đẹp, tha thướt, thơm tho ngần này, có sao bị cái miệng ô uế của ông xuyên tạc chứ!”

Trần Linh cười ha hả nói: “Không biết ai đã mang những thứ ô uế vào trong miệng rồi phát thối ra tùm lum vậy ta?”

Yên Nhi méu miệng nhìn Long Đầu nói: “Tôi đã làm gì làm lỗi với anh chứ, có cần phải cắt nghĩa đến nơi đến chốn như vậy không?” Câu nói của cô gái làm anh ta giật mình, lóng ngóng xua tay nói: “Không! Ý tôi là cô nên được ví là hoa sen, là mẫu đơn, là thực dược, chứ không nhất thiết phải là ruồi. Cho bỏ công mẹ cô vì đã khéo dè!”

Trần Linh thấy đối thủ trong cuộc đấu khẩu này càng nói càng bộc lộ năng khiếu vô duyên thì không nhịn được, banh miệng, ôm bụng mà cười. Chàng nhấp nhem nói: “Tức cười quá, chẳng lẽ tôi phải nói là... ngọt mật chết mẫu đơn, chết thực dược ư...” Rồi chàng đột ngột dừng cười lại, miệng lẩm bẩm: “À mà cũng đúng nhỉ... Ngọt mật nên thẳng ong dê cụ mới kéo đến, làm cho nàng mẫu đơn mau tàn, mau chết... Nhưng không phải, ý câu nói này là để chê trách những kẻ dùng lời ngon ngọt để dụ dỗ người ta mà!”

Long Đầu nghe rõ chàng nói, làm mặt giận đứng lên. Yên Nhi vội can ngăn nói: “Thôi đừng nói chuyện này nữa, mau uống trà cho ấm bụng đi kéo ngựa, chúng ta phải bàn kế sách vào hang cọp.”

Long Đầu nhẹ ngồi xuống, Trần Linh giữ nguyên cơ miệng đang tạo ý cười. Nhưng một sát na sau, khi cô gái đầu mắt sang phía sau tìm kiếm gì đó, chàng nhận ra cái tên Long Đầu kia chợt nở nụ cười bí hiểm trong thoáng chốc mỏng manh rồi chợt tắt.

Yên Nhi lấy trong bọc hai tấm vải đen đưa cho mỗi người nói: “Bịt mặt lại hành động cho dễ!” Trần Linh định đón thì Long Đầu đã xua tay nói: “Khỏi! Bọn tôi có mang theo bộ quần áo đi đêm rồi.”

Long Đầu nhìn cô gái rất kỹ, như muốn soi rọi tâm can cô, Trần Linh lại cho rằng anh ta mê gái nên càng chê trách trong lòng.

Yên Nhi lại nói: “Các anh mau vào phòng thay y phục rồi chúng ta lên đường nào!” Long Đầu cười đáp: “Xong ngay thôi!” Rồi thản nhiên cởi áo để lộ thân hình vạm vỡ, trên ngực là hình xăm đóm lửa to bằng bàn tay xò ra, anh ta nhanh nhẹn lộn trái, nhưng chưa chịu mặt vào mà liếc mắt xảo trá nhìn Trần Linh, đầu mắt tự hào nhìn Yên Nhi.

Cô gái vội đưa mắt sang hướng khác nói: “Anh mặc nhanh vào đi!” Trần Linh nói bóng gió: “Hay ho lắm sao! Đúng là vô duyên hết biết!” Rồi giật mình tự nhủ: “Ngực mình không có hình xăm đó, sẽ lộ mất thôi.”

Cái quần Long Đầu đã đen sần anh ta gỡ khần trùm đầu ra lộn trái trở lại, bỗng chốc đã trở nên bí ẩn trong đêm tối. Thấy Trần Linh lưỡng lự chưa cởi áo Long Đầu nói: “Ê sao chưa chịu thay đồ ông nội... Hay là tự ti với thân hình mèo còm... Cọp beo gì mà chán thế!”

Trần Linh bối rối giây lát nhưng người ngoài khó nhận ra bởi cái mặt nạ bí ẩn. Giấy lát sau chàng biện bạch: “Tôi không vô duyên cởi áo trước mặt phụ nữ như anh đâu... đi thôi!” Nói rồi chàng tháo khần trùm sau gáy ra bao lấy mặt và trán.

Cô gái nhủ mày tỏ vẻ khó chịu. Bọn họ rời phòng khách, Yên Nhi mở cửa sau, ba người phi thân qua tường rào cao hơn một trượng, rồi cô gái lại đi trước dẫn hai người đàn ông ra đến con đường lớn.

Trong thời gian ngắn họ đã đi được đoạn đường hơn một dặm về phía đông, lúc sắp đến ngã ba Yên Nhi đi chậm, ngưng thần quan sát. Xung quanh là bốn bề tĩnh mịch, vầng trăng khuyết lại bị mây ám nên nhìn đâu cũng thấy tối đen như mực.

Một con kinh phong nổi lên, tiếng lá cây xào xạc nghe rõ một trong đêm thanh vắng, càng điểm tô thêm vẻ kỳ bí của cái nơi mà chàng thấy mơ hồ này. Trần Linh càng hồi hộp khi nghe thấy bước chân nhện dầy dè chừng của cô gái. Cả bọn nép sát bụi cây lá rậm như những tên trộm chân chính.

“Suyt!” Thanh âm là do cô gái phát ra, cả ba cuối người ngồi xuống sau bụi rậm, phóng mắt về con đường đi về hướng nam. Trần Linh nãy giờ chỉ nhìn con đường ở hướng bắc vì nó rộng và không hoang sơ như hướng đối diện. Chàng giật mình khi thấy ánh đèn le lói ở đằng xa, nơi những nhánh cây vô kỷ lặt mọc chia ra đường.

Ánh đèn le lói ấy đang tiến về phía ba người cùng với một thanh âm đều đều kỳ lạ. Càng lúc Trần Linh càng nhìn rõ đó mà một bóng người đang đi đến. Lúc còn cách nhau khoảng sáu trượng Trần Linh với nhãn quang tinh tường đã thấy rõ đối phương là một thầy tu có khuôn mặt đầy sẹo và đôi mắt nhắm hờ, ông ta vừa đi vừa gõ mõ, thanh âm ấy cứ đều đều, cứ dai dẳng và bức rức đến khó tả. Hoặc cũng có thể trong lòng chàng đang hồi hộp nên thấy gì, nghe gì cũng ma quái.

Chàng vô tình đầu mắt về hướng bắc, rồi miệng há hốc không ngậm lại được. Con đường này lúc này chẳng thấy gì, giờ đây hiện ra một bóng trắng, nhìn

rõ dáng dấp giống người, nhưng đầu tóc dài lo xo phủ kín cả mặt. Trần Linh thì thầm: “Ma nữ tóc dài chăng!”

“Ha ha ha ha...” Giọng cười quái đản của con ma kia vang lên, Trần Linh nổi óc ao, ớn lạnh xương sống.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Bài Thơ Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.